

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KUSURSUZ ELMAS

Bro
Sis

MÜCEVHERLER SERİSİ

CAMILLA MONK

DE
X
PLUS

KUSURSUZ ELMAS

MÜCEVHERLER SERİSİ

Mücevherler Serisi - Birinci Kitap
Kusursuz Elmas

Özgün adı: *Spotless*

© 2016, Camilla Monk

Yazan: Camilla Monk

Çeviri: Elif Dinçer

Yayına hazırlayan: Esra Kökkılıç

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

1. Baskı / İstanbul, 2017

ISBN: 978-605-09-4733-5

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

CAMILLA MONK

KUSURSUZ ELMAS

MÜCEVHERLER SERİSİ

Kutsal yırtıcılar adına!

Bu kitap, okumasına izin vermesem de B.'ye, temizlik hakkında birkaç şey bilen M., M.J. ve M.S.'ye, Afrika gezilerinden kesinlikle ilham aldığım P.'ye ve benim için ne kadar özel olduğunu bilen A.'ya ithaf edilmiştir.

YAZARIN NOTU:

Bu kitabın bölüm başlarında yer alan tüm alıntılar –Tanrı’ya şükür– hayalidir. Eh, Otuz Birinci Bölüm hariç: Sezar’ın hakkını Sezar’a vereceğim.

Cemile Nalb

BİR ZİYARET

“Nazi” olarak bilinen soğuk profesyonel, dünyadaki suikastçıların en acımasız, en zalimiydi; sadist fantezileri yalnızca en karanlık hobilerle tatmin edilebilecek olan kalpsiz bir deliydi.

- Jayna Devile, *Rusya’dan Tutkularla*

Ailemin bana neden “ada” anlamına gelen Island ismini verdiğini, hatta Fransız bir kadın ve Amerikalı aksi bir adamın kızı olmanın bir çocuğun tüm hayatını nasıl mahvedebileceğini açıklayarak söze başlayabilirdim... ama sanırım bu kimsenin ilgisini çekmez. O yüzden hikâyemize dairemin temizlendiği günle başlayalım – söz veriyorum, bu düşündüğünüzden daha ilginç olacak.

Ekim ayının sonlarında bir cuma günüydü ve EM Teknoloji’nin Ar-Ge bölümündeki diğer meslektaşlarım gibi, günümün tamamını son bankacılık uygulamamızdaki büyük hatayı giderecek bir yol arayarak geçirmiştım. 5.20 civarında bizim kattaki son Dr. Pepper’ı içtim, Enter

tuşuna bastım ve meslektaşlarıma yazılımımızın tekrar çalışmaya başladığını ilan ettim. Onlara ezikler diyerek söze devam ettim –birlikte çalıştığımız mühendisler arasında bu üstünlüğünü göstermenin güçlü bir yoludur– ve ilk defa olarak, işten erken çıktım.

Kendimi o akşam Amsterdam Bulvarı'nda yürürken hâlâ görebiliyorum. Parmaklarımla kısa, kestane saçlarımı düzeltiyor ve mağazaların camlarındaki yansımama bakıp duruyordum çünkü yeni paltomla fena halde gurur duyuyordum. Joy paltomun fazla uzun olduğunu, benim gibi minyon bir tipe pek yakışmadığını ve birilerini yatağa atmak istiyorsam biraz bacak göstermem gerektiğini söyleyip duruyordu. Ev arkadaşım ve en iyi arkadaşım olan Joy, dişi bölgelerim kuruyup düşmeden bekâretimi kaybedebilmem için elinden geleni yapma sorumluluğunu üstlenmişti, bu yüzden de hem gardırobumu hem de Yaycupid profilimi yenilemem için başıma ekşiyip duruyordu.

Çoğunlukla onun tavsiyelerine kulaklarımı tıkıyordum çünkü yirmi beş yaşında genç bir kadın olarak erkekler konusundaki tek tük başarım, onları sapık gibi sessizce takip etmek ve birkaç tuhaf randevudan ibaretti. Bu konuda yuvarlak ela gözlerimi ve içki alırken hâlâ arada bir kimliğimin sorulmasına neden olan ayrık dişli sırtışıma suçluyordum ama aslında asıl sorunun... eh, *bende* olmasından korkuyordum. Tıpkı Joy gibi mavi gözlü bir sarışın bomba olmak için neler vermezdim! Eminim bunun bana biraz faydası dokunurdu.

Açık konuşmak gerekirse en önemli sorun bu değildi; çünkü cumartesi gecelerimi dolduracak tonlarca aşk romanım vardı ve bu romanların kahramanları benim bulduğum erkeklerden çok daha heyecan vericiydi. Milyarderler, vampirler, kurtadamlar, kovboyalar... ne isterseniz

vardı. Ve bu romanların tümü, son derece güzel ve zeki kadın kahramanın inanılmaz derecede tutkulu aşk maceralarıyla doluydu; ayrıca kimse ona gerçek yetişkinlerin Japon restoranlarından gelen yemek çubuklarını anten gibi takmaması gerektiğini söylememişti – bu arada bu değerli bilgi üvey annem Janice’ten geldi, teşekkürler! Gerçi Janice’in sürekli cüzdanında taşıdığı bir Jimmy Kimmel fotoğrafı var, yani gerçek bir yetişkin olmanın anlamını ne kadar bildiği tartışılır.

Batı 81. Cadde’deki eski binamıza az önce girmiştim. Bura’yı seviyordum: koridordaki boyalar kalıp kalıp dökülüyordu ama savaş öncesi zamanlara her zaman ilgi duymuştum, ayrıca burası epey sakın bir muhitti. Joy’un, Salak Palyaço –diğer adıyla uzman muhasebeci David– ile efsanevi ayrılığından sonra (adam Joy’u evlenmek ve karına bebek yerleştirmekle tehdit etmişti, ne korkunçluk), onunla birlikte ikinci katta, iki odalı, sevimli ve küçük bir daireye yerleşmiştik. Joy’un, duygularını aşırı derecede paylaşan o tuhaf sersemle geçirdiği on bir ayın ardından, bu değişikliğe minnettar olduğunu görüyordum; ben de daha az para karşılığı daha geniş bir yere kavuştuğuma epey memnundum.

Merdivenleri yürüyerek çıktım çünkü asansör her zamanki gibi arızalıydı – kendi kendime, apartman görevlisini deli gibi azarlayacağımı söyleyip durmama rağmen bunu bir türlü yapamamıştım. Saat henüz altıyı çeyrek geçiyordu; şimdiye kadar masamı neredeyse hiç yedi buçuktan önce terk etmemiştim ve niyetim bu gece evden çıkmamak ve en sonunda mağaramızda biraz temizlik yapmaktı.

Evet.

Tamam, büyük ihtimalle kendimi kandırıyordum. Joy ve ben ev bakımını konusunda daha özgürlükçü fikirlere sahiptik, ev dediğimiz bu yeri acemice monte edilmiş Ikea mobilyalarıyla dolu bir savaş alanına çevirmiştik. Odalarımızda sıra sıra giysi ve kitap yığınları vardı, lavaboda en az üç günlük bulaşık birikmişti ve elektrik süpürgemizin üstünü ince bir toz örtüsü kaplamıştı; sanırım bunlar, bu eve ne kadar değer verdiğimizizi kanıtlamış oluyor.

Anahtarı kilitte çevirirken, bu akşamın farklı olacağına ve koltuğumuzun yastıklarının arasındaki Oreo kırıntılarının, en sonunda hak ettiği yeri boylayacağına inancım tamdı. Aslında bu konuda epey haklıymışım ama bundan biraz sonra bahsedeceğim. Kapıyı arkamdan kapattım, oturma odasına girdim ve... neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Odada bana sırtı dönük, kocaman, karanlık bir gövde vardı.

Belki de ilk şaşkınlıkla biraz abartıyor olabilirim. Sanırım bu gecenin bir yarısında uyanıp duvarda asılı duran bir paltoyu hayalet sanmamız gibi olmadı. Bir saniye sonra kalbim kulaklarımda atmaya başladığında, önümdeki yaratığın gerçekten de uzun –odamdaki 160 santimlik heykelden en az bir baş daha uzundu– ve geniş omuzlu olduğunu fark ettim, geri kalanı onun bir Nazgûl'dan ziyade sıradan bir erkek olduğunu gösteriyordu.

Kısa, kestane rengi saçlar, iyi kesimli, denizci mavisi bir ceket... Havanın ciğerlerimden uzun bir soluk olarak çıkmasına izin verdim: Belli ki Joy'un fethettiği adamlardan birine denk gelmişim. Joy onlara evin anahtarını pek vermezdi ama bunu yaptığında genel olarak granola barlarımı mideye indiren kaslı bir pislikle karşılaştırdım.

Şimdiyse, Joy'un hiç durmadan büyüyen erkek koleksiyonunun bu yeni parçası, henüz benim geldiğimin farkına varmamıştı. Ve ben bir kez daha, yeni mankenin gelişinden beni haberdar etmediği için ev arkadaşşıma sinirlenmekle meşguldüm. Joy hâlâ pilates hocasıyla çıkmıyor muydu? Bu arada Joy bana haber vermediği için elbette bu zavallı adamın kafasını koparacak değildim.

Oturma odasının pencerelerinin arasındaki masanın önünde duran adamın omuzlarının hafifçe kıpırdadığını fark ettim. Elinde birkaç sayfa kâğıt vardı.

Vazgeçtim. Onun *kafasını* koparacaktım.

“*Affedersin*, onlar benim vergi iadelerim. Acaba buradaki hiçbir şeye dokunmamamı rica edebilir miyim? Belki kendini de tanıtırsın.” Sakin konuşmak istemiştım ama kendimi bir anda onu azarlarken bulmuştım.

Konuğum arkasını dönme zahmetine girmedı ve sanki beni duymamış gibi vergi iadelerime bakmaya devam etti.

Ama beni duymuştu.

“İyi akşamlar Bayan Chaptal. Lütfen ben bu işi bitirirken siz de rahatınıza bakın.”

Şu herife bak... Kısa cümleler kuran, titiz, seviyeli. *Kesinlikle aşırı sakın*. Hafif bir aksanı olduğunu fark ettim. Uzun süredir burada yaşamış ama Amerikalı olmayan biri. Belki İngiliz? Onun bu küçük oyunundan hoşlanmamıştım. “Joy’un sana benim de burada yaşadığımı haber vermiş olmasına sevindim. Neden benim kâğıtlarımı kurcaladığını açıklamak ister misin?”

Pis herif beni duymazdan geldi.

İyiden iyiye sinirlendiğim için adamın yanına giderek, onu durdurmak için kolunu çekiştirdim. “Hey, sana söylüyorum!”

En sonunda bana döndüğünde, kolunun ne kadar ka-

lın olduğunu fark ettim; ellerim gevşedi ve nabzım hafifçe yükseldi. Artık bu adamın saygısızlığından rahatsız olmuyordum, yavaş yavaş korkmaya başlamıştım.

Soğuk, mavi gözleriyle ve buz gibi gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle bana baktı. “Sanırım işim bitene kadar beklemenizi rica etmiştim. Neden oturmuyorsunuz?”

Boğazım kuruyuvermişti. Adamın kolunu bıraktım ve bir adım geriledim. “S-sen Joy’un... Evin anahtarını sana o mu verdi?”

“Hayır. Ben senin için buradayım Island.”

Kalbim o an gümbür gümbür atmaya, midem sıkışmaya ve oda etrafımda dönmeye başladı. Sanırım bacaklarım, ben daha bilinçli bir kaçma kararı vermeden hareket etmeye başladı: hızla döndüm, kapıya atıldım ve komşumuz Bayan Josefsky’nin, hayatında bir kez olsun işitme cihazını açmış olmasını umut ederek avaz avaz haykırdım: “Uzak dur, sakın bana yaklaşma! Polisi arıyorum!”

Bir çift demir el beni omuzlarımdan yakalayıp kapıya ulaşmadan geri çekince göğsümün ortasından parmaklarımın ucuna kadar tüm bedenimi bir dehşet dalgası sardı. Çantam omzumdan kaydı, yumuşak bir sesle yere düştü ve içindekiler yere saçıldı. Siyah eldivenli bir el sağ omzumu serbest bırakarak ağzımı sıkıca örttü ve yanaklarımı acıttı. Kurtulmak için debelenirken birkaç boğuk haykırış çıkardım. Sesimin gittikçe zayıfladığını fark ettiğimde gözlerim yaşarmaya başladı; boğazım kurumuş, nefesim kesilmişti.

Yirmi saniye kadar sonra, tüm gücümü kullanmama rağmen ancak kısa nefesler arasında ince iniltiler çıkarabiliyordum. Boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Sesim gittikçe cılızlaşırken, ağzımı tutan el de gevşedi ve adamın nefesini saçımda hissettim. “Tekrar bağırmayacağına güvenebilir miyim?”

Titreyerek başımı salladım. Adam ağzımı bıraktı. Ancak omzumu tutan el beni bırakmadı ve adam bez bir bebekmişim gibi beni kendine çevirdi. Kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. Yalnızca tehditkâr bir bakışla, işaret parmağını dudağına götürdü.

Dairenin giriş kapısında bir dakika kadar öylece dikilip birinin, herhangi birinin yardım çığlıklarına yanıt vermesini bekledik. Sanki zaman uzamış, ağırlaşmış ve beni hapsedmiş gibiydi: bedenimdeki her bir kas felç olmuştu, neredeyse nefes bile almıyordum. Omzumu tutan parmaklar gevşedi ve koluma, oradan da okşarmış gibi yavaşça bileğime kadar indi. Ürperdim. Nabzım kulaklarımda atıyordu ve o an tüm dünyam karşımdaki koyu gözlerin içine hapsolmuş gibiydi. İsterseniz buna ters bir büyük patlama da diyebilirsiniz.

Dairenin dışından hiç ses gelmedi. Yalnızca sessizlik vardı.

Başta gördüğüm ruhsuz gülümseme geri geldi ve adam kaşlarını çatarak parmağını bana doğru salladı. “Lütfen bunu bir daha yapma. Neden onun yerine bize birer kahve yapmıyorsun?”

Gözlerimi kırıpıştırdım. “Ben... Ne?”

Dudağında çarpık bir gülümseme belirdi, başını hafifçe yana eğerken buz gibi gözlerinden eğlendiği belli oluyordu. “Kahve. Bilirsin işte... Kavrulmuş ve çekilmiş çekirdekler, su, fincan... kahve.”

Tahminimce bu espri havayı yumuşatmak ve adam istediğini almak için işe girdiğinde bir daha bağırمامı sağlamak için yapılmıştı. İşe yaramadı. Bu belli belirsiz gülümseme bana Jack Nicholson’un *Cinnet* filminde, Shelley Duvall’ı baltayla parçalara ayırmaya çalışmasından önceki gülümsemesini hatırlatmıştı. Şakaklarımdan

akan ter damlalarının soğuk dokunuşunu hissedebiliyordum. Ürkek ürkek başımı salladım. Ondan uzaklaşmak için her şeyi yaptım.

Beni yeniden yakalama ihtimaline karşı gözümü ondan ayırmadan, yavaş ve kontrollü hareketlerle geri geri gittim. Hâlâ yerde olan çantamın yalnızca bir metre uzağında olduğunu fark ettim. Çanta düştüğünde içinden fırlayan birkaç buruşmuş şeker kâğıdı, koltuğun yanında duruyordu; adamın bakışları da şeker kâğıtlarını buldu ve bir an için yüzündeki gülümseme soldu.

Arkadaş canlısı ve uysal göründüğümü umarak gülümsemeye çalıştım. "Affedersin, şunları toplayayım."

Adamın gülüşü en az benimki kadar samimiydi. "Hayır, endişelenme. Onun çaresine ben bakarım. Sen paltonu çıkar ve gidip kahve yap lütfen."

Eğildi ve önce telefonuma uzandı. Telefonumu çantama değil de kot pantolonunun cebine koyduğunu görünce sessizce yutkundum. Biraz çabayla da olsa bakışlarımı, yerden pedlerimi toplayan ellerden ayırdım, paltomu çıkardım ve koltuğun üstüne attım. Adam bunu görünce durdu, gözlerini kıstı ve bana kınayan, uzun bir bakış attı.

Onun katı bakışlarının karşısında küçüldüğümü hissettim. Acaba paltomu eski moda mı bulmuştu? Zihnim yanıt aramak için uğraşırken bakışlarım hemen yanımdaki askılığa takıldı.

Adam bunu gördü ve gülümsemesi geri geldi. "Bu çok daha güzel olur."

Tereddüt ederek paltomu aldım ve mutfağa gitmeden önce onu askılığa astım. Daha ben mutfağa girmeden, elim kapıdayken sesi beni durdurdu.

"Island, genelde işlerin iyi gitmesi için çabalarım ama sanırım bazen her şey kötü gidebiliyor." Dönerek ona bak-

tım. Bu açıdan ceketinin önü hafifçe açılmıştı ve siyah bir kılıfın içindeki silahı görünüyordu.

Aman Tanrım. Tam olarak hangi işler?

Doğrudan “işlerin” nasıl yanlış gidebileceğini öğrenmenin daha iyi olacağını düşündüm. “Se-sen gangster misin?”

Gerçek anlamda şaşırmışa benziyordu. “Buna nasıl yanıt vereceğimi bilmiyorum. Gangster tanımın nedir?”

“Hımm, mafya için çalışan ve insanları öldüren kişi,” dedim.

“Ben sadece insanları öldürürüm.”

Bu yanıt omurgamın buz kesmesine neden oldu.

Titrek bir nefes verdim ve mutfağa girdim.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra çatal bıçak çekme-cesine atıldım ve titreyen ellerle çekmeceyi karıştırmaya başladım. Pek de bir planım olduğu söylenemezdi ve pembe saplı meyve bıçağını bulunca –evimizde silah tanımına en yakın nesne buydu– kafamda komik sayılabilecek şüpheler belirmeye başladı. Bir tabanca karşısında bu, hiçbir işe yaramazdı. Bakışlarımı su ısıtıcısına çevirdim. Kaynar su... doğruca yüzüne. Artı silah. Bu işe yarayabilirdi...

“Yardıma ihtiyacın var mı Island?”

Adamın sesiyle yerimden öyle bir sıçradım ki neredeyse bıçağımı düşürüyordum. Kalp atışlarımın yavaşlamasını beklerken destek almak için sol elimle tezgâha tutundum. Su ısıtıcısını unut. Şu kahveyi bir an önce yapmalıydım yoksa mutfağa girer, pembe bıçağımla yaptığım suikast planımı fark eder ve beni bir bebek havuç gibi ikiye bölerdi.

“Hayır... kendim yaparım,” diye bağırdım kapının diğer tarafına doğru.

Oturma odasından gelen sesleri dinleyip, adamın gelip gelmediğini anlamak için birkaç saniye hareketsiz kala-

rak içeriyi dinledim. Hayır. Teşekkürler, kutsal yırtıcılar! Ahşap dolapları karıştırdım ve yarı yarıya rengârenk kapsüllerle dolu iki uzun kutu çıkardım. Kafeinsiz kahve yapmalıyım; kendini katil olarak tanımlayan birine fazladan kafein vermeye hiç gerek yoktu. Kahve makinesi *Süperitto Kafeinsizo* kahvesini damla damla beyaz, küçük bir fincana aktarırken mikrodalga'nın saatine baktım: 7.10. Joy dokuzdan önce pilatesten dönmezdi ve içerideki kösele suratlı telefonumu almıştı. Ama sabit telefon vardı. Belki adamın dikkatini dağıtabilirim telefona ulaşip 911'i arayabilirdim. Hâlâ tezgâhın üstünde duran pembe bıçağa ve fincanı artık doldurmuş olan koyu sıvıya baktım.

Havayı dolduran zengin, dumansı aromanın insanı rahatlatması ne tuhaftı.

Kararımı verdim, sertleşmiş sırtım ve titreyen bacaklarımla oturma odasına döndüm. Adam elbette hâlâ oradaydı. Her şey çantamın içine geri konmuş, çantam da koltuğun yanına, elbette erişemeyeceğim bir uzaklığa bırakılmıştı. Adam benim vergi iadelerimi incelemeyi bitirmiş gibi görünüyordu ama kâğıtları yerine bırakmadan önce durup biraz daha baktığını gördüm. Neler olduğunu anlamıyordum, ta ki elindeki kâğıtlara bakana kadar.

2013.

2012.

2011.

Bu hasta ruhlu adam onları kronolojik olarak sıralıyordu.

Nedense daireye ilk girdiğimde hiçbir şeyden şüphelenmemiştim; içerisi şimdi sabah bıraktığımdan çok daha iyi görünüyordu, sanki adam evimizi araştırırken dokunduğu her şeyi olması gereken yere koymuş gibiydi.

Sanırım gerçekten de öyle yapmıştı.

Bir tıkırtı duydum. Titreyen ellerimdeki kahve fincanı, ufak tabağa çarpıyordu. Dişlerimi sıktım ve nefes verdim. Eğer bütün akşamı temizlik delisi bir istilacıyla geçirip sağ çıkmak istiyorsam kendimi toplamalıyım.

Adam soğuk ve yatıştırıcı gülümsemesiyle bana döndü. “Teşekkürler. Ortadaki sehpa bırakabilirsin.”

Gözlerimi yüzünden ayırmadan, dediğini yaptım. “Kimsin sen? Benden ne istiyorsun?”

“İnsanlar bana March derler,” dedi dumanı tüten fincanı alarak. “Ve bence neden burada olduğumu biliyorsun, Island.”

Hayır, bilmiyordum ve bu adamın suratına bir de isim eklenmesinin hiçbir şeyi değiştirmedigi fark etmek oldukça tuhaftı. Zaten Jack Torrance’ın adını da kimse hatırlamazdı; ancak elinde baltasıyla, bir kapıdaki yarıktan görünen manyak suratı, dehşet ve kapana kısılma hislerinin vücut bulmuş hali olmuştu. Peki, ziyaretçimin adı “March”tı. Adı mıydı? Soyadı mıydı? Bu önemli miydi? Bana göre bu adam korkunun cisimleşmiş haliydi. Aklıma dolan sayısız olasılığı zihnimden uzaklaştırdım ve sakın bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. “Hırsıza benzemiyorsun. Ne istiyorsun March? Buradan gitmen için ne yapmalıyım?”

İlk başta yanıt vermedi. Söylediklerimi değerlendiren kahveden birkaç yudum aldı. Ben de aynı şeyi bir fırsat olarak kullanıp her detayı ezberlemeye çabaladım. Eğer hayatta kalırsam, en azından polislerle doğru düzgün bir eşkâl verebilirdim.

Sakin ve sıradan bakışları –ve öğrendiğim kadarıyla ki-barlığı– kaslı yapısıyla tezat oluşturunuyordu. Sinekkaydı tıraş olmuştu, siyah gangster takımı ya da ona benzer aşırı resmi bir şey giymemişti: üstünde sadece bir kot pantolon, tertemiz bir beyaz gömlek, o mavi ceket ve aşırı derecede parlatılmış

kahverengi deri ayakkabılar vardı. Kalemle çizilmiş gibi keskin yüz hatlarını ve koyu mavi gözlerini inceleyince fiziksel görünüşünü aldatıcı buldum, özellikle de gamzelerini açığa çıkaran rahat, güler yüzlü ifadesine bakınca. Gözlerinin kenarındaki belli belirsiz kırışıklıklar otuz yaşını geçtiğini gösteriyordu. Bakışlarım kestane rengi saçlarına kaydı. Saçları, onun bir manyak olduğunu belli edecek şekilde ortadan ikiye falan ayrılmamıştı. Uzadığında büyük ihtimalle kıvrıkcıklaşan kısa bir kesimdi bu sadece.

Ona baktığımı fark edince yüzü birden değişti; kaşları hafifçe çatıldı, yüzü belli belirsiz gerildi. Fincanını sehanın üzerine geri koydu ve bir yırtıcı zarafetiyle bana doğru birkaç adım attı.

“İki milyar dolar arıyorum. Bu değerde bir şeyi nerede bulabileceğim hakkında bir fikrin var mı Island?”

Eh... işte bunu hiç beklemiyordum. Bunun aptalca göründüğünü biliyorum ama zihnim birdenbire yüzlerce iyi sonuçlanan senaryoyla doldu. March yanlış insanı yakalamıştı; benden büyük bir balığın peşinde olduğu besbelliydi. Gerçek bir beyefendi olmadığı belliydi ama beni şimdiye kadar vurmamıştı, değil mi? Belki onunla karşılaşmıştımdan kimseye bahsetmeyeceğime yemin edersem beni bırakıp giderdi. Bariz alternatifini göz ardı ederek –işinin görgü tanıklarını ortadan kaldırmak olduğu gerçeğini– koltuğumuzun yanındaki kitaplığın en üst rafından birkaç sayfa buruşmuş kâğıt almak için o tarafa ilerledim. Yalvaran gözlerle maaş makbuzlarımı ona uzatmak için yanına döndüm. “Bak, neden bahsettiğine dair en ufak fikrim yok ama yemin ederim şimdi gidersen senin hakkında şikâyetle bulunmayacağım.”

Gözleri irileşti ve gerçek olduğuna yemin edebileceğim bir gülümseme gamzelerini ortaya çıkardı. “İnanılmaz bir

espri anlayışın var Island. Ancak şu anda önceliğin beni güldürmek değil, o taşın nerede olduğunu ve onu bana nasıl vereceğini düşünmek olmalı.”

Ne?

Elimdeki maaş makbuzlarını yere düşürerek geriye doğru bir adım attım. Korkumu, onunla yüzleşebilecek kadar uzun süre baskı altında tutabileceğimi sanmıştım. Ama korku geri gelmiş, ciğerlerimi sıkıştırıyordu.

Ne tuhaf ki March'ın yüzüne baktığımda, onun da benzer bir ifadeye sahip olduğunu gördüm. Ayaklarımın dibine yayılmış kâğıt parçalarına bakıyor, nefes alamıyor gibi görünüyordu. “Lütfen şunları kaldırıp yerine koy.”

Tamam, bu adamda kesinlikle bir tür temizlik hastalığı vardı.

Bu adamın daha kaç tahtasının eksik olduğunu anlamak için onu zorlamaya hiç gerek olmadığını fark ettim; bana söyleneni yapmak için hemen yere çömeldim ve kâğıtları toplamaya başladım. Ama ben daha toplamayı bitirmeden kuyruk sokumumda hissettiğim keskin bir acı beni durdurdu. İçgüdüsel olarak irkildim ve göğsümü bir panik dalgası kapladı.

Aman Tanrım. Hayırhayırhayırhayır!

Tepemden derin, uzun bir iç çekiş geldi. Bunu görmüştü. Ya da belki tahmin etmişti. Hepsi aynı yola çıkardı: March, beceriksizce yün elbisemin içine, taytımın beline sakladığım meyve bıçağından haberdardı ve eğildiğimde bıçak –gerçek anlamda– beni sırtımdan bıçaklamıştı.

Beceriksiz bir balerin gibi, her şeye rağmen kâğıtları kaldırırken, her hareketimde omurgama değen ılık bıçağı hissediyor, bir yandan da eğildiğimde elbisemden çok mu belli olduğunu merak ediyordum. Kâğıtların hepsini toplamayı başarinca yavaşça kalktım ve bakışlarım yer-

de, kâğıt destesini March'a uzattım. Tek kelime etmeden makbuzları aldı ve bana kaçacak yer bırakmadan, uzanarak onları rafa geri koydu.

En sonunda ona bakma cesaretini kendimde buldum ve göz göze geldiğimizde, fiziksel olarak sararıp solduğumu hissettim. Bunu elbette göremiyordum ama yanaklarım karıncalanıyor, sanki binlerce buz kristali yanaklarımı ısıtıyor, terimi soğutuyordu; yüzümden kanın çekildiğini biliyordum.

Tek kelime etmeden elini uzattı ve beni, her şeyini bildiğini gösteren sert bakışıyla olduğum yere çiviledi. Bir anda gözlerime dolan yaşlar görmemi engelliyordu, daha-sı ellerim öyle fena titriyordu ki uzanıp elbisemin eteğini kaldırmam sanki yıllar sürdü. Bu biraz acınası bir durumdu ama eteğimi fazla kaldırmamaya çalıştım çünkü bu adamın karşısında soyunmak istemiyordum.

En sonunda gri yünün altından pembe bıçağı çıkarmayı başardım. March tek kelime etmedi ama bıçak ortaya çıktığında çenesini sıktı. Bıçağı kullanmak aklımdan geçmedi değil; onu yaralamak için bıçağımı ona doğru salladığımı hayal ettim.

Sanırım March aklımdan geçenleri okudu çünkü... eh, daha iyi bir kelime bulamadığım için bana judo yaptı diyeceğim. Saniyenin onda biri kadar bir süre içinde bileğimden bıçağı düşürmeme neden olan bir acı hissettim ve March bacaklarından birini benim bacağımın arkasına koyunca dengemi de kaybettim. Serbest olan koluyla yere düşmem için beni belimden yakaladı, bir çanta gibi kaldırdı ve bir mağara adamı gibi beni omzuna attı.

O gün, doksan dokuz sentlik aşk romanlarının hepsinin bana yalan söylediğini keşfettim. Ayaklarınızın yerden kesilmenin hiç de hoş ve sevimli bir tarafı yoktu.

iki **İLK SEFER**

Bu kocaman kurtadamin ona sahip olmasına izin verdiği için suçluluk duyması gerekmiyor muydu? Ama adam öyle mü-kemmel ve yapılıydı ki! Cindee'nin vücudu ona hemen karşılık verdi.

- Gilda Sapphire, *Milyarder Kurtadamin Kavuran Tutkusu*

O judo saldırısından sonra hatırladıklarım biraz bulanık ama karşı koyduğumu ve banyoya götürülene kadar tüm gücümle haykırdığımı biliyorum. Düşündüğüm tüm sonuçlar arasında tecavüz şimdiye kadar en olasılık dışı olandı çünkü bu adam çok belli bir şeyin peşindeydi; ayrıca dürüst olalım, bu yakışıklı herif ve gamzelerinin, birini yatağa atmak için hiç de zor kullanmaya ihtiyacı yoktu.

Söylemeye gerek bile yok ama beni çiçek desenli yatağı-ma yüzüstü attığında, durumu daha önce yanlış değerkendirilmiş olabileceğimi düşünmeye başladım. Bir dizini yatağa koyup üstüme doğru eğildiğinde, ellerini kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

“Dokunma bana! Bana sakın dokunma, yoksa...”

“Yoksa ne yaparsın Island?”

Yanıt beklemeyen bu soruya tatmin edici bir yanıt bulamadım ve sanırım o ana kadar iyi kötü yanımda olan cesaretim beni tam da o zaman terk etti. March ellerimi arkamda birleştirdi, tutuşu hem kaçmayı imkânsız kılıyordu hem de beklenmeyecek derecede kontrollüydü. Kalbim göğüs kafesimi acıtacak kadar kuvvetle atıyordu. İçgüdülerim bana direnmemi ve haykırmamı söylüyordu ama March'ın benden kuvvetli olduğu belliydi, yani ağzımı açtığımı görürse bana ne yapabileceğine dair en ufak fikrim yoktu. March yatağın kenarına oturunca çığlığım bu sefer de ses tellerimde sıkışıp kaldı.

“Ba-bana tecavüz mü edeceksin?”

“Hayır. Seni sorgulayacağım.”

Bu cümle beni başta rahatlatırsa da bu his hemen kayboldu ve yerini filmlerdeki casusların parmaklarının budama makaslarıyla kesildiği korkunç görüntüler aldı. Kafatasımda sevimsiz bir baskı oluşmaya başladı ve düşüncelerim kırık bir aynanın parçaları gibi darmadağın oldu: kendimi yüzlerce farklı şekilde tepki verirken hayal edebiliyordum ama bedenim felç olmuştu. Donakaldım ve olanları düşünmemeye çalıştım – kolumdaki elinin temasıyla yayılan hafif ılıklik ve kahve ile nane karışımı hafif koku. Bileklerimi birbirine iyice yaklaştırdı ve arkamda metalik bir ses duydum. Zihnimin labirentlerinde bir yerde, korku ve dehşetten altına yapmamış olan bir gri madde parçası bu sesi bileklerimdeki soğuk hisle ilişkilendirmeyi başardı.

Beni kelepçelemişti.

Kollarım içgüdüsel olarak çırpındı ve sanırım fiziksel olarak kısıtlandığımı fark etmem içimdeki ilkel hisleri

açığa çıkardı. Artık çok geçti ama bu sefer gerçekten –tık-
kı Bruce Lee gibi– karşı koymaya çalıştım.

Adrenalinle dolup taşan vücudum ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Bacaklarımı sallıyor ve dört bir yana savuruyordum, hatta sağ topuğumla March'ın karnına iyi bir tekme atmayı da başardığımı sandım ama ayağımın çarptığı, gömleğin altındaki kaslar öyle sertti ki adam yerinden kıpırdamadı bile. Ufak terliklerim uçtu, biri yatağın yanına düştü, diğeri de duvara çarptı. Öfkeyle inledim ve onu tekrar tekmelemeye çalıştım. Bu sefer, hiç çaba harcamadan topuğumu yakaladı, bunu enseme sıkıca tutması ve soğuk bir uyarı takip etti.

“Şansını zorlama Island.”

Ne şans? Savaş çılgınlığı boğazımda, tüm hamlelerimle birlikte sona erdi. Birkaç saniye süren bir ara olunca titrek bir soluk verdim. Onun da nefes verdiğini duydum ve sanki kaderimle ilgili bir karara varmış gibi parmaklarıyla enseme ritim tuttuğunu hissettim.

Bir eli yıldırım hızıyla gri yün elbisemin içine girdi ve taytımın belini yakaladı. Taytımı indirirken az kalsın çamaşırım da onunla birlikte inecekti. Bunu anlayamıyordum; yapmayacağını söylemişti... değil mi? Panik dolu bir hıçkırıkla bana tecavüz etmemesi için ona yalvardım ve bacaklarımı sıkıca birleştirdim. Parmaklarının iç çamaşırımdan ayrıldığını hissettim, yalnızca bacaklarıma odaklanmış gibiydi. Sert bir şekilde çekince siyah pamuklu tayt yırtılırcasına bacaklarımdan çıktı.

Eski bir kovboy tarafından tacize uğradığımı rahatça söyleyebilirdim çünkü March beni kendi lanet olası taytımla, kement atar gibi bağlamıştı. Ayak bileklerimin esnek kumaşla birbirine bağlandığını fark ettiğimde korkuyla inledim.

Bir tarafım güçlü kalmayı diliyordu ama tüm yapabil-
diğim yüzümü yastığıma gömmek oldu, sıcak gözyaşlarım
kırmızı şakayık deseninin üstüne akıyordu. Parmakları
saçımda gezindi ve şimdiye kadar bana nasıl davrandığı-
nı göz önünde bulundurursak, şaşırtıcı derecede nazikti.

“Bunun zor olması gerekmiyor. Bana nerede olduğuna
söyle, ben de seni rahat bırakayım.” Sesi yumuşak ve tat-
lıydı.

Bu yalnızca beni daha çok ağlatmıştı. “Yemin ederim
ne dediğini anlamıyorum... lütfen beni öldürme!”

March tam yanıt vermek üzereyken dairenin kapısın-
dan gelen belli belirsiz ses, hem onun hem de benim dik-
katimi çekti. İkimiz de aynı anda kilidin sesini duyduk ve
oturma odasında Joy’un ümitsizliğe kapılmış sesini duy-
duğumda göğsüm hem korku hem de umutla şişti.

“Ben geldim... Kucaklanmaya ve sıcak kakaoya ihtiya-
cım var... çünkü şu an ölmek istiyorum.”

Eh, bu iş hemen halledilebilirdi.

March’ın sinirle ofladığını duydum. Bay Titiz gerçekten
şaşırmışa benziyordu. Düzeltiyorum, gerçekten şaşırmış-
tı. Sonradan öğrendiğime göre telefonlarımız dinlenmiş,
günlük işlerimiz takip edilmişti. Benim çalışma saatlerim
ve salı yogam, Joy’un ateşli bir sevişmeyle sonlanan cuma
pilatesi. March hepsinden haberdardı. March’ın tahmin
edemediği tek şey benim işten yedi yerine beşte çıkmış ol-
mam, Joy’un da SoHo’da bir yerlerde lahana ve muz suyu
eşliğinde pilates hocası tarafından terk edilmiş olmasıydı.

Bağırmaktan sesim kısılmıştı. Yastığa gömülmüş hal-
deyken kendi sesimi bile sor duyuyordum. “Joy! Polisi ara!”

March’ın bu sefer ağzını kapatmasına gerek kalma-
mıştı. Parmağını yeniden enseme dayayınca, parmak uç-
larından gelen sessiz mesajı deşifre ederek hemen sustum.

Fazladan bir desibelin bile Joy'un hayatına mal olmasından korkarak, "Lütfen Joy'a zarar verme," diye yalvardım.

"O zaman ona bizi yalnız bırakmasını söyle."

Joy'un inanmasını umarak aklıma gelen ilk şeyi söyledim ama içimde bunun iyi sonuçlanmayacağını söyleyen bir his vardı. "Joy, Dan'le birlikte olacağını düşünmüştüm... İçeri girme. Ben... biriyle beraberim."

İyi sonuçlanmadı.

Hafif bir hışırtı duydum ve paltosunun ait olduğu yere –yani koltuğa– atıldığını düşündüm. Sonra yerde tıkırdayan topuklu ayakkabıların odama yaklaştığını duydum. March onunla karşılaşmaya hazır, ayağa kalktı ve onun siyah eldivenlerini düzelttiğini görünce çaresizce ona baktım. Derinin hafif gıcirtısıyla uyumlu şekilde dişlerimi gıcırdattığımı hatırlıyorum.

Joy odaya daldı; uzun altın bukleleri omuzlarına düşüyordu, gözleri irileşmişti.

Sessizlik bazen kelimelerden daha çok şey söyler. On saniyelik mutlak sessizlik, Joy önündeki sahneyi anlamaya çalışırken odayı dolduran sözsüz yoğunluk, kutsal bir olayı kutlamak için göğe yükselen bin oratoryo değeriyleydi. Yatağımda yüzüstü yatıyordum, ellerim kelepçelenmişti, bacaklarım kendi taytımla bağlanmıştı, donum görünüyordu, yanımda yakışıklı bir adam dikiliyordu ve Joy'un ağlamaya başlayacağını sandım.

Ağlamadı. Ama buna yakın bir şey yaptı. Tekrar konuşabildiğinde sesi saygılıydı. "Aman Tanrım... Sonunda. Sonunda!"

Sonra March'la göz göze geldiler; Joy'un dudaklarında işveli bir gülümseme belirince kaşlarımı çattım. "Hımm... hangisi? Bayım? Belki de babacık?"

Gerçekten mi? Babacık mı?

Joy büyük ihtimalle güvendedeydi çünkü neler olup bittiğine dair en ufak fikri yoktu. Diğer taraftan ben ölecektim ve insanlar ömrümün yirmi beşinci tatlı yılında, yanlış hesaplanmış bir BDSM sahnesiyle hayatımın nasıl sona erdiğini hatırlayacaktı.

Utançla ve bozuna uğramış halde başımı tekrar yastığıma gömdüm. “Joy, bizi yalnız bırakır mısın?”

“Ah, elbette... Sanırım sinemaya gidebilirim. Gençler, bir şeye ihtiyacınız var mı? İçki, oyuncaklar, korunmak için bir şeyler?”

“Evet, teşekkürler Joy.” March, ihtiyacı olduğunda sesini buğulu ve seksi hale getirmeyi biliyor gibiydi. Bilmesem, gerçekten de olaya gireceğini sanabilirdim.

Joy işveli bir sırtışıla kalçasını salladı odadan çıkmak için arkasına dönerken bize göz kırptı. “Bekâretini *Griinin Elli Tonu* gibi kaybetmek. Sana saygı duydum kızım. Daha sonra bana her şeyi anlatacaksın!”

Bunu söyledikten sonra gitti.

Dairenin kapısı çarptıktan sonra March tekrar bana yönüştü, yüzünde anlayışlı bir gülümseme vardı. “Neyse ki bunun için burada değiliz. İlk seferin için bundan daha kötü bir senaryo düşünemiyorum.”

Yalan söylemeyeceğim. Bir an için, artık daha önceki gibi tehditkâr olmayan o anlayış dolu sesi duyduğumda, Joy’un gelişinin her şeyi değiştirdiğini ve onun her girdiği ortamı neşelendirme özelliğinin March’ı da etkilediğini sandım.

Yanılmışım.

March bunu söyledikten hemen sonra sorgulayıcı rolüne tekrar büründü ve sağ bileğimi yakalayarak kelepçeye doğru kıvırmaya başladı. “Island, işverenim o mücevheri on yıldan fazladır arıyor. O yüzden bana onun nerede olduğunu söyle, yoksa sen konuşana kadar bütün uzuvları-

nı teker teker kıracağım. Anlıyor musun?”

Mantıklı düşünmekten çok uzaktım ve karşılık olarak tek yapabildiğim inlemek ve sızlanmaktı. Eklemim doğal olmayan bu yeni konumuyla savaşıırken, rahatsızlığım git-tikçe yoğunlaştı ve ben işlerin daha da kötüleşmeyeceği-ni düşünürken başım yanıldığımı kanıtladı.

Belirtileri biliyordum: şakaklarım yarım saattir zonk-luyordu. On beş yaşından beri ara sıra şiddetli migren atakları geçirirdim; bu, annemi öldüren ve benim de iki hafta komada kalmama neden olan, Tokyo'daki araba ka-zasının bana bir armağanıydı. Kolumdaki gerilim arttı; artık ne hareket edebiliyor ne de nefes alabiliyordum. Ka-fatasım beyaz, yakıcı bir acıyla patlıyordu sanki. Başımı yastığa gömdüm ve acıyla nefes verdim.

Bir muhallebi çocuğu olduğumu düşünen March bunu elbette yemedi. “Daha başlamadım bile... En azından ca-nın acıyana kadar bekleseydin.”

Sesinde hafif bir alay vardı ve özellikle de yalvarmak zorunda kalacağım için ondan nefret ediyordum. Ağzım sulanmaya başlamıştı ve yemek borumda hissettiğim ra-hatsızlık bunun mide bulantılı, büyük bir migren atağı olacağını haber veriyordu.

“Tuvalete gitmem gerek.”

Yalvarışımı umursamadı. “Korkarım bunun beklemesi gerekecek.”

Kontrolümü kaybederek haykırdım: “March, kusacağım!”

Yalvarışımın gerçek olduğunu fark etmiş gibi, beni tu-tan ellerinin gevşediğini hissettim.

Tekrar yalvarırken bedenim tir tir titriyor, sesim kısı-lıyordu. “Lütfen! Lütfen!”

Sanırım düzeni bu kadar çok seven bir adam için temiz çarşafların üstüne kusacak olma ihtimalim, bir tehdit

oluşturuyordu. Kuvvetli kollar bedenimi kaldırdı ve beni tuvalete taşıdı. Öne eğildim ve işkence gibi gelen birkaç saniyenin ardından, çirkin öğürmeler eşliğinde midemde ne var ne yoksa klozete boşalttım. İşim bitince mide bulantım biraz azaldı ama kafatasımın içine vuran dalgalar durmadı. Kendimi mavi seramiğin üstüne bıraktım ve alnımı çaresizlikle soğuk taşlara sürdüm.

Sanırım alnımı yerlere sürmem March'ın anlamasını sağladı. March yanımda diz çöktü, anlaşılabilir bir ifadeyle yüzümü sağ eliyle kavradı. "Migrenin var."

Terliyordum, konuşamıyordum ama belli belirsiz başımı salladım. Tavandaki lamba gözlerimi yakıyordu ve etrafımdaki her şey bulanıklaşıyordu.

March, sanki bütün kurbanları aynı şekilde yerlere düşüyormuş gibi sakın sakın duruyordu. "İlacın var mı?"

Çenemle lavabonun üstündeki dolabı işaret etmeyi başardım, o da kalktı ve dolabı açtı. O rafları dolduran kozmetik ürünlerinin arasında araştırmasını yaparken ben de hemen önünde duran migren ilacımın adını söylemeye çalıştım. Dönüp ağzımı açtığı anda, tableti memnuniyetle kabul edip dilimin altında erimesine izin verdim.

Beni küvete taşımadan önce bileklerimdeki kelepçelerin ve ayaklarımdaki tayı tayı çözöldüğünü hissettim. Giysilerim hâlâ üzerimdeydi ama öyle kötü haldeydim ki bu umurumda değildi. Ilık su başıma ve enseme dökölmeye başladı ve yanaklarımı avuçladığında bir ara eldivenlerini çıkarmış olduğunu fark ettim. İri başparmaklarını şakaklarıma bastırıp yavaş dairelerle masaj yaparak beni acılarımdan kurtarıırken, ben de yavaş yavaş kendimden geçtim.

Bu hareket tanıdıktı. Beni sallayan güzel bir dalgaya benziyordu. Bulutların arasında görünüp kaybolan, uzun iskeleyi kucaklayan güneşi anımsadım. Turkuaz denizi.

Antigua'da bir adama ait olan bir tekneyi. Annemin bir arkadaşı, belki de meslektaşı, emin değildim. Zihnim onun uzun kestane buklelerinde, hayat dolu yeşil gözlerinde dolaştı. Dünyanın etrafında onunla birlikte dolaşarak geçen on beş yılı hatırladım, mutlu zamanları... sonra karanlığı ve tavşan deliğinin sonunu, hastane odasındaki beyaz ışığı. Ondan sonra babamla birlikte yaşamak için New York'a gelmiş ve okula devamlılık, arkadaşlar ya da güzel bir mezuniyet elbisesi bulmak gibi dertler içeren yeni hayatıma uyum sağlamak için elimden geleni yapmıştım. Hepsisi de kendimi kapana kısılmış gibi hissetmemeye neden olan aptal, yabancı kavramlardı.

O yanan arabanın içinde kapana kısıldığım gibi.

March'ın kollarında kapana kısıldığım gibi.

Silkinerek onun dokunuşundan kurtulmaya çalıştım ama gittikçe uyuşuyordum ve hareketlerim, sanki ılık, ağır bir gölün dibindeymişim gibi yavaşlıyordu. En son duyduğum şey düşün kapanması ve bir telefona yanıt veren March'ın sesiydi. "Hayır... Şimdiye kadar bir şey çıkmadı... Anlıyorum... İhtiyaç olmadıkça bir daha irtibat kurmayacağım."

Beynime benimle kalması ve tüm bunları anlaması için yalvardım ama o bunu reddetti ve her şey karanlığa gömüldü.

ÜÇ KIRAZLAR

Dudaklarının tadı bir sepet dolusu taze kiraz gibiydi ve yumuşak bedeni, adamın kuvvetli kollarının arasında uysal ve esnekti. “Ah, Jed,” dedi nefes nefese. “Senin kucağın asla uyanmak istemediğim bir rüya gibi!”

- Sydney Rush, *Elma Ambarı Kasabası'nda Çarpan Kalpler*

Çalar saatime göre on yedi saat uyumuştum. Uyandı-
ğında cumartesi akşamüstüydü, Mortal Wombat desen-
li pijamamla yatağıma yatırılmıştım ve kendi nefesimin
kokusunu alabiliyordum. Gözlerimi ovuşturarak etrafa
bakındım ve titreyen bacaklarımın üstüne ayağa kalktım.

March... March neredeydi?

Acaba gerçek değil miydi? Adamdan iz yoktu ve odam
da kurcalanmış gibi görünmüyordu. Aslında... aslında
temizlenmişti ama bunun ne zaman yapıldığı hakkında
hiçbir fikrim yoktu. Kirlilerimi asla çamaşır sepetine koy-
mazdım ve şu kitapların kitaplığımda düzgünce durmak
yerine yerlere atılmış olduğundan epey emindim. Joy'u

duymamıştım. Belki o, kafamı dolduran anlamsız hatıralar yığınının düzene sokmama yardım edebilirdi. Ne de olsa o da rüyamın bir parçasıydı.

Sarsak sarsak oturma odasına gidip etrafı incelerken, gözlerim kısılarak birer çizgi halini aldı. Burada yanlış bir şey vardı. Sağ ayağımı kaldırıp altına baktığımda yüreğim duracaktı – temizdi. Yerde toz, hiçbir şey yoktu. Titreyen parmaklarımla mobilyaları kontrol ettim. Tüm tozumuz nereye gitmişti?

Etrafımdaki belli belirsiz sayısız değişiklik, korkunç gerçeğe ihanet ediyordu. Biri dairemizi temizlemişti. Sorunlu biri. Koltukta mükemmel şekilde dizilmiş yastıkları görünce sırtımdan bir damla ter aktı. Bakışlarım pencerenin kenarındaki masaya çevrildi ve tüm çekmeceleri deli gibi açarak vergi iadelerimi aradım.

Tarih sırasına göre dizilmişlerdi.

Hay bin kunduz!

Araştırmamı tamamlamak için mutfağa daldım ve ısırlı parlayan bulaşıksız lavaboyu görünce çılgınlığı bastım. Buzdolabına iştirilmiş notu fark edince, hâlâ bulanık görsem de ne yazdığını okumaya çalıştım. Joy bana bir mesaj bırakmıştı:

Holly'yle hafta sonu için Southampton'a gidiyorum.

Bu arada hiçbir erkek bana bunu yapmamıştı

Evlen onunla

Öptüm J

Şey, evet, March'tan önce hiçbir erkek beni bağlamamıştı ve böyle şeylerle işi olan biriyle evlenmeyeceğime kesinlikle emindim – bir daha biriyle çıkmadan önce bunu

sormam gerektiğini kendime hatırlattım.

Banyoya girdim ve hayatımın en kısa düşünü alarak bulduğum ilk kıyafeti giymek için odama koştum. Çamaşır çekmecemi açtığımda dizlerim titredi – her şey düzgünce katlanmış ve renklerine göre düzenlenmişti. *March*. Sutyen ve don ararken çekmecenin yine altını üstüne getirdim. Bu bir onur meselesiydi.

Odanın geri kalanı beklemeliydi çünkü halletmem gereken daha önemli işler vardı. Bir kot pantolon, eski gri bir kapüşonlu kazak, bir çift babet giydim ve çantamı almak için oturma odasına koştum. Önceki gece *March*'ın bıraktığı yerde, koltuğun yanında duruyordu. Bu adamın hızsız olmadığı kesindi: Telefonum çantanın ön gözüne konmuştu, yalnızca SIM ve SD kartları kayıptı. Aslında hiç önemli şeyler değil. Eşek herif. Homurdanarak çantayı omzuma astım. Kaybedecek vaktim yoktu, hemen polise gitmeliydim. Akşamın sisi yavaş yavaş dağılmaya başladığından, bu kötü kalpli manyak bir şekilde buradan ayrıldığı için ne kadar şanslı olduğumu fark etmeye başlıyordum – belki gangsterlerin de nöbetleri vardır. Yine de her an geri gelebilirdi, hem de bu kez arkadaşlarıyla birlikte...

Merdivenleri hızla inerek binadan çıktım ve Broadway'e kadar koştum ama bulvara vardığımda donakaldım. Etrafımdaki ağaçlar yavaş yavaş sonbaharın bakır renklerine bürünmeye başlamışlardı, en sevdiğim kitapçı eline geçen koca bir kutu Aquaman çizgi romanını kiloyla satıyordu; tüm dükkânlar her zamanki gibi görünüyordu... Yine de kendimi kaybolmuş gibi hissettim. Orada, solan ikinci ışığında, şehrin gürültüsüyle çevrili haldeyken, korkuyordum. Arabalardan, yayalardan, her şeyden. Kalbim gümbürdemeye, başım dönmeye başladı; uzun lafın kısası, Staples'ın önünde panik atak geçiriyordum.

Kendimi sakinleştirmek için derin derin nefes aldım. Tek yapmam gereken 1 numaralı hatla Columbus Meydanı'na gitmekti, on beş dakikadan kısa süre içinde Midtown North karakolunda olurdum.

Kuvvetli bir endüstriyel kiraz kokusu ve omzunda hissettiğim bir el sayesinde sersemliğimden kurtuldum. İrkildim ve arkamı dönünce yorgun, şiş gözlü, biraz fazla makyaj yapmış ve eski püskü gri bir kürk palto giymiş, kızıl saçlı bir kızla göz göze geldim. Gözlerim onun ince pembe dudaklarına takıldı; bir şey çığniyordu – herhalde şeker.

Konuşmadan önce ağzındakini yuttu. “İyi misin?”

“Hımm. Sanırım. Teşekkürler.”

“Şey... aşırı korkmuş gibiydin... ve korkunç görünüyordun.” Tuhaf şekilde hırpalanmış, neredeyse saydam dişlerini göstererek sırtıttı.

Gerginlik içinde gülümsemesine karşılık verdim. Bir çeşit panik atak geçirdiğimi fark etmiş olması güzeldi ama şu an ihtiyacım olan tek yardım, polisten gelecek olandı. Bulvarın biraz aşağısındaki metro girişine baktım. Bunu yapamayacağımı fark ettim. Aralarında March'ı da barındırma ihtimali olan onca insanın içine girme fikri, gürültü, kalabalık... Yapamayacaktım.

Kız benim zihnimi okumuş gibiydi. “Taksi çağırmak ister misin?”

Başımı salladım ve Broadway'deki trafiğe baktım; boş birkaç taksi vardı. Birini durdurmak için elimi kaldırdım ama yeni koruyucu meleğim benden önce davrandı.

Kahretsin, bu kızın ne kuvvetli bir ıslığı vardı. Kulaklarım çınladı ve sarı bir Ford, lastikleri asfaltta çığlıklar atarak birkaç adım ötemizde durdu. Aracın içindeki dazlak kafalı, genç ve kirli sakallı bir zenci adam bana gülümseyerek selam verdi. Kapıyı açtım ve arabaya bindim.

Neler olduğunu tam anlayamadan kiraz kokusunu duydum ve kızın da benimle birlikte taksiye bindiğini fark ettim. Bana tekrar tuhaf, vahşi gülümsemesiyle baktı. İç geçirdim. “Sen de mi binmek istiyorsun?” Kız bana çok iyi davranmıştı.

Gözleri taksinin sürücüsüne kaydı. Titrek bir nefes verdi. Başka bir gün olsa, olası bir uyuşturucu müptelasıyla bir takside sıkışıp kaldığım için kendime gülerdim ama şu an kendimi pek de iyi hissetmiyordum ve kızın tuhaf, saldırgan tavrı beni artık korkutuyordu. Şakaklarımdaki hafif vızıltıyla savaşıırken, cüzdanımın derisini elime gelene kadar çantamı karıştırdım. “Bak, sana taksi için para vereceğim ama şu an yalnız kalmaya ihtiyacım var, ben...”

Göz ucuyla kolunun hareket ettiğini gördüm ve bacağımdaki acıyı hissedince inledim. Kulaklarımdaki vızıltı yükseldi; bana iğne gibi bir şey batırdığı yere baktım. Sanırım haykırmaya ve panikle kızı tekmelemeye başlamam birkaç saniye sürdü. Kızın da eşit derecede panik dolu ciyaklamalarla arabadan çıktığını ve birine yalnızca parasını istediğini söylediğini hayal meyal hatırlıyorum. Etraf bulanıklaşıyor, bedenim ağırlaşıyordu ve dürüst olmak gerekirse, sanırım taksinin kapısına atılıp açmaya çalıştığıma dair anım pek de gerçek değildi. Caddede kaçmaya başladığımı hayal ediyordum ama aslında arka koltuğa yayılmış haldeydim ve vücudum hareket etmiyordu. Ön koltuktaki sürücü sakın sakın oturmuş, benim kendimden geçmemi izliyordu.

Düşüncelerim, kullanılmış iğnelerle ilgili güvenlik tedbirleri ve Joy’un sevdiği bir şarkının sözleriyle dolmuş, dönüyordu.

Ben felç oldum ve sen hâlâ hayattasın.

DÖRT ORMAN

Ramirez uğursuz bir kahkaha attı. “Ha ha! Rica, tutkulu vücudun benim tutkulu işkenceme teslim olacak ve seni kurtarmak için kimse gelmeyecek!”

- Kerry-Lee Storm, *Rica'nın Sahili*

Bilincimi tekrar kazandığımda hissettiğim ilk şey yanıma dayanmış olan nesneydi. Bir gözümü zorlukla aradım. Cam. Oturur konumdaydım ve yüzüm bir pencereye dayanmıştı. Dilimde bir tuhaflık vardı. Kuruydu, sızlıyordu. Son söylediğimi unutun; tüm suratım öyleydi. Kahverengimsi-yeşil, sarı, kırmızı. Yanımdan ağaçlar geçiyordu, her yerde ağaçlar vardı. Tanımadığım bir ormanda hızlanan bir arabanın içindeydim, hava griydi. Bunun bir cip olması gerektiğini düşündüm çünkü yerden fazla yüksekte gibiydim. Tamamen kendime gelene kadar birkaç dakika geçti ama duyularım berraklaştığında bedenimi bir panik dalgası sardı.

Ağzımın kenarlarından akan tükürüğü yok etmek için

yutkunmaya çalıştım ama pis bir paçavra yüzünden ağrıyan çenem ve kurumuş ağzımla tek yapabildiğim öğürmek oldu. Gırtlığımdan birkaç tiz haykırış çıktı ve her nefes alışımda göğüs kafesim spazmlarla sarsıldı. Gözlerimi çılgınca her tarafa çevirdim. İlk önce sürücüyü tanıdım. Tıraşlı kafa. Omuzlarımı kaldırdım ve kollarımı hareket ettiremediğimi fark ettim. Başımı eğip kucağımda duran ellerime baktım; bileklerimde kelepçeler vardı ve çeliğin değdiği yerlerde cildimde kırmızı halkalar oluşmaya başlamıştı.

Kafatasımda gittikçe artan ağrıya direnerek burnumdan nefes aldım ve odaklanmaya çalıştım. March'la geçirdiğim birkaç saatte, tehlike karşısında debelenmemem veya çılgılık atmamam gerektiğini öğrenmiştim, çünkü bu durumu kötüleştirmekten başka işe yaramıyordu. Hâlâ kendimi biraz da olsa kontrol edebiliyorken, sakince içinde bulunduğum korkunç durumu değerlendirmeye çabaladım.

Arabada sürücü de dahil üç adam vardı.

Solumda oturup beni izleyen adamın şüpheli derecede boyalıymış gibi görünen siyah saçları kısa bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Köklerine daha dikkatli bakınca gerçekten de öyle olduğunu anladım. Burnu daha önce en az bir kez kırılmıştı ve bu detay tüylerimi diken diken etti. Bir saniyeliğine göz göze geldik; o bulanık, kahverengi gözlerde gördüğüm sessiz tehditten korkarak bakışlarımı kaçırdım.

Şoförün yanında oturan adam çok daha yaşlıydı, kaliteli siyah bir palto ve eski moda bir fötr şapkası vardı. Bir dişçi muayenehanesindeki gibi tıbbi bir koku aldığımı düşündüm.

Şu an hiçbiri benimle konuşmakla ilgilenmiyor gibi görünüyordu, ben de bez parçasına rağmen yutkundum ve

elimden geldiğince hareketsiz durdum. Beni bu adamların bakışlarından daha fazla endişelendiren bir şey vardı: Gözlerim bağlı değildi. Yani, ya benim onları, arabayı, hatta gittiğimiz yeri teşhis etmem umurlarında değildi ya da bunun benim son araba yolculuğum olduğundan emindiler. Yanımda oturan devin yarı açılmış deri ceketinin altından silaha benzeyen şekli görünce ikinci seçeneğin doğru olmamasını umdum.

Ormandaki yolculuğun ne kadar sürdüğünü bilemiyordum; tüm bildiğim koca adamın deri ceketinden yükselen makine yağı ve sigara kokusu yüzünden hiç bitmeyecek gibi geldiği idi. Araba en sonunda açıklık bir alanda, eski bir çiftlik evinin yakınında durdu. Çiftlik evinin yanında bir de ufak kulübe vardı ve görünüşe bakılırsa buranın sahibi temizlik konusunda benle Joy'dan bile kötüydü.

Artık ismini “Yağlı Ceket” koyduğum adam başını salladı, beni omzumdan yakaladı ve arabadan indirdi. Dışarı çıktığımda beni soğuk hava, topraksı orman ve ıslak çimenlerin kokusu karşıladı. Sürücü ve şapkalı tuhaf adam da arabadan inmişlerdi. “Tuhaf Şapka” bana doğru yürürken sert yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. İlk defa o an sol yanağındaki uzun, solmuş yara izini fark ettim; bu yara izi gözünün hemen altından başlayıp ağzına kadar iniyordu. Yumuşak, babacan bir tavırla konuşuyordu. “Bizi takip et hayatım.”

Sanki başka seçeneğim vardı da.

Belki de March'la karşılaşmamdan öğrendiğim bir şeyden daha bahsetmeliyim; bir gangsterin zehirli faktörü gerçek sayılarla şöyle hesaplanabilir: $(k/n) - e$. Burada k , gömleğindeki kırışıklıkların sayısı; n , birden ona kadar ne kadar nazik olduğu; e de siyah eldivenlerinin sayısını gösteriyor. Puan ne kadar düşük olursa zehirli faktör

törü o kadar çok demektir. Kafadan hızlıca hesaplayınca March'ın puanının -1,25 olduğunu fark ettim, Tuhaf Şapka'nın puanı -1,86'ya tehlikeli derecede yakındı.

Durumu mantıklı olarak değerlendirmeye çalışıyor ve beni kaçıranları daha fazla öfkelenmemek için sakın sakın duruyordum – Yağlı Ceket şimdiden öfkelenmiş benziyordu. Benim de sakinliğim fazla uzun sürmedi. Adam homurdanarak beni elimden çekip sürükleyince her şey gözüme daha gerçek görünmeye başladı. Şimdiye kadar kontrol altında tuttuğum korkum da daha gerçek oldu. Sesler tizleşti, orman karardı, hava soğudu. Tekrar öğürmeye başlamıştım ve ayaklarım beni kulübeye kadar taşımayacaktı.

Göz ucuyla, Tuhaf Şapka'nın sabırsızlıkla Yağlı Ceket'e el salladığını gördüm, o da beni daha kuvvetli çekti ve tökezledim. Koca gövdesiyle başıma dikildi ve eğilmeye başladı; eğer yürümezsem bu gorilin beni tıpkı March gibi mağara adamı tarzıyla kaldıracığını fark ettim. Bir adım atmayı başardım, sonra bir adım daha... adamın büyük adımlarına yetişmeye çalışarak titreyen bacaklarımla onun peşinden ilerlemeye başladım. Kulübenin kapısına yirmi adım kala Yağlı Ceket ve sürücü durdular, Tuhaf Şapka'nın içeri yalnız girmesi için ona yol verdiler ve üçümüz dışarıda beklemeye başladık.

Ağzımdaki bez artık tükürükle ıslanmıştı, yeni tur rehberlerimin beni anlayıp öğürmeme son vermesini umarak genizden gelen birkaç boğuk ses çıkardım. Sanırım zıplamamın da yardımı olmuştu çünkü sürücü en sonunda bezi sertçe çekerek dudaklarımı serbest bıraktı.

Öksürdüm ve birkaç derin soluk aldım. “Siz kimsiniz? March'la birlikte mi çalışıyorsunuz? Ona zaten hiçbir şey bilmediğimi söylemiştim! Ben...”

Yağlı Ceket bana ters ters bakarken, sürücü sertçe, “Vaktini boşa harcama,” dedi.

Bu yanıt bölgenin en kötü seyahat acentesini seçtiği-me dair endişemi pek de hafifletmedi. “Burası neresi? O adam orada ne yapıyor?”

“Malzemelerini hazırlıyor. Bunu yaparken çevresinde birilerinin olmasından hoşlanmaz. Seni birazdan içeri götüreceğiz.”

Adamın ses tonunda hoşlanmamıştım. Sanki benim için üzüyor gibiydi. Bakışlarımı kaçırdım. Gözlerimde tekrar yaşların biriktiğini hissedebiliyordum ve aslında tam olarak öyle olsam da korkak bir tavuk gibi görünmek istemiyordum. Endişemi hissetmiş olacak ki, sürücü acı-ma dolu sesiyle bana tavsiye vermeye başladı. “Bak, içeri girince *konus*. Sakladığın her neyse, buna değmez.”

“Yani şapkalı adamla mı? O kim?”

Yağlı Ceket uyarır bir tonla homurdandı, sürücü de başını iki yana salladı. “Söyleyemem. Güven bana, ona her şeyi anlat ve tüm o berbat şeylerden kurtul.”

Tamam, işte şimdi gerçekten korkmaya başlamıştım. “Bakın, yemin ederim korkunç bir hata yapıyorsunuz. Hiçbir şey bilmiyorum...”

Yağlı Ceket beni koca elinin tersiyle tokatladı. “Kes sesini.”

Bu hareket ve sol yanağımdaki yakıcı acıyla şaşkına dönerek, bir kez daha March’ı düşünürken olduğum yere sindim. Acaba o, beni gerçekten kötü polisin eline vermeden önce gönderilen kötü polis miydi? Bunun çok da bir şey fark ettirmediğini anladım. March’ın bahsettiği şu elmas hakkında hiçbir şey bilmiyordum, zaten doğru düzgün yanıt alamadığından ya da korkunç kusmuklarım yüzünden çekip gitmişti.

Bu sefer kendimi tutamamıştım; yanaklarıma sıcak yaşlar dökülmeye başladı. Sürücü bunu gördü ve yumuşamış bir ifadeyle, tekrar konuşmak için ağzını açtı. Ormandan gelen boğuk bir patlama onu durdurdu ve Yağlı Ceket kan donduran bir ulumayla yere düştü.

Neler olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Adamın sağ bacağı kanla kaplanmıştı ve arkadaşı da silahı çıkarmış, görünürde olmayan bir şeye nişan almaya çalışıyordu. Biri bize ateş ediyordu. Gerçekten.

Elimde kelepçelerle fazla uzaklaşamayacağımı fark ettim ve sürücünün arkasına geçerek onu kalkan gibi kullandım. İşe yaramadı. Duyulan ikinci patlamayla bu adam da yere düştü, tıpkı arkadaşı gibi diz kapağından vurulmuştu. Ayakta donakaldım; koşsam mı yoksa kendimi yere mi atsam, karar veremiyordum. Bu işlerde benden daha deneyimli –ya da belki daha az kararsız– olan Yağlı Ceket çektiği acıya direnerek döndü ve silahını bana doğrulttu. Suçluların raconu konusunda uzman olmasam da vermeye çalıştığı mesajın “ateş etmeye devam edersen onu kimse alamaz” olduğuna inanıyorum.

Şimdi düşününce bu stratejinin ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. Tetikçi onu bir kez daha, bu sefer silahı tutan bileğinden vurdu ve silah ayaklarımdan dibine düştü. Bacaklarım titriyordu, gözlerim dehşetle fal taşı gibi açılmıştı ama altıma işememeyi başarmıştım, yani sanırım her şey iyi gidiyordu. Ya da gitmiyordu çünkü Tuhaf Şapka en sonunda kulübeden çıkmaya karar vermişti ve bir eli paltosunun cebinde, bana doğru geliyordu.

Ayaklarımızın dibinde acıyla kıvranan iki adamı umursamadan silah seslerinin geldiği tarafa baktı ve neşeyle bağırdı: “Oldukça ikna edici bir şey yaptın ortak! Neden anlaşmamızdaki bu değişiklik üzerine konuşmuyoruz?”

Adamın daveti, arada sırada gelen kuş cıvıltıları dışında sessizlikle karşılandı, sonra aniden ezilen dal ve kuru yapraklar eşliğinde, uzaktan gelen ayak sesleri duyuldu. İki ağacın arasında uzun bir gölge belirdi – geniş omuzlar, uzun, gri bir palto, korkutucu bir tetikçi tüfeği, büyükbabamın sincapları avladığı eski bir Remington gibisi yoktur...

Adamın yüzüne bakmak istemiyordum. Kim olduğunu zaten biliyordum.

March sakın sakın yürüyerek yanımıza geldi, yüzündeki gülümseme, tüfeğin tetiğinden çekmediği eldivenli parmağıyla tezat oluşturunuyordu. Tuhaf Şapka onu selamlayacak gibiydi ama o ağzını açamadan March yerde yatan adamlara baktı ve soğuk bir sesle konuşmaya başladı. “Silahlarınızı bırakın ve kendinizi arabaya doğru sürükleyin.”

Sanırım sürücü ve Yağlı Ceket onun söylediğini yapmak istiyorlardı ama insanın bacağına, bir de bileğinde bir kurşunla yapamayacağı şeyler vardır. Adamlar hareket etmeye çalıştıkça inliyorlardı ve bu emir yerine getirilemeyecek gibiydi. Nasıl ayağa kalkıp koca cipe bineceklerdi ki? Bana bencil diyebilirsiniz; tüm bu ihtimalleri göz ardı ederek Tuhaf Şapka’dan uzaklaştım ve March’in arkasına saklandım; ellerimdeki kelepçeler her adımda dengemi bozuyordu.

Tuhaf Şapka, umursamazca yarasını okşadı, sağ eli hâlâ paltosunun cebindeydi. “March, ne biçim bir oyun bu? Sen ne zamandan beri sorgulama işleri alıyorsun?”

Ortağının yanıtı, “Müşteriyle kendim ilgileniyorum. Bundan sonra senin hizmetlerine ihtiyaç olduğunu sanmıyorum,” oldu.

Tuhaf Şapka deli gibi sırtıyordu. “Bunu kim söylüyor? Kraliçe mi? Nedense buna inanmakta güçlük çekiyorum!”

“Ben yalnızca müşterim için en iyi olanı yapıyorum. Sabrımı zorlama. Sen daha iyi bilirsin,” dedi March.

“Kendi mezarını kazıyorsun, dostum.”

Bu cümle, bu ikisinin arasında daha önce ne geçtiğini merak etmeme neden oldu çünkü Tuhaf Şapka’nın sesinde endişe değil, saf neşe vardı. Cipun yanında yatan adamlarına baktı; adamların ikisi de ayağa kalkabilecek durumda değildi, Tuhaf Şapka hayal kırıklığıyla iç geçirdi. “Tamam... söylediğin gibi olsun. Bu saçma tartışma yalnızca ufak bir pürüz. Olaydan Kraliçe’yi haberdar edeceğim ve müşterimi kısa süre sonra tekrar almayı bekleyeceğim.”

Tuhaf Şapka’nın March’a izin veriyor gibi davranıp aslında onunla yalnız yüzleşmeye cesaretinin olmamasına hatta şimdi yavaş yavaş geri çekilmesine kıs kıs gülmek istiyordum. Gülmedim çünkü March’ın sesini duyduğumda hissettiğim rahatlama, hatta birazcık neşe hemen sönmüverdi. “Island, gözlerini kapa.”

Ona neredeyse dokunacak kadar yaklaşıp bu emri yerine getirdim, yün paltosu yağmur ve sedir kokuyordu. Sesi duydum, birbiri ardına patlatılmış iki çatapat gibiydi, ama ne olduğunu hemen anlamadım. Gözlerimi tekrar açana dek.

Tuhaf Şapka hâlâ önümüzde dikiliyordu. Tüm bu zaman boyunca cebinde olan eli şimdi ortaya çıkmıştı ve ucunda uzun, siyah susturucusu olan ufak, kahverengi bir tabanca tutuyordu. İnce bir duman, barut olduğunu sandığım bir koku vardı ve adamları artık hareket etmiyorlardı. Sürücü yüz üstü çamura düşmüştü, Yağlı Cetek de sırtüstü yatıyordu; sol şakağında kanlı bir delik vardı.

Birkaç saniye için zihnim, Tuhaf Şapka’nın kendi adamlarını öldürmüş olduğunu algılayamadı. Odaklanabildiğim tek şey silahtan çıkan sest, filmlerdekine hiç benzemiyordu.

Tuhaf Şapka silahını paltosunun cebine geri koydu ve sürücünün cesedinin yanında çömelerek adamın cebinden cipin anahtarlarını aldı. Ben felç olmuş halde izlerken, adam arabanın kilidini açtı ve son bir kez dönerek elini şapkasına götürdü ve bize veda etti. Sanırım o noktada gözlerini kapadım çünkü arabaya bindiğini hatırlamıyorum. Arabanın motoru çalıştı ve ben tekrar baktığımda, gitmişti.

Bacağı kırılmış atları düşündüm ve ağladım.

March ifadesiz bir yüzle bana döndü. Tek kelime etmeden cebinden bir mendil çıkardı, burnumu ve yanaklarımı sildi; büyülenmiş gibi, tepki veremeden onun bunu yapmasına izin verdim. March, işi bittiğinde kirli kâğıt mendili defalarca katlayarak minicik bir küp haline getirdi, sonra bu mendili, çıkardığı ikinci bir temiz mendilin içine koyarak aynı cebe geri soktu. Omuzlarım hâlâ titriyordu ve March, ben anlamlı cümleler kurabilecek hale gelene kadar sabırla bekledi.

“Şimdi... Tamamlanmamış bir işimiz olduğuna inanıyorum Island.”

Birkaç adım geri giderken bakışlarım, March'ın hiçbir şey okunmayan yüzünden elindeki tüfeğe gidip geliyordu. Yanıtlanmasını en çok istediğim soruyu soruverdim. “Onlar kimdi? Onlar da elması mı arıyorlar?”

“Evet.”

“Adam sana ortak dedi. Neden patronunuz birbiriyle rekabet eden insanları işe alsın ki?”

Tereddüt etti ve ağzından hiçbir açıklama içermeyen cümlelerin şahı çıktı. “İşverenlerim, işe ilk aldıkları profesyoneller hakkındaki fikirlerini değiştirdiler.”

“Neden? İkiniz de aynı değil misiniz, silahlar falan...” Bakışlarım yerdeki iki cesede kaydı ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

March'ın gözlerinden karanlık bir şey geçti. "O adam benim gibi çalışmıyor. Onun... acayiplikleri var."

Zorlukla yutkundum. March beni, Tuhaf Şapka'nın yapmak istediği şeyden kurtarmıştı ama bunun bedeli ne olacaktı? Suratına bakınca, ruhsuz bir pislikten diğerinin eline düştüğümü gördüm. Bir anda kendimi korkunç dercede yalnız ve aciz hissettim; ıssızlığın ortasında onun önünde hapsolmuştum. Sorgulama tarzını öğrendiğimden soru sormaya devam etmemin daha iyi olacağını düşündüm, o benim kollarımı tekrar kırmaya çalışmadan önce ben atılmalıydım.

"Anlamıyorum. Elindeydim! Neden beni almalarına izin verdin?"

Alnı hafifçe kırıştı. "Tuvalete kustuktan sonra yanıt verecek durumda değildin, ben de onun hamlesini yapıp seni benim için yumuşatmasına izin verdim. Ayrıca dairen dağınıktı. Biraz ıslahı hak ettiğini düşündüm."

"Yu-yumuşatmasına mı?"

"Evet, seni masanın üstüne konduktan sonra kurtarmayı planlamıştım."

"Masa mı?"

Endişelerimi elinin bir hareketiyle savuşturdu. "Daha fazla ayrıntıya gerek yok."

"Fikrini neden değiştirdin?"

"Biraz cılızsın. Eğer dikkatli olmazlarsa senden bir şey öğrenme şansımız olmadan öleceğini fark ettim." Bunu söyledikten sonra hayal kırıklığıyla iç geçirdi, söylediklerinin sonuçlarını düşünürsek bunun biraz kaçamak bir hareket olduğunu düşündüm.

Artan paniği derin nefeslerle def etmeye çalıştım. "O elmas hakkında bir şey bildiğimi nereden çıkardınız?"

Başını sıkıntıyla iki yana salladı ve işaret parmağını

tüfeğin tetiğine koydu. “Bu iş gittikçe saçma bir hal alıyor. Seni dizlerinden vurabilirim, sen de bildiğin her şeyi anlatırsın.”

Bahsettiği dizler bu tehdit karşısında birleşti.

“Bu kalıcı bir hasara yol açmaz mı?”

“Şüphesiz”

Tüfeğin namlusundan uzanan uzun susturucuya endişeli gözlerle baktım. “March... Olanlardan hiçbirini anlamıyorum. Lütfen... en azından bir açıklama yap.”

Benimle ne yapacağından emin değilmiş gibi, yüzünde bir şüphe belirdi. “Cullinan’ın ne olduğunu bildiğini farz ediyorum.”

“Şu koca elmas mı? Kraliyet tacının mücevherlerini ondan yapmışlardı. Onların benim yatak odamda değil de Londra’da olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Benimle oyun oynama. Ben Hayalet Cullinan’dan bahsediyorum, annenin işverenimden çaldığından.”

Sözcükleri suratıma bir tokat gibi çarptı ve korkumu bir anda kızıl bir öfkeye çevirdi. “Ne? Bu ne cüret? Annem asla birinden bir şey çalmadı!”

“Seni temin ederim çaldı. İşverenim son on yılı onu arayarak geçirdi, ta ki annenin eski iş arkadaşlarından birinin onu sana verdiğini öğrenene kadar.”

“Sen ne saçmalıyorsun? Annem bir diplomattı! Bir elmas hırsızlığına nasıl karışmış olabilir? March, sizin gerçekten yanlış kişinin peşinde olduğunuzu...”

March’ın bakışları sertleşti. “Sen Island Chaptal mısın?”

“Evet, ama...”

“20 Eylül 1989’da doğmadın mı? Léa Chaptal ve Simon Halder’in kızı değil misin?”

“Beni dinlemiyorsun!”

İşaret parmağını alnıma koydu ve sanki kelimelerinin doğruca beynime gittiğinden emin olmak ister gibi bastır-
dı. “Şimdi beni dinle Island, annen hiçbir zaman diplomat
olmadı. Konsolosluktaki memuriyeti birçok sahte kimli-
ğinden biriydi. Annen Konsey adında bir suç örgütü için
çalışıyordu; o bir ajan ve inanılmaz derecede yetenekli bir
hırsızdı... Ve inan bana, CIA’de içinde onun adı geçen bir
oda dolusu dosya vardır.”

CIA mi? Ajan mı? Dizlerim tekrar titriyordu ve bir şeye
tutunma ihtiyacı hissettim. Sanırım March bunu gördü;
öne doğru bir adım attı ve sol elini beni yakalamak ister
gibi uzattı. Kelepçeli ellerimi önümde tutarak, güvenli bir
mesafede durabilmek için geriye sıçradım. Onun kolların-
da bayılmaktansa binlerce mısır gevreği dolusu süt içer-
dim daha iyi.

“Siz delirmişsiniz!” diye bağırdım. “Sen... benim evime
girdin, sonra beni kaçırdınız, üstelik bunlarla hiç ilgim
olmadığını söyleyip duruyorum ve... ve...” Durmak zorun-
da kaldım. Gözlerim sulanıyordu ve sesimin titrediğini
hissedebiliyordum.

“Sen akıllı bir kızsın Island. Annenin seni gerçekten
kandırdığından şüpheliyim,” dedi March daha yumuşak
bir sesle.

Kandırmıştı.

Belki.

Artık o kadar emin değilim. Hava almam gerekiyordu.
Ancak hava yeterli değildi. Ciğerlerim kasılıyor, beynime
oksijen bulmak için çırpınıyordu. Annemi, pek az bildiğim
diplomat kariyerini, Tokyo’daki trafik kazasını düşün-
düm.

Farkında olmadan belli şeyleri görmeyi reddetmiş ola-
bilir miydim?

March'ın iddialarını doğrulayacak anılar bulmak için beynimi zorladım ama bir şey bulamadım. Evet, ömrümün onunla birlikte geçen ilk on beş senesi boyunca aşağı yukarı bir bavulla yaşamış, çevremizdeki insanlarla bir bağ kuramayacak kadar hızla oradan oraya yolculuk edip durmuştuk. Sonuç olarak evde eğitim görmüştüm –hatta kendi kendime eğitim vermişim– bu da sosyal açıdan başarısız bir yetişkin olmamın nedeni olabilirdi. Günde on saat internetin benim gelişimim için zararlı olduğunun farkında olmalıydı ama annem, her zaman bu kadar sık taşındığımız için okul değiştirip durmanın beni üzeceğini, en iyisinin okula hiç gitmemek olduğunu söylerdi.

Yani evet, annem tuhaf, hatta zaman zaman biraz solumsuz bir kadındı. Fakat özgür bir ruha sahip olmak sizi bir suçlu yapmazdı. Beni elinden geldiğince iyi yetiştirmişti, ben de onunla birlikte birçok ülke görüp bir sürü dili akıcı olarak konuşur hale gelmişim. Bunu söyleyebilen kaç çocuk vardır?

Ellerimi yumruk yaptım. Bunu kabul edemezdim. March'ın sözcüklerinin çoktan kafamın içine sızmaya başlamasına dayanamıyordum. “Bu çok mantıksız! Sana yemin ederim bana elmas falan bırakmadı. Ondan kalan tek şey bir banka hesabında yatan biraz para. Hepi topu altı bin dolar. Bana...” O anı hatırlayınca sesim alçaldı. “Bana onun eşyalarını bile vermediler. Babam ben hastanedeysen hepsini atmış, bana ondan *hiçbir* şey kalmadı.”

March'ın yüzünde en iyi ihtimalle sahte bir üzüntü de-nebilecek bir ifade belirdi. “Babanın bunu neden yapmış olabileceğini hiç merak etmedin mi? Onu neden böyle sil-diğini?”

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. Elbette düşünmüştüm. Ancak babamla duygusal ya da kişisel meseleleri

konuşmazdık. New York'a yerleştikten aylar sonra konuyu dile getirmiş, annemden hiçbir şey kalmamasına üzüldüğümü elimde kalan tek şeyin hatıralar olduğunu söylemiştim. Fakat kendimi biliyorum, sesim herhalde ekmeğimin tereyağlı tarafını yere düşürmüşüm ya da *Efsane Avcıları*'nın bir bölümünü kaçırmışım gibi çıktığından eminim. Rus Çay Odası'ndaki ö öğle yemeğini hâlâ hatırlıyorum; ben başımı eğmiş gözlememe bakarken babam belli belirsiz özür dilemiş, ondan kalanları saklamak isteyeceğimi düşünemediğini ve komadan çıkıp çıkmayacağımı kimsenin bilmediğini söylemişti.

Tüm bu yıllar boyunca değişmeyen tek şey vardı: ben hâlâ insanların bana söylemeleri gereken şeyleri dinlemek istemediğim ve onlardan kaçınmak istediğim zaman yere bakma konusunda ta'm bir şampiyondum. Bakışlarım, çamur ve ıslak çimenlerle kaplanmış babetlerime kaydı. March'ın sesini, hatta varlığını unutmaya çalıştım. Babam ne biliyordu? Gerçekten ne biliyordu?

"Island? Island?"

Omzumda March'ın elini hissettim, düşüncelerim bölündü ve başımı kaldırıp bakınca kaşlarının endişeyle çatıldığı görürdüm. "Beni dinliyor musun?"

"Ben... evet... dinliyorum. Devam et."

Başını salladı. "Söylediğim gibi 2004'te Konsey, anneni Hayalet Cullinan'ı çalması için Pretoria'ya gönderdi ama annen onlara ihanet etti ve taşla birlikte ortadan kayboldu. Japonya'ya kaçtı, orada..."

Herhalde içindeki iyi yüreklilik kırıntısı yüzünden durdu. Annemin bir arabanın içinde yandığını ve hayatta kalmamın tek nedeninin, yoldan geçen birinin beni araba enkazından çıkarması olduğunu tekrar duymama gerek yoktu.

“Bunların hepsi doğru olsa bile, o kahrolası taş hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” diye mırıldandım.

“Sana hiç ipucu bırakmadı mı? Hatırlamaya çalış.”

“Nasıl bilebilirim ki? O noter de işe yaramazın tekiydi. Ondan evrak falan, *hiçbir* şey almadık!”

March’ın gözleri aydınlandı. “Noter mi?”

“Evet. Bak, on beş yaşındaydım... gerçekten bilmiyorum... meseleyi kurcalamadım, tamam mı? Benim için sadece birkaç kötü anıdan ibaretti.” Öfke ve utançla başımı çevirdim. Unutabilmek, babam gibi kuvvetli olmak ve anem hiç var olmamış gibi davranmak için annemin mirasından vazgeçmiştim. Şimdi yüksek sesle itiraf edince ne kadar çirkin, korkakça bir karar verdiğimi anlıyordum.

Elbette Bay Titiz benim hislerimi umursamıyordu; onun tek ilgilendiği şey gerçeklerdi. “Noterin adı neydi?”

“Bay Étienne. Bizi Paris’ten arıyordu. Rehberle bakarak zaman kaybetme. Yıllar önce bir kez bakmıştım. Babam haklıydı, ona dair bir iz bulamadım.”

March, ifadesiz bir suratla bir süre beni inceledi, ben de verebileceğim küçücük bilgi kırıntısını aldığına göre beni artık öldüreceğini fark ettim. En sonunda konuşmak için ağzını açtığı anda, ben zavallı, sefil ruhum için kutsal yırtıcılara sessiz dualar ediyordum.

“Eh, tamam o zaman. Önce şu Bay Étienne’i sorgulayacağız.”

“Biz mi? Yani... Paris’te mi?”

Bana samimi bir bakış attı – onunla tanıştığım dan beri bu bir ilkti. “Başka nerede olacak? Annen bir çaylak değildi. Hayalet Cullinan’ı bir noterin eline bıraktığını hiç sanmıyorum ama eğer bir miras bıraktıysa, içinde elmasın yerine dair bir şeyler olabilir. Üzgünüm ama işimiz bitmedi. Sana hâlâ ihtiyacım var.”

Onu şüpheyle süzdüm. Profesyonel bir katile güven olmazdı ama tüfek ondaydı yani seçeneklerim kısıtlıydı – kısıtlı derken şöyle demek istedim: “March ya da Tuhaf Şapka, cumartesi akşamı randevunu seç.” Bunu söylemiş olsam da adamın, mesleği bu olmasına rağmen, benden kurtulma konusunda acelesi yok gibiydi. Son yirmi dört saat içinde beni sakat bırakmak ve öldürmek için eline birçok fırsat geçmişti ve bu fırsatların hiçbirini kullanmamıştı. Hayır, March tam bir sosyopattı ama içimden bir his onda gerçekten psikopat bir katil hamuru olmadığını söylüyordu.

O an March sadece annemin geçmişine açılan bir kapıydı. Hızla bana yaklaşan ve kaçış yolu bulamazsam ya da March’a Hayalet Cullinan’ı bulmasında ve asıl(sız) sahibine teslim etmesinde yardım etmezsem beni yutabilecek olan bir geçmiş.

Kararlılıkla başımı salladım. “Anladım. Seninle geleceğim.”

Bir kaşını kaldırdı.

“O adamla dönmek istemiyorum,” diye mırıldandım, bir açıklama yapma bahanesiyle.

Silahını indiren March bana doğru yaklaşarak aradaki mesafeyi kapattı ve çenemi eldivenli işaret parmağıyla kaldırdı. Gözleri benimkilere öyle bir baktı ki, psikopat katil hamuru hakkında yanılmamış olmak için dua ettim. Alçak, tehlike dolu sesi dizlerimi titretti. “Şunu açıklığa kavuşturalım. Ben biraz eski kafalıyım. Genellikle kadınların canını fazla yakmamaya çalışırım. Ama eğer benden bir şey saklarsan Island, bir istisna yaparım... ve ne kadar ağlarsan ağla fayda etmez.”

Acele acele başımı salladım ve beni bırakınca rahatlayarak titrek bir soluk verdim. Elini sertçe sırtıma da-

yayan March beni o korkunç açıklıktan uzaklaştırarak ormana doğru itti. O bunu yaparken ben de ıslak zeminde yatan iki cesede bakmak için başımı çevirdim. Burnum ıslak çimenlere bulaşan taze kanın kokusunun alınca midem bulandı. “March, peki ya...”

March arkasına bakmadan bileğindeki siyah saate baktı. “Rislow işini şansa bırakmaz. Onları almak için yakında bir temizlik ekibi gelir... o yüzden bir an önce gitmeliyiz.”

Demek Tuhaf Şapka’nın adı buydu: Rislow. Onun yakınlarda bir yerlerde, elinde silahıyla bizi bekleyip beklemeyeceğini sormayı düşündüm ama bu pek olası değildi çünkü March hiç endişeli görünmüyordu. Bizi ıssız ormana götürürken yüzüstü yere düşmeden ona yetişmek için elimden geleni yaptım.

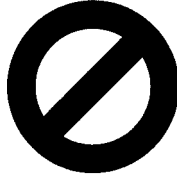
“Temizlik ekibinden korkuyor musun?” diye mırıldandım arabasına vardığımızda. Geldiğimiz patikanın çeyrek mil kadar aşağısına park etmiş siyah bir Lexus’tu bu.

“Hayır.”

“Ah. Acaba hiç... bir temizlik ekibini temizledin mi?” diye ısrar ettim.

Beni yolcu koltuğuna oturturken, “Evet,” diye iç geçirdi.

Ona detayları sormadım ama tüm bu olanların ardından yaşayacağım TSSB sürecinin ne kadar uzun olacağını merak ettiğimi hatırlıyorum.

BEŞ

YOL KURALLARI

Gerçekçi olalım. Eğer bu kitabı satın aldıysan ve şu anda bir adamla yalnız yolculuk ediyorsan, adam büyük ihtimalle şunlardan biridir: bir akraba / bir taksi şoförü / seni kaçırان biri.

- Aurelia Nichols ve Billy Jean, 25 Yaşından Sonra Bekâretini Kaybetmenin 101 Yolu

Eğer dinlediği şeyler insanın kim olduğu hakkında bir şeyler söylüyorsa, March'ın müzik zevki daha önce edindiğim izlenimi doğruluyordu: o psikopat bir katil değilse bile, korkunç bir insanoğluydu. Eski folk şarkıları mı? Gerçekten mi? New England'da, Barnstable denen bir yere yakındık ve Bobby Bare'in, İsa'ya onu kale direklerinin arasına doğru tekmelemesini söyleyen yakarışları eşliğinde, ön cama soğuk bir yağmur vuruyordu. Eh, en azından March beni, bir tür maymuncuk sayesinde –böyle bir şeyin varlığından bile haberim yoktu– kelepçelerden kurtarma kibarlığını göstermişti.

Ancak, kilometrelerce süren çam ormanının içinde iler-

lerken, zihnim March'ın şoförlük hizmeti üzerine oldukça kırıncı yorumlarla dolup taşıyordu. Ona tek yıldız vermekten başka çarem yoktu çünkü aracınızda tabancalar ve tüfekler varken böyle araba sürülmez. İlk gençlik yıllarımdan beri babamın hoyrat şoförlüğüne ve hız sınırlarını sürekli zorlamasına alışkındım. March'ın onunla uzaktan yakından alakası yoktu; sakın sakın, yavaş yavaş, diğer sürücülere saygı duyarak ve karşıdan karşıya geçen minik, sevimli orman hayvanlarına dikkat ederek araba kullanıyordu, yani sözün kısası, iğrençti. Yani, mesaj yazmak için arabayı yol kenarına çekip durmak da neyin nesiydi? Bunu yapan *kaldı* mı hâlâ? Kimsenin karşıdan karşıya geçmediği bomboş yollardaki kırmızı ışıklarda her durduğumuzda oflamamak için kendimi zor tuttum ve ayaklarımı sabırsızlıkla yer döşemesine sürtüp durdum.

March'ın çamurlu ayakkabılarıma baktığını gördüm ve gözlerimi devirdim. Yerdeki halıya azıcık çamur bulaşsa ne olurdu ki? Bu da büyütülecek bir sorun muydu yani?

Tamam, belki de öyleydi.

“Azıcık gergin olduğum için üzgünüm Island. Galiba ön koltukta misafirim olmasına alışkın değilim. Müşterilerim genellikle bagajda yolculuk eder.”

Vay be. Daha önce nazik özrü böyle korkunç bir tehdide dönüştürmeyi başaran biriyle hiç karşılaşmamıştım. Rahatsızlık içinde, olduğum yerde büzülürken, arabayı sürmekte olan March'a baktım. Acaba el falında olduğu gibi burunlara bakarak da geleceği okumak mümkün müydü? Burnu kemerli olan adamlar, suç alanında kariyer yapmaya diğerlerinden daha mı yatkındı? Eğer öyleyse Hitler'in ve Al Capone'un tombul burunları benim bu yeni suç burnu tablomun neresine oturuyordu? Sınıflandırma çabalarımın içinde kaybolarak dakikalar geçirdikten sonra dü-

şüncelerim annemin suç kariyerine kaydı.

“March, şu elmas... ne kadar büyük? Gerçekten de iki milyar eder mi?”

March'ın her zamanki poker gülümsemesi belirdi ve bu adamın elini gizlemeye ihtiyaç duyduğu anda gülümsemediğini anlamaya başladım. Tüm yetenekleri bir yanda dursun, March aslında çok kötü blöf yapıyordu. “Yaklaşık 4.137 karat.”

Ağzım açık kaldı. “Yüce tanrım, bu neredeyse” –hesaplamayı kafamda yaptım– “bir kilo eder! Bu Cullinan’dan büyük, değil mi?”

Biz bir kırmızı ışıktaki daha beklerken March parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. “Cullinan 1905’te Pretoria yakınlarında keşfedildiğinde, yüzlerinden biri sanki işlenmiş gibi dümdüzmüş. Uzmanlar bunun aslında daha büyük bir elmasın yarısı olduğunu ve geri kalanının hâlâ Premier Madeni’nde olduğunu söylemiş.”

“Hayalet Cullinan mı?”

“Kesinlikle. Elmas en sonunda, 2004 yılında bulunmuş. Testler sonucunda Cullinan kadar saf olduğu ve şimdiye kadar bulunmuş en büyük elmas olduğu anlaşılmış.”

“Konsey de hemen işe dalmış...”

“Mükemmel bir kelime seçimi. Keşif halka açıklanmadan önce taşı Premier Madeni’nden çalması için Léa Chaptal’ı görevlendirmişler,” diye devam etti March. Annemin adını onun ağzından duymak tuhaf, hatta neredeyse acıydı.

“Neden elması onlara teslim etmemiş? Ne olmuş?”

March arabayı yeniden çalıştırırken omuzlarını silkti. “Ben de sana bunu sormak istiyordum.”

“Muhteşem.”

“Teşekkürler.” Sırıttı. “Soruna yanıt vermem gerekir-

se, annenin gerekçesi bilinmiyor. Tek bildiğimiz şey iki tane ortağı olduğu. İlkinin kim olduğu Konsey tarafından bulundu. Adam ortadan kayboldu ve onu bulmaları on yıl sürdü. Adı Victor Koerand'dı. Tanıdık geldi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Geçmiş zamanda konuşuyorsun... yani adam öldü mü? Annemi Hayalet Cullinan'ı bana bıraktığını söyleyen o muydu?"

"Evet. Konsey onu birkaç hafta önce Tenerife'de buldu ve konuyu tartışmak üzere birini gönderdiler," dedi March.

Minik bir ürperti saç diplerimi gıdıkladı. "Seni."

"Hayır."

Bu kısa ve öz cevabın ardından, bir kez daha denedim. "Tuhaf Şapka?"

Kimden bahsettiğimi anlaması birkaç saniye sürdü ve anlayınca dudaklarından bir kıkırdama kaçtı. "Evet. Onun yöntemlerini sevmesem de, elinde sonuçlarla geldi. Koerand ikinci bir suç ortağı olduğunu onayladı, büyük ihtimalle Léa'yı Konsey'e oyun oynaması ve elması alması için ikna eden de oydu. Koerand, Léa'nın ve o adamın, Cullinan'ın saklandığı kasaya ulaşmasına yardım etti... senin ismin de bu arada ortaya çıktı."

"Benim o adamla hiç alakam yok! Onu tanımıyorum bile!" Neredeyse bağırmıştım.

March düşünceli bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "Koerand'ın hikâyesi oldukça enteresandı: Ona bakılırsa Léa gizemli ortağından şüphelenmeye başlamış ve anlamadan çekilmeye çalışmış."

"Nasıl?"

"Léa'nın Cullinan'ı Konsey'e geri vermeyi planladığını iddia etti. Ama bunun doğruluğu konusunda bir kanıt yok. Léa, Tokyo'da geçirdiği üç ay içinde Konsey'le iletişime geçmeye çalışmamış."

March anlattıkça annemin bu köpekbalıklarının arasında nasıl yüzebildiğini daha çok merak ettim. Bu hikâyede şimdiye kadar duyduğum herkes ya gangster, ya yalancı, ya ceset ya da üçü birdendi. “Benim bununla ne alakam var? Konsey bana zarar vereceğini söyleyerek tehdit mi etmiş? Belki de annem bu yüzden gitmeye o kadar korkmuş ve beklemiştir.”

March devam etti. “Koerand, Léa’nın tehlikede olduğunu bildiğini söyledi; yaşayacak fazla zamanı kalmadığının farkındaymış.”

“Çünkü elması ele geçirince ya Konsey ya da suç ortağı onu öldürecekti, değil mi?” diye cümleyi tamamladım. En azından bu mantıklıydı.

Sakin sakın soluk vererek koltuğuna yaslandı. “Herhalde öyle. Koerand bu noktada pek açık konuşmamış. Léa’nın canını kurtarmak için kaçtığını iddia etmiş; annen sadece kaçınılmaz sondan önce ‘son doğru kartını oynamak için’ biraz daha zaman kazanmaya çalışıyormuş.”

Hayatta kalmak için.

Şu ana kadar çok da dikkat etmemiştim ama gökyüzü kararmaya başlamıştı. Ön camda kendi yansımanı gördüm, gözlerimin altında koyu halkalar vardı, benim solmuştu, saçlarım dağılmıştı ve sağımda her zamanki kadar soğuk ve sakın March oturuyordu. O an gerçekten kendimi mi... yoksa annemi mi gördüğümü merak ettim.

“March, soruma cevap vermiyorsun. Konsey nasıl oldu da elmasının bende olduğunu düşünmeye başladı?”

“Çünkü Koerand’a göre o kart *sendin*. Konsey’e, Léa’nın gerçek konusunda güvenilebileceği ve ikinci suç ortağının katiyen öldüremeyeceği tek kişinin peşine düşmelerini söylemiş, yani *senin*.”

Ağzımdan alaycı bir gülüş çıktı ama inanın eğlenmi-

yordum. O kadar acı çekiyordum ki ağlamamak için yapabileceğim tek şey gülmekti. “Bana gerçek işini söyleyecek kadar bile güvenmiyormuş... Konsey’deki o adamlar böyle bir saçmalığa inanacak kadar salakmış. Koerand herhalde işkencede ölmemek için onlara bir isim vermiş; bunu ben bile görebiliyorum, üstelik mafya bile değilim!”

March söylediklerimi duymazdan geldi. “Koerand’ın veremediği tek isim Léa’nın ikinci suç ortağının ismiydi; adam büyük ihtimalle soygundan sonra onun Güney Afrika’dan ayrılmasına yardım etmişti.”

Bir gölge ve Pretoria’daki evimizin parkelerinde geçen ayak seslerinin anısı zihnimi doldurdu. *Uzun gölge*. March’ın bahsettiği ikinci ortak o olabilir miydi? Annemin sevgilisiydi, o kadarını biliyordum. Annem benim yanımda ondan hiç bahsetmemiş, geceleri geldiğinde arabasını arka sokağa, ihtiyar Jakaranda ağacının altına park ettiğini duyduğumu herhalde tahmin etmemişti.

Güney Afrika’daki kısa yaşantımızdan yıllar sonra bile onun annemin adını fısıldaması, sessiz kedi yürüyüşü ya da uyuduğumu sanıp odamın kapısını açarak kapı eşiğinde birkaç saniye durmaları zaman zaman rüyalarımına girmişti. Annemin onu sevip sevmediğini sormayı istemiştim. Adam ona karşı nazık mıydı? Onu gün ışığında görüp neye benzediğini öğrenebilecek miydim? Pretoria’dan aceleyle ayrılmıştık –nedenini şimdi anlıyordum– ve sorularım yanıtsız kalmıştı; adamın var olduğuna dair tek kanıt annemin gözlerinde ara sıra beliren hüzündü.

Belki içimdeki çalkantı yüzüme yansımıştı, belki de ne zaman utansam olduğu gibi kulaklarım kızarmıştı. Hangisiyse March fark etmişti ve bir saniyeliğine bakışlarını yoldan ayırdı, buz mavisi gözleriyle yalan söylemeyi denemeye cesaret etmemi bekler gibi baktı. “Ne oldu? Annenin

kaçmasına yardım eden kişiyi tanıyor musun?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Annem Pretoria’da biriyle görüşüyordu. Adamın neye benzediğini ya da adını bilmiyorum. Tüm bildiğim bir arabası olduğu ve uzun boylu olduğu.”

March inanmamış gibi görünüyordu. “Nasıl olur da yüzünü hiç görmezsin? Peki ya sesi? Konuşması nasıldı?”

“Yalnızca geceleri gelirdi. Sanırım Afrikalıydı. Hafif bir aksanla konuşurdu. İyi eğitilmiş biri olduğunu tahmin ediyorum; senin gibi.”

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı. “İsland, iyi eğitilmiş olan *sensin*. Ben liseye bile gitmedim.”

Bu bilgi kırıntısını sindirirken yüzüm buruştu. “Ah, affedersin... Okulu bitirmedeğin için pişman mısınız?”

“Beni analiz etmeye mi çalışıyorsun?”

“Elbette hayır!” Babamın her zaman nabza göre şerbet verme konusunda söylediklerini hatırladım; kalabalık bir trenin ortasında çocuklarına bağırarak insanlara, bu davranışlarının sebebinin kendi geçmişlerinde maruz kaldıkları şiddet olup olmadığı asla sorulmamalıydı. “Yalnızca merak ediyordum... yani sosyolojik bir açıdan. Daha önce senin gibi biriyle tanışmamıştım. Hiç hapse girdin mi?”

Tüm çabalarımın rağmen tuhaf ve uygunsuz bir şey söylemişim gibi başını iki yana sallayarak kıkırdadı. “Evet, gençken... ama sanırım konuyu değiştiriyorsun. Annenin sevgilisi hakkında başka ne söyleyebilirsin?”

“Dediğim gibi, hiçbir şey. Belki onunla alakası bile yoktur.”

Parmaklarını yine direksiyona vurmaya başladı. “Bana şimdiye kadar pek bir şey vermedin.”

Bunu söyleme şeklinden hoşlanmamıştım. Sanki yararlı bir şey veremeyenin bagajı hak ettiğini ima etmişti.

Titrememeye çalışarak koltuğuma gömüldüm ve önümüzde uzanan yola baktım.

İçinde bulunduğumuz tuhaf durumun etkisiyle bir süre boyunca sessizlik içinde ilerledik, sonra birden karnım guruldadı. Neredeyse yirmi dört saattir bir şey yemiştim ve açlık fena bastırmaya başlamıştı. Pencereden dışarı bakarken, yanından geçtiğimiz benzin istasyonunun hemen ilerisinde, birkaç kilometre ötedeki hamburgercinin reklamının olduğu bir tabela gördüm. Midem beklenti içinde guruldamaya devam etti. “Yiyecek almak için durabilir miyiz? Arabayla alınabiliyormuş. Yalnızca birkaç dakika sürer.”

Dudaklarının kenarları kıvrıldı ama bu mutlu olduğu anlamına gelmiyordu – bunu artık iyice anlamıştım. “Korkarım bu mümkün değil.”

Kaşlarımı çattım ve alnımı pencerenin soğuk camına dayayarak yüzümü buruşturdum, neden böyle temel bir ricayı reddettiğini merak ettim. Sonra anladım. “Sakın arabanda yemek yemenin yasak olduğunu söyleme!”

Yanıt vermedi.

Kahrolası arabasında yemek yemek yasaktı! Çaresizlikle dikkatimi kapının iç tarafındaki minik bölmeye verdim. Amerika ve Latin ülkelerine ait birkaç harita vardı. March dikkatli bir sürücüydü: GPS insanı yarı yolda bırakabilirdi. Haritaların hepsi aynı koleksiyona aitti ve doğal olarak hepsinin boyu aynıydı, böylece March bunları, bölmenin içinde birbirine paralel duran mükemmel iki dikdörtgen şeklinde yerleştirebilmişti. Elbette ülkeye ve koleksiyon numarasına göre artan sırayla dizilmişlerdi.

Meksika haritasını alarak soldaki öbeğin şeklini ve sırasını bozdum. March bana endişeli bir bakış attı ama hiçbir şey demeden yola döndü. Onun tepki vermemesinden güç alarak New Jersey'e baktım ve haritayı sağdaki öbekteki yerinden birkaç santim kadar kaldırdım.

March rahatsızlık içinde dilini şaklattı. "Lütfen şunu yapmayı keser misin?"

Kahkahamı zor bastırdım. Onun biraz rahatlamasını bekledikten sonra haritalarıyla tekrar oynamaya başladım ve bu sefer inanılmaz bir şey yaptım. New Jersey haritasını Latin ülkeleri bölümüne koydum.

Lexus ani bir frenle yolun kenarına çekildi.

March bana bakmıyordu. Bakışları önünde, ufuktaki alacakaranlıktaydı. "Düzelte onu. Hemen."

Geveleyerek elimden gelen en içten özürle, "Yerine koyacağım," dedim. "Beni öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Düzeltilsen hayır."

Kalbim gümbürdeyerek lanet haritaları birkaç dakika önceki hallerine getirmeye koyuldum. İsim bitince kollarımı göğsümde birleştirdim ve March'ın motoru tekrar çalıştırmasını bekledim. Çalıştırmadı. Birkaç defa ona ve kapıdaki bölmeye baktıktan sonra neler olduğunu anladım. New Jersey haritası hâlâ desteden dışarıda duruyor, sarı kapağı bana kaş çatıyordu. Haritayı ittim ve düzgün bir deste oluşana kadar elimle düzelttim. En sonunda motor çalıştı.

Neyse ki beni vurmamıştı ama bu olaydan sonra bir süre onun yüzüne bakamadım. Güneş batıyordu ve araba ilerlemeye devam ederken ben de böylesi önemsiz bir olaya March'ın verdiği aşırı tepkiyi düşündüm. Ya gerçekten de deliye dönseydi? Sahneyi gözümde tekrar tekrar canlandırırken, endişemi ifade edecek doğru sözcükleri çaresizce arıyordum.

“March, bu konuda bir psikologla görüştün mü?” Kelimeler ağzımdan çıktığı anda korkudan sindim. Zihnimdeyken çok daha ustaca düşünülmüş sözcükler gibi gelmişti.

“Hayır, Island. Bana deli doktoru falan gerekmiyor. Senin arabamdaki hiçbir şeye dokunmaman gerekiyor.”

Ağzımı büzdüm. “Sana babamın arkadaşlarından birinin telefonunu verebilirim. Bürosu Beach Caddesi’nde, ayrıca harika bir dinleyicidir.”

İleride ufak bir havaalanı görünürken March’ın gülümsemesi geri geldi. “Deli olduğumu mu düşünüyorsun?”

“March, sen tanıştığım en arızalı insansın ve bu duruma kendimi de dahil ederek konuşuyorum.”

“Sen arızalı değilsin Island.”

“Bir tetikçiyle sohbet ediyorum.”

Mantıklı bir şey söylediğimin farkındaydı. Gülmemek için kendini zorlayarak çenesini kastı ve tanıştığımızdan beri ilk kez March’ın bazen çekici olabildiğini düşündüm.

ALTI **KAMYONET**

Adam bu bitmeyen suç gecesinde kaybolmak için kendini aşkın ellerine bırakmıştı. Onun kara ruhunu yalnızca masumiyetinin saflığıyla bu kadın kurtarabilirdi.

- Tracey Hurricane, *Tetikçiler de Vurulur*

Önceki düşüncem yanlıştı. Vardığımız yer bir havaalanı bile değildi. Daha çok ufak bir uçuş pistiydi. Olası yolcular için, uzun bir hangarın önünde bekleyen üç uçak vardı ve bunlardan biri Fransa'ya gidilebilecek kadar büyük görünüyordu.

Daha önce hiç yakından özel bir jet görmemiştim ama bu öyle olmalıydı çünkü diğer iki Cessna tipi uçaktan büyüktü ve normal yolcu uçaklarının küçüğü gibi görünüyordu. Uzaktan bakınca, uçağın pek de etkileyici olmadığını söylemeliyim. Fakat boyasını beğenmişim, kuyruğu saran ve okyanusa düşerken uçağın beyaz gövdesini yutmakla tehdit eden mavi dalgalarla süslenmişti. Çok güzel, özellikle de uçmaktan korkanlar için bire bir. Kuyruğa

yazılmış kelimeye bakarken, *Miras* isminin üreticiye mi yoksa havayolları şirketine mi ait olduğunu merak ettim.

Düşüncelerin içinde kaybolmuşken, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru gelen şişman, sakallı adamı fark etmemiştim. Hava neredeyse kararmıştı ama adamın dişleri öyle beyazdı ki *Alice Harikalar Diyarı*'ndaki Cheshire Kedisi'ne benziyordu. March arabadan çıkıp ben içerideyken kapıları kilitledi, adamın ona sarıldığını gördüm – March ona oldukça gergin bir karşılık verdi. Bir süre konuştuktan sonra hangarın içine girerek gözden kayboldular. Gözlerimi büyük metal kapıdan bir an olsun ayırmadan onların dönmesini bekledim.

Yalnızken bütün seslerin normalden daha yüksek ve keskin gelmesi delice – ya da bu durumda, folk müzik dinlemediğinizde. Şu hafif tıkırtıyı şimdiye kadar fark etmemiştim. Şaşkın şaşkın etrafa bakındım. Ses arka koltuktan ya da belki bagajdan geliyordu; sanki hareket halindeki arabaya bir şey çarpıyor gibiydi.

Bir dakika.

Araba hareket etmiyordu ki.

Sessizce küfrettim ve titreyen ellerle emniyet kemerimi çözdüm. Tanrıya şükür miniciktim; Ön koltukların arasından kolayca geçip arka koltuğa ulaştım.

Siyah deriye doğru, “Orada kimse var mı?” diye fısıldadım.

Bana boğuk bir inilti yanıt verdi ve telaşla geri çekildim. March kadınlara karşı nazik olduğu için ön koltuğa oturtulmamıştım; bunun nedeni bagajın zaten dolu olmasıydı! Tenim döktüğüm soğuk terle nemlenirken, tüm gücümle çekerek koltuğu yerinden indirmeye çalıştım. Ne yaptığımdan tam olarak emin değilim ama bir noktada koltuk bir tıkırtı çıkararak kıvrıldı ve karşıma, her tarafı

iplerle bağı bir çeşit ceset torbasına tikiştirilmiş, siyah saçlı bir adam çıktı. March adamın kafasını torbanın dışında bırakmıştı ama ağzını kalın bir koli bandıyla bağlamıştı. Bir süre adamın suratındaki gözyaşı ve rakam şeklimdeki dövmelerine baktım ve titreyen parmaklarımla koli bandına dokundum. Adam bu hareketime gümüş koli bandını çekmemi istediğini belli eden bir inlemeyle yanıt verdi. Lanet şeyi çıkarmaya uğraşırken adamın homurtuları arttı ve bandın altında ince bir bıyık olduğunu keşfettim – çoğu koli bandında kalmıştı.

İşim bittikten sonra adam derin bir nefes aldı ve bana kuvvetli bir İspanyol aksanıyla fısıldadı: “Çık buradan *pequeña!* Büyük tehlikedesin!”

O an kanım dondu ve içgüdüsel olarak geri çekildim. “Aman Tanrım! Beni öldürmeyeceğini söylemişti! Ama sen... yapacak mıydı?..”

“Ne sanıyorsun? Somoza peşime lanet bir *psicópato* takmış!” Hırıldayınca keskin ön dişleri göründü.

Tamam. Yani benimle birlikte esir alınan bu adam için March’ı Somoza adında biri tutmuştu. Mantık ve birazcık da sosyal önyargı şu Somoza’nın kötü bir adam olduğunu söylüyordu.

Bagajdaki bu adam da kötü biri olabilirdi.

March da kötü bir miy... Şaka yapıyorum, bunu zaten konuşmuştuk.

Sol arka kapıyı denedim ama kapının kolu boşa döndü. Başımı iki yana salladım ve adama çaresiz bir bakış attım. “Arabayı kilitledi.”

“Ne yapacağını söyleyeceğim. Direksiyonun başına geç!”

İsterseniz bana Stockholm Sendromu’nun poster kızı deyin; bir an için tereddüt ettim. Ne de olsa March beni

öldürmeyeceğini söylemişti ve anlaşmamız annem hakkında bir şeyler öğrenmemi sağlayabilirdi. Ayrıca Tuhaf Şapka'ya karşı korunma ayrıcalığımı da yitirecektim. Bunu gerçekten yapmak istiyor muydum? Seçeneklerimi değerlendirerek diğer tutsağa baktım. Dövmeli olsun olmasın, benimkine benzer bir anlaşma yapmış gibi görünmüyordu.

“Ne bekliyorsun?”

Telaşlı sesi beni gerçeğe döndürdü. Eğer bunu kendim için yapmayacaksam, bu adam için yapmalıyım. Korkuyla başımı sallayarak sürücü koltuğuna geçtim. Kahretsin, koltuğun ayarı tamamen yanlıştı. Pedallara zar zor yetişıbiliyordum!

Ne yazık ki March şişman adamla birlikte ortaya çıkmak için o anı seçti, yoksa yeni arkadaşımın da yardımıyla, Voynich el yazmasından sonra dünyanın en büyük ikinci gizemini çözebilirdim: çıplak ellerinle bir Lexus çalmak.

Beyaz dişli şişman adam siyah sakalını kaşıdı ve bir kahkaha atarak İtalyan Brooklyn aksanıyla, “Hay lanet!” dedi. “Ufak kontes arabayı çalmaya kalkıyor!”

Ancak March, karşısındaki manzara karşısında gülmedi. Cebindeki anahtarı çıkardı ve kötücül bir ışıltıyla kısılmış gözleri üzerimde, arabanın kilidini açtı. Kapıyı ilk açtığında, ona bakmaya cesaret edemeyerek olduğum yerde büzüldüm. Onu anlayabiliyordum: eğer acı dolu bir ölüm istemiyorsam onu sırtından bıçaklamamaya coşkuyla söz vermiştim ama işte, sürücü koltuğunda, ellerim direksiyonda, arabasını çalmaya ve bagajında tuttuğu gangsterle birlikte kaçmaya hazır, duruyordum. Adı geçen adam şimdi susmuştu, herhalde hangimizin önce öleceğini merak ediyordu.

Burnunun kanatları genişlemiş olan March arabanın

anahtarlarını uzattı. “Sanırım *bunlara* ihtiyacın olacak.”

Elbette. Çok komik.

“Sorun... sorun değil. Aslında hiçbir yere gitmiyordum,” diye kekeleydim.

“Elbette. Arabadan in.”

Kirpiklerimin arasından yüzüne bir bakış atarak söylediğini yaptım.

“March, ben...”

Bana baktı ve işaret parmağını burnumun ucuna değdirerek iki kez hafifçe vurdu. “Konuşma; kıpırdama.”

En kötüsünü bekleyerek dişlerimi gıcırdattım ama March benden uzaklaştı ve arabanın arkasına giderek bagajı açtı. Dar alandan bir dizi küfür yükseldi.

“*Chinga tu madre!*”

Suç ortağımın March’la halledilmemiş meseleleri olduğu belliydi çünkü onu kendi annesini tatmin etmesi için teşvik eden sözler söylüyordu. (Bilginiz olsun, İspanyolca’yı *Kaşif Dora* izleyip *GTA* oynayarak öğrendim, yani sırt çantası, fahişe ve ot demeyi biliyorum. Umarım sizi etkilemişimdir.) March’ın İspanyolca bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu o yüzden bunun, tabancasını çıkarıp adamın kafasına dayama kararında bir rolü olup olmadığını da bilmiyorum.

Tuhaf Şapka’nın kendi adamlarını nasıl soğukkanlılıkla infaz ettiğini hatırlayınca öne atıldım. “Bekle! Onu vurma!”

“İsland, o benim müşterim.”

“Ben de öyleyim ama beni öldürmedin!”

Tanrım, sesini hiç sevmemiştim. Sakin kararlılığı yerine öfkelenmesini tercih ederdim, ayrıca bagajdaki adamın duruma hiç yardımcı olmadığını söylemeye gerek bile yok.

“Antonio kimseden korkmaz! Senin mezarına sıçayım, *pinche cabrón!*”

Titreyen elimle March'ın kolunu yakaladım. “Eminim öyle söylemek istememiştir! Bunu medeni insanlar gibi çözelim.”

“Ben medeni davranıyorum. Lütfen kenara çekil.”

Elimi eliyle savuşturdu ve yüzüme bakmadı, ben de B planına geçtim ve açık bagajın önüne atılarak bedenimi Antonio'ya siper ettim. Bunu bir sürü filmde görmüştüm, hep işe yaramıştı. “Önce beni öldürmen gerekecek!”

March'ın blöf yeteneği benden fazlasıyla ilerideydi: Onun yalnızca omuz silkip tabancasını bana doğrultacağını hiç tahmin etmemiştim. “Nasıl istersen.”

Nefesin kesildi. Bakışlarım silahın susturucusuna, uzun siyah namlusuna ve kısmen deri eldivenin altında kalan ahşap sapına gitti: planımın kusurları ortaya çıkmaya başlamıştı.

Tüm bu sahneyi irileşmiş gözlerle izleyen şişman adam araya girdi ve March'ı ikna etmeye çalıştı. “Hey, hey... Hepimiz sakın olalım! March, dostum... cidden mi?”

Yeni destekçimi telaşla onayladım. “Lütfen March!”

March öne doğru bir adım attı ve susturucu göğsüme dayandı. Bir yanımda hâlâ dehşet içindeydi ama bedenim ve zihnim bu sanki tuhaf bir yakınlaşmamış gibi tepki verdi. Bunu açıklaması zor ama artık beni öldürmeyeceğinden emindim. Hatta beni yaralayacağını bile düşünmüyordum. Gözlerinin içine baktım ve oradaki çatışmayı gördüm. Beni vurmak istemiyordu ve büyük ihtimalle benim önümde Antonio'yu öldürmeyi de istemiyordu. Sanırım kendisini benim gözümde görmekten hoşlanmamıştı ve iyi de etmişti.

“İsland, bu adamın kim olduğunu bilmiyorsun.”

“Tamam, doğru ama senin kim olduğunu biliyorum... Ah, boş ver, saçmalayıp bundan daha iyi bir insan olduğunu söylemeyeceğim. Adam savunmasız! Herkes,” –bakışlarım Antonio’nun yanaklarını kaplayan dövmelere kaydı. Öldürülen her insan için bir damla gibi bir şey değil miydi? Çünkü adamın yanakları çenesine kadar bunlarla doluydu!– “bir şansı hak eder. Antonio *değişecek!*”

Esir adam en sonunda March’ın annesine fahişe demenin bir işe yaramadığını fark etmiş gibiydi, bu beklenmedik ahlaki ikilemde bana yardımcı olmanın hayatını bir miktar uzatacağını anlamıştı. Benim arkamdan, “O haklı!” diye bağırdı. “Somoza’nın kız kardeşiyle olan şey çoktan geçmişte kaldı!”

March, herhalde içindeki kabadayıyla savaşarak derin bir nefes aldı ve silahını yavaşça indirdi. Tabanca kılıfına girdikten sonra, ceketinin cebinden bir telefon çıkardı ve o birini ararken biz üçümüz nefesimizi tuttuk.

“İyi akşamlar Phyllis. Acaba Bay Somoza’yı arayıp ona... kişisel nedenlerin beni anlaştırmamızı iptal etmeye zorladığını söyler misin? Evet... kesinlikle... Her şeyi iptal et ve annesine saygılarımla birlikte bir kutu çikolata gönder... Hayır... İyi gidiyor. Şu anda tek bir şeye odaklanmak istiyorum. İyi hafta sonları. Birkaç güne dönerim.”

Şişman adam kafasını kaşıdı. “Yani, onu serbest mi bırakacağız?”

“Evet.” March bunu söyledikten sonra Antonio’yu bağlayan ipleri açmak için eğildi, ben de neredeyse ona sarılacaktım. Neredeyse. O işini bitirince, özgür kalmış olan Antonio arabadan çıktı, gerindi, sonra da üzerindeki smokinin kırışıklıklarını düzeltti. Eski tutsağımız bana ısıltılı bir gülümsemeyle baktı ve sağ eli ceketinin iç cebine gidince March ve ev sahibi aynı anda, adama düşmanca baktılar.

Kimse zarar görmemişti. Antonio cebinden sadece kırmızı bir kartvizit çıkarmıştı. Kartı bana uzattı. Kartın üzerinde yalnızca, kabartmayla işlenmiş bir telefon numarası vardı.

“*Querida*, bir şeye ihtiyacın olursa... Antonio’yu ara.”

Adını söylerken başparmağı ve işaret parmağını havalı bir şekilde silah gibi yaparak poz vermesi hoşuma gitmişti; belki March da kendine ait bir poz bulmalıydı. Onun asfaltta sakın, kendine güvenli adımlarla, Tanrı bilir nereye doğru gidişini izledik.

Adam görüş alanımızdan çıkınca March konuştu. “Island.”

“Ne?”

“Lütfen bir daha işime karışma.” Ah, yine o soğukkanlı katil sesi.

Yılmadan, suçlayıcı bir ifadeyle arabayı işaret ettim. “Adam neden bagajdaydı ki? Senin benimle uğraşman gerekmiyor muydu?”

“Herkes gibi bazen benim de programlarım çakışabiliyor.”

“Hayır, hiç de öyle olmuyor.” Şişman adam March’ın çalışma alışkanlıkları hakkında çok şey biliyormuş gibiydi.

İş arkadaşının suçlayıcı ses tonunu duymazdan gelen March cebinden nane şekeri çıkardı ve birkaç tanesini, olması gerektiği gibi ağzında eritmeden çiğnedi. Dişleri şekerleri kötücül çıtırtılarla ezdi, ben de onun tıpkı bir bağımlı gibi, nane şekerine düşkün olduğunu düşündüm. Şekerini bitirdikten sonra kaşlarını çatarak bana kısaca baktı ve konuyu sert bir uyarıyla kapattı. “Tamam, eğer ilgileniyorsan artık bagajda boş yer var.”

YEDİ

BEMBEYBZ DİŞLER

Malcolm ona baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle baktı; dişleri öyle beyazdı ki kadın sanki bir süpernova tarafından çarpılmış gibi, onun ışıyla sarıldığını hissetti.

- Livia Torrente, *Milyarderin Güzel Garsonu*

March'ın bakışlarının önünde şişman adamla ben sessizce birbirimizi süzdük.

İlk konuşan o oldu. "Hâlâ çok tatlı... March, seni çapkın!"

Adamın neden beni tanıyormuş gibi davrandığını sormak için ağzımı açtım ama March parmağını bir kez daha burnuma koydu ve kelimeler boğazımda kaldı. Bu tekniğin, mesela biri burnunuza dokunduğunda beynin konuşma merkezine kısa devre yaptıran bir nörolojik refleks gibi geçerli bir bilimsel açıklaması olup olmadığını merak ettim. O bunu işe yaradığını düşündüğü için yapıyordu, ben de birinin size böyle bir şey yapması çok tuhaf olduğu için susup duruyordum.

Elini dostça ama her nasılsa müdahaleci şekilde sırtıma koyan şişman adam beni uçuş pistinin hangarına doğru götürdü. March rahatlamış bir ifadeyle onu takip etti, bunun ev sahibimizin güvenilir olduğunu gösterdiğini düşündüm. Adam bizi binanın köşesindeki ufak bir büroya götürdü ve kahve yaptı. Kahveyi pek sevmesem de bunun için minnettar oldum. Midem son bir saattir hamburgersiz kalmanın acı şikâyetleriyle inliyordu ve açlığımı bir şeyle bastıramazsam yakında halüsinasyon görmekten korkuyordum.

Ofis sandalyelerinden birine oturdum ve parmaklarımı, herkesin Jersey’li bir kız sevdiğini belirten kupayla ısıtırken ev sahibime en tatlı gülümsememle karşılık verdim. “Buradan Paris’e mi uçuyoruz?”

“Hayır, Le Havre’ye gidiyorsunuz,” dedi ince bir dizüstü bilgisayar açarken.

Paris’in yüz elli kilometre kadar kuzeybatısındaki liman kentini düşünerek kaşlarımı çattım. Kent, İkinci Dünya Savaşı’nda yerle bir olmuş ve Sovyet döneminin en iyi mimari çabalarını anımsatan bir tarzla yeniden inşa edilmişti. Adam benim açıkça ortada olan hayal kırıklığımı görmezsen geldi ve yazmaya devam etti. “Şimdi, kendinizi evinizde gibi hissedin... Senin kontese pasaport ve izin belgesi ayarlamak için yapmam gerekenler var. Her şey Paulie Havayolları’nın kontrolü altında!”

Demek Paulie’ydi. Eh, bembeyaz dişleri ağzının bir tuhaf görünmesine neden olsa da Paulie’yi oldukça güven verici, hatta March’tan da çok daha nazik bulmuştum. Bakışımı fark etti ve neyse ki bunu sessiz bir iltifat olarak kabul etti.

Kör edici beyaz dişlerini göstererek March’a döndü. “Ne düşünüyorsun dostum? Sen de aynıysından ister mi-

sin? Sana dişçimin adını verebilirim. O adam... tam bir sanatçı. Jackie ne diyor, biliyor musun?”

March başını iki yana salladı ve onun konuşmaya devam etmesine izin verdi, Paulie aynı şeyi bana da sordu. “Hatunum ne diyor biliyor musun?”

Ben de aynı şekilde başımı iki yana salladım.

“Diyor ki, ‘Paulie, nefesin hâlâ salam gibi kokuyor ama öyle ateşli görünüyorsun ki seni öpebilirim!’”

Uzun uzun başını salladı. Kız arkadaşı vurulmadan nefesinin ‘salam’ koktuğunu söyleyebiliyorsa bu adamın kesinlikle iyi bir gangster olması gerektiğini düşündüm. Onu gerçekten sevmeye başlıyordum.

“Seni çok öper mi?” diye sordum.

“Yok... Kadınları bilirsin, çok laf az iştirler,” dedi elini bilgisayardan kaldırıp uzun uzun iç geçirerek. “Ayağa kalk ve şu duvara git, olur mu?”

Ben onun dediğini yaparken Paulie de raftan dijital bir fotoğraf makinesi aldı. Ne yaptığını anlayınca saçımı bir alpakadan çok, düzgün bir kesime benzeyecek şekilde düzelttim, yüzümde ifadesiz bir bakışla birkaç fotoğrafımı çekmesine izin verdim.

O fotoğrafları bilgisayarına aktarırken ben de büyülenmiş gibi izledim. İyi aydınlatılmış odada beyaz duvar tıpkı bir fotoğraf kabini gibi iş görmüştü. Üçüncü dereceden sahteciliğin epey havalı olduğunu düşündüm... ağır bir suç için elbette. Paulie elimi aldı ve parmak uçlarımı ufak bir tarayıcının yüzeyine bastırdı.

İşi bitince Paulie ellerini birleştirdi. “İşte oldu! Siz indiğinizde, sevgili dostumuz İlan sizin için her şeyi hazır etmiş olacak!”

Kendimi gülümsemeye zorladım. Bir maceraya çıkıyordum, hem de mini minnacık bir özel jetle! Gerçekliğı bu

şekilde değiştirmemin, kendimi gerçekte burada olandan uzak tutma çabası olduğunu fark ettim; profesyonel bir katil ve kötü dişli bir gangster tarafından Amerika'nın dışına kaçırılıyordum.

“Uçağı hanginiz kullanacak?”

Sorumu anlamak neredeyse imkânsızdı çünkü birkaç dakika önce hangardaki otomata gitmiştim ve o zamandan beri ağzım çikolatayla doluydu. Akşam yemeğini March ısmarlayacaktı, o yüzden tüm parasını son sentine kadar aldım.

“Hiçbirimiz hayatım. Pilotunuz birazdan burada olacak,” dedi Paulie masasındaki kâğıtları düzenlerken.

March son yirmi dakikadır sessizdi. Acaba bu plan onu germiş miydi? Anlaşmaları iptal etmek, müşterileri yolcu koltuğuna oturtmak, iki işi aynı anda yapmak. Bunun her zamanki yönteminden farklı olduğu açıktı ve ben de korkunç bir hata yaptığımız konusunda endişelenmekten kendimi alamıyordum.

Üçüncü çikolatamı mideye indirirken Paulie'ye döndüm. “Ne türden bir pilot Avrupa'ya gitmek isteyen insanları uçurmak için gecenin bir yarısı ortaya çıkar ki?” diye sordum bir çikolatanın kâğıdını dikkatle açarken – Tanrım, umarım March bu OKB zımbırtısını bana bulaştırmamıştır, diye düşündüm.

Paulie yanıt çok belliymiş gibi omuzlarını silkti. “Paraya ihtiyacı olan türden.”

“Neden?”

“O... şey, o...” Paulie kafasını kaşdı.

March yardıma yetişti. “Met kullanıyor. Çok pahalı.”

Dehşetle ona baktım. “Pilotumuz uyuşturucu mu kullanıyor?”

“Endişelenme, işini etkilemiyor.”

Yeterince rahat görünüyordu, ben de bu konuda ona güvenmeye karar verdim. Zaten uçmaktan pek korktuğum söylenemezdi, yalnızca, düşen uçakları fazla düşünüyordum. Fazla derken, yani uçmadan önceki gece genellikle YouTube’da kara kutu kayıtlarını dinlerdim. Sevgili çocuklar, koca bir Airbus’ı Atlantik Okyanusu’na düşürmeden önce, “Kahretsin! Düşüyoruz!” diye haykıran Fransız bir pilot gibisi yoktur.

Hangarın dışında bir motor sesi yankılandı ve adam geniş metal kapıyı açtığında, onu iyice inceledim ve uçağı kullanmaya uygun olmayan bir tarafı var mı diye baktım. Görece kısa boylu, kırklarında, dostane görünümlü bir adamdı: dağınık siyah saçları, kahverengi gözleri, mavi bir uçuş ceket ve ufak bir bavulu vardı.

March haklıydı; şimdiye kadar bağımlılığının davranışlarını etkilediğine dair bir işaret görmemiştim. Hatta adam yorgun bile görünmüyordu.

“Nick, dostum! N’aber?” Paulie pilotumuzu selamlamak için hareketlenmişti, ben de aynısını yaptım.

Ona doğru yürüyerek elimi uzattım. “Adım Island. Bu geç vakitte geldiğiniz için teşekkürler.”

Tokalaşması sıkı ve ılıktı; biraz rahatladım ve belli belirsiz gülümsedim. Ancak saniyeler sonra March’ın beni nazıkçe kenara çektiğini hissettim.

“Bırakalım da Nick hazırlansın. Değil mi, Island?” Sesi her zamanki gibi yumuşaktı ama bu bir öneriden çok emir gibiydi.

Nick yüzünü buruşturdu. “Tamam. Benim için zevktir, March.”

Onun uçağıma doğru yürümesini izlerken kalbimin sıkıştığını hissettim, sanki zamanım tükeniyordu ve hayatımın geri kalanında, hiçbir fırsatı kaçırmamak için doğru şeyleri yapmalıymışım gibi hissettim. Kendimi March'ın elinden kurtararak hangarın dışına, soğuk havaya çıktım ve ona seslendim. "Nick! Bir şey söyleyeceğim... Lütfen bu uçuşun parasıyla uyuşturucu alma. Bunu benim için yap. Eminim sen çok daha iyisine layıksın!"

Ben ağlamak üzereydim, Paulie donakalmıştı, ben konuşurken March elini yavaşça yüzüne götürmüştü, Nick de... öfkeli mi görünüyordu?

Bize doğru yürüyerek parmağını ev sahibimize salladı. "Paul, bunu yapmayı gerçekten kesmelisin!"

"Nick, dostum... ben sadece yardım etmeye çalışıyorum! Ayrıca bu seferki March'ın fikriydi!" diye sızlandı Paulie.

Hiçbir şey anlamamıştım. "Sen met bağımlısı değil misin?"

"Tanrım... elbette değilim!" diye yanıt verdi Nick gözlemini devirerek. "Ayrıca kumar borcum da yok; mafyaya üç yüz bin de borçlu değilim; kuracağım genç pornosu işi için sermaye de aramıyorum..." diye devam etti başını iki yana sallayarak, "sadece beslemem gereken bir ailem var!"

Paulie ve March'a döndüm, Nick'in öfkesi bana da geçmişti. "Bu da ne? Neden bana onun müptela olduğunu söylediniz ki?"

"Sadece... onun namını korumaya çalışıyorum. Adam ona sekiz çocuk doğuran bir Mormon'la evlendi. Bilirsin... Bizim iş dalında bu pek de iyi değildir!"

March da aynı fikirde olduğunu belirterek başını salladı. Tepem atmıştı. "İkiniz bana nasıl yalan söylersiniz? Bu met hikâyesinden bile beter! Komik bile değil!"

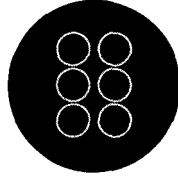
"Ama bu doğru."

Nick'e baktım. "Ne... Gerçekten sekiz çocuğun mu var?"

"Evet, yoksa neden izin günlerimde uçayım ki?" Omuzlarını silkti.

Nick'in son derece normal görüldüğüne şüphe yoktu; neredeyse öyleydi de. Özellikle Paulie konusunda hayal kırıklığına uğramıştım. March'tan hiçbir beklentim yoktu –elbette– ama diğer taraftan Paulie güvenilir biri gibi görünmüştü. Eh, değilmiş.

İç geçirerek, hemen ardımda refakatçimle hangara döndüm. Bonnie Tyler'ın söylediği gibi, "Tüm iyi erkekler nereye gitti?"

SEKİZ **GÖĞÜS KILLARI**

Kesinlikle mükemmeldi: Saf erkeksiliğin için için yanan hamuru güneşte pişmiş, altın renkli, dumanı tüten, kaslı bir erkeğe dönüşmüştü.

- Terry Robs, *Aşçının Mühürlediği Delikanlı*

Uçağımızın iç kısmı ilk başta hayal ettiğim gibi minicik değildi, hatta bundan çok uzaktı. Oldukça ferah, hatta geniş ve rahat bej deri koltukları, birbirine bakan iki uzun kanepesi ve iç mekâna zengin bir hava katan ahşap döşemeleriyle epey etkileyiciydi.

Uçuşun ilk iki saati gergin bir sessizlik içinde geçti, March ve ben düello öncesi kovboylar gibi yüz yüze oturuyorduk. Uçağı ve çevremdeki her dolabı kurcalayıp keşfetmek için yanıp tutuşsam da ellerimi kucağımda tuttum. Arabasında edindiğim deneyim bana March'ın etrafındaki şeyleri kurcalama konusunda bilmem gereken her şeyi öğretmişti.

İşin aslı, havada asılı kalan bir soru vardı – şey, en azından benim için. Hafifçe öne doğru eğilerek kendimi

onun yüzüne bakmaya zorladım. “March... sen bu Konsey zımbırtısı için çalışırken... hiç annemle karşılaştın mı?”

March’ın önce bir kaşı kalktı, daha sonra kendini toparladı ve her zamanki poker gülümsemesi yüzüne yerleşti. “Onunla hiç çalışmadım. Ama ölümünden önce de namı almış yürümüştü. Katil değildi, daha çok kıymetli eşyaları ya da önemli bilgileri en az rahatsızlığı vererek güvene alması için tutabileceğin bir uzmandı.”

“Sanırım... senin gibi olmadığını duyduğum için rahatladım ama hâlâ hırsız olduğuna inanamıyorum. Yani... dürüst biriydi,” diye karşılık verdim.

“Kişisel ahlaki standartların bizimki gibi işlerle alakası yoktur. Ben vergilerimi son sentine kadar ödüyorum ve eminim annen de aynını yapıyordu. Yine de konsolosluklara gizlice giriyor ve haylaz uyuşturucu baronlarıyla yakalamaca oynuyordu,” diye yanıt verdi March sakince.

“Ah, üzgünüm. Senin otobanda hız yapmayan iyi bir vatandaş olduğunu neredeyse unutuyordum. İnsanları dizlerinden vurmak yalnızca bir hobi, değil mi?” Ateşle oynadığımın farkındaydım ama kendime engele olamıyordum. Stresimi azaltmak için birine çatmalıydım ve yakınımdaki tek kişi oydu.

March gözlerini kıstı. “Yeter.”

“Yoksa ne olur? Başka bir şey hakkında mı konuşmak istiyorsun? Şuna ne dersin? Benim ederim nedir March? Sana iyi para ödüyorlardır, değil mi? Tüm bunlar ne kadar? Beni izlemen, dairemi araştırman, hatta özel bir jetle beni Avrupa’ya götürmen?”

“Ne kadar para aldığım seni ilgilendirmez.”

Sesi neredeyse kızgın çıkıyordu. Acaba aldığı para yeterli değil miydi? Yoksa Antonio’yu serbest bırakıp Somoza’ya parasını geri vereceği için mi sinirlenmişti?

Tekrar vurmadan önce sakinleşmeye çalışarak bir süre sessiz kaldım. “Beni bırakacak mısın? Eğer o elması bulmana yardım edersem beni evime geri götüreceksin?”

“Evet.”

Yirmi dört saattir ilk kez tünelin sonunda ışık görmüştüm. Bu adam sözünün eriydi, değil mi? Bunu söylemek zordu, özellikle de gereğinden fazla şey görüp duyduğum ve March beni ülke dışına çıkararak Tuhaf Şapka’yla olan “ortaklığını” bozduğu için. Bu işlerin onun için gerçekten bu kadar kolay olup olmadığını merak ettim. “Mesela... teorik olarak, beni bırakarak başını belaya sokma riski almayacak mısın? Ailene ihanet etmişsin gibi?”

Bakışlarını gizlemek ister gibi başını eğdi. Damarına mı basmıştım? “İsland, ben hiçbir aileye bağlı değilim. Arada sırada Konsey için çalışırım ve bunu yaptığım zaman yalnızca en tepedekine, Kraliçe’ye hesap veririm. Kraliçe benim hizmetimden memnun olduğu sürece, geri kalanların fikirleri önemsizdir.”

Bunun kâğıt üzerinde harika göründüğünü düşündüm ama acaba işvereni de aynı şekilde mi bakıyor diye merak ettim. “Öyle olsun. Ama eğer kendini endüstriyel bir kıyma makinesinin içinde bulursan bana şikâyet etme.”

Sıcak, içten bir kahkaha attı. Kahretsin, bu kahkaha-yı gerçekten seviyordum. Ne yazık ki March terbiyeli bir tetikçiden fazlası değildi. “Endişelenme. Bana bir miktar rahatlık sağlayan bir şansım var.”

Neden emin değilim ama umursamazlığı beni biraz üzmüştü. “Sen ukala bir ahmaksın ve günün birinde bu öldürülmene neden olacak.”

March birden dalgınlaştı. “Endişen çok dokunaklı. Bunun bir müşteriden gelmesi pek alışıldık bir durum değil.”

Bu tuhaf iltifat karşısında kulaklarımın yeniden kızar-

dığını hissettim. Şu an asıl önceliğim kendi kaderim olmaydı, onun işini nasıl yaptığı değil. Yanıtım utanç dolu bir mırıltı ve esneme arasında bir şeydi. “Seni umursamıyorum March. Benim tek istediğim bu karmaşadan canlı çıkmak.”

“Anlaşıldı.”

Sakin sözcükleri hatırladığım son şeydi. Gözlerimi açık tutmak için direndikçe direndim ama en sonunda savaşı kaybettim.

Fransa’da uyandım. Yani Fransa semalarında. Gözlerimi açtığımda uçağın penceresinden kasvetli hava görülebiliyordu ve Nick bir kaptan anonsuyla yerel saatin sabah on olduğunu, yarım saat içinde ineceğimizi söylüyordu. Koltuğum yatırılmıştı. Üstüme mavi bir örtü örtülmüştü... ve March gitmişti.

Uçağın içini taradım ve tuvalet kapısının ardına kadar açık olduğunu fark ettim. Akan suyun sesini duyunca kalkmaya ve March’ın bana suyla Guantanamo benzeri işkenceler yapmayacağından emin olmaya karar verdim. Birden sağ elimde keskin bir acı hissettim ve kolumu kıpırdatamadığımı anladım. *Biri* beni yine kelepçelemişti – herhalde onu uykusunda boğmaya çalışacağımdan endişelenmişti. Hayal kırıklığıyla iç geçirirken uzun, siyah zincire baktım. Kelepçenin diğer ucu kaçmama imkân vermeyecek şekilde koltuğun altına takılmıştı.

Azimle, elimden geldiğince sağa doğru eğildim ve lanet tuvaletin içinde ne olup bittiğini görebilmek için zayıf bir hamle yaptım. Sonuç tam bir felaketti. Koltuğumdan düştüm ve kafamı yere çarptım. Elim hâlâ koltuğa bağlıydı ama şimdi acıyla bükülmüştü; ben de tuvaletin girişine

bakmaya çalışırken sinirle homurdandım. March gerçekten oradaydı, üstünde gömleği yoktu ve tıraş olmaya hazırlanıyordu. Yanakları ve çenesi tıraş köpüğüyle kaplıydı, elinde eski tip bir ustura vardı. Benim saçma pozisyonumu görünce tek kaşını kaldırdı.

Gururumdan geriye ne kalmışsa onu yuttum. “Kelepçe konusunda bir şey yapabilir misin?”

Bana tepeden baktı –gerçek anlamda– ve işine kaldığı yerden devam etti. “Hayır Island. Sana yardım etmeyeceğim çünkü bunu yaparsam hiçbir şey öğrenmeyeceksin.”

Ben uçağın koridorundaki gri halıda, ondan sadece birkaç adım ötede, yalvaran gözlerle sere serpe yatarken, onun sabah rutinine devam edebilmesi neredeyse gerçeküstüydü. Üzgün üzgün iç geçirdim ve işi bitene kadar onu beklemeye karar verdim. Herhalde kahvesini almaya giderken üstüme basıp geçmezdi, değil mi? Ona tekrar bakınca derin bir nefes aldım ve yanaklarımın hafifçe ısındığını hissettim. Tıraş olurken kendini ufak aynada daha iyi görebilmek için yer değiştirmişti ve şimdi çıplak sırtını açıkça görebiliyordum.

İlk başta gördüğümden hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin olamadım. March’ın vücudu kariyer tercihinin son derece uyumluydu ve bunda hiç sorun yoktu. Yalnızca ben böyle şeyler görmeye alışkın değildim. Bildiğim kadarıyla böylesine kaslı, fit erkekler televizyonda ve spor dergilerinde olurdu. Arada sırada fazlasıyla vücut çalışan erkeklerle tanışırdım; ancak fazlasıyla muhafazakâr olan sosyal sınırlar yüzünden gömleklerini yırtıp içindekileri görmem hiç mümkün olmadı. Yani vücut şekli açısından bu benim yakından gördüğüm ilk... kaslı vücuttu.

Emin olamamama neden olan ikinci detay kıllarıydı. Joy’un düşürdüğü adamlar göğüslerini hep tıraş eden tip-

ler olduğundan ve televizyonda gördüğüm erkeklerin yüzde doksan sekizi de bebek poposu gibi tüysüz göğüslerle dolaştığından, normal olanın bu olduğunu sanıyordum – özellikle de kalan yüzde iki Alex Baldwin ve Ewoklardan oluştuğu için. İçinde bulunduğum durumda, March'ın göğsü beni gerçekten iğrendirmemişti. Yalnızca bunu... tuhaf bulmuştum. Kulağa ne kadar delice gelse de, göğsünü kaplayıp bir çizgi halinde karnına inen yumuşak görünümlü kestane rengi bu kıllar bana hiç doğal görünmüyordu. Fikrime göre gerçek erkeklerin kılı olmazdı.

Korkutucu karın kaslarından, çenesindeki bir noktayı tıraş ederken derisinin altından görünen pazılarına kadar her detayı zihnime kazırken, vücudunda birkaç tane-den fazla yara olduğunu keşfettim. Bazıları güneş ışığında açık renk, ince birer çizgi halini almışken, bazılarını derisinin derinlerine kadar inmiş yaralardı. Özellikle biri çok belirgindi çünkü bir yara değildi... yarayla yapılmış bir dövmeye benziyordu. Bunu ilk başta fark etmemiştim çünkü sol omzunun arkasındaydı. Ama sol yanağını birtirmek için dönünce, derisine kazınmış bir dizi yaranın oluşturduğu amblemi gördüm.

Geniş, yuvarlak, karmaşık bir etnik desene benziyordu –Afrika deseni olabilir miydi?– ve orta kısmının çoğunu kaplayan bir aslan kafası görölüyordu. Bu kabarık, açık renk izlere bakmak bile insana acı veriyordu ama bunu March'ın kişiliğine pek uygun bulmamıştım. Bembeyaz gömlekleri ve dedelere has tuhafliklarıyla March, pek de dövme ya da benzeri şeyler yaptıracak biri gibi görünmüyordu.

Her şeye rağmen March biraz hırpalanmış ama genel olarak güzel bir erkek örneğiydi ve itiraf etmekten hiç hoşlanmasam da, yarı çıplak vücudu beni etkilemedi desem, yalan olurdu. Parmak uçlarımla, o kahrolası göğüs

kıllarının arasında dolaşmak için sabırsızlandığını anladığımda yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissederek bakışlarımı kaçırdım.

Ama bu... yanlıştı. Hem de ne yanlış. On altı yaşımdan beri cinsel gelişiminin hiçbir aşamasını yaşamadığımı doğrudan ama bu... bu yeni ve görkemli bir dipti.

– On dokuz yaşına kadar diş telleri ve sivilceler? Yapıldı.

– Yakışıklı bir hukuk öğrencisinin peşinden koşmak, ta ki kız arkadaşını öperken onu yakalayana dek? Yapıldı.

– Tüm geceyi ağlayıp dondurma yiyerek geçirmek? Yapıldı.

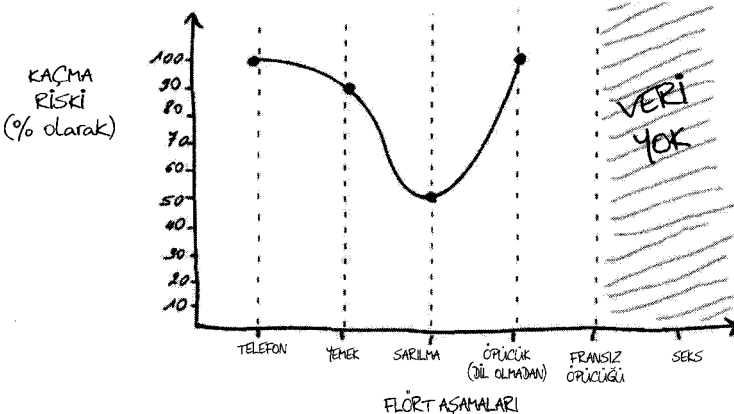
– İnternetteki randevu sitelerini denemek? Yapıldı.

– Her şeyden vazgeçip, onun yerine kendini aşk romanlarına vermek?.. Yapıldı.

– Seni kaçıran bir sosyopatın göğsüne dokunma hayalleri kurmak? Tanrım... *Yapıldı*.

Bayanlar baylar, işte size... varılabilecek en düşük seviye!

Şimdi düşününce, aşkı aradığım o on yılın –lütfen gülmeyi kesin– tamamen kayıp zaman olmadığını anlıyorum. Yayıncı randevularım bana, daha sonradan tablo haline getirdiğim enteresan davranış verileri kazandırdı (aşağıda).

Gözleyebildiğimiz gibi, belli bir noktaya kadar, hâlâ bakire olduğunuzu itiraf etmek için ne kadar beklerseniz, adayın flört sürecine devam etme ihtimali o kadar yüksek olur (buna kanıt olarak da randevu istemek için beni arayan erkeklerin yüzde 90'ının, bakire olduğumu öğrendiği anda bu süreci hemen bitirmeyi seçmesini gösterebiliriz). Ancak sonuçlar gösteriyor ki, bu kritik bilgiye kucaklaşmadan sonra ulaşan adayların yalnızca yüzde 50'si süreci bitirirken, dilin karışmadığı ilk öpücükten sonra bu gerçekten haberdar olanların yüzde 100'ü deli gibi kaçmayı tercih etmiştir. Veriler yetersiz olabilir çünkü öyle olan sadece bir kişi vardı, o da dudaklarımı emmeye kalkışınca şaşkınlıkla başımı geri çekmiştim, yani kaçmasının nedeni bakire olmam değil de bu olabilir.

Lütfen bana teşekkür etmeyin. Bilime hizmet bizim işimiz.

March ve seksi göğsüne dönelim çünkü, evet, biraz seksi-ydi ve bunu itiraf etmek suç değil ki. Yüzünü yıkıyordu, yani beni yakında serbest bırakacaktı – ya da en azından ben öyle umuyordum.

Yüzüne biraz tıraş losyonu sürdükten ve tıpkı büyü-kannemin yaptığı gibi lavaboyu ve tezgâhı kuruladıktan sonra, usturasını kaldırmak için arkasını döndü ve üzerinde, gömleğinizde tek bir kırışık bile bulursanız Madam Wragg'ın paranızı iade edeceğini söyleyen kocaman bir reklamın olduğu beyaz plastik bir torba aldı. Olduğum yerde büzüldüm; March'ın, Madam Wragg'ın bir numaralı mali kayıp kaynağı olduğunu görebiliyordum. Daha önce giydiğinin aynısı gibi görünen beyaz, ütülü bir gömlek çı-

kardı, giydi, gömleği titiz hareketlerle pantolonunun içine tıktırdı ve en sonunda dikkatini bana verdi.

“Günaydın. Bugün nasılsın Island?”

Homurdandım. Başım hiç olmadığı kadar beladaydı, kolum acıyordu, hâlâ biraz uyku sersemiydım ve March dakikalar önce “küçümseme” terimine yepyeni bir anlam katmıştı. Harikaydım, hatta muhteşemdim. “Şu şeyi bileğimden çıkar!”

Cebinden bir anahtar çıkararak çömeldi, kelepçeyi açtı. Yeniden özgürce hareket edebiliyordum. Ayağa kalkmama yardım etti. Hakkını teslim etmeliyim.

“Banyoyu kullanabilir miyim?” Onun temizliği beni kıskandırmıştı ve ben de temizlenmek istiyordum. Ufak bir sabun ve ılık su, tamamen uyanmanın ve yeni güne hazırlanmanın en iyi yolu gibi görünüyordu.

“Korkarım yanıtım hayır. Beş dakikaya kalmaz inmiş olacağız,” dedi sol bileğindeki güzel, siyah saate bakarak.

Dehşet içinde geriye doğru zıpladım. “Ne? Bana bunu nasıl yaparsın?”

“Affedersin, ne yapmışım?”

“Bütün banyo zamanını sen aldın!” diye haykırdım.

“Eh, sen de uyuyakalmasaydın. Ayrıca bunu daha önce isteyebilirdin...”

“Bak, boş ver, tamam mı? Aspirinin var mı?” Onun lafını kesmiştim çünkü hiçbir hakkı, hatta yüzünü yıkama hakkı bile olmayan bir paket gibi muamele görmekten sıkılmışım, ayrıca alnımda tanıdık bir zonklama hissetmeye başlamışım.

Gözlerinde bir an için gördüğüm endişe yerini hızla her zamanki sakinliğe bıraktı. Siyah bir çantada bir şey aramak için beni birkaç saniyeliğine bıraktı ve elinde bir kutu ağır kesiciyle döndü. “Bu işe yarar mı?”

“Sanırım.”

En azından hâlâ asgari sağlık hizmeti almaya hakkım vardı. Fakat anlamıyordum; beni kelepçelemek, kollarımı kıracakmış gibi davranmak, bunların hepsi March'ın kadınlara uygun gördüğü davranışlardı. Ancak belli ki migren onu açıkça endişelendiriyordu, sanki korkunç ağrı dışında her şeyi kabul edilebilir buluyordu.

Birkaç dakika sonra Nick'in sesi yeniden kabini sardı. “Kemerlerinizi bağlayın çocuklar. İniyoruz.”

İkimiz de oturduk, kemerlerimizi bağladık ve sanırım uçak inerken March bir an için gözlerini kapattı. Son yaşananlar acaba bir şekilde onu da mı etkilemişti?

DOKUZ

KOLAYLAŞTIRICI

Para, istekli bir cinsel partner bulma konusunda önemli bir rol oynar. Eğer inanılmaz derecede zenginseniz, doğrudan 93. sayfaya gidin. Arada yer alan, bir adamı etkileme konusundaki bölümlerin hiçbiri sizin için geçerli değildir, siz nasıl olsa bir tane satın alabilirsiniz.

- Aurelia Nichols ve Billy Jean, 25 Yaşından Sonra *Bekâretini Kaybetmenin 101 Yolu*

Ufak gümrük ofisine vardığımızda kaskatı yürümeye başladığımı söylemek kesinlikle hafif bir ifade olacaktır. Resmen tam bir Lego'ya dönüşmüştüm. On dakika sonra genç bir yer görevlisi bizimle asfaltta buluşmaya gelmiş, gümrük memurlarıyla görüşmemden önce bana, üzerindeki fotoğraftaki gülüşüm kadar sahte, yepyeni bir pasaport vermişti. Bu can sıkıcı belge parmak uçlarımı yakıyordu ve bizi o odaya yakınlaştıran her adım, durumu daha da kötüleştiriyordu. Dürüst olacağım; Paulie'nin özel yetenekleri ve bağlantıları artık o kadar da muhteşem gelmi-

yordu ve sahteciliğin havalı olduğunu düşündüğüm için bile pişman olmaya başlıyordum. Memurlardan biri, siyah saçlı bir kadın bana elini uzatıp, “*Votre passeport, s’il vous plaît,*” dediğinde yanaklarımın alev aldığına neredeyse eminim.

March’ın kendine güvenli hareketlerini taklit ederek belgemi uzattım ve kadının da en az benim kadar kızardığını fark ettim. Ancak fark etmediğim şey March’ın kolunu bana dolamasıydı ve sosyopatım beni kendine doğru çekince soluğum kesildi. Ne yapıyordu bu adam böyle? Bu küçücük oda neden bu kadar sıcaktı?

Kadın bize ürkek bir bakış attı, sonra pasaportlarımızı vererek bize çıkışı işaret etti. Alnında ter damlaları oluşmuştu ve sesinde tereddüt vardı. “Fransa’ya hoş geldiniz Mösyö ve Madam May.”*

Bu kelimeler karşısında irkildim. Pasaporttaki ismimi okumamıştım. March’la ben artık evli bir çifttik. Saçma bir soyadı olan ve aile içi şiddet konusunda acil müdahaleye ihtiyaç duyan, evli bir çift.

March ilerlemeye başladı ve hâlâ sıkı sıkı tuttuğu için beni de sürükledi. “Arkana bakma. O kadın seni ülkeye sokmak için oradaydı.”

Arkama baktım ve kadının kara gözlerinde, herhalde benimkinin aynısı olan korku ve utancı gördüm. Ona Paulie mi ödeme yapmıştı? Yoksa bahsettiği arkadaşı mı? Acaba hiç para almış mıydı? Korkunç görünüşlü bir gangsterin, kadının kedisini karanlık bir bodrumda esir tuttuğunu hayal ettim ve umarım dehşet verici bir evcil hayvanla şantaj oyununda suç ortağı olmamışımdır, diye düşündüm.

Uzun bir koridordan geçip havaalanının bekleme salonuna girerken, çevremiz de hareketlendi. Le Havre-Octe-

ville küçük bir havaalanıydı ama Fransız turistler burayı sıkça kullanıyordu, hatta Parisliler bile İspanya'ya ya da İtalya'ya ucuz tarifeli uçuşlarla gitmek için yüz elli kilometre arabayla yol yapmaya razıydılar – biraz güneş ışığı için her şey yapılırdı.

March bizi otoparka inen asansöre götürdü ama benim kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu çünkü bana fazla yakın durmaya devam ediyordu. Belki kalabalığın içine karışıp, salonun diğer ucundaki havaalanı polisine gitmeye çalışmamdan korkmuştu. Onu itmeye çalıştım ama March beni daha sıkı tuttu.

“Lütfen çevremizdeki insanların mutsuz olduğunu düşünmelerine izin verme Bayan May. Sadık bir koca olarak bu beni çok üzer,” dedi uyarı yüklü bir ses tonuyla.

Bu cümle karşısında cinlerim tepeme çıktı ve tekrar serbest kalmaya çabaladım. “Bırak beni!”

Sesimiz, büyük spor çantalarıyla yakınımızda duran bir grup gencin dikkatini çekti. Aralarından, dış telleri olan kaslı bir siyah çocuk kahramanlık yapmak için çok iyi bir fırsat yakaladığını düşünmüş olacak ki yanımıza yaklaştı. “*Hé... Ça va madame? Il te prend la tête?*” Hey... iyi misiniz hanımefendi? Sizi rahatsız mı ediyor?

March gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve kolu mu daha da çok sıkıldı.

Ona ters ters bakarak kendimce uyardım. “İmdat diye bağırıp gününü kâbusa çevirebilirim. Kendi başıma yürümeme izin ver. Kaçmaya çalışmayacağım.”

Elinin gevşediğini hissettim ve içten içe sevindim. Şansımı daha fazla zorlamak istemediğim için kahraman gence arsızca sıırttım ve kadınların, Bay May’in sevgi dolu kollarında tamamen rahat ve güvende olduğunu gösterdim. “*Ça va... merci.*” İyiyim... teşekkürler.

March arkamda sessizce yürürken, kendine güven dolu birkaç adım attım ve delikanlı arkadaşlarıyla konuşmaya geri dönünce March'ın elini ensemden hissettim. Kafa derim karıncalandı, sırtımdan soğuk bir ürperti geçti ve sanırım “tüyleri diken diken olmak” deyiminin gerçek anlamını öğrendim.

March vücudunu sırtıma yaslayıp ılık dudaklarını kulağıma dokundurunca donakaldım, nefesi beni gıdıklıyordu. Tıraş losyonu, kahve ve nane şekeri kokuyordu – bunu artık sürekli kullandığını düşünmeye başlamıştım. Buğulu bir fısıltıyla konuşunca, ayak parmaklarım babetlerimin içinde kıvrıldı. “Bunu bir daha söylemeyeceğim Island; sözümü dinle, yoksa dinletmesini bilirim.”

Aynı korkutucu sesle devam ederken yutkundum. “Bu bir oyun değil. Bir kız çocuğunun şımarıklıklarını çekmek için burada değilim.”

Gözlerime utanç yaşları doldu ve akmamaları için elimden geleni yaptım. “Ben çocuk değilim ve bir paket de değilim. Bana bir daha asla dokunma March,” dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Onun uzaklaştığını hissettim ve öfkeyle nefes verdim. Gözümün köşesinden kurtulan bir yaş damlası yavaşça yanağıma doğru yuvarlanıyordu. March her zamanki Bay İyi Adam haline dönüp yaşımı silmeye kalkınca, eline vurdum.

İç geçirdiğini duydum ve birbirimize bakmamaya özen göstererek yürümeye devam ettik.

Asla böyle olmamıştım, kimseyle kavga etmemiştim. Hulk'un Kaptan Amerika'ya, “Benim sırrım bu kaptan. Ben hep öfkeliyim?” demesini hatırlıyor musunuz? Eh, o ana kadar benim de süper gücüm oydu: asla gerçekten öfkelenmiyordum. Bu, ben değildim. Ben laf sokmaz ve asla

ağlamazdım. Tanrı aşkına, çocukken bile öyle değildim!

March bana çocuk derken haklı olabilirdi. Dakikalar geçtikçe küçülüyordum ve böyle devam ederse günün sonunda boyum yarım metre olacaktı ve altıma yapmaya başlayacaktım.

Yeraltı otoparkları kötüdür.

Toplu tecavüzler ve jant kapağı hırsızlıkları yeraltı garajlarında olur. Ayrıca bu yerlerde tuhaf Çingene kadınlar önünüze atlayıp sizi cehennemin alevleriyle lanetlerler. Beklerken kendimi eğlendirdiğim düşünceler bunlardı... artık March neyi ya da kimi bekliyorsa.

Uzaktan gelen bir motor sesi duyunca kulaklarımı diktim. Otoparkın giriş rampasında siyah, kocaman bir Audi belirdi ve gelip tam önümüzde durdu. Sürücü kapısı açıldı kırklı yaşlarının sonunda, siyah deri ceket ve kargo pantolon giyen, Akdenizli gibi görünen bir adam indi.

Eğer bu adam İlan'sa, şey, o zaman söylenecek en hafif şey onun etkileyici olduğuydu. Daha önce hiç böyle geniş omuzlar görmemiştim. Acaba sahte mi, yoksa arada vatkı gibi bir şey mi var, diye düşünmeden edemedim. Yüzü büyüleyiciydi; derin kırışıklıklardan oluşan bir labirent, sanki üzücü hayatının hikâyesini anlatır gibi esmer teni sarıyor, yeşil gözlerini çevreliyordu ve sakalındaki beyazlar çenesinin gümüş gibi parlamasına neden oluyordu. Buna gerçekten bayılmıştım. Ama zaten olgun erkeklere karşı hep zaafım olmuştu.

Bize doğru yürürken yorgun bakışları March'taydı; kaşı düşmanca bir ifadeyle kalktı. "March... hâlâ hayat-tasın."

Hafifçe kaşlarımı çattım. *Ah. Yanan bölgeye soğuk su uygulayın.* Tamam, March bir şekilde onu kızdırmıştı.

March ona vahşi bir gülümsemeyle baktı. “Seni görmek de büyük zevk ilan. Bu aralar nasılsın? Hâlâ kapıyı iki kere çalmamdan endişe ediyor musun?”

İlan’ın gözlerinden geçen öfkeyi gördüm, bu yorumun altındaki hikâyeyi öğrenmek için böbreğimi verebilirdim. İkisi boks ringindeymiş gibi duruyorlardı. Eh, eğer öyle olsaydı, March şüphesiz bu deve yenilirdi.

“*Vous êtes le pote à Paulie?*” Paulie’nin arkadaşı mısınız, diye sordum.

Başını sallarken dudaklarını birbirine bastırdı. “Öyleyim. Sanırım sen de Island’sın, şu deli Fransız kız...”

Yandım! İlan kazandı. Ölüm vuruşu.

Kahretsin, bu adamı tanıımıyordum bile, bana hemen laf sokmayı nasıl başarmıştı? Benim Fransızca soruma İngilizce yanıt vermesi de gözümünden kaçmamıştı; herhalde March’i böyle dostça bir sohbetin dışında bırakmak istememişti. Ne olursa olsun, bu yoruma kırılmıştım. “Deli olduğumu Paulie mi söyledi?”

İlan omuzlarını silkti. “Hayır, Fransız-Amerikalı olduğunu söyledi. Deli kısmını senin March’ın hatunu olduğunu söylediğinde kendim anladım. Başka türlü olsa şaşardım.”

Neredeyse düşüp bayılacaktım. “Ne... ne dedi?”

Öfkeme rağmen, March’ın kaşını memnuniyetsizlikle çattığını ve dudaklarını birbirine bastırdığını fark ettim. Eğer hedefleriyle yattığı duyulursa acımasız profesyonel namına zarar geleceği için bunu yaptığını düşündüm.

“Island benim müşterim. Daha fazlası değil, daha azı da değil. Bu konuda Paulie’ye iki çift laf edeceğim,” diye açıkladı March. İlan da anlayışla başını salladı.

Daha fazla katılamazdım.

March en sonunda, “Hadi gidelim,” dedi.

İlan kapıyı açtı ve arabaya bindik. Oturduktan sonra, kuvvetli tütün kokusu ve aynanın altından sarkıp bana sırttan ufak, sahte çam ağacı karşısında yüzümü buruşturdum. İlan çok sigara içiyordu. Belki de sesi bu yüzden o kadar kalındı. March’a bakınca, onun siyah bavulunu bagaja koymak yerine yanına aldığını fark ettim. İçinde silah olup olmadığını ve March’ın onu İlan’a güvenmediği için yanına alıp almadığını merak ettim.

Motor çalıştı, kısa süre sonra Paris’e doğru A13 otobanında hızlanıyorduk. Hız sınırı İlan’ın umurunda değildi ve kendisi radar detektörü gibi adamdı; araba kullanma şeklini March’a oranla çok daha rahatlatıcı buldum.

Bir bıkkın inek sürüsünün yanından geçerken İlan bana bakmak için aynasını çevirdi. “Senin de ne tuhaf bir noterin varmış öyle,” dedi. Bilmiş bilmiş konuşmuştu, hatta şaka yapıyor gibiydi.

Rahatsız şekilde March’ın tarafına doğru kıpırdandım. Şimdi o da bana bakıyordu, gözlerinden bir şey anlamak imkânsızdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Eh, hukuk fakültesine giden türden bir noter değildi ve dürüst olmak gerekirse hâlâ onu bulmaya çalışıyorum.” Devam etmeden önce benim verdiğim tepkiyi görmek için baktı. “Bu sabah asistanını ziyaret ettim. Belli ki ilk gelen ben değildim; kadıncağızın her tarafı çürük içindeydi ve birkaç dişi eksilmişti.” İç geçirerek başını iki yana salladı. “Patronunun, birkaç gorilin kendisini aradığını saat bir civarında öğrendiğini söyledi. Étienne kaçmayı başarmış ve onun yerine dayağı zavallı kadın yemiş.”

Korkunç detaylar karşısında yüzümü buruşturdum ve March’a döndüm. “Sence o adamlar da taşı mı arıyorlar?”

Kaşlarını çattı. “Öyle görünüyor. Annenin noterinden hiç kimseye bahsetmiş miydin?”

“Hayır! Bu konuyu babamdan başka kimseyle konuşmadım.” Yüzüm kireç gibi oldu. Dönerek March’ın kolunu telaşla kavradım. “Tanrım, March! Ya biri onu da kaçırmışsa! İyi olup olmadığını öğrenmeme izin vermelisin!”

Çenesindeki kaslar kasıldı. “Öyle olsa bile yapabileceğim bir şey yok.”

“Bırak da onu arayayım!”

Burun delikleri genişledi. “Island...”

“*March, fais pas ton connard.*” March, adilik yapma.

Şaşkınlıkla İlan’a baktım. March bu çeşit bir... uyarıyı anlayabilir miydi? Belli ki evet. Telefonu çıkarıp uyaran gözlerle bana verirken gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Yalnızca kontrol etmek için arayacaksın. Oyun yok, Island.”

Kendimi bir an için, babamdan yardım isterken hayal etsem de başımla onayladım. Bunu yapmayacaktım; eğer ona yine ihanet edersem March’ın nasıl tepki vereceğini bilmem mümkün değildi. Babamın telefonunu aradım. Telefon iki kez çaldı ve açıldığını duyduğum anda saatin New York’ta sabahın beşi olduğunu fark ettim. Babamın yorgun, aksi sesini duyunca omuzlarım rahatlıktan gevşedi. “Ben Simon Halder, Tanrı aşkına siz kimsiniz?”

“Selam baba, benim.”

“Island?” Hattın diğer ucundaki aşına homurtu. Tanrıya şükür, babamın sağlığı yerindeydi.

“Özür dilerim, galiba telefon cebimdeyken seni aramış,” diye kekeleydim March’a bakarak.

Daha yüksek bir homurtu. “Cebindeyken, öyle mi? Hayatım sana Apple’ın iğrenç olduğunu ve sana yeni bir telefon almamız gerektiğini kaç kez söyledim? Ayrıca neden gizli numaradan arıyorsun? O sersem telefonun ayarları

da mı bozulmuş? Dükkâna birlikte gideriz, müdürle ben şahsen...”

“Sorun yok. Ayarlarına bakarım, büyük ihtimalle önemli bir problem yoktur.” Babamın sesi her zamanki gibiydi ama emin olmalıydım. “Baba, seni uyandırdığım için özür dilerim. Sesin gergin geliyor, iyi misin? Bir şey mi oldu?” Babam doğuştan gergin olduğu için bu saçma bir soruydu ama beni bir yere ulaştırabilirdi.

İki homurtu. Kötüye işaret. “Janice mi söyledi?”

Parmaklarım March’ın telefonunu iyice kavradı. “Ne söyledi?”

“Tapyokayı!”

Ben gözlerimi kırptıştırırken telefonun alıcısında cehennemin kapıları açıldı.

“Bizi glütensiz beslenmeye zorluyor! Bana zorla iğrenç bir tapyokalı pasta yedirdi! Resmen içim düğümlendi! İki günden beri lanet tuvalete çıkamıyorum!”

March, telefonundan yükselen öfkeli sesler karşısında kaşını şüpheyle kaldırdı.

İrkildim. En azından babam iyiydi. Fena halde kabız olmuştu ama iyiydi. “Baba, kapatmam gerek. Seni sonra ararım!”

“İsland bekle...”

İç geçirerek telefonu March’a uzattım. “Sanırım sorun yok. Öyle kaygılı falan değildi.”

İlan güldü. “Bana fazlasıyla kaygılı geldi!”

“Hayır... sadece sindirim sistemi tapyokalı pasta yüzünden durmuş.”

Başımı kaldırıncı March’ın gözlerinin ilk tanışmamızdan beri hiç olmadığı kadar irileşmiş olduğunu gördüm. “Tapyoka muhteşemdir. Babanda bir sorun olmalı.”

İlan bir süre daha kıkırdadı, sonra sakinleşti. “Peki,

işe dönelim. Annenin noteri hakkında bize söyleyebileceğin bir şey var mı?”

Tıpkı March gibi o da asla konudan sapmıyordu... “March’a zaten bildiğim her şeyi söyledim, yani hiçbir şey. Ama hukuk fakültesine gitmediğini söyledin, sahtekâr falan mıymış?”

İlan başını iki yana sallarken, bir römorku solladı, bu da March’tan onaylamadığını belli eden bir homurtu çıkmasına neden oldu. “Tam olarak öyle değil. Müşterilerinin malvarlıklarını izliyor ve kara parayı aklıyormuş.”

“Bir gangster noteri miymiş?”

“Büyük kelimeler kullanmayalım!” İlan güldü.

İlk şoku atlattıktan sonra bedenimi korkunç bir hüznün sardı. Bir kez daha annemi keşfediyormuşum gibi hissediyordum. “March annemin bir çeşit casus, bir hırsız olduğunu söyledi ama bu... ben buna hâlâ inanamıyorum.”

“O öldükten sonra baban sana hiçbir şey söylemedi mi?” diye sordun İlan şaşkın bir ses tonuyla.

Rengim attı. “Ne demek istiyorsun? Noterin ona hiç belge göndermediğini, herhalde hiçbir şey kalmadığını söylemişti!” Babamın bana yalan söylemiş olma ihtimali midemin kasılmasına neden oluyordu.

“Bildiğim kadarıyla bunun arkasında o var. Sorguladığım kadın, Léa’dan kalanlardan onun sorumlu olduğunu söyledi. Léa’nın ölümünden sonra babanla iletişime geçtiğinde, baban onu dinlemeyi reddetmiş. Teknik olarak sana miras kalmış olsa da, o hiçbir şey istemediğini söylemiş,” diye devam etti İlan. “Kadın ısrar etmiş, baban da ona parayı beklemeye almasını söylemiş. Sonra onunla bir daha hiç iletişime geçmemiş.”

Parmaklarım kaşınıyor, March’ın telefonunu tekrar alıp babamı arayarak ona bu sefer benim gazabımı tat-

tırmak istiyordum. Dişlerimi gıcırdattım ve artan öfkemi dizginledim. “Anladığımdan emin değilim... HSBC bana bir çek gönderdi. Hesabında kalan parayı ve faizini ben aldım.”

March çenesini kaşdı. “Bana söylediğin altı bin dolar, değil mi? Bu miktara biraz şaşırdım.”

“Evet, neden şaşırdın ki?”

İlan sürücü koltuğunda okkalı bir kahkaha attı.

“Komik olan nedir?” dedim sertçe.

“İsland, annen on beş senesini Konsey’e hizmet ederek geçirdi. Cidden bu kadar az parası olduğunu mu düşünüyorsun?”

Önce ona, sonra March’a baktım. “Anlamıyorum.”

İlan omuzlarını silkti. “Her şeyi saymayacağım ama yaklaşık olarak yirmi milyon avron olduğunu söyleyebilirim. Bu arada Monaco’daki o daire için teklif kabul eder misin? Karımın bayıldığı...”

Sözünü kestim. “Bu bir şaka, değil mi?”

March, “Sanmıyorum, İsland,” diye yanıt verdi.

Gözlerimi yumdum.

Çoğunlukla rüyamda bir asansöre biner ve birkaç saniye olduğum yerde durduktan sonra dipsiz bir kuyuya düşerdim. Yerin altınızdan kayması hissi, o korkunç ve ağırlıksız milisaniye, düşüşten önce midemdeki kabarma... şu an hissettiğim tam olarak bunlardı. Durumdaki ironiye gülmek istiyordum; dakikalar önce babamla –büyük ihtimalle son kez– konuşuyordum, o da bana tapyokalı pasta hakkında saçma sapan şeyler söylüyordu. Bana annemin mirasından zırnık koklatmadığı gerçeği hakkında tek kelime etmeden.

Şüphesiz “gözden kaçırmış” olmalıydı.

Kimi kandırıyordum? Bu tam da babamın yapabilece-

ğı bir şeydi. Simon Halder iyi kalpli ve cömert bir adam, sevgi dolu bir babaydı ama aynı zamanda kontrol delisi ve endişe dolu biriydi; eminim öldüğü güne kadar bunu benden saklayacaktı.

Beni kızdıran para değildi. Kendi hayatımı devam ettirecek kadar param vardı. Paraya ihtiyacım yoktu. Ama babam, annemin kimliğinin bir parçasını, onu tanımama, anlamama yardım edebilecek bir şeyi benim elimden almıştı. Dürüst olmak gerekirse onu zaten Tokyo'daki dairemizi boşalttığı ve annemden kalanların hiçbirini saklamadığı için gizlice suçluyordum. Fakat bu daha kötüydü. Babam, annemin yaptıklarından, mirasından haberdardı ve gerçeği benden saklamaya karar vermişti. Ben de bir şekilde buna izin vermiştim. Ondan kalan tüm izleri sil-diği için ne kadar kırıldığımı babama söyleyebilirdim, annemin ölümünden sonra ofisine kapanıp bir yerlere telefon edip durmasından nefret ettiğimi söyleyebilirdim. Yapmadım. Kendi kabuğuma çekildim ve onunla yüzleşmekten korktuğum için aramızdaki açık yarayı unutmayı tercih ettim.

“Eğer şimdi onunla Étienne hakkında konuşmaya kalkarsan bir şeylerden şüphelenir, bu da onun hayatını tehlikeye sokabilir. Olan olmuş; şu an mirası öğrendiğini bil-mese daha iyi olur,” dedi İlan, belli ki zihnimi okuyarak.

Gözlerim March'a kaydı. “Endişelenme İlan, zaten telefonum falan yok.”

Öldürülmemeyi umdum çünkü New York'a döndüğümde babamla uzun bir konuşma yapmayı planlıyordum. Derin düşüncelere dalıp kaşlarını çatmış olan March'a bir bakış daha attım. March... babamın o vasiyeti benden saklayarak hayatımı korumak için gösterdiği çabayı cisimleştiren adam. Paolo Coelho *Simyacı*'da ne demişti?

“Eğer ölecekse para ne işine yarar? Para insanın hayatını nadiren kurtarır.”

Eh, Paolo fena halde haklıydı ve babam da bir yere kadar haklıydı. Derin bir nefes alarak kararımı verdim ve March’a baktım. “Hayalet Cullinan’ı bulmana yardım etmek için elimden geleni yapacağım ama gerisi hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Çalıntı parayı istemiyorum. Şimdi de başım yeterince belada.”

“Hayır, o çalınmış mallar karşılığında ödenen para,” diye düzeltti İlan.

March hafif bir baş hareketiyle onayladı. “Tamamen farklı bir şey.”

Ahlak pusulası şaşmış adamlardan tavsiye aldığım için kendimi kötü hissederek koltuğuma yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bunu duymamış gibi yapacağım. Bu konuşma bitmiştir.”

Fakat İlan konuşmaların ne zaman biteceğine kendisi karar veren “maço” erkeklerdendi. “Para kendini kötü hissetmene neden olursa, sen de March gibi olabilirsin. Hep-sini biriktirip, kulübende bir Cizvit gibi yaşarsın,” dedi kurnaz bir gülümsemeyle.

March’ın gözlerinden utanç ve öfke karışımı bir ışıltı geçti. “Evim yeterince büyük benim.”

“Bence abartıyorsun İlan. Gerçek bir pinti özel jetle uçmaz,” dedim beni kaçıran adamı savunmak için.

İlan kahkahalara boğuldu. “Paulie’yle fiyat pazarlığı yapıyor!”

“Ben sadece sürekli müşteri kampanyasından faydalıyorum,” dedi March öfkeyle.

“Paule’nin sürekli müşteri kampanyası yok ki,” diye sırtıttı İlan.

“Eh, benim sayemde artık var.”

Kendimi tutamadım; March'ın yüzündeki öfkeyi görünce ben de kahkahalara boğuldum.

İki hıçkırık arasında İlan'ın, March'a söylediğini duydum. "*Putain, c'est bien la première fois que je te vois faire marrer un client.*" Kahretsin, senin bir müşterini güldürdüğünü ilk kez görüyorum.

Şaşırmıştım; İlan ikinci kez akıcı şekilde Fransızca konuşuyordu ve March'ın dili bu kadar iyi anladığını daha önce fark etmemiştim. Buraya daha önce geldiği belli oluyordu.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde, inekleri sayıp ne yapacağımı hesaplamaya çalışarak geçirdim. İnsanların yalnızca March dediği adamın başka ne özellikleri vardı?

ON TANRIÇA

Balo salonu boyunca çabasız bir zarafetle ilerleyen gizemli, şehvetli bir tanrıçaydı. Onu gören Ryker, pantolonunun o an gerildiğini hissetti; aşk okuyla umutsuzca vurulmuştu.

- Gilda Sapphire, *Milyarder Kurtadamin Kavuran Tutkusu*

İlan herhalde suç hayatına katılmadan önce düğün plancısıydı çünkü Paris'in dış mahallelerine vardığımızda yönetimi ele aldı ve March da sorgulamadan bunu kabul etti. Ancak bunu boyun eğdiği için yaptığını sanmıyorum, bence umurunda değildi ve eninde sonunda yine bildiğini okuyacaktı.

İlan'ın telefonu gelen birkaç mesajla titreşti ve mesajlara göz attıktan sonra aynadan March'a baktı. "Adamın iki gece önce Rose Paradise'da görülmüş. Oranın müdavimiymiş. Birini gönderiyorum. Onu yakalamamız uzun sürmez. Sana güvenli bir oda tuttum, araban da hazır ama önce benim evimde duracağız. Eğer Paris'teysen seni kesinlikle görmek istediğini söyledi."

İlan konuşurken ben de her bir kelimeyi beynimin şoke

edici keşifleri ve dramaya sebep olabilecek bilgileri sakladığı özel bölgesine kaydettim. March'ı kesinlikle görmek isteyen de kimdi?

İlan bizi Paris'e doğru götürürken, Eyfel Kulesi'nin gölgesindeki dar, kalabalık bir alışveriş caddesi olan ve alçak, on dokuzuncu asır binalarıyla çevrili Saint-Dominique Sokağı'na vardık. Mağazaların vitrinlerine hayranlıkla baktım: ayakkabılar, giysiler, mücevherler, parfümler, tatlılar... Burası Parisli bir kızın hayaliydi. Sağa dönerek daha dar bir sokağa girdik ve daha modern bir binanın önünde durduk. Ceplerini karıştıran İlan, ufak bir uzaktan kumanda buldu ve bir garajın kapısını açtı.

Arabadan inince bizi bir asansöre götürdü. Dikkatle içeri girerken beynim meraktan cızırdıyordu. March'ı bu kadar çaresizce görmeyi isteyen kişi kimdi? Kadın mıydı? Bir arkadaş mıydı? Bir... sevgili miydi? İlan'ın annesi miydi? Yedinci kata vardığımızda, ikisinin arasındaki husumetin, March'ın İlan'ın annesini götürdüğü için olduğu, ayrıntılı bir senaryo yaratmakla meşguldüm.

Asansörden çıktık ve yalnızca koridorun sonunda bir çift siyah kapı olduğunu gördüm – belli ki koca katın tek sahibi vardı. İlan kapıları itince, inci grimsi beyaz renklerinde, oldukça iyi döşenmiş bir salon göründü –insan böyle şeyleri gördüğünde suçluların ne kadar para kazandığını merak ediyordu– ve koyu, ahşap döşemenin üzerinde biri duruyordu.

Pembe platform topuk giymiş, cildi bir Bombay kedisi kadar siyah ve ipeksi olan ve epey açık, bej rengi bir bandaj elbisenin içinde bir kadın dikiliyordu. Bu kabalık olabilir ama ona bakakaldım. Badem gözleri, uzun dalgalı saçları, dolgun dudakları ve mükemmel bir makyajı vardı. Kahrolası bir tanrıçaydı ve çekici gülümsemesine, duruşuna bakılırsa o da bunun farkındaydı.

Gözlerim, dolgun göğüslerine kaydı. Dünya üzerinde böyle yaratıklar dolaşırken benim gibi kızların kendilerini iyi hissetmeleri nasıl beklenebilirdi? Bu kesinlikle haksızlıktı. İncelememi bitirirken, kadının sağ bileğine bir dizi geniş altın bilezik taktığını da fark ettim. Kadın March'a yaklaşırken bilezikler tatlı tatlı şıkırdadı.

Ben ağzım açık izlerken bu mükemmel yaratık kollarını onun boyuna doladı, saçlarını okşadı ve buğulu bir sesle konuştu. "*T'es toujours aussi beau.*" Her zamanki gibi yakışıklısın.

Kafamın içinde binlerce soru dolanıyordu. Bu kadın kimdi? İlan acayip sinirli görünüyordu. Acaba March'a hemen mi vuracaktı, yoksa biraz bekleyecek miydi? March bu kucaklaşmadan, tahrik olduğunu belli edecek bir utanç olmadan ayrılabilir miydi?

Kadın ondan uzaklaşırken pudralı parfümünü ciğerlerime çektim. March normal görünüyordu, gerilmemişti, hatta etkilenmemişi bile. Mutlu gibiydi. Kadının ilgisine kibar bir gülümsemeyle karşılık verdi ve çapkın değil de arkadaşça bir ifadeyle elini tuttu.

Yeşil gözlerinden bunu hiç onaylamadığı belli olan İlan büyüü bozdu, bana dönerek ikimizi tanıştırdı. "Eşimle tanış, Kalahari."

Alık alık baktım. March'ın ikinci kez aramakla ilgili söylediği şeyi düşündüm. *Lütfen bana March'ın, İlan'ın eşini becerdiğini söylemeyin. Lütfen. Yaşamak istiyorum.*

Kadın hipnotize edici kahverengi gözlerini bana dikti. "March, bana *arkadaşından* bahsetmeyecek misin?"

Fransızcasında tatlı bir aksan vardı. Herhalde hayatının bir döneminde Fransa'ya yerleşmiş bir Afrikalıydı; özellikle de Paris için bu oldukça yaygın bir durumdu.

March güçlü elini sırtıma koydu ve yanıt verdi. "Kala-

hari, bu kişi benimle yaptığı ufak bir iş anlaşmasını yeri-
ne getirmek için burada.”

Kalahari ona tuhaf tuhaf baktı. “Ah? *Bu kişinin* bir adı
yok mu peki?”

“Müşterilerin adları yoktur.”

Kalahari’nin yüzündeki sıcak ifade bir anda buz kesti.
Burun delikleri hafifçe genişledi ve inanılmaz bir kimya-
sal tepkime, bal gibi sesini, tıpkı *Alien* filmindeki gibi bir
anda uzay gemilerini bile eritebilecek bir hidrosülfürik
aside dönüştürdü.

“*March, j’espère que tu te fous de ma gueule ...*” March,
benimle dalga geçiyor olmalısın...

Ağzım son beş dakika içinde ikinci kez açık kalıyordu.
Kadının kibar tavrı yok olmuştu ve şimdi memnuniyet-
sizliğini Fransızca dilinin izin verdiği en kaba şekillerde
ifade ediyordu.

İki adam da Kalahari’nin bu noktadan sonra büyük
dikkatle idare edilmesi gerektiğini fark ederek, kaşlarını
çattılar.

March’ın yüzü sertleşti. “Kalahari, bu işe karışma.
Lütfen.”

“İnanılmazsın... senden adam olmaz! Bunu nasıl ya-
parsın...”

“Kalahari!” diye gürledi March.

Ne tuhaftır ki yerinden zıplayan o değil, ben oldum.
March, tanıştığımızdan beri sesini hiç yükseltmemişti.
Bir kez bile. Fakat işe yaramamıştı. Ben korkuyla titreyip
beni vurmaması için yalvarabilirdim ama Kalahari’nin,
onun korkutma taktiklerine bağışıklığı var gibiydi. Ka-
dının March’ın yüzünü tırmalamasından korktuğum için
ve İlan da araya girmeye hiç gönüllü görünmediğinden,
March’ın hakkını vermek ve Kalahari’yi sakinleştirmek

için öne atıldım. “Sorun değil... Ben özel muamele görüyorum. Bagaja girmiyorum.” Bunu söylerken göğsüm gururla kabardı. Ben sıradan bir müşteri değildim ve bence tüm dünya bunu bilmeliydi.

March benim kısa ve olumlu müdahalemi takdir ederek başını salladı ve elinin beni öne doğru ittiirdiğini hissettim. “Eh, seni gördüğüme sevindim Kalahari. Artık yola çıkalım. İlan bana arabanın anahtarını ve yedek ekipmanı verir misin lütfen?”

Vay be, bu ne acayip bir ziyaretti.

İlan, March'ın söylediğini yapamadan, Kalahari parmağını suçlayıcı bir ifadeyle bana uzattı. “Sen burada kalıyorsun!”

March'ın eli beni kapıya doğru iterken Kalahari'nin sesi beni olduğum yere çivilemişti ve bir anda Kral Süleyman'ın hükmü geldi. Kavgayı bitirmek için beni ikiye mi böleceklerdi?

Kalahari ona sertçe baktı. “Tanrı aşkına ona bir bak! Pisenmiş, pantolonu yırtılmış ve yemin ederim kapıdan girdiği andan itibaren midesinin guruldadığını duyuyorum!”

Utançla başımı eğdim. Bu doğrudu. Bitkindim ve midem son yarım saattir hiç durmadan gurulduyordu.

March, Kalahari'nin suçlamaları karşısında utanmış gibi görünüyordu ama cesurca direndi ve bana bir pislikmişim gibi davranma hakkını savundu. “İsland'ın yemek yemek ve yıkanmak için daha sonra bol bol vakti olacak, ayrıca keyfi de yerinde. Sana kendisi söyledi.”

March'ın saçma sapan sözlerini onaylamak ve Kalahari'yi sakinleştirmek için gevrek gevrek gülümsemeyi başardım ama işe yaramadı.

“Kendine aynada nasıl bakabiliyorsun? Büyük hayal kırıklığına uğradım!”

Başka bahane bulamayan March irkildi ve İlan en sonunda karısını sakinleştirmek için araya girdi. “*Chérie*, iş böyle. Yapamaz... anlamalısın...”

“Demek öyle! Sen de böyle mi yapardın İlan? Beni bu şekilde tehdit etmeye cüret edebilir miydin?” Elini öfkeyle yumruk yapmaya çalıştığını ama uzun tırnakları yüzünden bunu başaramadığını fark ettim. Fakat parmakları titriyordu.

İlan itiraz etti. “Bu farklı bir şey!”

“Gerçek bir beyefendi kız arkadaşını besler, giydirir ve onunla sevişir. Nokta!” diye bağırdı Kalahari; üç parçalı cümlesinin her bir kısmına, dairenin ahşap zeminine hızla inen ayakkabılarının sesi eşlik etti.

Durumu gözden geçirmeye çalıştım. İlan, çikolata renkli Afroditi’ni kontrol altına alamıyordu, March sanki bunların hepsi benim hatamış gibi kötü kötü suratıma bakıyordu ve Kalahari de inatla, ona benimle sevişmesini öğütlüyordu. Deli gibi korkmuştum ama gözlerimin önüne serilen karmaşadan bir şey çıkarabileceğimi fark ettim.

“Sa-sanırım o son konuda March’a biraz hak verebiliriz. Eminim şu an aklında başka şeyler vardır ama yemek ve duş bana iyi gelebilir.” Bu sözde beyefendiden gelebilecek darbelere karşı kendimi korumak için kollarımı kaldırdım.

Yakarışım, Kalahari’nin öfkesini yatıştırdı ve ellerini beline koyarak March’a döndü.

Yutkundum ve March’a baktım. “Bu sorun olur mu March? Zamanının kıymetli olduğunu biliyorum ama çok zor iki gün geçirdim. Lütfen...”

Kalahari’nin dediklerine itiraz edemesin diye, sesimin cılız ve cip çarpan bir kedicik gibi acıklı olmasına özen gösterdim. Belli ki Kalahari’nin March üzerinde bir çeşit

gücü vardı ve ben de bunu kendi yararına kullanmak istiyordum.

Sakin, hesapçı gülümsemesi geri döndü ve son beş dakikadır sırtımda duran eli yavaşça çekildi. “Kalahari haklı. Island, fena halde hak ettiğin rahatlığı sağlayamadığım için çok özür dilerim.”

Ah. İşte sahte bir özür...

“Lütfen rahatına bak ve duşa gir. Sonra gideriz ve ayrılmadan önce, Kalahari’nin önerdiği her şeyi, *iyice* yapacağımızdan emin olabilirsin.”

İşte tehdit de geldi. Çifte ah.

Yalan söylemeyeceğim, biraz keyfim kaçmıştı. Anlık olarak rahatlamıştım ama March şimdi, gitmeme izin vermeden önce bana *iyice* tecavüz edeceğini ima ediyordu, yani stratejimin sonuçları en iyi ihtimalle karışık olmuştu.

ON BİR PASTA

Muzlu pastanın son lokmasını yutarken, dudaklarını hafifçe yaladı. Gözleri adamı yalayıp yutarken, şuh bir sesle, “Kremalı tatlılara bayılıyorum,” diye fısıldadı.

– Terry Robs, *Aşçının Mühürlediği Delikanlı*

İlan ve Kalahari’nin mutfağı, oturma odasından bile güzeldi. (Bu arada, ışıldayan, krom kaplı tuvalet kâğıtlığına da bayıldım. Dahası tuvalet kâğıdı siyahtı, ömrümde böyle bir şey görmemiştim ben. Birazını çalıp cebime tıktırdım.) Mobilyaları incelerken, gözüm uzun, siyah lav taşı tezgâha ve onlarla uyumlu siyah mutfak aletlerine takıldı. Neredeyse kendi evimin de meşhur ev dekorasyon dergilerinden fırlamış gibi görünmesini dileyecektim.

Yemek basitti –sahanda yumurta, leziz bir meyveli ve sebzeli salata– ama Kalahari’nin inanılmaz bir aşçı olduğunu itiraf etmeliyim. Maskolin salata, üzüm, nar ve mayhoş balzamik sirke karışımı muhteşemdi. Ayrıca kahvaltı yapmamıştım ve gerçek anlamda açlıktan ölmek üzerey-

dim. McDonalds'ın çöplerine dalan bir rakundan bile hızlı şekilde tabağıma gömüldüm, saniyeler içinde yemeğimi tükettim ve sonra dikkatimi March'ın tabağına verdim. Kalan yumurtasına olan aşırı ilgimden rahatsız olmuş gibiydi çünkü gerçek anlamda ağzımın suyu akıyordu.

“Şunu yiyecek misin?” Gerçekçi olalım, tabii ki yemeyecekti. O benim hakkımdı.

Ancak March belli ki öyle düşünmüyordu; tabağını benden uzaklaştırıp kendi önüne çekti ve bunu yaparken bana dik dik baktı. “Evet.”

Gözlerimi kısıtım ve çatalı saldırmak ister gibi kaldırdım. O yumurtayı ele geçirmek için ne yapmam gerektiğini biliyordum. March bir şey yapmaya vakit bulamadan, Kalahari'nin kestiği baget ekmekten masaya dökülen kırıntıları avuçladım ve March'ın tabağına fırlattım. Kırıntılar birer şarapnel gibi yumurtanın sarısına saplandı ve geri dönüşsüz olarak onu kirletmiş oldu. March'ın gırtlığının oynadığını ve çatalın havada asılı kaldığını gördüm. Ben kazanmıştım.

Bunu gören Kalahari kahkahalara boğuldu, hatta ilan bile kendine hâkim olamayarak kıkırdadı. March bana küçümseme dolu bir bakış attı ve tabağını bana doğru itti. Soğuk bir ses tonuyla, “Bunun bazı sonuçları olacaktır,” dedi.

Bu uyarıyı duymazdan gelerek March'ın tabağına gömüldüm, bu arada Kalahari de nefis bir peynir tabağı getirdi. Tabakta beş farklı çeşit peynir vardı ve iki tanesi, ahırda bekletilmiş bir öbek kirli bebek bezi gibi kokuyordu: yumulmak için sabırsızlanıyordum. Cıvık Muenster peynirinden kocaman bir dilim kestim ve asil bir havayla ekmeğimin üstüne sürdüm. Yanımda oturan March oldukça kıpırtısızdı ve ilan ona bıçak uzattığında nazikçe reddetti. Söylemeye gerek yok ama yıllar boyu bir mağara-

da çürümeye bırakılmış bozuk süt, Bay Titiz'in en sevdiği lezzetlerden biri olmasa gerek.

Diğer taraftan ben gözlerimi kapadım ve keyifle inledim. Bu Muenster peynirinin tadı, benden bile yaşlı olduğunu düşünmeme neden oldu. "Yıllardır böyle nefis bir peynir yememiştim!"

İlan bana bir dilim de Reblochon uzattı. "Fransa'ya en son ne zaman gelmiştin?"

"Dört yıl önce. Ama o zaman bir otelde kalmıştık ve orada böyle peynirler yoktu."

İlan, rengi grileşmiş, küflü keçi peynirinden koca bir ısırık alırken başını salladı. "Evet, gıda güvenliği delilleri... Neyin iyi olduğundan anlamaz onlar."

"Annem de senin gibiydi, küfün bağışıklık sistemi için iyi olduğunu ve yalnızca korkakların küfü kesip attığını söyleyip dururdu."

"Cesur anneymiş," diye güldü Kalahari.

"Öyle sayılırdı. Bazen günler boyunca ortadan kaybolur, ne kadar bağımsız olduğumu bilip bunun avantajını kullanırdı. Beni yeni bir daireye sokar, 'İşte bilgisayar, şurada da mikrodalga var. Yaramazlık yapma,' der ve... hoop," diye açıkladım kollarımı havada sallayarak.

Hoop... Önünde boş bir tabakla, sessizce sohbeti dinleyen March'la göz göze geldim ve birden göğsüm sıkıştı. Eğer çabalasaydım gerçeği kendi başıma öğrenebilir miydim? Annem çok iyi bir tiyatrocuydu, yoksa biraz yorgun, biraz dalgın olduğu anlarda bunu göz ardı eden ben miydim?

"*Ah, tu sais dans la vie, on court, on court!*" Biliyorsun, hayat koşmaktan, hep koşmaktan ibarettir. Eve gecenin bir yarısında gelip, bitkinlikle koltuğa çöktüğü kaç seferde bunu söylediğini duymuştum? Onun hep çok fazla çalışan bir kariyer insanı olduğunu düşünürdüm – bir diplomat,

ufacık bir aksan olmadan bir düzine dil konuşan ve muhteşem partilerde boy göstermeyi seven bir dünya kadını. Ancak annem oralara pötifurların tadına bakmak için gitmiyordu, aslında her gece hayatını tehlikeye atıyordu.

Benim için mi? Yaşamımızı devam ettirebilelim diye para kazanmak için mi?

Hayır. Annem beni çok sevmiş olsa da, zihnimde ortaya çıkan yeni profil, onun bu hayata bağımlı olduğunu gösteriyordu. Babamla evlenerek de benzer bir servete kavuşabilirdi – onun adı her geçtiğinde ısıldayan gözlerini bir gösterge kabul edersek, babam da bunu sağlamak için elinden geleni yapardı.

Masanın karşı tarafındaki Kalahari derin düşüncelere dalmıştı. “Ama sen okula gitmedin mi?”

Hayatımın o on beş yılını hatırlarken, tabağımdaki cıvık peynire baktım. “Hayır. Sürekli taşınyorduk, o yüzden annem beni bir sürü uzaktan öğretim programına kaydettirmişti. Bazıları iyiydi, bazıları değildi. On yaşımıdayken bir dönem boyunca mezbaha yönetimi dersi almıştım.”

March’ın gözleri şaşkınlıkla irileşti, Ilan’ın dudakları seğirdi ve Kalahari’nin gözlerinin kenarında kakhaha yaşları belirdi.

“Evet...” İç geçirdim. “Başvuru belgelerini imzalama-dan önce broşürleri okuduğunu sanmıyorum.”

“Peki ya baban?” diye sordu Kalahari. “O sizinle yaşamıyor muydu?”

Başımı iki yana salladım. “Jean-Jacques Goldman’ın şu eski şarkısını bilir misin? *Elle a fait un bébé toute seee-ule...*” Tek başına bir bebek yaptı...

Şarkı söyleme denememe neşeli bir gülümsemeyle karşılık verdi. “*C’était dans ces années un peu folles où les pa-*

pas n'était plus à la moode!" Babaların gözden düştüğü o cılgın yıllardan biriydi! "O şarkıya bayılırım!"

"Eh, bizde de durum aşağı yukarı öyleydi. Sanırım Londra'da iki hafta kadar takılmışlar, başka bir şey olmamış. Dokuz ay sonra da ben doğmuşum. Sanırım babam biraz yolunu kaybetmişti ama yine de elinden gelenin en iyisini yaptı. Bana yılbaşında, doğum günümde hediyeler gönderirdi, annem de bazen onunla birkaç hafta geçirebilmem için beni New York'a gönderirdi," diye anlattım.

"Annenin ölümünden sonra babanın yanına mı döndün?" diye sordu Kalahari.

"Evet... O zaman on beş yaşındaydım ve benim için epey çarpıcı bir çevre değişikli olmuştı."

"Ama senin için iyi olmuş," dedi March, en sonunda sessizliğini bozarak. *

Başımı kaldırıp kaşlarımı çattım. "Bunu yargılamak sana pek düşmez."

Onun geri adım atıp konuyu geçiştirmesini bekliyordum ama March ısrar ederek beni şaşırttı. "Çocukların istikrarlı bir hayata ihtiyacı vardır, onları okula gönderecek ebeveynleri olmalıdır. Annen..."

"Hangi tatlının olduğunu asla tahmin edemezsiniz!"

Kalahari, March'ın yargılayıcı tiradını keserek masadan kalkınca, tabağımı March'ın suratına geçirmeme de engel olmuş oldu. Göz ucuyla, İlan'ın March'a bakarak başını iki yana salladığını gördüm. Kalahari de ona bakıyordu ama yüzünde suçlayıcı değil, şefkatli ve üzgün bir ifade vardı. March'ın bana önceki gün, arabada, liseye varmadan okulu bıraktığını anlattığı anı hatırladım. Acaba *onu* büyüten aile nasıldı?

Kalahari buzdolabından bir tabak çıkarırken ben de bunu düşündüm. Tatlıyı gördüğümde sandalyemde kıv-

randım. Kalahari'nin elinde seksi, leziz bir *fraisier*, yani çilekli pasta vardı. Tavandan sarkan lambanın altında ışıldayan pembe kremalı pastayı masaya bıraktı.

"En sevdiğin!" Kalahari bunu söylerken March'a göz kırptı.

Yan gözle March'a baktım. *Fraisier* sevecek bir tipe benzemiyordu. Leziz pandispanya, vanilyalı krema ve çilek tabakaları, onun gibi bir adam için fazla zevkli görünüyordu. Yulaflı kurabiye falan gibi, daha erkeksi şeyler sevdiğine bahse girebilirdim.

Yanıliyordum. Kalahari ona pastanın yaklaşık dörtte birini verdi ve dilim, tabaktan şaşırtıcı bir hızla silindi. Fakat March, sanki keyif aldığını hiçbirimiz anlamasın diye, son derece ifadesiz bir suratla yiyordu. Onu izlemekle öylesine meşguldüm ki kendi tabağımı unuttum, bu da korkunç bir hata oldu.

"İkinci dilim?" Kalahari ona ikinci dilimi kesmeye başlamıştı bile.

March ona yanıt verirken bana kötü kötü baktı. "Lütfen zahmet etme. Island kendi payını yemeyecek."

Gözlerim telaşla kocaman açıldı, biraz daha kırıntı almak için hamle yaptım ama March hazırlıklıydı ve benden önce davrandı. Parmak uçlarım masa örtüsündeki silahlarıma ulaştığında tabağım çoktan gitmişti ve March'ın kaşığı benim çileklerimin kanıyla ıslanmıştı.

Kalahari kahkahalara boğuldu ve Ilan da gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Kalahari pastanın geri kalanını işaret ederek, artık March'ın midesinin derinliklerinde yatan payımın yerine yenisini vermeyi önerdi.

March'ın dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Island'ın pasta yemeye vakti olduğunu sanmıyorum. Yıkanması lazım ve geç kalıyoruz."

Masadan kalkıp hâlâ kıkırdayan Kalahari'nin peşine düşerken ona öfkeli bir bakış attım. Kalahari benim önümde uzun bir koridordan geçti ve beyaz mobilyalar olan geniş bir yatak odasına girdi. Odanın ortasında, rengârenk Hint usulü yastıklarla kaplanmış, kocaman bir yatak vardı. Havada bir meyve kokusu asılıydı, az sonra bunun, komodinlerin birinde duran birkaç kokulu mumdan geldiğini keşfettim. Derin derin nefes aldım ve beni saran ılık, rahat atmosfere kendimi bıraktım.

Odanın karşı ucundaki kapıyı açıp beyaz karolu banyoya giren Kalahari, parmağıyla giysilerimi işaret etti ve bileğini kibarca döndürdü. “Şunlardan kurtul. Hemen banyo yapmalısın!”

Bu doğrudu. Kot pantolonumdaki çamur izlerini veya beni saran hafif ter kokusunu göz ardı edemiyordum ve kılıksızlığım yüzünden de birazcık utanıyordum. Kocaman, cilalı beton bir küvetin yanına gitti, sıcak suyu açtı ve yükselen suyun içine biraz köpüklü banyo şampuanı sıktı. Suyun sıcaklığını ayarladığına inandığında, benim hâlâ ortasında dikildiğim odaya döndü.

Şaşkın şaşkın gülümsedim. “Teşekkürler. Acaba bir havlu alabilir miyim?”

“Elbette alabilirsin! Banyo temiz havlu dolu, onlardan birini aliver.”

Başımı salladım ve o küvete balıklama dalmak üzere hareketlendim ama Kalahari birkaç adım atarak önüme geçti. Yüzündeki neşe, yerini endişeye bırakmıştı. “İyi olacaksın. Yalnızca biraz rahatla.”

İyi olacağımdan pek emin değildim ama en azından o an biri beni rahatlatmaya çalışıyordu. Yüzümde minnettar bir gülümsemeyle banyoya girdim. İlk başta hızlıca yıkanıp çıkmaya niyetliydim ama ılık, çiçek kokulu suya

girdiğimde ona teslim oldum ve biraz tembellik etmeye karar verdim. Ayak parmaklarımı izlediğim belirsiz bir sürenin ardından, banyo kapısının diğer tarafından bir tıkırtı geldi.

Kalahari'nin sesi duyuldu. "Uykuya mı daldın?"

"Hayır! Affedersin, hemen çıkıyorum."

Sarsak hareketlerle, artık serinlemiş olan sudan çıktım ve üzerimde uzun bir elbise gibi duran geniş, gri bir havluya sarındım. Temizlendiğimden emin halde banyodan çıktım.

Konu verimlilik olunca March, Kalahari'nin eline su dökemezdi: odaya girdiğimde Kalahari'nin bana temiz kıyafetler, hatta bir de diş fırçası ayarlamış olduğunu gördüm – durumum düşünölünce bu epey lüks sayılırdı.

ON İKİ

AHTAPOT

Onun gözlerine ne zaman baksa, Honestee tutkunun kaçınılmaz dokunaçlarının yavaşça bedenine sarıldığını, vantuzlarının cildine yapıştığını hissetti.

- George Stilton, *Nöbetçinin Ismarlama Gelini*

Yarım saat ve birkaç ayarlamamanın ardından bej bir kot pantolon, düz bir beyaz tişört ve 1982'den beri Abercrombie & Fitch'in Beden Eğitimi sınıfının bir parçası olduğunu siyah, kalın harflerle söyleyen reklam dışında benim tarzımdan pek uzak olmayan denizci mavisi bir kapüşonlu giymiştim. Bununla idare edebilirdim. Banyo lavabosundaki ufak temizliğin ardından babetlerim yeni gibi olmuştu ve günün geri kalanı için hazırdım.

Fazla uzaklaşmadım. Pusuya düşürüldüm.

"Burcun ne?"

Kalahari'nin komodinin üzerinden aldığı dergiyi görünce gözlerimi kırpıştırdım. Kaçırılmamanın ortasında gerçekten de astroloji testi mi çezecektik? İlgisizliğimi gösterdim. "Bilmiyorum, pek ilgilenmiyorum."

“Ne zaman doğdun?”

“20 Eylül.”

Dergiyi suratıma doğru salladı. “O zaman Başak’sın!”

Evet. *Gerçekten*. Öyleydim.

Buruşturduğum yüzümü görmezden gelen Kalahari, tetikçiler tarafından kaçırılan Başakların falını okudu. “Fazla flört ettiğin için adının kötüye çıkabileceğini ve herkesle yatmayı bırakmanı söylüyor. Ayrıca sınırın yokmuş ve... kıızışmış bedeninden yayılan tutkuya karşı koya-mıyormuşsun.”

“Hayır, öyle diyor olamaz!” Dergiyi elinden kaptım.

Gerçekten de öyle diyordu. “Kızışmış bedenim” hakkındaki bölümü bir kez daha okudum. Kalahari en korkunç detayları aktarmayarak kibarlık bile etmişti: dergi bana resmen fahişe diyordu. Ağzım öyle bir açıldı ki, karşıdan bakan biri ayak parmağıma çekiç düştüğünü sanabilirdi.

Kalahari güldü. “Hadi, belki biraz abartmışlar ama sen de rahibe değilsindir canım!”

Belki yüzümün gerçekten, gerçekten kıpkırmızı olmasından, belki de arada sırada birileriyle sevişiyorsanız bu tepkiyi vermeyeceğinizden, sebebi her neyse, Kalahari anladı.

Yüzündeki gülümseme yok oldu, yerini dehşet ve şaşkınlık arası bir ifadeye bıraktı. “Hayır, yani sen hiç...”

Kesin şekilde reddetmek yerine, boğazımdan belli belirsiz bir ıslık yükseldi.

Ağzı açık kalma sırası şimdi ondaydı. “Aman... Tanrım. Ama sen en az yirmi yaşındasın!”

Öksürdüm. “Yirmi beş yaşındayım.”

Elleriyle ağzını kapattı. “Dalga geçmeyi kes!”

Dergiyi geri uzattım. “Gördün mü? Bu falların saçma ve tutarsız olduğunun canlı kanıtıyım.”

Dergiyi aldı, komodindeki yerine koydu ve keşfedilmemiş bir türü inceliyormuş gibi başını eğerek bana baktı.

“Ne?”

“Hiç. Merak ediyorum, acaba neden...”

Hafifçe omuzlarımı silktim ve bakışlarımı kaçırdım. “Bilmiyorum... öyle oldu işte.”

“İsland. ‘Öyle oluveren’ şey sekstir, bekâret değil,” dedi Kalahari yatağa otururken.

Yanına oturdum. “Dediğim gibi, nedenini bilmiyorum. Sanırım koşullar hiçbir zaman tam anlamıyla uygun olmadı, o kadar.”

“Ne koşulu?”

“Açıklaması zor... bir kere üniversiteye kadar diş teli taktım, o yüzden de oğlanlar güzel olmadığımı düşünüp benden uzak durdular.”

Ukala ukala güldü. “Bu bana bahane gibi geldi...”

“Eh, çillerim vardı ve ön dişlerimin arasına kalem sokabiliyordum.” Göstermek için ağzımı açtım. “Ama aslında, sanırım... kimseyle fazla yakınlaşmak istemedim. Okul, insanlar, bunların hiçbirini istemedim. Uyum sağlayamadım.”

“Annenle yaşadığın hayattan çok farklı olduğu için mi?”

“Belki de... kendi başımın çaresine bakmaya, zamanımı tek başıma ya da yetişkinlerle geçirmeye alışmıştım. Üstelik hayatımda ilk kez okula gidiyordum ve çevremdeki herkesin umurunda olan tek şey ailelerinin dolaplarından bira çalmak... ve sevişmekti.”

Kalahari elinde olmadan kıkırdadı. “Senin umurunda olan neydi?”

“Super Mario 64.”

“Ama bu lisedeydi, değil mi? Peki diş tellerin çıktıktan sonra ne oldu?”

“Üniversiteye gittim.”

“Sevişmeye başlamak için harika bir zaman, en azından öyle duydum,” dedi Kalahari kurnaz bir gülümsemeyle. “Eee?”

“Hiçbir şey olmadı! Bir sürü aşk romanı okumuştum ve yüksek beklentilerim vardı. Mükemmel erkeğin bana kur yapacağını, elimi tutacağını, doğru zamanı bekleyeceğini ve tatlı tatlı sevişeceğini sanıyordum.”

Kıkırdayan Kalahari’nin omuzları sarsıldı. “Üniversitede?”

“Evet, biliyorum... Bunun hiç olmayacağını fark ettiğimde yirmi üç yaşındaydım ve yüksek lisansımı bitirmiştim. İşte treni kaçırdığımı aşağı yukarı o zaman fark ettim,” dedim. Kalahari bunları Joy’dan sonra duyan tek kişiydi ve bunun beni mutlu ettiğinden emin değildim. Şöyle söyleyeyim: Bu dehşet vericiydi.

“Yirmi üç vazgeçmek için erken bir yaş değil mi?”

İstesem de istemesem de bu konuşmanın devam edeceği gerçeğini kabul ederek hikâyeme devam ettim. “Erkeklerle konuşmaktan korkuyordum, hiç deneyimim olmadığını öğrendiklerinde verecekleri tepkiden korkuyordum... reddedilmek istemiyordum.”

Bana yaklaşmak için yatakta yuvarlandı. “Bu kadar endişelenme. İşin aslı, eğer sen bir şey söylemezsen erkeklerin çoğu fark etmiyor bile.”

Bir süre bunu düşündüm. “Yani umursamıyorlar mı? Nasıl fark etmezler ki...”

“Eh, eğer ayakkabı uyuyorsa...” Omuzlarını silkti.

Yüzümü buruşturdum.

Kalahari aklımdan tos vuran koçlar ve buz kırıcılar geçtiğini fark etmişe benziyordu; bana dostça gülümsedi ve elimi okşadı. “Endişelenme, March kendi malına iyi bakar.”

Bu kelime tercihiyle ilgili düşünölebilecek birçok şeyi göz ardı etmeyi seçtim. “Ben onun – şey aslında öyleyim ama düşündüğün gibi değil,” diye geveledim başka türlü düşünmesini engellemeye çalışarak – ve bunu başaramayarak. İyi öpüşüyor muydu? Nane şekeri gibi kokar mıydı?

“Üzgünüm! Sanırım kendimi onu savunmak zorunda hissettim, çünkü bu konuda iyi değildir!”

Bu kesinlikle yılın en eksik beyanıydı ama bir yandan da March’ın beni yatağa atmaya hevesli olduğundan fena halde şüpheliydim. Eğer öyleyse bile, bu herhalde hayvanlar âlemindeki en kötü ikinci baştan çıkarma girişimi sayılabilirdi – bence bu konudaki en kötü örnek, bazı ah-tapotların kendi penislerini kopararak kız arkadaşlarına doğru fırlatmaları ve başıboş organın yüzerek dışıye ulaşmasını beklemeleridir. Hayır. Kesinlikle hayır.

Bir an gözümün önünde March’ın da aynı şeyi yapması canlandı. Hayatımın o iki korkunç saniyesini geri alamayacağımı ya da beynimi yıkayarak o görüntüyü artık silemeyeceğimi biliyordum.

Kalahari’nin sesi zoolojik düşüncelerimi böldü. “Island... nasıl oluyor da sormuyorsun?”

“Neyi?”

“March ve beni. Merak etmiyor musun?”

O konuya girmek istediğimden hiç emin değildim ama yine de bunu yaptım. “Şey, tamam... o senin eski sevgilin mi?”

“Evet.”

Şaşırmış gibi yapma zahmetine bile girmedim. Bu öyle belliydi ki. “Peki ne oldu?”

Kalahari iç geçirdi. “İkimiz de çok gençtik! Ben yirmi üç, o da yirmi dört yaşındaydı ve ne yaptığımız hakkında en ufak fikrimiz yoktu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Epey çirkin bir durumdan kurtulmama yardım etti, sonra kendini bana karşı sorumlu hissetti ben de ona karşı sevgi ve minnet karışımı bir şeyler hissediyordum. Sonunda, arkadaşların illa sevgili olması gerekmediğini zor da olsa öğrendik.”

Bunu itiraf etmekten hiç hoşlanmıyordum ama Kalahari ilgimi çekmişti. “İkiniz ne kadar çıktınız?”

“Bir yıl kadar. Benim gidecek yerim yoktu, o yüzden ilk günden itibaren birlikte yaşamaya başladık.”

“Aman Tanrım... tüm temizlik işleriyle falan?”

Benim yaşadığım dehşete gülümseyerek karşılık verdi. “Evet ama sorun değildi. Bana karşı gerçekten iyiydi. Yalnızca, o ilişki ikimize de iyi gelmedi.”

“Neden?”

“Çünkü o tam bir kontrol perisiydi, benim de gelişip bağımsızlığımı kazanmama yardım edecek birine ihtiyacım vardı.”

Herhalde. Tuhaf temizlik takıntısı ve zaman zaman takındığı ukala tavrıyla March, uzun vadeli ilişki için en iyi aday sayılmazdı – yani eğer Fransız bir hizmetçi değılseniz.”

“Seni boğuyordu, değil mi?”

“Kesinlikle. Ve onu suçlamıyorum. Ben de durumdan son derece memnundum. İkimizin yerine düşünüyor, elbiselerimi katlıyor, bana alışveriş için harçlık veriyordu, ben de hayatla hiç yüzleşmek zorunda kalmıyordum.”

Kalahari’nin anlattıklarını büyülenmiş halde dinliyordum. Konuşmaya devam etti. “Bilirsin, benimle evleneceğini düşünüyordum. Hatta bir noktada bundan bahsetmeye bile başlamıştı.

Düzenli olarak adam öldüren ve gerçek bir aile hayatına

sahip olan bir tetikçi fikri irkilmeme neden oldu. “Ne oldu?”

“Biraz büyüdü ve ilişkimizin onun kontrolcü davranışlarını daha beter hale getirdiğini fark etti, bunun için ona ne kadar teşekkür etsem az.”

Ağzım birkaç saniye boyunca şaşkınlıktan açık kaldı. “Yani... o mu seni terk etti?”

“Öyle de diyebiliriz! Aslında tekrar kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar bana destek oldu. Halamın güzelik salonunda çalışmak için Fransa’ya geldim, sonra da kendi işimi kurmamda bana yardım etti. Ondan sonra da İlan’la tanıştım. O zaman hâlâ Dış Güvenlik için çalışıyordu, o yüzden başlangıçta zorlandık, özellikle de eski sevgilimin... şey...”

Düşmüş çenemi toplamaya uğraşarak, bana verdiği bilgiyi sindirmeye çalıştım. “İlan Gizli Servis için mi çalışıyordu? March bir güzellik salonunun mu ortağı?”

Coşkuyla başını salladı. “Eh, Katmosphère’in artık bir zincir olduğunu söyleyebiliriz. Haziranda Rivoli Sokağı’nda ikinci bir salon açtım. Yakında seri üretime de geçeceğiz!”

En hafif tabirle, etkilenmiştim. Kalahari çok güzel olmasının yanında başarılı bir girişimciydi de. Şunu da ekleyeyim; March’ın aslında herkes gibi bir ruhu olduğu ve kibar davranabildiğini –hatta daha korkuncu evliliği düşünemediğini– keşfetmenin bende yarattığı histen hoşlanmamıştım. Bu fikir bana oldukça rahatsız edici geldi. Paspaslı tulum giydirdiği bebeğini üç saat boyunca oturma odasında çalıştırdığı korkunç senaryolar zihnimi doldurdu.

Benimkinden çok daha tatlı olduğunu tahmin ettiğim düşüncelere dalan Kalahari gözlerini kapadı. “Bilirsin, onu İlan’ı sevdiğim gibi sevmiyorum ama March benim en iyi arkadaşım.”

Sevgi, aşk gibi kelimeleri hiçbir zaman rahatça kullanamamış biri olarak ne yanıt vereceğimi bilemedim. Güvenli yolu seçip bariz olana işaret etmeyi tercih ettim. “Eminim o da seni seviyordur. Az önce içeride onu parmağında oynattın. İnanılmazdı!”

“Hey, Noel’de yalnızca beni arar. İşte o kadar kuvvetliyim!”

Bu detay karşısında kıkırdamadan edemedim; Kalahari gerçekten de onu dize getirmişti. Efkârlı bir gülümsemeyle konuşmaya devam ettiğinde ben hâlâ nefesimi toparlamaya çalışıyordum. “Aslında... March senin ona direnmenden hoşlanıyor.”

“Hiç sanmam. Benimle uğraşmak zorunda kaldığı için epey sinirli.”

Kalahari dirseklerini yatağa yaslayarak doğruldu. “Çünkü yıllardır yalnızdı. Kendi minik rahatlıklarına alışkın. Ona biraz zaman ver.”

Karnımın üstünde doğruldum. “Tanrı aşkına, adam beni kaçırdı! Biz tam olarak neden bahsediyoruz?”

“Kızgın gibi görünmeye çalıştığında çok tatlı oluyorsun! Ondan hiç hoşlanmadın mı?”

“Belki onunla işbirliği yaparsam hayatta kalabileceğimi düşünmeyi seviyorum,” dedim ciddiyetle.

Neden March ve benim hakkımda bir şeyler ima ediyordu? Bu, onun hakkında, bir saniye için de olsa fantezi kurmamın cezası mıydı? İşveyle göz kırptı ama bu beni pek de rahatlatmadı. “O konuda endişelenme. Sana iyi bakacaktır. Eğer seni şımartmazsa onun kıcını yine tekmeleirim!”

Tamam, artık Kalahari’nin benden bir şey sakladığına hiç şüphem yoktu. Paulie’nin iğrenç dedikodusunun sonu yok muydu? “Bak, bundan hoşlanmıyorum. Bu Paulie’nin,

March'la benim sevgili olduğumuzu söylemesi gibi. Bu yanlış... ve utanç verici!" Bana hep kibar davranmış bu kadına çattığım için üzuldüm ama insanların hislerimle oynamasından nefret ediyordum.

O da yatakta doğruldu ve bakışları birden fazlasıyla ciddileşti. "Özür dilerim Island. Demek istediğim şuydu: Sanırım kim olduğunu biliyorum. İlan dün bana işten bahsettiğinde, onun sen olduğunu anlamıştım. March çok fazla konuşmaz ama İlan senin yüzünü ve adını biliyordu, o yüzden de parçaları birleştirmek kolay oldu."

"Kalahari, sen neden bahsediyorsun böyle?"

Kalahari'nin gözlerinde kararsızlık belirdi ve kibar kaşları, ikilem yaşadığını gösterir gibi çatıldı; sanki March'ın, özel hayatıyla ilgili detayları bir yabancıya anlatmasına itiraz edebileceğini hatırlayıvermişti.

"Sana bunu söylememeliyim... Sanırım bu işi, senin yüzünden aldı ama bu onun için epey zor olmalı."

Kaşımın üstünde bir ter damlası oluştu. Buraya kadar geldikten sonra beni böyle ortada bırakmayacaktı, değil mi?

"Sen onun Çıplak Ayaklı Kontes'isin."

"Ne..." Paulie'nin havaalanında bana kontes diye seslendiğini hatırladım ve Kalahari bunu açıklayana kadar onu sıkıştırmaya niyetliydim ama kapının diğer tarafından gelen tıklama bana engel oldu. "Kahretsin! Sanırım bizi bekliyorlar."

"Aman, bırak beklesinler!"

Bakışlarım bir ona bir kapıya kaydı. Kalahari haklıydı, beklesinlerdi. Ben bekleyemezdim ama. "Neden benim bir kontes olduğumu söylüyorsun?"

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Bu konuşmayı March'la yapmalısın. Eğer o söyleyecek cesareti

bulamazsa, ben söylerim. Ama bence bu yanlış olur. Bu kadar ileri gitti, seni yeniden buldu... sana söylemek zorunda.”

Yeniden mi? Ah tanrım, ne demek istiyordu bu kadın? Ağzım onu soru yağmuruna tutmak için aralandı ama kapıdaki tıklama gittikçe sabırsız bir hal alıyordu.

Kalahari üzgün bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Sorun yok, git hadi.”

İç geçirerek kapıya yöneldim; Kalahari’nin bilmececi asabımı bozmuştu ve önümde hâlâ uzun ve büyük ihtimalle kötü bir gün vardı. Kalahari benim peşimden oturma odasına girerken Ilan, March’a, büyük bir kurşuna benzeyen bir şey göstermekle ve verebileceği inanılmaz hasarı anlatmakla meşguldü. Kalahari zarifçe kocasının kucağına oturdu ve alnına bir öpücük kondurdu. “Biri gözünü kaybedene kadar böyle şeyler hep eğlenceli gelir.”

“Gitmeye hazır mısınız Island?” March’ın sesi omurgamın buz kesmesine neden oldu. Elbette hazır değildim. Şu Çıplak Ayaklı Kontes meselesini öğrenmek istiyordum. Buradan kaçmak ve eve dönmek istiyordum. Aslında günün geri kalanını onunla baş başa geçirmek dışında her şey için hazırdım.

Ayağa kalkan Ilan, March’tan önce benim yanıma geldi. “Bak, adamımın sizin noteri yakalaması uzun sürmez, en fazla on iki saat. İşimiz bitince March’ın sana ihtiyacı kalmayacak, ben de seni evine göndereceğim.”

Sesi sakın, güven vericiydi ve çaresizce ona inanmak istiyordum. Kalahari beni cesaretlendirmek için iki elinin başparmağını kaldırdı, ben de başımı salladım.

İyi olacaktım.

Değil mi?

on üç SEÇİM

Bazıları size yalnızca sevişmek istiyorsanız bile, bir çizgi çekip sizin için yeterince iyi olmadığını düşündüğünüz bir adamı reddedebileceğinizi söyler. SAÇMALIK! BUNU YAPMAYIN! Seçici olmak bakire kalmanın en iyi yoludur.

– Aurelia Nichols ve Billy Jean, 25 Yaşından Sonra Bekâretini Kaybetmenin 101 Yolu

Binanın kapısından çıktıktan yaklaşık beş saniye sonra büyüleyici perde arası sona erdi. March, yüzünde o ürkütücü poker gülümsemesiyle bana döndü, ben de bir kez daha kendimi ormanlık alandaki gibi hissettim: kaçmaya hazır. Büyük ihtimalle Ilan'ın ayarladığı gri bir Mercedes'e doğru ilerledi ve benim için yolcu kapısını açtı. Motorun kuvvetli homurtusunu duyar duymaz aceleyle emniyet kemerimi bağladım. March, yol güvenlik kurallarına son derece önem veriyordu ve son tehditleri benim üzerimde son derece etkili olmuştu. Kemerimi bağlamadığım için kendimi bagajda bulma riskine girmeyecektim.

Kemer alarmı susunca March başını salladı ve araba ilerlemeye başladı. Muhteşem altın kubbesiyle Esplanade des Invalides'in yanından geçtik, l'Univesité Sokağı'ndaki kadın koşuculara yol vermek için yavaşladık ve Seine Nehri'nin kıyısı boyunca ilerlerken tuhaf bir nostalji tüm bedenimi sardı.

Sanırım Paris insanın kanına işliyor, o yüzden de annem buradan hiç uzak duramadı. Sürekli taşınırdık ama üç ayda bir, birkaç günlüğüne de olsa buraya gelmek için bir bahane mutlaka bulurdu. Bu doğası gereği sosyal bir bağ değildi; annemin tanıdıkları tüm dünyaya yayılmıştı ve Paris'te bildiğim kadarıyla ailesinden kimse kalmamıştı. Sanırım Paris'e ayak bastığım anda hissettiğim şey, aynı içgüdüsel bağdı, sabahın köründe boş sokaklarda yürümek, gürültülü bir *bistronun* tezgâhında taze çekilmiş kahvenin nefis kokusunu ciğerlerime çekmek ve rafadan yumurta yemek istiyordum. Fransa'ya en son ziyaretimin üzerinden dört yıl geçmişti. Tüm bu ufak şeyleri düşünmemek ve Amerika'daki 'normal' hayatıma uyum sağlamak için elimden geleni yapsam da, Paris'e dönmek bu dengeyi yine yerle bir etmişti.

Onu özlemiştim... annemi çok özlemiştim.

Kırmızı ışıktaki durduk, yanımızda camını açmış, eski, beyaz bir BX vardı ve radyoda çalan, Mort Schuman'ın "Allô Papa Tango Charlie" şarkısı bize kadar ulaşıyordu.

Schuman'ın ağır, üzgün sesi şu anki ruh halime mükemmel şekilde uyuyordu. Gözlerimi kapadım, şarkının sözlerini söyleyerek dudaklarımı oynatmaya başladım. "*J'ai perdu celle que j'aimais, je ne la retrouverai jamais. Je vais noyer ma solitude dans le triangle des Bermudes.*" Sevdiğimi kaybettim. Onu bir daha hiç görmeyeceğim. Yalnızlığımı Bermuda Şeytan Üçgeni'nde boğacağım.

Çöktüğümü fark edip beni daha da üzmemek istediğinden veya sadece sıkıldığı için, March düşüncelerimi masum görünen ama bacağıma yenmiş bir tekme etkisi yaratan bir cümleyle böldü. “Sanırım Kalahari’yle iyi vakit geçirdin, değil mi?”

Hayal uçağım alevler içinde yere çakılırken, kulaklarımın inanılmaz bir sıcaklıkta yandığını fark ettim. Kalahari’nin Çıplak Ayaklı Kontes hakkında söylediklerini duymuş muydu? Hayatımda bana bu kadar işkence eden başka bir soru daha olmamıştı. Cevabın dışarı çıkmak için uğraşarak dilimin ucuna kadar geldiğini hissedebiliyordum. Beni derinlemesine etkileyen her şeyde olduğu gibi korktum ve sohbeti daha güvenli konulara yönlendirmeyi tercih ettim. “Evet... Bizi dairelerine kabul etmeleri büyük kibarlıktı. Çok güzel bir evleri var.”

“Evet, tipik bir savaş sonrası Fransız mimarisi: aydınlık ve geniş.”

Vay be. March havadan sudan bahsetme konusunda ustaydı. Eminim hava, bugünlerdeki kurşun fiyatları ya da mükemmel temizlik için pencerede hangi gazete kâğıtlarının kullanılacağına kadar geniş bir yelpazede, kurabileceği bir sürü cümle vardı.

Kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı içinde koltuğumda kıvrıldım ve Place dela Concorde boyunca ilerleyen arabalara bakmaya başladım. “*T’es vraiment un mec horrible.*” Sen gerçekten korkunç bir adamsın.

Güldü. “Teşekkürler. Neden benimle İngilizce konuşmayı bıraktın?”

Fransızca konuşmaya devam ettim. “Çünkü Fransızca anlıyorsun ve canım öyle yapmak istiyor. Burada ne kadar yaşadın?”

“Burada yaşadığımı neden düşündün?” diye sordu

March şüpheyle. İlk defa Fransızca konuştuğunu duyuyordum. İngilizceyi aksanlı konuştuğu açıktı ama dil konusunda çok yetenekli olduğunu düşündüm.

“Kalahari... senin hakkında birkaç şey söyledi.”

Arabayı saldırgan şekilde kullanmaya başlamıştı. İmkân olduğu anda hızlanıyordu. “Buraya sık sık gelirim ama hiç Fransa’da yaşamadım.”

Parçalar zihnimde birleşti ve yanıt da aynı anda dudaklarımdan kaçiverdi. “Hayır, Afrika’da yaşadın.”

Yüzde yüz haklı olduğumdan emin değildim ama bunun mantıklı olduğunu düşündüm. Sırtındaki yaralar, Kalahari’nin ayrıldıktan sonra Fransa’ya geldiğini söylemesi, March’ın Fransızca konuşabilmesi ama Fransa’da hiç yaşamadığını söylemesi...

“Lütfen sen kendi işine bak,” dedi March sertçe.

Demek Afrika’ydı.

Araba Seine’in yanında, Quai d’Orsay’da keskin bir virajı dönerken March uyarısını tekrarlama ihtiyacı duydu. “Dinle Island, onunla yalnızken Kalahari’nin sana ne anlattığını sormayacağım. Ama sana şunu söyleyeyim: Bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Yapmam gereken bir iş var ve bunu yapacağım.”

Hiçbir şeyi değiştirmeyenin ne olduğunu sormak üzereyken araba korkunç bir darbeye sarsıldı. Bunu March görememişti –sanırım sohbetimiz onun dikkatini dağıtmıştı- ben hiç görememiştim. Söylememe gerek var mı bilmiyorum ama hayatımın ikinci trafik kazasını onun yanında yapacağımı hayal bile edemezdim. İstatistiklere bakarsak bu kazayı, dürüst sürücüler gibi kırmızı ışıkta bekleyen March’ın Mercedes’iyle değil, I-84’te yüz otuz kilometre hızla giden babamın arabasıyla yapmalıydık.

Araba, sağ taraftaki ufak bir sokaktan fırladı, bize

yandan çarptı ve önümüzde durdu. Korkunç bir ses duyduğumu, bütün bedenimin sağa savrulduğunu ve kafamın, açıldığını görmediğim yan hava yastığına gömüldüğünü hatırlıyorum. Her tarafa, gözlerime, acıyan yanağıma talk pudrası doldu ve aniden karnımda belli belirsiz bir ağrı hissettim. Çarpışma sırasında emniyet kemeri kilitlenmişti ve beni fena halde sıkıştırıyordu. March başımı aşağı doğru öyle bir eğdi ki, boynumu kıracağını sandım. Sersemlemiştim; kulaklarım uğulduyordu ve burnum kucağıma değdiğinde ben hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Eh sanırım bu yaşanan şeyin adı pusuydu – ben de bunu ancak ilk silah seslerini duyduğumda anladım. March bizi bu karmaşadan kurtarmaya çalışırken ben başımı eğip büzülerek bir bahçe cücesi kadar oldum. Korku dolu haykırışlar caddeyi doldurdu: Çevremizdeki sürücüler ve yolcular arabalarından iniyorlardı. Az sonra etrafımız, bizi kapana kısıtıran boş arabalarla dolmuştu.

Hâlâ başım dönerken, March'ın emniyet kemerimi çözdüğünü ve sürücü kapısını açıp beni kendine çektiğini hissettim. Bir kurşun, büyük gürültüyle ön cama çarptı. Kurşun geçirmez cam olmasaydı bu kurşun March'ın kafasına girecekti. Camda oluşan yıldız desenine baktım. Tanrım. İnsanlar bize ateş ederken dışarı çıkmayı düşünmüyordu herhalde.

Yanımda yer değiştirdiğini hissettim ve bir bakış daha attım. Ceketini çıkardı ve omzundaki siyah tabanca kılıfı ortaya çıktı. Bu, soyunmak için iyi bir zaman mıydı? Denizci mavisi ceketin üzerime düştüğünü hissettim; tuhaf şekilde ağırdı ve March'ın temiz kokusu ile Kalahari'nin parfümünün karışımı kokuyordu. Korkmuştum, kafam karışmıştı ve March, uzun susturuculu siyah tabancasını çıkarıp kapısını açarken öylece baktım.

Sonra sesleri duydum.

Karmaşanın ortasında haykıran bir ses, silah sesleri korku dolu çığlıklar ve uzaktan gelen ama gittikçe yaklaşan Fransız polisinin sirenlerinin arasında yankılanıyordu.

“Mademoiselle Chaptal! DCRI, on vient vous aider!” Bayan Chaptal! Fransız İstihbaratı, sizi kurtarmaya geldik!

Sanki kahrolası piyangoyu kazanmışım gibi, yüreğim güm güm atmaya başladı. Oturduğum yerde doğrularak aşırı büyük ceketten kurtuldum ve pencereden dışarı bakınca mavi bir kamyonet ve önünde duran, Fransız polisi olduğunu gösteren turuncu pazıbent takmış adamı gördüm. March'ın kararlı mavi gözleri beni buldu ve bakışlarımdaki güvensizliği gördü, buradaki iyi adamın o olduğundan açıkça şüphe duyuyordum. O kötü adamdı ve bu da benim ondan ve Konsey örgütünden kaçmak için tek şansımdı.

“İsland yapma! Burada kal!”

Kocaman bir el bileğimi, kan akışını kesecek kadar sıkı kavradı ben de kolumu çekmeye uğraşıp onu tekmeleyerek mücadeleye giriştim. Parmakları iyice sıkılaşıp damarlarımı koruyan şeffaf deriyi morarttığı anda acıyla haykırdım ve o da elimi bıraktı. Serbest kalan elim kapının koluna doğru hareket etti ve deli gibi asıldı. Kahrolası şey açılmıyordu! Direksiyonun yanında kapıları kontrol eden bir düğme olduğunu hatırladım. Nefes nefese, bütün gücümle ellerini ittim. Bir noktada tırnaklarımı derisine geçirip kanattım ve o düğmeye basmayı bir şekilde başardım. Kapının açıldığını gösteren tıkırtıyı duyunca elimi tekrar kapı koluna attım. Kapı açıldı ve indim, March'ın yakalama girişimi karşısında bacaklarım istemsiz olarak tekmeler savurmaya başladı.

Silah sesleri kesildi, herhalde polisler yaptıkları anonsa verilecek tepkiyi görmek istiyorlardı. Sirenler yaklaşı-

yordu ve içimdeki umut gittikçe büyüyordu. Sonradan, o arabadan nasıl ve neden çıkabildiğimi anlamak için bu sahneyi, uykusuz geçen geceler boyunca gözümde defalarca canlandırdım: March tereddüt etmişti. Beni yüz farklı ve birbirince acılı yolla durdurabilirdi, bir bileğimi yenisinden yakalayıp beni hareketsiz bırakmak için kırabilirdi ama bu kararı vermek için harcadığı birkaç saniye fazla uzun sürmüştü.

En sonunda haşat olmuş Mercedes'ten uzaklaşmayı başardım ve March'ın gözlerindeki telaşı gördüm. Umu- rumda değildi, sirenler dışında bir şey duymuyordum ve March'ın, alacağı parayı kaybetmesinin yanında bir de polise yakalandığı için öfkелendiğini düşündüm.

Polislerin, March'ın peşimden gelmesini engellemek için yeniden ön cama ateş ettiklerini gördüm. Sanırım o yine de arabadan çıkmayı başardı. Arkadan gelen birkaç silah sesi ve haykırış daha duydum. Bakışlarım sola kayd, bize çarpan arabanın sürücüsü de inmiş ve March'a ateş etmeye başlamıştı. Adam aniden yere düştü ve koyu kan lekesi göğsüne yayılmaya başladı.

"Couvrez la!" Kızı koruyun!

Citroën kamyonetin yanında duran kel adam bağır- mıştı, bir yandan da talihsiz meslektaşıyla aynı kaderi paylaşmamak için aracının arkasına saklanmaya çalışı- yordu. Aynı turuncu pazıbentten takan siyah saçlı bir baş- ka polis kamyonetten indi ve kuvvetli bir otomatik tüfikle March'a ateş etmeye başlayarak onun bana yaklaşmasını engelledi. Geriye baktım ve March'ın eğilerek, açık bir araba kapısının arkasına saklandığını gördüm.

İşte o an çok tuhaf bir şey oldu. Kanımdaki adrena- lin bacaklarımın ilerlemesini sağlıyordu ve polislerle doğ- ru koşmayı bırakmamıştım ama bir tarafım March'ın iyi

olup olmadığını görmek için arkaya bakmak istiyordu. Neyse ki rasyonel biriydim, tuvalet kâğıdı çalar ama uygunsuz hisler yüzünden beni kaçıranın, özgürlüğümün önüne geçmesine izin vermezdim.

Bu düşünceyi umursamadım ve kollarımı sallayarak, ağızımdan burnumdan sümükler ve tükürükler saçarak sese doğru koşmaya devam ettim. Bu bir rüya değildi. Meslektaş, March'a durmadan ateş ederken kamyonetin arkasında durup kapıyı açmakta olan adam, benim adımları söyleyen adamdı. Tıraş edilmiş kafası, siyah parkası ve o parlak, tatlı turuncu bandıyla uzun, genç bir adamdı.

Aramızdaki katetmem gereken mesafe bana fazla uzun gelmişti ama aslında her şey –araba kazası da dahil– büyük ihtimalle birkaç dakika içinde gerçekleşmişti. Az sonra adamın kollarına atılmış, mutluluktan ağlıyordum. Beni aracın içine aldı ve birkaç saniye içinde her şey bitti. Seine'in sağ kıyısında hızla ilerliyorduk ve tuhaf mace-ram sona ermek üzereydi. Bir daha asla birileri benim eşyalarımı karıştıramayacaktı, hatta beni yumuşatmakla tehdit etmeyecekti.

“Complètement conne, ma parole...” Yemin ederim bu kadın tam bir geri zekâlı...

Kafamı kaldırdım.

Kurtarıcıma şaşkınlıkla baktım. Arkadaşının yoruma sırtıyıyordu ve aniden bedenimi kaplayan panik, derimin karıncalanmasına neden oldu.

Sonuçta haklıymışım: Her şey bitmişti, hem de hızlıca. Kel adam boynumu kavradı, şahdamarıma bastırdı ve her yer karardı.

Bunun için biraz geç olduğunu biliyorum ve belki bunu hak etmiştim de ama bilinçli son düşüncem March'tı.

ON DÖRT MASA

Ramirez, Rica'nın kırmızı bluzunu yırtarak çıkardı ve dolgun göğüslerine baktı. "Sən benimsin Rica! Hükmüm aşk ve cezam da erkekliğim!"

- Kerry-Lee Storm, *Rica'nın Sahili*

Şu filmi izlediniz mi: *John Malkovich Olmak*? Hani herkesin John Malkovich maskesi taktığı film? Rüyam da tam öyleydi işte, tek farkı herkesin March maskesi takmış olmasıydı ve son derece ürkütücüydü. Bazen rüyamda annemle Tokyo'da geçirdiğimiz ayları ya da hastanede kaldığım günleri görürdüm ama kazayı hiç görmemiştim. O birkaç dakika ve ardından gelen iki hafta, benim için tam bir kara delikti.

Ancak şu anda, on yıldır ilk defa, arabanın arkasındaydım ve birlikte Keiyo Dori'ye gidiyorduk. Bundan sonra nereye gidelim diye soruyordu – belki Avustralya? Neşeli gülümsemesinin arkasında, yeşil gözlerindeki üzüntüyü görebiliyordum. Pretoria'daki adamı özlemiş miydi? Acaba onu biraz da olsa sevmiş miydi?

Söylediklerine, dudaklarına odaklanmaya çalışıyordum ama yolda yanından geçtiğimiz herkes March'ın yüzüne sahipti, hatta küçük bir köpek bile, o yüzden bu hiç kolay olmuyordu. Aniden annem irkildi ve koltuğuna yığıldı. Direksiyondan düşen ellerini, ne olduğunu anlamayarak izledim. Bayılmış mıydı? Gömleğindeki kan kafasından mı geliyordu? Kulaklarımdaki yumuşak vızıltı dışında bütün sesler yok oldu. Kendi sesim. Öyle canhıraş haykırıyordum ki boğazım acıyordu ama sesim çıkmıyordu. Kendimi duyamıyordum.

Araba hâlâ hareket ediyordu. Nasıl durdurabileceğimi bilmiyordum ve neredeyse benzinciye varmıştık. Bundan sonra ne olacağını biliyordum: Şu beyaz arabaya çarpacaktık, deposunu dolduran adamın arabasına. Adam benzin pompasını bırakarak kaçtı ve her şey aynı anda hızlı, yavaş ve kaçınılmaz şekilde gerçekleşti. Beyaz arabaya çarptığımızda yeniden duymaya başladım – ezilen metaller ve telaşlı haykırışlar. Burun deliklerime benzin kokusu dolarken beyaz arabanın arkasında parlayan ve bizim mavi kaportayı yalayan alevleri gördüm.

Herkes hâlâ March'tı ve hepsi bize doğru dönmüştü ama hiç kimse bir şey yapmıyordu. Herhalde arabaların yanına gelmekten, patlama olmasından korkuyorlardı. Hareket edemiyordum. Tüm vücudum hissizleşmişti ve önümdeki koltuğa çarptığım kafam acıyordu. Kapımı açmadım çünkü ellerim tir tir titriyordu ama bunu başka biri yaptı. Bir başka March mı? Hayır... bu March'ın yüzüne sahip olmayan tek kişiydi. Eh, tam olarak öyle değil.

Kurtarıcım diğer Marchlara fena halde benziyordu ama saçı daha uzun ve yaşı çok daha gençti. Emniyet kemerimi ufak bir çakıyla kesti, ben de bir erkeğin böyle bir çakı taşıyarak ne iyi ettiğini düşündüm. Ne kadar kulla-

nışlıydı. Beni arabadan çıkarırken kucığına aldı. Ben de ona sarılmak istiyordum ama bunu başaramadım. Bedenim felç olmuş gibiydi ve caddede, çevremdeki suratlar git-tikçe bulanıklaşıyordu. Adamın, herkesin March olduğu bu rüya yüzünden mi, yoksa sadece nane şekeri sevdiği için mi nane şekeri koktuğunu merak ettim.

Ona annemi de kurtarmasını, hâlâ iyi olabileceğini söylemek istiyordum ama yüzüme ısrarla dokunan bir şey yüzünden gözlerimi kırptırarak açtım ve gerçekliğe geri döndüm. Biri benim sol yanağıma hafifçe vuruyordu ve yumuşak bir erkek sesi duyuluyordu.

“Uyan bakalım güzelim.”

Gözlerimi kıstım. Çevremdeki ışık gözlerimi acıtacak kadar kuvvetliydi. İğrenç bir koku vardı – acaba gargara kokusu muydu? Huysuzlandım, keşke biraz daha uyuyabilseydim. Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiremediğimi fark edene kadar dehşete düşmemiştim. Sonra, işler ters gittiğinde göğsünüzde başlayan o sıkışmayı hissettim. Ve kutsal yırtıcılar adına, işler fena halde ters gidiyordu. Hızlı ve çılgınca başımı sağa sola sallayarak, beni kör eden beyaz ışığın ötesindeki odayı görmeye çabaladım. Şunları fark ettim: beyaz karolu, hastane odalarına benzer bir odadaydım, tamamen çıplaktım ve siyah, deri bir ameliyat masasına bağlanmışım.

Ancak bu hafif romantik ortam en büyük sorunum değildi. Beni dehşete düşüren şey, bana bakan bulutlu gri gözlerin sahibinin *kahrolası Tuhaf Şapka* olmasıydı.

Hani bazen yanlış bir şey yaparsınız da zihninizde “eyvah” diyen kendi sesinizi duyarsınız ya... Ben de bunu duydum, hem de son derece net ve anlaşılır şekilde. Tuhaf Şapka’nın açık renkli ve şaşırtıcı derecede pürüzsüz cildine bakarken, zihnimde, duyduğum üzüntüyü iyice artı-

ran bir sahne tekrar tekrar canlanıyordu. Kulaklarımda March'ın arabada söylediği ama benim dinlemeyi reddettiğim kelime çınılıyordu: “*Yapma!*”

Yani, tam da şu anda beynimde çalışmayı başaran iki nöronun verdiği mesajlar “yapma” ve “eyvah”tı.

Ve ağlamayı deli gibi istiyordum.

“Ah hayır, lütfen ağlama.”

Yandaki metal tepsiden bir bez parçası alıp, şakaklarımdan döküldüğünü fark edemediğim yaşları silerken, sesi tatlı bir fısıltıdan ibaretti.

Bulanık bakışlarla onu izledim. Siyah takım elbisesinin üzerine bir laboratuvar önlüğü giymişti ve beyaz cerrahi eldivenler takmıştı. Bakışlarım yüzüne kaydı ve ilk kez ne kadar tuhaf görüldüğünü fark ettim. Tuhaf Şapka genç görünmüyordu ama yüzünde bariz bir kırışıklık da yoktu. Yüzü ince ve sanki derisinin altında hiç yağ yokmuş gibi sert hatlıydı. Gözlerinden nefret ediyordum. Fazla yoğun, fazla... hevesliydi. Onu yakından gördükten sonra artık yaşı konusunda kendimden hiç emin değildim. Belki de tıpkı Dorian Gray gibi yaşı olmayan insanlardandı. Yanağındaki yara, Pennsylvania'daki ormanda gördüğüm kadar etkileyici değildi; galiba düşündüğümünden hafifti ve derisinin geri kalanından farklı renkte değildi.

Bu olanların hiçbirisi gerçek gibi değildi. Gerçek olmazdı. March'la yaptığım anlaşma, Fransa'ya yaptığımız uçak yolculuğu, Paulie, Nick, Ilan, Kalahari. Yine en başa dönmüş, kendimi önceki günkü meşhur masada bulmuştum. Tuhaf Şapka'nın elleri bedenime yaklaştı ve parmakları bana değince midemdeki kaslar bulantıyla kasıldı. Parmaklar göğüslerime doğru çıkınca şiddetle sarsılarak istemsizce inledim.

Hiç umursuyor gibi görünmüyordu. “Tüm bu olanlar

konusunda kendini iyi hissetmeni sağlamak istiyorum. Ben March'a benzemem. Acı vermekten hoşlanmam."

March'ın adını duymak bana odaklanma gücü verdi. Tuhaf Şapka'yı tanıdığını söylemişti ve bu adam da March'ı iyi tanıyor gibiydi. "Bana sakın dokunma! March müşterisini bu kadar kolay bırakmayacaktır. Eğer işini elinden alırsan, seni öldürür!"

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse mantığım, March'ın bu işi çoktan unuttuğunu çünkü benim artık buna değmeyecek kadar sorun yarattığımı söylüyordu. Yalnızca, böyle saçmalıklar uydurunca kendimi iyi hissediyordum. Tuhaf Şapka'nın tehditlerime kulak asmamasını bekliyordum ama o daha fenasını yaptı: güldü.

Odada yankılanan tiz kahkahası, göğsümün acıyla ürpermesine neden oldu. Bu kadar komik olabileceğimi hiç bilmiyordum. Tuhaf Şapka sakinleştikten sonra memnuniyetle iç geçirdi. "Sen sahip olduğum en tatlı hastalardan birisin. Eğer senin için sorun olmazsa karaciğerinin bir kısmını March için saklamak isterim. Bu ona biraz efendi olmayı öğretir."

Bunu söylerken, işaret parmağıyla yüzündeki uzun yara dokunuyordu ve karaciğerimin, karın boşluğumun güvenli kollarından ayrılma ihtimali gözümü karartırken, March'ın bu yaranın oluşmasına katkıda bulunup bulunmadığını merak ettim. Acaba March, Tuhaf Şapka'nın yarasının sorumlusu muydu?

"Umarım seni öldürür!" Sesim çatlak çıkıyordu ve kendimi bırakıp merhamet dilenmemek gittikçe zorlaşıyordu.

"Ah, buna bayıldım! Sana iyi polisi oynamış, ha?" Sesi tahrik ediciydi ve bacaklarımın arasına doğru inen eli de buna eşlik ediyordu.

İğrentiden nefesim kesildi.

“Burasıyla oynadı mı March?”

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum ve parmakları bana dokunurken haykırmamak için dişlerimi sıktım. Durması için dua ederek, ellerimi yumruk yaptım. En sonunda durduğunda, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. “İşte bunu beklemiyordum. Yeniden muayene etmemiz gerekecek.”

Bu iğrenç herif beni taciz edip bir de kızlık zarımını inceleyeceğini söylerken kendimi zaten cehennemde sanıyordum ama kısa süre sonra bunun sadece başlangıç olduğunu öğrendim. Soğuk bir el köprücük kemiğimde gezindi. “Biliyorsun... March seni eninde sonunda bana getirecekti.”

“Yalan söylüyorsun. Senden nefret ediyor,” diye tısladım.

“Evet, geçmişte de bunu sık sık gösterdi.” Yarasını kasıyarak bir kez daha iç geçirdi. “Ama sorun değil. Bir kere sürüye giren bir daha çıkamaz. Eğer kimin için çalıştığını bilseydi March şu anda ayaklarımıza kapanmış, efendisinin elini yalamak için şans dileniyor olurdu.” Programımızda bir ertelemeye yol açar umuduyla, söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım.

“March zaten biliyor. Konsey için çalışıyorsunuz. Bana söyledi,” dedim.

“Ah, güzelim, ben kaypak bir adamım. Kraliçe’den iş almış olabilirim ama bu başka olasılıklara açık olmadığım anlamına gelmiyor,” dedi ensemini okşayarak.

Dokunuşundan kaçmak için kıvrandım. “Sen ne diyorsun? Yoksa...”

Ben bitiremeden dudaklarımı örterken, kıkırdadı. “*Chérie*, kendimizi hislerimize kaptırıyoruz! Derin bir nefes al ve rahatla. Bu senin ve benim için. Bu biriyle paylaşacağın en mahrem şey olacak.”

Gözlerim panikle irileşti ve bağlı olduğum kalın siyah kayışları çıkarmak için çırpındım. “March’a elmas hak-

kında bir şey bilmediğimi zaten söyledim!”

Uzun bir iğne ve birkaç şişe hazırlarken başını iki yana salladı. “Tamam, tamam. Böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum. O yüzden, izin ver de burada ne yaptığımızı sana anlatayım. Ben bunu makul bir alışveriş olarak görüyorum. Bazı parçaları çıkarıyorum ama eğer bana istediğim şeyi söylersen, onları geri koyuyorum. İşin içinde acı yok. Bu konuda endişelenmen gerekmiyor. Harika tıbbi becerilerim vardır.”

Yalan söylemeyeceğim. Endişelenmeye başlıyordum. Üstelik sadece geçerli bir tıp diploması olup olmadığı konusunda değil. “S... sen neden bahsediyorsun? Lütfen... bunu yapma!”

“Sakin ol Island. Söylediğim gibi, sonuçta onları geri koymamı sen sağlayacaksın. Ben burada senin kölenim. Senin yapman gereken tek şey, konuşmak.”

Yeniden ağlamaya başlamıştım ve bu sefer duramıyordum. Elbette bu işte yeni biri olarak, işkencenin en yaygın tuzağına düşmüştüm: her şeyi itiraf ederek işkenceden kaçınmak. O kadar çok hıçkırıyor ve titriyordum ki, söylediklerimin anlamlı olduğundan bile emin değildim. “Be-ben aldım! Elması ben çaldım! Eğer beni serbest bırakırsan sana yerini söylerim, lütfen!”

Tuhaf Şapka tekrar güldü ama bu sefer sesinde gerilim vardı. “Island... niyetinin iyi olduğunu biliyorum ama yılların deneyimi bana şunu öğretti: çelik bir tabaktaki diz kapaklarına bakarken verdiğin bilginin kalitesi ve miktarı kesinlikle baştakiyle aynı olmuyor.”

Bu konuşma sırasında, ağrıyan mesanemi bu noktaya kadar kontrol etme kuvvetini nereden bulduğumu hiç bilmiyorum. Tuhaf Şapka konuşmayı bitirdiğinde elinde bir şırınga vardı ve ciğerlerim bana ihanet ediyordu. İğneyi

sağ bacağıma batırıp içindeki enjekte ettiğinde, çıkarabileceğimi hiç bilmediğim bir ses çıkardım, bunun bir çığlık olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Zihnimin bir köşesi bu sesin, gırtlığımda patlayarak milyonlarca parçaya ayrılan cam kırıklarından geldiği fikrine kapıldı.

“Lütfen, lütfen ağlama. Güzelsin, seksisin, kendine güvenin tam...” Sesi heyecandan titriyordu ve bakışları gaddardı. Bacağımyı ovalıyordu ama bir süre sonra elini hissetmemeye başladım. Bacağımyı hissizleşıyordu.

Etime biraz masaj yaptıktan sonra derime sıkı bir çimdik attı ama hiç hissetmedim. “Gördün mü? Söz verdiğim gibi.”

Alnımyı öpmek üzere eğildi, ben de artık hiçbir şey düşünemeyerek, avazımyı çıktığı kadar haykırdım. O eşyalarını hazırlarken ben dış dünyaya kendımyı kapattım. Gözlerımyı kapalıydı, bedenımyden süzülen soğuk ter damlalarını artık hissetmiyordum ve artık onu da dinlemiyordum, matematik ve nane şekeriyle dolu kendi dünyama kapanmışıym.

Tuhaf Şapka bundan hiç mi hiç hoşlanmadı. Bana iki kez tokat atı, gözlerımyı açınca da hayal kırıklığıyla bana baktı. “İsland, beni böyle görmezden gelme. Odaklanman gerekiyor tatlım!” Sesi biraz histerik çıkmaya başlamışıtı. Öfkelenmiş miydi?

Dikkatımyı çektiği için memnun, yeniden sırtıtmaya başladı. “Şimdi bana gülümse!”

Çok komik. Bana gülmemi söylediğinde durumu ancak anladım. Bu adam kötü, soğuk ya da öyle bir şey değildi... bu adam tam bir deliydi.

Nedenini bilmesem de onu dinledim. Sabit ve anlamsız sırıtışımyı Tuhaf Şapka'yı çok memnun etmişti. Hazırlığını tamamladıktan sonra çalışmaya başladı, dudak-

larının hareketinden, içinden şarkı söylediğini tahmin ettim. Birkaç saniye içinde ona yardımcı olacak çizgileri bacaklarıma çizmeyi bitirmişti ve başparmağıyla işaret parmağının arasında ufak bir neşter belirdi. Hareketsiz ve umutsuzdum. Yaşlar şakaklarıma dökülmeye devam ediyordu ama bana ağlıyormuşum gibi gelmiyordu. Tek yapabildiğim, tepedeki devasa lambaya bakmaktı.

İnsanın kendini koruma içgüdüğü inanılmaz bir şey. Hayatım için mücadele edecektim ama nasıl devam edeceğime dair bir deneyimim yoktu, yine de ağızımdan doğru kelimeler çıktı. Tuhaf Şapka'nın neşteri, dizimin birkaç santim üstünden derime saplanmıştı ama hissedemiyordum; sanırım kendimi toplamamı sağlayan şey bu oldu. "Onu March mı yaptı? Yanağındaki yarayı?"

Durdu ve bakışları bacağımdan yüzüme doğru kaydı. "Evet. Neden sordun tatlım?"

Boğazımdaki yumruyla mücadele ederek konuşmaya devam ettim. "Acı vermiş olmalı. Neden seni böyle yaraladı? Ne oldu?"

Elindeki neşter derimin üstünde hareket ederek karnımda, göğüslerimde, boynumda dolaştı sonra yanağımda, tam da March'ın Tuhaf Şapka'yı yaraladığı yerde durdu. O noktada stratejimi sorgulamaya başladım.

"İki yıl önce bir görev için Kolombiya'da birlikteydik. Ormanda saklanan müşteriyi bulması gerekiyordu. Las Cotudos... harika bir yer, hiç oraya gittin mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"O kendi işini yaptı, ben de kendi işimi yaptım ve müşteriyi sorguladım. Şimdi baş başayken, bunun o kadar da kötü olmadığını görüyorsun, değil mi?"

"Evet." Tamam, bu evet düşününce bana çok şeye mal olmuştu.

“Eh, March seninle aynı fikirde değildi. Müşteriyle işim bitmek üzereyken araya girdi ve –şunu dinle– benden açıklama istedi. Sanki... sanki kendisi daha önce kimseyi sorgulamamış gibi!” Sesi yeniden histerik çıkmaya başlamıştı ve o devam derken ben de dişlerimi sıktım. “Beni bilirsin, kavgayı sevmem, o yüzden March’a çoğu müşterinin, onun kaba yöntemlerinden ziyade benim metotlarımı tercih ettiğini söyledim. Aynı fikirdesin, değil mi? Parmaklarını kırmamı mı tercih edersin?”

“Hayır...” dedim zorlukla.

Bu konuşma gittikçe gerçeküstü bir hal alıyordu...

“Bana kötü kötü baktı ve müşteriye dikmeyi bitirdikten sonra kendimi dikmek zorunda kalacağımı söyledi,” dedi Tuhaf Şapka acı dolu bir sesle, o anı hatırlayıp yarasını bir kez daha kaşırken. “Sonra bir bıçak çıkardı ve yüzümü kesti. İki yüz sinirini kopardı... Ağzımın o tarafındaki tat alma duyumu kaybettiğime inanabiliyor musun? Ben bunu bir müşteriye asla yapmazdım!”

Tuhaf Şapka ve March’ın birlikte çalışma çabalarının hüsrarla sonuçlanacağı belliydi, çünkü Tuhaf Şapka bunu söylerken odanın siyah kapısının ardından hem çığlıklar hem de silah sesleri gelmeye başladı. Yüzünün gerildiğini gördüm ama kaçmak için harekete geçmedi. Zaten kapana kısıldığımızı biliyor olmalıydı.

“Endişelenme hayatım,” dedi sertçe, sanırım beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Birkaç saniye sonra siyah kapı büyük bir çatırtıyla açıldı. Tuhaf Şapka deli olabilirdi ama yine de iyi eğitim görmüştü. Ona doğru gelen kurşundan eğilerek kurtuldu ve arkamda bir yerde seramiklerden birinin kırıldığını duydum.

March’ı karşımızda gördüğüm için mutlu muydum? Bilemiyorum. O kadar korkmuş ve bitkin düşmüştüm ki, ar-

tık bir şey hissettiğimden pek emin değildim. Elbette diz kapaklarım alınmamış, karaciğerimle oynanmamış ya da Tuhaf Şapka'nın planladığı hiçbir şeyi yaşamamıştım ve bunlar son derece olumlu sonuçlardı ama buna odaklanamıyordum. Gözlerim March'ın omzunun arkasına sabitlenmişti ve başka bir şeye odaklanmak zordu. Dazlak kafalı sahte polis memuru kapıdan biraz ötede sallanıyordu. "Sallanıyordu" dedim çünkü bir bıçak, adamın gırtlaklarını koridorun gri duvarına sabitlemek için kullanılmıştı ve ayakları yere değmiyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve boynundan aşağı akan kan seramik zemine dökülürken, boğazından hırıltılar yükseliyordu.

Büyülenmiş gibi bakıyordum.

Başımı kaldırıp March'a baktım. Daha önce gördüğüm o oldukça korkutucu silahı yine elindeydi. Bunun biraz haksızlık olduğunu biliyordum çünkü March son derece öfkeliydi ve nefes nefese kalmıştı ama ormanda beni yumuşatmak istediğiyle ilgili söylediklerini hatırladım ve bunu özellikle yapıp yapmadığını merak ettim. Acaba kaçmamın cezası olarak, kapının önünde beklemiş ve içeri girmek için doğru anı mı beklemişti?

"Beni tekrar kurtarıyor gibi yapmana gerek yok. Ben gerçekten bir şey bilmiyorum..." Öyle bitkindim ki, onun oyunlarına inanmaya çalışmak artık anlamsız geliyordu ve sesim de ancak bir fısıltıdan ibaretti.

March'ın yüzünde bir an için görünen şaşkınlık, yerini hemen düşüncelerini maskelemek için kullandığı poker gülümsemesine dönüştü. "İyi akşamlar Bay Rislow. Emnim müşterimi geri almamı sorun etmezsiniz."

Bakışlarım Tuhaf Şapka'ya döndü. Gergin ama akklı başında görünüyordu, sanki seçeneklerini değerlendiriyor gibiydi. "Başka şansım yok gibi görünüyor. Rica etsem

adamlarıma iyi davranır mısınız? Bugünlerde iyi eleman bulmanın ne kadar zor olduğunu hiç bilemezsin.”

Tuhaf Şapka hiç de endişeli görünmüyordu ve March'ın sık sık adamlarını öldürdüğünü ima ettiğine göre, demek ki bu iki pislik aslında iyi anlaşıyordu ve March başından beri benim hayatımı kurtarmaya niyetli değildi. Umursamayayı bıraktım. Ama March'ın beni kurtaracakmış gibi davranmak zorunda olmasını biraz zalimce buldum.

“Git buradan.”

March masaya doğru bir adım attı ve elini alnıma koydu. “Sorun yok. Gidiyoruz.”

Gözlerim yeniden sulandı ve bu sefer sesim daha yüksek çıktı. “Sana git dedim! Bana yalan söyleyip duruyorsunuz! Bu adam Konsey için çalışmadığını söyledi. Senin *sahibin* için çalışıyormuş!”

Meslektaşına silahını doğrultmadan hemen önce, March'ın suratındaki şaşkınlığı gördüm. “İsland, sen neden bahsediyorsun?”

Hıçkırarak konuşmaya devam ettim. “Beni her halükarda ona geri getireceğini çünkü sürüden asla ayrılmayacağını söyledi!”

Bu son söylediğim yüzünden March'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Tuhaf Şapka da fıldır fıldır bakan gözleriyle bir kaçış yolu ararken sararıp soldu. March beni şaşırttı ve ceke-tinin önünü açarak silahını kılıfına geri koydu. Artık öfkeli görünmüyordu: Tuhaf Şapka'yla konuşurken tek anladığım son derece soğuk bir kararlılıkla dolu olduğuydu. “Burada işimiz bitti. Yeni gelişmelerin sorumluluğunu ben üstleneceğim ve Kraliçe'ye görevinin sona erdiğini söyleyeceğim.”

Bunu duyan Tuhaf Şapka, bana şefkatle gülümsedi. “Endişelenme bebeğim, blöf yapıyor. Beni öldürmeyecek. Bunu yapmayacak kadar akıllıdır.”

Benim çıplak bedenime, kanayan bacağıma ve etrafımdaki aletlere bakan March'ın yüzünden kara bir gölge geçti ve Tuhaf Şapka'nın söylediğini doğrularken dişlerini sıkı. "Haklısın. Seni öldürmeyeceğim."

Bana sorsaydınız kesin öldürür derdim ama March teknik ayrıntılarla oynama konusunda uzman biri gibi görünüyordu. Eski iş arkadaşı bir anda öne atılıp narin elindeki neşteri kapattığında, Tuhaf Şapka'nın yüzünde oluşan şaşkınlığı yakaladım. Siyah eldivenli bir yumruk onun suratını aletlerin bulunduğu tepsiye yapıştırdı ve parlak ışığın altında Tuhaf Şapka'nın ensesine saplanan ufak bıçağı belli belirsiz gördüm. Kırılan kemiklerin sesini duyunca gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Tuhaf Şapka tıpkı yaralı bir enik gibi inleyerek yere yapıştı. O kadar kendimde değildim ki az önce beni parçalara ayıracak olan adamın şimdi bir öbek halinde yerde yattığını anlamıyordum bile.

March beni masaya bağlayan kayışları çözdü ve serbest kaldım. Fakat kalkamadım. Sağ bacağıma hâlâ hissetmiyordum ve vücudum da hareket etmiyordu. Yan tarafıma dönerek birazcık kıvrılmayı başardım. Fiziksel ve ruhsal olarak bomboş bir halde karşımdaki seramik karo kaplı duvara baktım. Yalnızca beklemek istiyordum – bir şeyi beklemek değil, sadece beklemek. March'ın başka öncelikleri vardı. Koyu renk ceketini çıplak bedenimi sarmak için üstüme örtüldü ve ceketin ne kadar ağır olduğunu bir kez daha fark ettim; o an kurşun geçirmez olduğunu anladım. March üstüme doğru eğildi ve Rislow'un az önce kestiği yarayı temizleyip üzerine birkaç şeffaf yara bandı yapıştırdı.

"Kelebek bandaj. Yarayı görmeyeceksin bile." Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. Hep böyle yaptığını fark ettim.

Beni yaralıyor, sonra iyileştiriyor, sonra tekrar yaralıyor-
du. Ne zamana kadar?

Bu can sıkıcı düşünceyi kafamdan uzaklaştırarak ceketinin sıcaklığına sokuldum, kokusunu içime çektim ve şoktan yavaş yavaş çıktım. “Beni nasıl buldun?”

“Ben bulmadım. İlan buldu.” Çenesindeki kaslar kasıldı. “Burayı bulmak için Paris’in yeraltını altüst etti.” Buna minnettar olduğu belliydi ve zayıf, işe yaramaz tarafım March’ın ölmekten korktuğunu düşündü, hatta belki... beni umursadığını.

Bu anı alçak bir ses böldü. Aşağıda, Tuhaf Şapka’dan geriye kalan şey, konuşmaya çalışıyordu. Anlaşılmaz, yavaş, rahatsız edici bir mırıltıydı ama kendinden geçmeden önce söylediklerini ikimiz de duyduk. “Yanlış tarafı seçtin.”

March gözünü bile kırpmadı ama her nasılsa, Rislow’un onu epey etkili bir noktadan vurduğunu anladım. Belki de tuhaf işi hakkındaki şüphelerin ve benimle yaptığı anlaşmanın bulunduğu içindeki o gizli noktadan. Kurbanının ima ettiklerini şaşırtıcı bir kolaylıkla duymazdan geldi, ceketini giymeme yardım etti, beni kucağına aldı ve çürümekte olan, ıssız koridorlar boyunca beni taşıdı. Rislow’un artık hareketsiz yatan adamlarının yanından ne zaman geçsek, gözlerimi kaçırmaya çabaladım. Şimdi duvarı süsleyen kel adam da dahil yedi kişi saydım ve giriş kapısına geldiğimizde, daha fazlasının olup olmadığını merak ettim.

Dışarı çıktıktan sonra March beni uğursuz bir parkın içinden geçirdi. Güneşin batıyor olması ve sonbahar mevsimi de durumu kötüleştiriyordu, ağaçların yarısı şimdiden kel kalmıştı. Azalan ışığa rağmen binayı daha iyi görebildim; camlarının çoğu kırılmış ve kahverengi sarmaşıkların duvarları neredeyse tamamen yuttuğu, terk edilmiş bir binaydı bu. Doksanlardan kalmış harap bir ta-

bela, parçaları birleştirmemi sağladı. Paris'ten yarım saat kadar uzakta, Maincy adında bir banliyö kasabasıydık. Bu bina da uzun zaman önce kapatılmış bir klinikti. Binanın paslı kapılarında yer alan başka tabelalarda, kliniği iyileştirmek için alınan izinlerin, Fransa'nın içinden çıkılmaz idari labirentinde yirmi yıldır kaybolduğu yazıyordu. Burası böylece hasta ruhlu Rislow'un bayılacağı bir perili eve dönüşmüştü.

March yepyeni bir BMW'nin önünde durduğunda, Ilan'ın bir kez daha iyilik perisi rolünü üstlenerek bahtsız Mercedes'i değiştirdiğini düşündüm. March yolcu koltuğuna oturmama yardım etti ve emniyet kemerimi bağladı – önce güvenlik tabii, değil mi? Kemerini ayarlarken cekeğinde birkaç koyu leke olduğunu fark ettim; birazı omzunda, bir tanesi de önde; göğsüme yakın bir yerdeydi. Düşünmeden, dokunmak için elimi uzattım.

Parmak uçlarım serin bir ıslaklığa değdi. Kumaştan bulaşan kırmızılık cildimi boyadı. Dehşet içinde bakakaldım. Bu March'ın kanı değildi. Herhalde kel adama ve diğer birkaçına aitti. Soluk, neredeyse maviye yakın, beyaz tenimde şaşırtıcı derecede koyu görünüyordu. İçime işleyen topraksı, metalik kokuyu ciğerlerime çektim; taze kan, kurumuş yaprak ve küflü duvarların karışımı kokuyordu. Birkaç saniyeliğine kendimden geçmiş olmalıyım çünkü ufak bir ıslak mendille elimi temizleyen eli görünce şaşırdım. March'ın o mendili çıkardığını hatırlayamıyordum.

Titiz, nazik hareketlerle, sessizce ellerimi birkaç kez sil-di ve her bir tırnağımın içini temizledi – şüphesiz alışkanlıktan. Elleri sıcaktı. Dakikalar önce Tuhaf Şapka'yı sakatlayan, öldürdüğü adamlar yüzünden ceketi kana bulanmış olan March'tan farklı bir adamdı ve onun bu iki yüzünü, birbiriyle bir türlü bağdaştıramadım. Ellerimin temizlen-

diğinden emin olduktan sonra ıslak mendili katladıkça katladı, elinde minicik bir kırmızı kalınca da onu dikkatle bir naylon poşete koydu. Sonra, başka bir ıslak mendil alarak ceketindeki kan lekelerini temizlemeye koyuldu.

Bakışları yoğunlaşmış, gözleri boştu.

“Üzgün müsün?”

Bu soruyu mırıldandığımda duraksadı ama başını kaldırıp bana bakmadı.

“Hayır.”

Gözlerimin yine yaşardığını hissettim ama bunun neden olduğuna dair en ufak fikrim yoktu. “Pişmanlık duymuyor musun... sen...”

Yutkundüğünü duydum. “Hayır. Bir süre sonra bunu hiç kafaya takmamaya başlıyorsun. Aklında herhangi özel biri kalmıyor.”

Eli otomatik hareketlerle ceketinin önünü silmeye döndüğünde, onu durdurmak için parmaklarımı bileğine doladım. “Ama üzgünsün... yani şu an.”

Hâlâ gözlerime bakmıyordu ama dudağının, gamze oluşturmayacak kadar hafifçe, alayla kıvrıldığını gördüm. “Buna genel üzüntü diyelim. Onların hiçbiri için üzülüyorum, Island.”

Bileğini bıraktım. “Hayır. Kendine üzülüyorsun, olduğun kişiye üzülüyorsun.”

Bu varsayım doğru olsun ya da olmasın, March yanıt verme zahmetine girmedi. İkinci ıslak mendili de attı ve direksiyona döndü.

ON BEŞ KONTES

“Senin için döndüm Cathy, aşkın için! Uzaylılar beynimi yeniden programladıktan sonra bile, asla unutmadığım tek şey sendin!

- Breyannah Steel, *Galaktik Tutkular*

Sanırım dönüş yolunda biraz uyudum. Hava kararmıştı ve Paris'teki Boulevard Périphérique'in ışıkları gözlerimin önünde dans ediyordu. Geniş çift şeritli yol, Paris ve banliyöleri arasındaki idari ve sosyal sınırı oluşturuyordu. Ya iyi ya da kötü tarafta yaşırdınız ve bu sınırı geçmek Paris rüyasının birçok şekilde vücut bulmasıydı – başkanın inanılmaz derecede pahalı ev piyasasında minicik bir daireye sahip olabilecek parayı toparlayana kadar o çok meşhur sosyal basamakları tırmanırdınız.

Bizi götüren March'ı izlemek için tembelce başımı çevirdim. Beni rahatsız eden bir şey vardı, hatta Maicy'den ayrıldığımızdan beri içim içimi yiyordu ve bunu sormazsan rahat edemeyecektim. “Rislow'a neden gerçekten kim için çalıştığını sormadın?”

“Çünkü söylemezdi,” dedi, gözlerini yoldan ayırmadan.

“Yanlıı. Sormadın çünkü zaten biliyordun. Sürü meselesinden bahsettiğimde çok şaşırdın. Peki, kim bu adam?”

“Sen o konuda endişelenme.”

Homurdandım. “March, iş arkadaşının diz kapaklarımı ve ciğerimi bedenimden ayırmaya çalıştı. Endişeleniyorum.”

“Sana gitmemeni söylemişim.”

“Bir daha olmayacak.”

“Güzel.” Başını salladı. Uzun bir sessizliğin ardından alçak, neredeyse pes etmiş gibi alçak sesle konuşmaya devam etti. “Adı Dries. Ona herhangi bir bağlılığım yok. Ben sadece kendime ve müşterilerime hizmet ederim.”

Nefes almadan, birkaç saniye boyunca ona baktım. March bana karşı dürüst mü davranmıştı? “Yani... sence elmasın bende olduğunu duyunca Rislow’la mı anlaştı?”

“Hayır. Rislow’un yalan söylediği çok açık.”

Tuhaf Şapka’nın benimle yalnızken, üstelik de oradan canlı çıkmayacağıma eminken yalan söylemesi için bir sebep görmediğimi söylemek üzereydim ama bunu düşününce aklıma bir detay takıldı. “Adam nereli? Dries, Hollandalı ismine falan benziyor.”

Ya da belki Güney Afrikalı... bunu kendime bile söyleyemedim çünkü onun, Pretoria’daki uzun adam olabileceği düşüncesi bile midemi ağzıma getirdi. Tuhaf Şapka’nın böldüğü kâbusu hatırladım: Annemin bedeni bir silah yarası yüzünden hareketsizleşiyordu. Annem öldürülmüştü. Katil o adam mıydı?

Gözlerimi kapadım. “Sence o annemin görüştüğü adam mı? Bu her şeyi açıkla...”

Neredeyse kırmızı ıııkta geçecekken araba aniden durdu. March omzumu kavrayarak beni kendine döndürdü, gözlerinde korkutucu bir duygular girdabı oluşuyordu.

Dries bunu asla yapmaz. Biz... biz işleri böyle halletmeyiz.”

Acıyla yutkundum. Tanrım, sesini yükseltmesinden hiç hoşlanmıyordum. Normal haline hiç benzemiyordu ve oldukça korkutucuydu. “*Biz* dediğin kim? Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Belki de annemin elması çalmasına yardım etmiştir. Belki de elması sadece kendi için istediğinden annemi öldürmüştür!”

March birkaç saniye boyunca sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. Yeşil ışık yandı ve March da işaret parmağını direksiyona vurarak başını yola çevirdi. “Dries anneni öldürmedi.”

“Kim öldürdü o zaman?”

Burun delikleri genişlerken dişlerini sıkkan March, “Bilmiyorum,” diye yanıt verdi.

Tuhaf Şapka’nın sözleri zihnimde yankılandı ve en sonunda onları anladım. March haklıydı. Eğer Dries denen adam annemin sevgilisi, ortağı ve Cullinan’ın peşinde Konsey’le yarışan adam olsaydı, o zaman ciddi bir sorununuz var demekti çünkü March bu fikri kabul etmezdi – edemezdi. Belli ki “biz”, “Dries’ın ve benim küçük katil ekibimiz ve senin katılma iznin yok” tarzı bir şeyler demekti.

“Eğer seni rahatlatacaksa Dries’la iletişime geçerim. Belki senin şu notere ulaştığımızda üçüncü ortak hakkında bir şeyler öğreniriz,” dedi kendini toparlayan March.

Öfkemi kontrol altına almak ve gerçeklerden habersiz olduğunu suratına haykırmamak için derin bir nefes aldım ve sakince koluna dokundum. “O senin arkadaşın mı?”

March sanki bundan kendi de emin değilmiş gibi, yanıt vermeden önce duraksadı. “Hayır. Dries benim arkadaşım değil.”

“Tuhaf Şapka, Dries’ın senin efendin olduğunu söyledi, ne demek istedi? Sana işi öğreten... o mu?”

Fazla ileri gitmiştim, beni susturdu. “Onun için çalışmadığımı söyledim, onun bu konuyla hiçbir ilgisi yok.”

Bir süre ikimiz de surat astık, March ciddi bir ifadeyle araba kullanıyor ben de boş gözlerle trafiğe bakıyordum. Ben radyoyla oynamaya bile kalkmamıştım, o da yarım düzine nane şekeri yemişti. İşte durum bu kadar kötüydü. Ama March surat asma konusunda benden iyiydi. On beş dakikalık sessizliğin ardından sıkılmaya başladım ve dilim bir başka dokunaklı soruyla kaşınmaya başladı, aklımda Kalahari’nin yarım bıraktığı hikâye vardı. “March, beni ne kadar zamandır tanıyorsun?”

March gösterge panelindeki siyah, yuvarlak saate baktı. “Elli saattir.”

Hayal kırıklığıyla homurdandım. “İşte yine yalan söylüyorsun! Kalahari sen bu işi almadan önce beni tanıyormuş!”

Paris Belediyesi, Périphérique’te günün her saati trafik olması için özel çaba harcıyor olmalıydı. Saat yedi buçuktu ve bu pazar akşamı da bir istisna değildi. Az sonra March, sorularımdan kaçınmak için araba sürüyor gibi bile yapamamaya başladı çünkü trafik tamamen tıkanı. Etraftaki ışıklarla çevrelenmiş profiline baktım ve bekledim.

En sonunda yanıt verdi. “Resmi olarak tanışmadan önce seni tanıyordum. Seni birkaç ay önce görmüştüm.”

Şaşkınlıktan neredeyse sıçrayacaktım. “Ne? O Kraliçe denen kişi elması bulmanı istemedi önce de beni takip mi ediyordun?”

“Hayır. Babanın müşterilerinden biriyle, hatta sağ koluyla ilgileniyordum. Geçen yıl Paulie’yle beraber, Halder Equities’in Noel partisindeydik.”

Konuyu burada kapatmaya niyetli gibiydi. Ben değildim. Cidden mi? Orada mıydın? Ben ikinizi de hatırlamıyorum.”

“Biliyorum. Bizi gördüğünü sanmıyorum. O ara... meşguldün.”

Gerçekten de öyleydim.

Babamın işyerinin Noel partisini sonsuz bir sıkıntı kaynağı ve yönetim kurulu üyelerinin çalışanlar ile müşterilere moral konuşması yaparken herkesin zenginlik mucizesini kutlamak için şampanya içtiği, yorucu bir zenginler geçidi olarak görüyordum. Şımarık bir velet gibi, zengin Simon Halder'ın pohpohlanmış kızı gibi konuştuğumu biliyorum ve sanırım bir noktaya kadar öyleyim de. Ne de olsa Noel ağacı her zaman harika olurdu ve yemek yemek için Waldorf'tan daha kötü yerler de vardı. Yine de, iyi yemek bütün geceyi yüzün acıyana kadar, herkese gülümseyerek geçirmeye değer miydi? Emin değilim.

Sonra o gece nasıl meşgul olduğumu düşündüm. Kendimi ait hissetmediğim o topluluğun arasında kaybolmuş gibiydim ve salonun en uzak köşesine saklanmıştım. Orada benim kadar sıkılmış iki Rus çocukla oynamaya başlamış, onlara Baileys'i kolayla bozmayı öğretmiş ve çocukları asidik reaksiyonlar dünyasıyla tanıştırmıştım.

March bana baktığında önümüzde hâlâ bir sürü araba vardı ve gözlerindeki sıcaklık kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu. “Bay Agdanov’un oğluyla fen deneyi yapıyordunuz. Elbisen güzeldi.”

Konuyu nereye vardırmaya çalıştığını anlamakta zorlanıyordum. Siyah, saçaklı elbisem fazla büyüktü ve zarif tasarımcı kıyafetlerin arasında tam bir garabet gibi görünüyordu. Hafif bir şaşkınlıkla kafamı kaşıdım. “Agdanov’un sekreteriyle mi ilgileniyordunuz, hani şu serçe parmağı olmayan?”

March başını salladı, ben de yorgun gözlerinin altında kocaman torbalar olan uzun, sarışın adamı gözümün önü-

ne getirdim. “Beni biraz korkuturdu. Tehlikeli biri miydi?”

March yanıt vermeden önce kelimeleri özenle seçiyor gibiydi. “Kabarık bir özgeçmiş vardı.”

“Vardı?”

Belli ki March, Bay Dokuzparmak’ın yeriyle ilgili konuşmayı uygun bulmamıştı. Bu hassas konuyu atlayarak devam etti. “Hatta bir noktada ayakkabılarını da çıkar-mıştın. Sanırım kimsenin diğer konuklardan uzak dur-duğunu fark etmeyeceğine inanıyordun.”

Bunu söylerken hafifçe gülümseyince gamzeleri ortaya çıktı, ben de biraz kızardım. Neyse ki karanlıktaydık. “Ayak parmaklarım acıyordu. Bak... utanç verici bir insan olduğumu biliyorum.”

Önümüzdeki araba hızlandı ve March da başını çevirerek, saatte on kilometre hızla giderken yola yoğunlaşmış gibi yaptı. “Öyle demek istemedim. Bence gerçekten de partinin en ilginç konuğu sendin. Hatta sen o siyah elbisenin içinde yalınayak dururken gelip seninle sohbet etmeyi bile düşündüm.”

Beni on ay önce gördüğünü ve babamın Noel partisinde bana kur yapmayı düşündüğünü anlatırken yüzü gerçekten de taş kadar ifadesizdi. Bunu Kalahari’yle de konuşması, durumun onun için önemli olduğunun bir göstergesiydi. Ne var ne yok öğrenmek zorundaydım. “Neden yapmadın?”

“Orada bunun için bulunmuyordum. Sonra Bay Halder geldi, sen de cazibeni yitirdin.”

Bu anı karşısında parmaklarının direksiyonu hafifçe sıkmış olması gözümden kaçmadı.

“Babamın önünde bana kur yapmaya korktun mu?”

“Hiç alakası yok. O umurumda bile olmazdı.”

Bu tipik erkek ukalalığı karşısında gözlerimi devir-

dim. “Evet ya... tabii... o halde neden geri çekildin?”

“Senin yüzünden. Baban seni görünüşün konusunda uyardıktan sonra, gerçek anlamda yok oldun. Bir dakika önce Çıplak Ayaklı Kontes’ken, bir dakika sonra bakışları yerde sıradan bir kızdın.”

Kalahari’nin gizemli sözcüklerini March’tan duyunca göğsüm birçok duyguyla şişti – memnuniyet, kafa karışıklığı, korku... ve öfke, çünkü ona göre yarım saat için Çıplak Ayaklı Kontes’ten sıradanlığın dibine inmiştim. Alaycı bir ifadeyle, “İltifat için teşekkürler,” dedim. Sanırım.”

Oldukça rahatsız edici bir gülümsemeyle, yanaklarında bir ılık huzmesi oynadı. “Konumuz bu değildi ama rica ederim.”

March’ın bir şekilde benim tükenmez fitilimi iki santimlik bir çatapata çevirdiğine artık şüphe yoktu. Sosyal eksikliklerimden birine şahit olmasının yarattığı hayal kırıklığıyla, patladım. “Ne kaçırdım? Sıradan olduğumu söylediğin kısım var ya? Ben aptal değilim. Kendimi Kalahari gibi kızlarla kıyaslamıyorum...”

“Şunu keser misin? Son derece sinir bozucu!”

Kahretsin. Sesini yine yükseltmişti. Siyah sedan, Seine’in sağ kıyısında ilerlerken sustum ve parmaklarımı kastım. Dört bir yanımda, lacivert gökyüzünün altında altın ışıklarla aydınlatılmış barok binalar vardı, araba tipik Paris gecesinin bakır tonlarıyla sarılmıştı. March birkaç dakika için beni görmezden geldi, sonra en yakın çıkışa doğru direksiyonu kırdı. Pont au Change’a vardığımızda başımı kaldırıp Place du Châtelet Çeşmesi’ni koruyan dört taş sfenkse baktım, her birinin ağzından, geniş havuza su akıyordu. March yakında bir ara sokağa park edince dikkatim yeniden o tarafa yöneldi.

“İlan’ın bir otel ayarladığını sanıyordum.”

Bitkin bir nefes verdi. "Ayarladı. Bu konuşmayı araba sürerken yapmak istemedim."

Ceketini bedenime iyice sardım ve çıplaklığımı hatırlayarak oturduğum yerde iyice büzüldüm. Nasıl olduysa bunu daha önce sorun etmemiştim ama March da etrafındaki trafikle meşgulken bana hiç böyle bakmamıştı.

March derin bir nefes aldı. "Senin doğan gereği sıradan olduğunu hiç söylemedim... ayrıca kendini başka kadınlarla kıyaslamamalısın."

"Neden?"

"Çünkü buna ihtiyacın yok. Sen kendi başına bir kategorisin."

Bu sözcükler sanki yüksek sesle söylemek onun için zormuş gibi, acele bir mırıltı şeklinde çıkmıştı. Beynim hemen karşı cinsle yaşadığım her etkileşimi gözden geçirdi; sonuç kesindi: Daha önce hiçbir erkek benim, kendi başına bir kategori olduğum için diğer kadınlarla kıyaslanamayacak bir kontes olduğumu söylememişti.

Bu iltifatı duymazdan gelip saçma bir şeyler söylemek istedim. "Vay be, teşekkürler. Hava da ne güzel," gibi bir şey söylemek yerine ikimizi de çukura sürüklemeye devam ettim. "O yüzden mi bana yardım ediyorsun? Yani sen..." Boğazım kurumuştı. Devam edemeyecektim. Zaten ne diyecektim ki? Hâlâ Noel partisindeki gibi hissedip hissetmediğini mi soracaktım? Artık müşterisi olduğuma göre bunun ne anlamı vardı ki?

Gergin bir sesle yanıt verdi. "Bu bir olasılık."

March gibi bir kontrol manyağının böyle bir şeyi itiraf etmek için ne kadar çaba harcaması gerektiğini düşündüm, benim de aynı çabayı harcayacağım kesindi. "Bunu şimdi söylemek kolay, biliyorum ama... keşke o gece benimle konuşsaydın. Keşke tanışsaydık."

Sanki konuşan başka biriymiş gibi başımı çevirdim. Birkaç saniyelik utanç dolu sessizliğin ardından, hasar kontrolü için kaçamak bir bakış attım. Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlamadım. Şaşırmış mıydı yoksa üzülmüş müydü? Tek kelime etmeden siyah eldivenlerini çıkarırken gözlerini benden hiç ayırmadı ve artık çıplak olan eli yanıma değdiğinde, bedenimi tanımadığım bir ürperti sardı. Sağ elimi onun elinin üstüne koydum ve parmaklarımın altında teninin sıcaklığını hissederek gözlerimi kapadım.

Gözlerimi tekrar açtım. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum: bu tıpkı bir uçurumun kenarında durmaya benziyordu. Aşağı baktım ve o tehlikeli mavi göllerin girdabına çekildiğimi hissettim. Sanırım elini bıraktım ve March beni kendine doğru çekerken elimi göğsüne koydum. Yüzünün milim milim bana yaklaştığını, parmaklarının saçımı okşadığını, nane konusunu ve kafamın içinde, “Birinci aşama! *Birinci aşama!*” diye haykıran o minik sesi hayal meyal hatırlıyorum.

İşte size ilginç bir bilgi: Paris’te yaşayan yaklaşık 2.249.975 kişi var, bunların yüzde 47’si erkek ve bunların da 25.056 tanesi hem erkek hem de evsiz. Yani, tuhaf bir adam suratını ön cama dayayıp bozuk paraya ihtiyacı olduğunu ve bunu kesinlikle içki almak için kullanmayaacağını söylüyorsa, onun evsiz olma olasılığı yüzde 2,38. Belki de yüzde yüz ihtimaldir. Neyse işte. Yani sonuç olarak March hemen o tarafa döndü, silahını çekti ve benim nane kokulu öpücüğüm hayal oldu.

March, ön camındaki yağlı parmakları saymazsak, herhangi bir tehdit olmadığını anladığında oldukça rahatladı. Bu arada, arabanın önündeki ziyaretçimiz henüz, susturuculu bir tabancanın ona doğrultulduğunu fark etmeyecek kadar sarhoş değildi, elleri havada yavaşça geri çekildi, kı-

rışıklıklarla dolu yüzünde korku ve şaşkınlık vardı.

“Il est pas bien celui-là, il est pas bien...” Bu adam delirmiş, delirmiş...

En sonunda küfrederek kaçan adamı izledik. *“Va voir un psy, sale enculé!”* Bir deli doktoruna git, pis herif!

Adam gittikten sonra, birkaç dakikadır yanaklarımı yakan alev, iyice arttı. Büyü bozulmuştu ve şimdi ne yapacağımı hiç bilmiyordum. March da durum karşısında en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Gözlerini, ne kadar uğraşsam da ancak kısmen örtebildiğim vücudumdan kaçırıp boğazını temizledi. “Bence yoğun stres altındasın Island, sanırım ben de biraz yorgunum.”

Beni kibarca reddetmesi canımı acıtmıştı ama haklıydı. Tatlı iltifatlar olsun ya da olmasın, ben buna uygun biri değildim: tüm o Paris romantizmi klişeleri kitaplarda olurdu, gerçek hayatta değil; üstelik öpücükler, partnerinizin davetsiz misafirlere silah doğrultmasıyla kesilmezdi. Kendime gelerek başımı iki yana salladım. Tüm bu sohbet ve gerçekleşmeyen öpücük, yalnızca pişmanlık verecek bir kazaydı. March, benim randevu tablomda “evsiz saldırısı sonrası vazgeçenler” başlığının altındaki bir noktadan ibaretti, o kadar.

Kafamdaki minik ses, etkileşimimiz Murphy Kanunu’na tabi olmasa, March’ın bana sahip olmasına mutlulukla izin verebileceğimi söylüyordu. Minik sese çenesini kapamasını ve beni rahat bırakmasını söyledim: daha birkaç saat önce parçalarım ayrılmak üzere bir ameliyat masasında yatıyordum, Tanrı aşkına!

Kollarımla ceketı sıkıca tutarak oturduğum yerde doğruldum ve gergin gergin gülmeyi başardım. “Vay be. Sanırım ben de biraz yorgunum. Şey... Bundan bir daha asla bahsetmemeye ne dersin?”

March'ın gülümsemesi geri gelmişti. "Anlaştık. Senin şu noteri bulmadan önce biraz dinlenelim."

Arabayı çalıştırdı ve gözlerini benden ayırarak kırmızı ışıktaki karşıya geçen birkaç gence dikti.

OR ALTI

ŞEYH

“Söyle Swanella, kararı yüreğinin vermesine en son ne zaman göz yumdun?”

- Lory Deesire, *Yanlışlıkla Milyarder Bir Şeyhle Nasıl Evlendim?* (Büyük ihtimalle Disney’in *Aladdin*’inden esinlenilmiş)

March’la birlikte Champs-Élysées’nin yanından geçip otelimize giderken, önemsiz bir detay, pasta gibi suratımda patladı.

“Ben hâlâ çıplığım... çektin altında.”

March’ın dudakları kıvrıldı. “Evet, fark ettim.”

Tanrım, onunla flört etmeyi bıraktığım için fena halde pişman olmaya başlıyordum. Eski March dönmüştü ve onunla birlikte –hepsi olmasa da– çoğu sorunum geri gelmişti.

Kaşlarımı çattım. “O otele çıplak *girmeyeceğim*. Bana kıyafet lazım.”

“Korkarım bunun için biraz geç oldu,” dedi önündeki saati işaret ederek. Dokuz buçuk. Kahretsin, Fransa’da

neredeyse bütün dükkânlar yedide kapanırdı. Ama hâlâ bir umut kırıntısı vardı.

“Beni Monoprix’ye götür. Onda kapanıyor ve giysi de satıyor.”

March bulvarda ilerlerken, parmağımı ciddiyetle canlı kırmızı renkteki mağazaya doğrulttum ve o da arabayı durdurdu. Kapımın açıldığını duydum, sonra March acımasız bir gülümsemeyle bana baktı. “Önden buyurun.”

Detaylar. Hep böyle ufak detaylar insanı mahveder, mesela elbise istersiniz ama kalabalık bir süpermarketin raflarının arasında, üzerinizde çamaşırınız olmadan, sadece aşırı büyük bir erkek ceketiyle dolaşmak istemezsiniz.

Yanaklarımı iyice şişirerek ofladım. “Sana liste versem olur mu? Lütfen?”

“Seni arabada o kadar uzun süre yalnız bırakmam.” Sesindeki neşe birden kaybolmuştu. Bir çıkmaza girmiştik.

Derin bir nefes alarak içimdeki serseriye çağırdım. Sürekli utanç yaşamaya alışkındım zaten. “March bu ceketin yeterince uzun olduğuna doğmamış çocuklarının üzerine yemin eder misin?”

Başını salladı. Yumruklarımı sıkarak kapıyı açtım, o da peşimden geldi. Sokaktaki ilk adımlarımın, ayaklarım ve popom çıplak olduğu için tuhaf geleceğini düşünmüştüm ama en rahatsız edici tarafı bacağımdı. Kaslarım hâlâ hissizdi ve her adımında sanki pamukların üstünde yürüyormuşum gibi hissediyordum. Sanırım March da fark etmişti. Yürümeme yardım etmek için herhangi bir girişimde bulunmadı ama eli sürekli, düşme ihtimalime karşı arkamdaydı.

Tahmin ettiğim gibi, herkes bana bakıyordu. Korkmuş bir tavuk gibi başımı omuzlarımın arasına gömdüm ve yanımdan geçenlerin şaşkın bakışlarını görmezden gelmeye

çalıştım. Pantolonum ve ayakkabım yoksa ne olmuş yani, kahrol Fransa!

Sanırım March beni anlıyordu çünkü alışverişimiz son derece verimliydi. Şaşırtıcı bir hızla ilerlerken, kıyafetler, ayakkabılar ve temel temizlik ürünleri, taşıdığı plastik sepete doluyordu. Hiçbir şeyin bedenine bakmıyordum, bunun bir an önce bitmesini istiyordum, özellikle de birkaç dakikadır beni süzen iç çamaşır bölümündeki adam yüzünden.

Ancak kıpkırmızı kulaklarla sepete bir sürü külot atarken arkamdan konuşan o değildi. “Bej dantelli olanlar çok daha güzel görünüyor.”

Bu utanç verici parçaları sepetteki kot pantolonun altına saklamaya çalıştım. “O marka çok pahalı.” Bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Arabada olanların ardından, hele de kalabalığın içine donsuz çıkmışken, March’la bunu konuşamazdım.

“Sen ödemeyeceksin, ayrıca pamukluları almadan önce elinin o tarafa gittiğini gördüm.” Her zamanki gibi patavatsızca ve doğrudan lafa girmişti. Ama bu sefer iç çamaşırları hakkında konuşuyordu. Benim iç çamaşırlarım.

Yapacak daha iyi bir işi olmadığı için dırdır etmeye devam etmesinden korkarak gururumu bir yana bıraktım ve sepetteki pamuklu çamaşırların yerine narin ipek ve dantelli olanları koydum. Öfke ve kararlılıkla parmağımı ona doğrulttum. “Burada işimizi bitti.”

Umurunda bile olmadı. “Sutyenlerini değiştirmedin. Çamaşırların uyumsuz olacak.”

Yüce tanrım, OKB zamanı gelmişti.

Homurdanarak rafa döndüm ve ucuz sutyenleri pahalılarla değiştirdim. Sutyenleri sepete tıkıştırırken öfkeyle ona baktım. March başını salladı ve yürümeye devam etti.

“Cidden... sevgilinin uyumsuz çamaşırları yüzünden panik atak geçirip yataktan nasıl koşarak kaçtığını görmek isterdim,” diye homurdandım kasada sıra beklerken.

March omuzlarını silkti. “Bunu yapmam. Bu yalnızca kişisel beğeni meselesi.” Bunu söylerken bana yan yan baktı, ben de tavana bakarak gözlerimi devirdim.

Üç yüz metrelik bir meteorun yörüngesinden saparak gelip birinin surata çarpmasını daha önce hiç bu kadar çok istememiştim. Elbette bu, tüm ülkeyi haritadan siler ve Dünya’nın ağır bir kış dönemine girmesine sebep olurdu ama insanoğlunun iyiliği için minik fedakârlıklar yapmak lazımdı. Ne olursa olsun, bundan en azından iyi bir sonuç çıkmıştı: Artık resmi olarak March’ı aşmıştım. O arabada yaşadıklarım belli ki bir seraptı. Dava kapanmıştı.

Şimdi, olayları epey olumsuz bir gözle anlattığımı fark ediyorum. Gerçeği söylemek gerekirse bana sadece ekşi limonlar değil, tatlı bir şeyler de kalmıştı. Kalahari’nin inanılmaz kibarlığı bunlardan biriydi ve otel odamızın da öyle olduğu ortaya çıktı.

Paris’teki inanılmaz derecede şatafatlı Bristol Hotel’de kalmayı hayal ettiğimi pek söyleyemem çünkü Louboutin ayakkabı giyme ve şampanyayla yıkanma fantezisi kuran tiplerden değilim. Yine de kocaman, beyaz lobiye girdiğimde aklımın biraz başımdan gittiğini itiraf etmeliyim. March anahtarımızı alırken ben de uzun kırmızı halıları, şaşaalı mobilyaları ve tavandan sarkan müthiş kristal avizeleri ağzım açık inceledim. Hatta bir noktada, resepsiyondaki maun masanın üstünde duran kocaman bukette kaç gül olduğunu saymaya bile yeltendim.

March'm peşinden asansöre binmek üzereyken aşağı tarafta bir hareket fark ettim; büyük, kırmızı bir koltuğun altında pofuduk bir şey oynuyordu. Zaman kaybetmeden çömeldim ve koltuğun altına elimi uzattım. Muhteşem mavilikte iki göz bana baktı ve parmaklarıma değen, krem rengi minik bir pati, sahibini yalnız bırakma planları kurmama neden oldu.

“Adı Fa-raon. Otelin maskotudur.”

Beni kediyle tanıştıran bu kibar sesin sahibini görmek için başımı kaldırdım; kırklarının sonunda, Orta Doğulu ataları olabilecek bir kadındı. Uzun gövdesi kusursuz bir gri elbiseyle sarılmıştı ve boynunda, kuzgun karası saçlarının arasından görünen gümüş zincirin ucunda tek bir beyaz inci vardı. Bana kibarca gülümsedi, ben de aynı şekilde karşılık verdim. “Onu tanıyor musunuz?”

“Kedilere bayılırım, o yüzden buraya her gelişimde onu seviyorum. Bu arada ben Guita.” Uzun, kırmızı tırnaklı narin elini uzattı.

Ürkekçe elini sıkarken omzunun üstünden baktım ve March'ın, Guita'nın sırtına dikkatle bakarak bizi izlediğini fark ettim. Acaba olgun kadınlardan mı hoşlanıyordu?

“Ben Island. Bizi tanıştırdığınız için çok teşekkürler. Şimdi gitmeliyim ama belki sonra görüşürüz.”

“Görüşeceğiz. Bundan eminim Island.”

Onda, annemi hatırlatan bir kibarlık ve kendine güven vardı: acaba hayatta olsaydı Guita'ya benzer miydi? Onca yıl annemin sesine de bu kadımnki gibi yumuşak bir alto ton verir miydi? Guita'yı bir daha göreceğime inanmıyordum ama asansöre binişimizi izlerken hafif bir pişmanlık hissettim. İyi birine benziyordu.

Otel görevlisi bizi on sekizinci yüzyıl Fransız mobilyalarıyla döşenmiş, perdeleri koltukları ve çarşafaları kar-

maşık, mavi-beyaz desenlerle dolu süite getirdikten sonra March adamı alelacele dışarı çıkardı ve kendini evinde hissetmek için çalışmaya başladı. Odayı araştırmadan önce, yanından hiç ayırmadığı gizemli siyah çantasından bir şeyler çıkarırken, ben de sessizce izledim.

Açtığı çantanın içindeki görmeye çalıştım. Orada gömlek ve çoraptan fazlası olduğunu düşünüyordum ve ne olabileceğini merak ediyordum. Silah? Herhalde. El bombası? Belki... Alev atan bir kalem? Tamam, belki de bu yoktu. Yenilgiyi kabul ederek yatak odasının gardırobunu açtım ve Monoprix çantamı bir rafa koydum.

İşimiz bitince, yüzünde kocaman bir poker gülümsemesiyle bana döndü. “Yapmam gereken birkaç şey var. Rahat duracağın ve aptalca bir şey yapmayacağın konusunda sana güvenebilir miyim?”

Gözlerim irileşti. “Beni burada yalnız mı bırakacaksın? Hatta...”

“Bir saniye için bile olmaz. Camlarla kapılar kilitli ve kurşun geçirmez, ayrıca eğer kaçmaya kalkarsan biri bana haber verecek.”

Söylediklerine inanamayarak başımı iki yana salladım. Otellerde bazı odalara güvenlik görevlisi çağrılabilmediğini duymuştum –mesela başkanlık süiti– ama gangsterlerin de kendi süitlerinde bunu yapabildiğini biliyordum. Gözlerim pencerelere kayd. Vay be. En üst kat, balkon yok, benim için gidecek pek yer yoktu.

“Tamam...” İç geçirdim. “En azından yiyecek bir şeyler alabilir miyim?”

Başını eğdi, mahkûmiyet koşullarımı belirlerken beni benden aldı. “Korkarım dönüşümü beklemek zorundasın. İçeri kimse girmeyecek.”

Bunu söyledikten sonra, beni süitin ortasında, şaşkın

halde bırakıp gitti. Kafamı kaşıdım ve March dışarıda profesyonel katiller gece sokakta ne yaparsa onu yaparken banyoya girmeye karar verdim. Bitkin halde üstümü çıkarırken banyodaki beyaz mobilyalara ve açık gri mermer zemine baktım. Uzun porselen küveti inceledim; çok güzeldi ama muhteşem bir tarafı yoktu, en azından Joy'un doğum günü için gittiğimiz Las Vegas'taki kızlar hafta sonunda gördüğüme oranla. Üzerinde ışık efektleri olan fütürist bir küvete girinceye kadar onu ne kadar da çok istediğinizi bilmiyorsunuz. O kadarını söyleyeyim.

• • •

Banyodan çıkmak üzereyken kapının tıkırdadığını duydum. Musluğu kapattım, kurulandım ve çalmanız halinde faturanıza yansıyan o muhteşem bornozlardan birini giydim. Havlusu çok kaliteliydi ve günümün ne kadar kötü geçtiği düşünülürse, kendimi epey iyi hissettim. Banyonun kapısını açtım. March dönmüştü.

"Kendini ferahlatacak bir şey yapmana sevindim. Sen iyi misin?" Odanın ortasında durmuştu ve gözleri ilgiyle ışıldayarak birkaç saniye boyunca beni süzdü.

Rahatsız olarak kıpırdandım. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Ama o kemeri biraz daha sıkamak ya da giyinmek isteyebilirsin," dedi başını çevirerek.

Bu cümlemin anlamını çözmem ve önüme bakmam birkaç saniye sürdü.

Aman Tanrım.

Büyük bornoz büyük gelmişti.

Bu henüz korkunç bir felaket değildi –ayrıca, zaten March beni Rislow'un masasında tamamen çıplak görmüştü– ama ben de fena halde dikkatsiz davranmıştım

ve bornozun önünden görünenler, hayal gücüne pek de yer bırakmıyordu. Yüce Tanrım. Yarım saat önce yiyişmeye kalktığım adamın önünde göğsümü açmıştım. Daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

“Pardon!” Bornozun sarkan önüyle göğsümü sıkıca kapattım ve giyinmek için yatak odasına geçtim. Geri döndüğümde March salonda değildi ve suyun sesini duyabiliyordum. Onun düşün altındaki uygunsuz görüntülerini zihnimden uzaklaştırıp –banyodan sonra duvarları deli gibi sildiğini hayal ettiğim için bu kolay olmuştu– kocaman, mavi bir sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attım ve Eyfel Kulesi’nin gecenin karanlığında ıslıl ıslıl parladığı pencereye baktım.

Dürüst olacağım: Diyet kola reklamlarında olduğu gibi, March’ın üzerinde sadece bir havluyla, ıslak göğüs kılları ışıldayarak banyodan çıkmasını bekleyen minicik bir sapık tarafım vardı. Çıkmadı. Gömleğini ve kot pantolonunu giymişti, ayağında kösele ayakkabılar yerine otelelin havlu terlikleri vardı. *Meh.*

En sonunda televizyonu açtım, ben bir adamın babunları seslendirdiği eski bir programı izlerken March oda servisini aradı. Salona döndüğümde, yanında XV. Louis stili sandalyelerinin eşlik ettiği ufak maun masanın üstünde birkaç tane iştah açıcı tabak olduğunu gördüm. Sandalyelerden birine oturan March, bana da oturmamı işaret etti. Karşısında hop diye sandalyeye çöktüm. “Teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Fransızları istediğiniz kadar suçlayın, Fransızları istediğiniz kadar “yılada bir kez yıkanan, peynir yiyen maymunlar” olarak adlandırın, Fransız mutfağının eline kimse su dökemez! Gözlerimi zevkten kapayarak, kremalı istakoz sosunun içinde yüzen seksi ufak kerevitlere yumuldum.

O muhteşem sosu tabağımdan içmeyi ciddi ciddi düşündüm ama beynim bana birkaç kullanışlı şeyi hatırlattı.

“March, düşünüyordum da... yarın pazartesi. İnsanlar ortadan kaybolduğumu fark edecek. Bu konuda ne yapacaksın?”

Sezar salatasından başını kaldırdı, gözlerinde endişeden iz yoktu. “İş sorun olmayacak. EM Tech’in insan kaynaklarına bir saat önce, kişisel nedenlerle birkaç gün işe gitmeyeceğini yazdın.”

Kerevit az kalsın genzime kaçıyordu ve bunun üstüne gürültüyle öksürdüm. “Ben... ne? Ben asla... e-posta hesabımın şifresini mi kırdın?”

Gözleri ışıldadı ve çokbilmiş poker gülümsemesiyle bana baktı. “Evet, biri bunun icabına baktı. Bunun çok hoş olmadığını farkındayım ama yapılmalıydı.”

Yapacak birkaç işi varmış... *pislik*.

Özel hayatımı umursamadığı için öfkem yeniden tavana vurunca, geçirmemek için büyük savaş verdim ve iki tatlı tabağından birini önüme çektim. Muhteşem ve parlak çikolatalı kubbeyi görünce ağzımın suyu aktı. “Peki ya Joy?”

“Eh, ona da senin bir şey söyleyeceğini umuyordum.”

Dudaklarımdaki çikolata kremasını yaladım. “Yani onu arayıp romantik bir kaçamak yaptığımı söylememi mi istiyorsun?”

March güldü. “Gerçeğe yeterince yakın.”

“İşine yardım mı edeceğim, hatırladığım kadarıyla tanımımı, beni kaçırıp işkence etmek ve elması aldıktan sonra beni öldürmek olan işine? Benim tüm yıl boyunca kazandığımı senin bir kerede aldığın işine?” Her bir detayla gözlerim kısıldı, ağzımdaki çikolata acılaştı. “Bu sana bir şeylere mal olacak.”

Öne eğildi, çenesini, birbirine geçirdiği parmaklarının üstüne koydu. “Bedelin nedir?”

Bir süre kös kös ona baktım ve bakışlarımız karşılaştığında, olduğu her şeye ters düşen sıcak ifade yüzünden, arabada olanların da etkisiyle derim karıncalandı. Zihnimden bir düşünce geçti.

Kötü bir düşünce.

Bir o kadar da çekici bir düşünce.

Ondan böyle bir şeyi isteyebilir miydim? Bana gülüp hayır der miydi? Tüm plan hakkındaki hislerimi anlamaya çalışırken ona sormam gerektiğini, çünkü bunun tek umudum olduğunu anladım. Kimse beni “ben olduğum için” sevmeyecekti ve *Bridget Jones’un Günlüğü*’ndeki Mark Darcy’nin Bridget’i karların üstünde öptüğü gibi öpmeyecekti ama en azından bunu yaşayabilirdim.

“Bir randevuya çıkmak istiyorum.”

Kaşlarını kaldırdı ve oda en aşağı on saniye süren bir kahkahayla yankılandı. Yüzünde bir gülümsemeyle, başını iki yana sallayarak sustuğunda, kızarmamak için çok uğraştım. “Randevuya çıkmak mı? Benimle mi? Neden?”

Benimle çıkma fikrine attığı kahkahalar karşısında gururumu ayaklar aldım ve açıklamak için sandalyemde sırtımı dikleştirdim. “*Yanlışlıkla Milyarder Bir Şeyhle Nasıl Evlendim?* kitabını okudun mu?”

March kaşlarını çatı. “Hayır okumadım... o da ne?”

“Okumalısın. Adam kaçırma ve zorla evlendirmeye başlayan ilişkilerin dinamiklerini inceleyen, zihin açıcı bir kitap.” Bunu söylerken *Bay May*’in ne demek istediğini anlamasını umarak gözlerimi kıstım. “İlk başta Swanella...”

“Bekle bir dakika, kahramanın ismi *Swanella* mı?”

“Sanırım *Alacakaranlık*’a bir gönderme, bitirmeme izin

ver. Swanella, şeyh onu kaçırdığı, ailesine kızın öldüğünü söylediği ve kendisiyle evlenmesi için ona sahte bir cenaze töreni düzenlediği için acayip kızıyor.”

March yüzünü buruşturdu. “Adam neden böyle bir şey yapmış ki?”

“Çünkü Swanella onun için yeterince güzel olan tek kız ve onu elde etmek için Amerika’ya uçuyor.”

March anlamamış gibi görünüyordu. “Ama kız nereden tanıyor? Güzel olduğunu nereden biliyor?”

“Kız dünyaca ünlü bir süpermodel, ayrıca istismara uğramış çocukları kurtarmak için kâr amacı gütmeyen bir dernek kurmuş.”

March’ın kıvrılmış dudakları, engin bir saygı ifadesiyle aşağı indi. “Bu etkileyici. Kız kaç yaşında?”

“On sekiz.”

Elindeki kaşık dolusu çikolatalı pastaya dalgın dalgın baktı. “Yani Swanella genç, başarılı, nazik ve güzel, ayrıca evlilik içi tecavüz konusunda da duyarlı. İkimizin çıkması bu hikâyenin neresine oturuyor?”

“Dediğim gibi kız çok öfkeleniyor, Hedwardh da ona güzel bir kıyafet giydirip Swanella’yı, ona âşık olması için muhteşem bir yemeğe çıkarıyor.”

“İşe yarıyor mu?”

“Hem de nasıl! Hemen sonra onun bekâretini bile alıyor,” dedim, bu sonu yukarı kalkmış başparmaklarımla destekleyerek.

Başını eğdi, gözlerinin kenarı yaramaz bir ifadeyle kırışmıştı. “Benden bekâretini bozmamı mı istiyorsun?”

“Elbette hayır!” Kendimi tekrar toplayana kadar epey kızardım. “Tüm söyledığım, sen beni kaçıran kötü adam-sın ve en yakın arkadaşımı arayıp iyi olduğumu söyleme-mi istiyorsun, yani bana borçlusun. Ve benim istediğim

de şu: Benim gibi kızların asla çıkamayacağı o randevu.”

“Peki o halde, ‘senin gibi kızların asla çıkamayacağı randevu’yu tanımla,’ dedi şüphe dolu bir bakışla.

Coşkuyla ellerimi kaldırdım ve doksan sentlik aşk romanları, bir de DVD’lerle geçen tüm o yıllar dudaklarımdan dökülmeye başladı. “Rüya gibi bir erkek arkadaş deneyimi istiyorum! Akşam yemeği, şampanya, mum ışığı... Ayrıca arabada yaptığın gibi, benimle ilgileniyor gibi davranmalısın. Ben yıldızları istiyorum; yıldızları ve kahrolası uyduları!”

March pastadan bir parça ısırıldı ve yavaşça başını salladı. “Anlıyorum. Benim bu konuda uzman olduğumu düşünmene sebep nedir?”

Omuzlarımı silktim. “İyi bir yalancısın.”

“Tamam o zaman. Anlaştık. Benim için Joy’u ara, ben de sana en muhteşem randevu taklidimi yapacağıma söz veriyorum.” Gülerek elini uzattı.

Tenime değen teninden zevk alarak elini sıktım. “Anlaştık. Bana iltifat etmeni de bekleyeceğim. Eğer istersen sana bir liste yapabilirim.”

“Liste mi?”

“Evet, ‘Bebeğim, tanrı gökyüzündeki bütün yıldızları çalmış ve gözlerine doldurmuş’ gibi.”

March kaşlarını çatı. “Öyle bir şey söylemeyeceğim Island. Ayrıca bunu nereden aldın?”

“*Zengin ve Seksi Vampirin Kölesi.*”

“Ah. Bu seferki milyarder değil.”

“Hayır, sade yaşıyor.”

Bunun üzerinde düşünüp taşındığı belli olan March sandalyesinden kalktı ve cebinden bir akıllı telefon çıkardı. Sonra, telefonunun kilidini açarak bana uzatırken göz kırptı. “Sanırım bana bir telefon konuşması borçlusun.”

“Tamam. Ver şunu bana.”

Beklediğimden iyi geçti, bunun asıl nedeni zaman farkıydı, neyse ki doğu yakasında saat sabahın dördüydü ve Joy hâlâ Southampton'daydı. Ancak ona yalan söylediğim, daha da korkuncu, March'la romantik bir kaçamak için Paris'e geldiğimle ilgili korkunç öyküyü uydurduğum için kendimi kötü hissediyordum. Joy beni dikkatle dinledi, gizli bir mesaj verip vermediğimi anlamaya çalıştığını sanıyorum. Bana birkaç kez kafamın iyi olup olmadığını sorsa da en sonunda anlattıklarımın inandı – çünkü eline fırsat geçse aynı şeyi yapmak için kendisi bir saniye bile beklemezdi. March'ın bakışlarının sessiz baskısı altında, kaldığımız otel hakkında yalan söyledim ve hava hakkında yaptığımız kısa sohbetin ardından Joy hayatta önemli olan asıl şeyi sordu.

“Büyük mü?”

Bu doğrudan soru karşısında irkildim ve bunu yapmama ne sebep oldu bilmiyorum ama March'ın gözlerine küstah küstah bakarak Joy'a yanıt verdim. “Hayır, acayip küçük... evet minik bir sosis gibi. Ayrıca kırk yaşında falan, yani bilirsin... yumuşacık.”

March'ın dudağındaki hafif kıpırtı, intikamını sonra alacağını söylüyordu ama hayatın pişmanlık duyamayacak kadar kısa olduğunu biliyordum – özellikle de benimkinin. Joy, hattın diğer ucunda hayal kırıklığıyla inledi ve onu hemen bırakmamı çünkü ufak, yumuşak penislerin hiçbir işe yaramadığını söyledi. March hakkında attığım yalan yüzünden mi, yoksa March'ın telefonun hoparlöründen Joy'un fazla pişmiş peynirli makarna hakkında yaptığı esprileri duyduğunu bildiğim için mi emin değilim, ama iddiamı birazcık yumuşatmam gerektiğini hissettim.

“O-o çok güzel öpüşüyor,” diye kekeledim, bu yalan karşısında iyice kızarak – acaba bu bir yalan mıydı?

Fakat ne yaptımsa işe yaramadı. Joy dünyadaki hiçbir şeyin minik, sosis bir aleti telafi edemeyeceğine inanıyor-du ve sohbeti orada bırakmaya karar verdik. Kapatmadan önce vedalaşırken hafif bir yorgunluk hissettim, herhalde bunun nedeni maceramın iyi bitmeyecek olması ve March ne kadar uğraşırsa uğraşsın eve hiç dönemeyecek olmamdı.

Gözlerine bakmadan telefonu March'a geri verdim. Beklediğim gibi o minik sosisin bir bedeli vardı. Ama bu kadar yüksek olabileceğini tahmin etmemiştim.

Dudakları kıvrıldı. "Ben aslında otuz iki yaşındayım ve hayatı aşk romanlarından öğrenmiş, sosyal açıdan engelli bir bakirenin aletimin büyüklüğü hakkında tahminde bulunacağını düşünmemiştim. Günümü aydınlattın."

Bunu hak etmiştim ve söylediği sözlerin hepsi de acı dolu gediklere oturmuştu. Dişlerimi gıcırdatarak koltuktan kalktım ve elimden geldiğince öfkeyle ona baktım. "Ben uyumaya gidiyorum. Odayı da alıyorum. Sen koltuğu al."

Yüzündeki sırtışın silindiğini ve beni durdurmak için bir elinin kalktığını gördüm ama o daha ağzını açmadan yatak odasına koştum ve kapıyı arkamdan çarptım. İçeri girdikten sonra, sırtım kapıda, kendimi yere bıraktım.

ON YEDİ *DEVEKUŞU*

İnanılmaz serveti olan bir milyarderdi ama özlemini çektiği tek bir şey vardı: devasa gökdeleninin kafeteryasında çalışan güzel garson.

- Livia Torrente, *Milyarderin Güzel Garsonu*

“Hayatı aşk romanlarından öğrenmiş, sosyal açıdan engelli bir bakirenin benim minicik, jöle aletim hakkında tahminde bulunacağını düşünmemiştim, tamam mııı?”

Bazı insanlar egzersizle stres atarlar, bazıları da uyuşturucu kullanır, naneli şeker yer ve insan öldürür. Benim yolum yıllardır aynıydı: Nefret ettiğim insanları South Park’taki Bay Mackey sesiyle taklit etmek.

Yatakta yatmış, öfkeyle mavi bir yastığı sıkıyordum ve March’la yaptığım konuşma zihnimde tekrarlanıp duruyordu. Beni sosyal açıdan engelli ilan etmek ve kitap tercihlerimle dalga geçmek de ne demekti? Beni neredeyse öpüyordu. Ne olmuş yani? Bu benimle böyle oynama hakkı mı veriyordu ona? Düşüncelerimi tekeline almak? Onun

hiç de özel bir tarafı yoktu. Diğerleri beni öpmüşlerdi - gerçekten öpmüşlerdi! Bunlar harika, akılda kalıcı hislerdi.

Aslında süper seksiydi.

Evet.

Hayır, March ukalalığı tavan yapmış, OKB hastası bir yaratıktı ve göğüs kılları da iğrençti. Yumruklarımı kararlılıkla yatağa vurdum; benim üzerimden geçmesine asla izin vermeyecektim.

Hâlâ öfkeden kuduruyordum ve benim de paslanmaz çelik cevizleri olan bir savaşçı olduğumu tekrarlayıp duruyordum, o sırada bedenimin bazı kısımlarının aslında çelikten yapılmadığını fark ettim.

Mesanemde hafif bir ağrı vardı. Çişimi yapmam gerekiyordu.

Tuvalete gitmek için onunla yüz yüze gelmem gerektiğini düşününce kafa derim karıncalandığından, doğanın çağrısının bekleyebileceğine karar verdim. Televizyonun saatine göre, işeme hissi dayanılmaz olup kalkmak zorunda kalana kadar elli dört dakika boyunca acı çektim. Öfkeyle pantolonumu giydim ve fark edilmeden odadan çıkmayı denedim. Başarısız oldum; March uyumuyordu. Salondaki uzun koltukta uzanmış, telefonundan bir şey okuyordu.

Bakışlarını telefonun ekranından ayırarak bana tembel tembel gülümsedi. “Sen uyumuyor muydun?”

“Benim...” Dolaşmış saçlarımı elimle tarayarak tuvaleti işaret ettim, gözlerim hâlâ yarı kapalıydı.

Anladığını göstererek başını salladı. March'ın, benim de diğer insanlar gibi bir mesanem olduğunu anlamaması için, herhangi bir istenmeyen sesi engellemek adına klozeti tuvalet kâğıdıyla doldurdum – ve evet, bunun aptalca olduğunun, tuvaletin tıkanabileceğinin farkındayım. Bi-

rinden hoşlanmak karmaşık bir durumdur. Sifonu çekmek ise çok daha zorlu bir süreçti, özellikle de o kadar çok kâğıtla. Binlerce sesin bir arada, “Hey! Island TUVALE-TE gitti!” diye haykırmasını andıran gürültülü sifon beni yıktı.

Elimi yıkayıp yatak odasına geri dönerken March’ın sesi beni durdurdu. “Gergin görünüyorsun. Hâlâ kızgın mısın?”

“Hayır,” diye homurdandım.

“Anladım. Belli ki hâlâ kızgınsın.”

İğneleyici yorumunu duymazdan geldim, yatak odasının kapısına yaslanarak, alaycı bakışlarından kaçınmak için telefonuna baktım. “Sen ne yapıyorsun? Oyun mu oynuyorsun?”

“Hayır, internet sitemden gelen mesajları kontrol ediyorum.”

Koltuğun yanına kadar şaşkınlık içinde sendeleyerek ilerledim. “Senin... *internet* siten mi var?”

“Evet. Bugünün en son teknolojilerine ayak uydurmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Üstelik epey mesaj da alıyorum,” diye açıkladı daha iyi görebilmem için telefonun ekranını bana çevirerek. Kör edici mavi ışığa gözlerim alıştıktan sonra sayfayı inceledim. March’ın internet sitesinde üç şey vardı: “Lütfen benimle iletişime geçmek için aşağıdaki formu doldurun” yazan tek bir satır, bir iletişim formu –elbette– ve... yakın plan bir devekuşu resmi.

“Vay be. Bu... güzel,” diye yalan söyledim. “Ama neden devekuşu?”

“Eh, mühendis kişisel bir dokunuş gerektiğini söylemişti. Ben de devekuşlarını severim. Bakışlarında açık bir derinlik var,” dedi sessizce.

Kişisel zevkleri tartışmamak gerektiğini bildiğimden

üstelemedim. “Peki, mesajları alıyorsun, sonra ne oluyor? Nasıl işliyor?”

“Önce asistanım hepsini bir sıraya koyuyor ve ikinci kez okunmaya değecek olanları bana yolluyor.”

Antonio’yu bagajdan çıkarmadan önce ettiği telefonu hatırlayıp, “Phyllis mi?” diye sordum.

“Evet. İşyerimle o ilgileniyor, evrak işlerini yapıyor ve internet sitemi güncelliyor.”

Gülümsedim. “March, burada güncellenecek bir şey yok ki.”

Asıl noktayı kaçıırıyormuşum gibi şaşkınlıkla bana baktı. “Elbette resmi değiştiriyor! Devekuşu fotoğraflarını topladığım bir dosyam var. Phyllis onu her pazartesi değiştiriyor.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Bu March kimdi böyle? Cuma gecesinden beri en az sekiz insanı öldürmüş olan acımasız profesyonel katil miydi? Yoksa bana devekuşu fotoğraflarından bahseden nazik ve hafifçe çatlak olan adam mıydı? Sohbet edecek havada gibi göründüğünden, bu fırsatı suç dünyasının piyasa dinamiklerini öğrenmek için kullandım. “İşinden bahsetmişken, uçaktaki soruma cevap vermedin. Diyelim ki ciddi bir mesaj aldın, March’ın bir günü ne kadar?” diye sordum yanına, halının üstüne diz çökerek.

Yüzü aniden değiştı. “Neden bilmek istiyorsun?”

“Sadece merak ettim.”

“İki yüz, artı masraflar.”

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniye sürdü. “Yani... iki yüz... bin mi?”

Başını salladı.

Kafamda hesap yaptım. “Bu... bir sırt masajı için altı binden fazlası eder!”

Dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İster misin?”

Dehşetle geri çekildim. “Tanrım, hayır! Ben öyle paralar harcamam!”

Güldü ve tahmin ediyorum telefonu titremeseydi bu oyun biraz daha sürerdi. March telefonu açtı, ben de kararlılıkla endişeyle dinledim. Tüm konuşmayı anlamıyordum ama hattın diğer ucundaki ses İlan’a aitmiş gibiydi ve konuşma ilerledikçe March’ın vücut dili gittikçe gerildiğini gösteriyordu: duyduğu şeyden hoşlanmıyordu. Konuşma bittikten sonra March birkaç saniye sessiz kaldı, sonra koltuktan kalkarak o an için işimizin bittiğini gösterdi.

“March, ne oluyor?”

“İlan’ın, Rislow’un gizlendiği yeri temizleyecek bir ekibi vardı. Onu ölü bulmuşlar,” diye açıkladı.

“Kurtulamamış demek...” Bunu söylerken başımı çevirdim; Tuhaf Şapka dünyaya gelmiş en değersiz pislik olsa da ona değer verdiğimi fark ettiğimde neredeyse öfkelen dim.

“Kafasından vurulmuş.”

Başımı hızla kaldırdım. “Ne? Arkamızdan biri mi gelmiş?”

“Evet.”

March’ın koyulaşan gözlerinde endişe vardı ve Tuhaf Şapka’nın sözleri kulaklarımda çınladı. “Rislow’un söyledikleriyle ilgisi var mı? Yanlış tarafı seçtiğini söylemişti ve Dri...”

Dizlerinin üstüne çökerek gözlerime baktı ve ben Rislow’u öldürenin Dries olduğunu söylemeye fırsat bulmadan, o kahrolası parmak yine burnumun ucuna dokundu. “İsland, bunu seninle konuşamam. Bilmen gereken

şey şu: Sen benim müşterimsin ve kimsenin sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim.”

Gözlerimi hayal kırıklığıyla kapattım. Çok fazla sır diye bir şey vardı ve March bunun canlı örneği idi. Yetmiş metrelik bir soğanın önünde duruyordum ve elimde tüm o katmanları aşmak için sadece bir sofr a bıçağı vardı, ayrıca gözyaşı olmasından korkuyordum. Hem de çok fazla.

“Beni öylece başından atacak mısın? Ben aptal değilim, tamam mı? Daha başından beri ters giden bir şey olduğunu anladım. Benimle sen ilgilenmeyecektin, bunu Rislow yapacaktı. Şu Kraliçe denen insan, onun Dries için çalıştığından şüphelenip mi seni tuttu? Gerçekten neler dönüyor March?”

Gizemli çantasından bir gömlek çıkarırken March'ın dudakları düz bir çizgi-halini almıştı. “Emin değilim.”

“Dries'la konuştun mu?”

“Phyllis onu arıyor.”

Koltuktan kalkarken, March'ın silah kılıfını taktığını gördüm. “Şimdi nereye gidiyorsun?”

“Annenin noteriyle konuşmam gerekiyor.”

“Gecenin bir yarısında?” diye sordum şaşkınlıkla.

Saatine baktı. “Evet. İlan'ın muhbirlerinden biri onu arayıp Bay Étienne'i sürekli gittiği bir kulüpte gördüğünü söylemiş. Bu koşullar altında, onu sorgulamak için daha fazla beklemeyeceğim.”

“Şey” –havaalanından eve giderken İlan'ın bundan bahsettiği anı hatırlamak için beynimi zorladım– “Rose Paradise. Orası ne tür bir kulüp?”

“Bir striptiz kulübü.”

Gardıroba gitmeden önce boynumu ve kollarımı esnettim. “Tamam, bekle de bir tişört giyeyim!”

March'ın yüzü birden asıldı. “Sen burada kalıyorsun.”

Bu oyun iki kişilikti.

“Hayır geliyorum, sen de bana patronluk taslayacağına, başka hangi konularda yalan söylediğini sormadığım için bana teşekkür etmelisin. Dries’in annemi öldürmediğine nasıl bu kadar eminsin, sorabilir miyim? Belki de sen yaptığın içindir,” dedim öfkeyle bakarak.

March çenesini öfkeyle sıktığında, bu aptalca suçlamayla fazla ileri gitmiş olmaktan korktum ama March en sonunda yumuşadı ve yanıt verdi. “Hazırlan. İlan birkaç dakika içinde burada olacak.”

ON SEKİZ *KÖTÜ KADINLAR*

Rick, Belinda'yı striptizci bir ajanla aldatma fikrinden nefret ediyordu ama ülkesine hizmet edeceğine ant içmişti ve CIA silahını çekmesini istemişti.

- Sabrina Boys, *Tanga Kayınca*

İlan tam gece yarısı odaya girdiğinde March hazırды, ben de. Eh, neredeyse: iki erkeğin dalga geçen bakışlarının önünde, uygun bir çift çorap ararken, Monoprix çantamdan etrafa kıyafetler saçılıyordu. En sonunda striptiz kulübü için uygun bir çift buldum –elbette pembeydi– ve artık gidebileceğimizi söyledim.

March'ın dehşete düşmüş bakışı beni aniden durdurdu. “Ne yapıyorsun?”

“G-geliyorum. Hâlâ gelmeye iznim var, değil mi?”

“Evet. Ama... şu konuda bir şey yapmadan önce olmaz.” Yerdeki elbiseleri işaret etti.

Burnumu üzüntüyle kırıştırdım ama bu onu hiç de etkilememiş gibi görünüyordu. Yerdeki her bir parçayı

özenle katlayıp tekrar poşete koyarken, March affetmez gözlerle beni izledi.

Kırılmış numarası yaptım. “Mutlu musun?”

“Evet ama bunu sana söylememem gerekirdi. Bu bir refleks olarak yapılmalı,” dedi emreder gibi.

“Beni asla değiştiremeyeceksin, ben özgür bir ruhum!”

March gözlerini kıstı. “Bunu göreceğiz. O özgür ruhu, kıyafetlerini toplayan bir ruha dönüştüreceğime iddiaya girmek ister misin?”

İlan’ın bu son cümleye kıkırdadığını duydum ve March’ın beni odadan çıkarmasına izin verdim. Lobiden geçerken aklım başıma geldi. İkimiz ne zaman gelecek planları yapmaya başlamıştık?

• • •

Ne tuhaftır ki Rose Paradise’da March ve İlan’dan fazla eğlendim. Erkeklerin cennetine –büyülü içki nehirleriyle dolu olan ve memelerin ağaçta yetiştiği yere– girdiğimizde ikisi de gergin, hatta utanmış görünüyordu. Siz anlayın artık.

Diğer tarafta ben bu yeni deneyimin tadını çıkarmaya çalışıyordum çünkü içeriye alındığım için bile şanslı olduğumun farkındaydım. İkisi takım elbise giymese de, bana oranla içeri epey kolay girmişlerdi. Kapıdaki fedai bana şöyle bir bakınca, gözleri gereken her şeyi söylemişti. Kot pantolon giyen, memesiz, minik insanlar içeri giremezdi. Silahlar, Fransız polisiyle yakın bağlar ve İlan’ın burayı bastırmakla ilgili tehditleri sayesinde farklılıklarımız kolaylıkla göz ardı edildi. Kısa süre sonra, sarhoş yöneticiler ve pembe leopar desenli bir halının üstündeki muhteşem bikinili yavruların arasında edepsizce dolaşı-

yor, elektronik müziğin ritmine uygun olarak kalçalarımı sallıyordum.

Kendime güven seviyemdeki son artış sayesinde bu günah yuvasının karmaşık idari kurallarını hemen kaptım ve İlan barmeni sorgularken mali destek için March'a başvurdum. "Rose biletleri için paraya ihtiyacım var. Sasha bir Rose bileti karşılığında buraya gelip bizim için dans edecek," dedim, siyah transparan geceliği ve Kalahari'yi andıran vücuduyla az ötemizde duran sarışın striptizciyi göstererek.

March şaşkınlıkla bir bana, bir Sasha'ya baktı. "Island, bundan pek emin değilim..."

"Striptizcileri sevmiyor musun?"

İlan yanımıza geldi ve Sasha, belki onun harcayacak bileti vardır umuduyla, en çekici gülümsemesiyle ona baktı. İlan karşılık olarak kaşlarını çattı. "Island, hiçbir erkek kız arkadaşının önüne striptiz kulüplerini sevdiğini itiraf etmez. Bu dile getirilmeyen bir kuraldır, tıpkı kanka kanunu gibi."

Şaka yaptığına dair bir iz bulmak için yorgun, yeşil gözlerine baktım. "Ama ben March'ın kız arkadaşı değilim ve daha önce hiç striptiz kulübüne gelmemiştim. Eğer biletlerinizi istemiyorsanız, onları ben alırım!"

İlan duyduklarına inanamayarak başını iki yana salladı ve ikisi de ellerini sırtıma koyarak beni taş gibi Sasha'nın yanından uzaklaştırdılar, Yunan heykellerinin kötü birer taklidi olan erotik heykellerle dolu, uzun, karanlık bir koridora doğru sürüklediler – eminim Praksiteles'in genç atletlerinin hiçbirinin yirmi beş santimlik kalkmış aleti yoktur. Muhteşem kızların, kırmızı bir ışığın altında kendilerinden geçmiş işadamlarına kucak dansı yaptığı özel kabinlerin yanından geçerken, İlan'ın March'a Fransızca fısıldadığını duydum.

“Au moins, elle est pas jalouse. C’est déjà ça.” En azından kıskanç bir tip değil. Bu da bir şeydir.

Kucağınızda bir striptizciyle oturup pantolonunuzun içindékileri kontrol etmeye çalışırken, aniden içeri iki adamın girip striptizcinizi bir kenara atması, sonra da bağırmanız için ağzınızı kapaması nasıl bir histir, hiç bilmiyorum. Sanırım en kötü tarafı striptizcinin gidişini izlemektir. Güvenliğe müşterisinin başının belada olduğunu söylemesinden endişelendiğimiz için ona bir sürü Rose bileti verdik, o da ayrılmadan önce bize mutlu bir öpücük gönderdi.

Şu an esir tutulan adam noterden çok reklamcıya benziyordu; pahalı takım elbisesinin içinde kısa ve cılızdı, kırmızı kravatı bana göre fazla göz alıcıydı ve kravatıyla uyumlu kırmızı ayakkabı bağcıkları vardı – belli ki stil, hayatının önemli bir parçasıydı. Sanırım ayakkabı bağcıklarıyla uyumlu kravatı ve beyazlamakta olan saçına sürdüğü jöle ondan hiç hoşlanmamamın nedenleriydi. Striptizcinin dans ettiği alçak, siyah masanın üstündeki, yarısı boşalmış bir şişe şampanyanın yanında duran ufak fıstık kâsesini gördüm. Hemen atılacaktım ama bar fıstıklarının bir numaralı mikrop kaynağı olduğu ve onları yerseniz birçok farklı idrarı da sisteminize alacağınıza dair duyduklarımı hatırladım.

March neşeli konuşma konusunda daha iyi olduğundan, giriş konuşmasını o yaparken, İlan da koca elini adamın ağzına bastırıyordu.

“İyi akşamlar Bay Étienne, randevunuzu böldüğümüz için çok özür dilerim. Ben Bay May, hayatımı adam öldürerek kazanıyorum.”

Bunu duyunca Mösyö Étienne'in bütün cesareti gizli köşelere kaçtı. İlan'ın elinin altında kıvranmaya ve haykırmaya çabaladı ve yüzü, çirkin kravatından daha da kırmızı oldu.

Hiç etkilenmemiş görünen March, konuşmaya devam etti. "İş arkadaşlarım ve ben sizinle biraz konuşmak istiyoruz. Tekrar bağırmayacağınıza güvenebilir miyim?"

Ceketini, Étienne'in silahı görebileceği kadar araladı ve İlan'a adamın ağzını bırakmasını işaret etti. Étienne hiç kıpırdamıyordu ama gözleri telaşla kabinde geziniyordu, sesi telaşlı bir fısıltıdan ibaretti. "*Je suis au courant de rien! Dites à votre boss que je sais rien!*" Ben hiçbir şey duymadım! Patronunuza söyleyin hiçbir şey bilmiyorum!

Tanrım, Pepé Le Pew gibi konuşuyordu. March, kötülük dolu bir gülümsemeyle, mükemmel Fransızcasıyla konuşmaya devam etti. "Yanımda Bayan Chaptal var. Anladığım kadarıyla annesinin malvarlığından siz sorumluymuşsunuz. Sizinle konuşmak istiyor. Bize birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?"

Étienne'in ifadesinde bir şey değişti. Kasları rahatlamış gibi görünüyordu. "Chaptal? Léa mı? Yani... sizi Pizza Tino göndermedi mi?"

March ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakarak, yavaşça başlarımızı iki yana salladık. Öte yandan İlan neler olduğunu anlamış gibi görünüyordu. "Tino mu? Araba parçası mı satıyor? Onun emekli olduğunu sanıyordum. Korsikalılar Calvi'deki villasını havaya uçurmaya çalışmış."

Noterin gözleri yeniden irileşti. "O konuda hiçbir şey bilmiyorum; ben sadece evraklarla uğraşırım! Adamlarına hiçbir şey bilmediğimi söyledim!"

March yavaşça çenesini kaşdı. "Yani asistanınızı hırpalayanlar Bay... Tino'nun adamları mıydı?"

Adam korkuyla başını salladı.

Eh, bu bizim planlarımıza bambaşka bir ışık tutmuştu. Görünüşe bakılırsa Dries –ya da bu durumda Konsey– Bay Étienne’in hainlik yaptığını düşünmüyordu. Hatta varlığından bile haberdar olmayabilirlerdi: Eğer Pizza Tino adındaki bu ufak kabadayıyla yaşadığı soruna bakarsak, adam küçük bir oyuncuydu, Konsey ve onların milyar dolarlık entrikaları için pek ufak bir balıktı. Annem hakkında yeni şeyler öğrendikçe onu daha da iyi tanıyordum ve bu akıllıca bir hamleydi; ufak sırlarını Konsey’in radarına giremeyecek kadar önemsiz bir adama teslim etmek.

Parmak eklemelerimi çıtlattım. Bu pisliği konuşturmanın zamanı gelmişti. Étienne’e atıldım ve onu yakasından yakalayacağım derken neredeyse March’ın kucağına otuyordum. “Annemin vasiyeti hakkında ne biliyorsun? Konuş, yoksa...” Derin derin nefes aldım, sesimin March’inki gibi kalın ve havalı çıkması için çabaladım. “Vücudundaki bütün kemikleri kırarız.”

Adamdan acı dolu bir inleme geldi. “Ben hiçbir şey bilmiyorum!”

Belli ki bu onun en sevdiği cümleydi. “Yanlış cevap!” diye gürledim, March ve Ilan’ın şaşkın bakışlarının önünde. Sonra elimi uzatıp bir avuç dolusu fıstık kaptım. Hijyenin canı cehenneme. “Şimdi konuş yoksa bunları burnuna sokarım!”

Bay Étienne, Ilan’ın kollarında kıvranırken ilk fıstığı ciddiyetle burun deliğine tıktırdım – burnu akıyordu ve bu iğrençti. Tuhaf Şapka gibi adamların bu durumda ne yaptıklarını bilmiyordum. Kurbanım hapşırды ve fıstık çıktı. “Eğer istediğiniz paraysa, tüm hesaplara erişmenizi sağlarım, hepsine! Size evrakları da veririm. Ne istiyorsunuz benden?”

Durdum ve March'a baktım. Adam haklıydı. İnsanlara işkence etme isteğim öyle baskın çıkmıştı ki, Ilan'ın bu sabah adamın asistanından öğrendikleri dışında bir bilgiye sahip olmayabileceği aklıma bile gelmemişti. Onu bıraktım ve Ilan'ın ellerinin de gevşediğini hissettim.

"Parayı istemiyorum."

Bay Étienne iç geçirdi. "Baban da o zaman aynı şeyi söylemişti."

"Biliyorum."

"O bir ahmak. Parayı almalısın."

"Peşinde kendine Pizza Tino diyen bir adam varken babama ahmak diyemezsin," diye homurdandım. "Ben... ben sadece annemin bana başka bir şey bırakıp bırakmadığını merak ediyorum... kişisel bir şey."

İtiraf etmeliyim, o an Hayalet Cullinan pek de umurunda değildi. Annemden kalan ufak bir parça, anlamlı bir hatıra peşindeydim.

Étienne'in bakışları yumuşadı ve belki de beni anladığını düşündüm. "Ayrıca bir kitap ve mektup vardı. Hâlâ ofisimdeler. Fakat... bazı işlerimi halletmeden oraya gidemem. Ama isterseniz onları size postalayabilirim. Aileniz hâlâ New York'ta mı yaşıyor?"

"Bir kitap mı?"

"Sanırım bir samuray hikâyesi."

Étienne hafızasını zorluyor gibi görünürken ben beklentiyle kaşlarımı kaldırdım.

"*Güvercin Katı* gibi bir şeydi," dedi Étienne en sonunda gururla.

"*Bülbül Katının Üzerinde*," diye düzeltiltim.

Başını salladı.

Tüm sosyal cilasına rağmen March'ın edebiyata ilgisi sınırlıydı ve konuyu daha önemli konulara getirdi. "Mek-

tufta ne yazıyordu? Okudun mu?"

Étienne utanmış gibi görünüyordu – ne kadar kişisel olduğundan bağımsız olarak, elbette okumuştı. "Biraz uzundu, yazan her şeyi hatırlamıyorum. Baban ve onun hakkında verdiği kararlarla ilgili bir şeyler söylüyordu... Ayrıca korkunç bir hata yaptığını ve işlerin yoluna girmesi için çabaladığını yazmıştı. Eğer biri gelip sana, onun ödünç aldığı bir şeyi sorarsa, Tokyo'da âşık olduğun adamı görmeye gitmeliymişsin, o sana istediğini verirmiş."

İlan ve March bana tuhaf tuhaf baktılar, ben de bu fırsatı kızarmak için kullandım. Tam olarak kimden bahsettiğini biliyordum ama Masaharu'nun nasıl ve neden onun ulağı olmayı kabul ettiğini anlamıyordum.

March'la tanıştığımızdan beri belki yüzüncü kez, kendimi annemi aslında gerçekten tanımadığımı düşünürken buldum ve bu canımı acıttı. Bu yalanların hepsinin, beni korumak için gerekli olduğunu anlıyordum ve mesela okula gitmeme hiç izin vermemiş olması ve diğer çocuklardan beni uzak tutması gibi birçok şey artık mantıklı geliyordu. Ancak bu gerçek kırıntıları elime yanıttan çok soru geçmesine neden oluyordu ve bana her şeyi anlatacak kadar, kendisi olacak kadar güvenmediği hissi bedenimi sarıyordu.

Derin bir nefes aldım ve rahatlamak için March'ın ceeketini sıktım. "Sanırım kimden bahsettiğini biliyorum. Ama ona ne olduğuna dair en ufak fikrim yok."

Bay Étienne birkaç saniye boyunca sessizce bizi izledi ve en sonunda bana şüphayle baktı. "Sen de... Léa'yla aynı alanda mı çalışıyorsun?"

Başımı iki yana salladım. Bu dünyaya ait olmadığım yeterince açıktı. Sonra, birdenbire elimi tuttu ve beni kendine doğru çekiverdi; yanaklarımız birbirine değdi,

dudaklarını kulağıma dayadı. March, Étienne'i neredeyse anında itti ve onu artık çok iyi tanıdığım soğuk katil bakışıyla ödüllendirdi. Bana döndüğünde yüzünde endişeli ve sıcak bir bakış vardı.

“Ben iyiyim, endişelenme.”

March, notere dönmeden önce bana hafifçe gülümsedi. “Açıklayabilir misin...”

İddiaya girerim March cümlesini yarıda kesip tabancasına uzandığında Bay Étienne bunun kendisi için olduğunu sandı, çünkü kendini korumak için ellerini kaldırdı. Ama silah onun için çıkmamıştı. Şanslı kazanan, bizim kabinin yanından geçerken yavaşlama gafletinde bulunan, Uzakdoğulu striptizciydi.

Olaylar hızla gelişti – March'ın aklını yitirdiğini ve bir paranoya krizine tutulduğunu sandığım iki saniye; kadının elini siyah külotuna atıp minik bir tabanca çıkardığı bir saniye; iki silah sesi ve her şey bitmişti. Kız ölmüştü... ve Étienne de öyle. Kadın Étienne'i, March onu iki kaşının arasından vurmadan milisaniyeler önce, kalbinden vurmuştu.

Yüzü kül gibi beyazlayan noterin cansız bedeni March ve Ilan'ın arasına yığıldı. Adamın ellerinden birinin kolunda olduğunu fark ettim; hâlâ sıcaktı. Mide bulantısıyla mücadele ederek geri kaçtım. Bakışlarım striptizciye takıldı; kadının alnındaki ufak, kara yaradan ip gibi kan sızıyordu. Étienne'i öldürmeden önce, konuşulanların ne kadarını duymuştu? Dries denen adam için mi çalışıyordu? March'ın elinin bileğimi kavradığını hissettim; bakışlarımız birleşti. Kısacık bir an için, gözlerinde Rislow'un saklandığı klinikteyken gördüğüm hüznü gördüm. Ve daha önceki iddialarına rağmen, March'ın derinliklere iyice gömdüğü minicik bir parçasının, birini öldürmek zorunda kaldığı için pişmanlık duyduğunu düşündüm.

Ancak yas tutmaya vakit yoktu; March'ın silahında susturucu olmasına rağmen –tek duyduğum, kapının kapanması gibi bir tıkırtıydı– kadının silahında yoktu. Ateşlenen silahın sesi anında telaşa yol açmıştı, kabinin hemen önünde yatan cansız bedeni de bu etkiyi iyice artırıyordu. Müşteriler ve kızlar kabinlerinden çıkıp panik içinde karanlık koridorda koşuyorlardı; kimi haykırıyor, kimi de güvenliği çağırıyordu. Kaçmak için bu histerik kalabalığın arasına karışmaya çalışırken, İlan'ın da silahını çektiğini fark ettim – bu kocaman ve susturucusuz, yarı otomatik bir tabancaydı; dahası İlan, March'a tuhaf hareketler yapıp duruyordu. Başparmağı ve işaret parmağıyla L harfine benzer bir şey yapıyor, sonra sanki sayar gibi üç parmağını gösteriyordu.

Ne yaptıkları hakkında en ufak fikrim yoktu ama March anlamış gibi görünüyordu, üstelik eşit derecede tuhaf bir pantomimle karşılık veriyordu. Anladığım kadarıyla başının üstünde şapka varmış gibi bir işaret yaptı ve ben ne tür bir oyun oynadıklarını anlayamadan, İlan beni boş bir kabinin içine çekti. March'ın, daha önceden kulübün güvenlik ekibinden sandığım siyah parkalı birine ateş ettiğini zar zor görebilecek kadar vaktim oldu.

İşler bundan sonra pek iyiye gitmedi çünkü İlan'ın eliyle yaptığı işaretler “saat on iki yönünde otomatik tüfekleri ve kısıtlı espri anlayışları olan üç adam var” olarak çevrilebilirdi. Büyük ihtimalle kabinlerin birine saklanmış bir grup insanın daha haykırarak yardım istediğini duydum ve hayatım boyunca duyduğum en korkunç gümbürtü koptu. Özel kabinlerin olduğu tarafa yüzlerce kurşun yağmaya başlayınca, İlan'ın geniş gövdesinin arkasına saklandım. Çevremizde ipekler, camlar ve alçılar patladı, İlan beni bir kanepenin altına doğru itti, ben de bir top gibi

kıvrılarak duvarların en azından kurşunların bir kısmını engellemesi için dua ettim.

Bir süre sonra silah sesleri kesildi ve İlan'ın, adamlar büyük ihtimalle şarjörlerini doldururken, yerde sürünecek kabinden çıktığını gördüm. Çatışma başlamadan önce March'ın herhangi bir kabine kendini attığını görmemiştim. Ölmüş müydü? Belki de hayır. March striptizciyi vurduğu sırada çıkan o sessiz tıkırtıyı yeniden duydum ve yere ikinci bir tetikçi düştü. Adamın cesedinin kabinin hemen önünde, striptizcinin yanında yattığını görebiliyordum, tüfeğini düşürmüştü ve silah benden sadece birkaç adım ötedeydi.

Silah seslerinin yeniden başlayacağını düşünmüştüm ama koridorda sessizlik hâkimdi. March ya da İlan'a seslenmeye cesaret edemiyordum ve dışarıda neler olduğunu da göremiyordum. Bedenimdeki her bir kas titrerken, bekledim. Birkaç saniye sonra koridordaki halının üstünde seken ufak bir cismin ve İlan'ın sesini duydum.

“Ah le com...” Sersem...

Aniden, kabinin duvarları korkunç bir patlamayla sarsıldı. Buna ister gözü karalık, ister aptallık ya da her koşulda kazanma hırsı deyin, vurulmayan son adam koridorda bir el bombasının pimini çekmişti. March ve İlan'ın öldüğünden emin olup delirdim. Kanepenin altından çıkarak, az önce yanıma düşen siyah tüfeği kaptım ve titreyen ellerimle silahı kavrayarak kabinden çıktım.

Genzi yakan duman bulutları ve alçılar havada uçuşuyordu, kırmızı ışıkların da yarısı sönmüştü. March ve İlan, bir perinin arkasına geçmiş bir sentor heykelinin arkasında, hareketsiz yatıyorlardı ve çevremi saran toz bulutunun içinde üçüncü tetikçinin silüetini görebiliyordum. Hâlâ ayaktaydı. Tüfeği ona doğrulttum ve haykırmaya başladım.

“Tamamdır kurabiyem. Cephanesi bitti. Silahını indirebilirsin.”

Bu sözcükleri duyunca epey rahatladım, bu öyle yoğun-
du ki, neşe neredeyse acı vericiydi. Arkamdan, March’n
sakin sesi geliyordu. Ancak ben şoka girmiştım ve bey-
nim, önümdeki adamın artık bir tehdit oluşturmadığı
bilgisini kabul etmiyordu. İkisi de ellerindeki silahları,
siyah asker kıyafetli adama doğrultarak yerden kalktılar.
Adamın elinde benimki gibi bir tüfek vardı ve en az benim
kadar stres altında gibi görünüyordu.

March benimle konuşmaya devam ediyordu. “Island...
Parmağının altındaki düğmeyi en sağa itmeni ve silahını
bırakmanı istiyorum.”

“Hayır! Bizi vuracak!”

İlan da ona katıldı. “Şarjörü boşaldı. Sakin ol ve o ufak
düğmeye bas. Sakın tetiğe dokunma Island.”

Bana söyleneni yapıp tetiği bırakmaya çabaladım ama
karşımdaki adam bir maymunun bile elimdeki tüfeği daha
iyi kullanabileceğini fark etmişti. Artık işe yaramayan
tüfeğini atıp cebindeki tabancasına uzanmasını, bir kah-
raman olarak ölmeye karar vermesi olarak algılamaktan
başka şansım yoktu. Ben panik halinde tetiğe basarken,
March da silahını ateşledi.

Filmlerde asla silahların geri teptiğini göstermiyor-
lar, silah ateşlendikten sonra bedeninizin karşı koyması
gereken ciddi bir kuvvet, sizi geriye doğru itiyor. Benim
bedenim karşı koyamadığından otomatik tüfeği ateşledi-
ğim anda geriye doğru savruldu. Adam beni ıskaladı ve
tavan da dahil her tarafa mermiler saçılırken, korkunç
bir haykırıyla yere yığıldı. En sonuna elimden bıraktığım
tüfek benden birkaç adım öteye düştü... ve dehşet içinde
etrafa baktım.

March beni kontrol etmek için yanıma koştu, olası bir yara aramak için elleri bütün vücudumda gezdi. Yarına çıkabileceğimi anladığında ayağa kalkmama yardım etti. “Sana emniyeti kapatmanı söylemiştim.”

Ben onun kollarında inilderken, başımı okşadı. “Aman Tanrım, onu öldürdüm... onu öldürdüm!”

“Hayır, o iyi, kurabiyem.”

Adamın yanında giden Ilan diz çöktü ve adamın kafasına silahını dayadı. “Küçükhanımı korkuttun. Ona iyi olduğunu söyle.”

Adam ilk başta inlemeye devam etti ama Ilan onu silahıyla dürtünce, çatlak bir sesle, “Ben... iyiyim,” dedi.

Hayatta olduğuna dair bu kanıt yüreğime su serpti ama hâlâ onu ağır yaralamış olmaktan endişeleniyordum. “Durumu nasıl?”

“Hımm, bir bakalım... bacakta iki, kalçada bir... ah, müthiş bir iş çıkarmışsın *chérie*,” dedi Ilan tetikçiyi kontrol ederken.

“Ne... dördüncü kurşun nerede?”

Kurbanımdan kulakları sağır eden bir haykırış yükseldi. “Beni aletimden vurdun, kaltak!”

Ellerimle ağzımı kapadım. “Çok özür dilerim! Acaba... düştü mü?”

“Hayır.” Ilan kıkırdadı.

“Ama bana sizi kimin yolladığını söylemezsen bu işi hallederim! Bunu söyleyen March’a baktım. Sağ kolu hâlâ bana sarılıydı fakat gözleri korkutucu derecede soğuk bir maviye dönmüştü.

Ilan ve adamın yanına gitmek için beni yavaşça kenara itti. Tek dizinin üstüne çöktü ve elini pantolonunun cebine atınca, bacağına bağlı siyah kılıf görüldü. Bir şekilde tanıdık gelen, kısa kıvrımlı bir bıçak çıkarırken –acaba

bana *Jurassic Park*'taki dinozorların dişlerini hatırlattığı için olabilir mi?— onu giderek artan bir endişeyle izledim. Adam korkuyla kıvranmaya başladı. İlan onu yere yapıştırırken March da adamın pantolonunun önünü açarak kanlı aletini çıkardı.

“Benim ülkemde insanlar bu yöntemi bir düşmanı cezalandırmak ya da tecavüzün intikamını almak için hâlâ kullanıyor. Önce kan akışını kesersin...”

Bunu cidden yapmayacaktı, değil mi? March hızla adamın kapüşonunun ipini çekip çıkardı ve bu ipi kurbanının testislerine sardı. Sonra ne olduğunu bilmiyorum çünkü gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Sanırım bıçak testislerine temas etti çünkü adam çaresizce haykırmaya başladı ve kendini kurtarmak için çırpınırken kapıya çarpan yaralı ağığının sesini duydum.

“Ben hiçbir şey bilmiyorum! Bilmiyorum!”

“Bana yalan söylemeyi bırak, yoksa seni hadım ederim!” March’ın kükreyişi tüm bedenimin ürpermesine neden oldu ve kulaklarımı tıkadım. Zihnimin mantıklı tarafı March’ın aslında öfkeli olmadığını, adamın stres seviyesini artırmak ve sorgulamayı verimli hale getirmek için sesini yükselttiğini biliyordu ama elimde değildi işte. O gümbür gümbür, korkutucu sesi duymak beni, en az yerde kısırlaştırılmayı bekleyen adam kadar korkutmuştu.

Korkunç haykırıışlar biraz daha sürdü, sonra –Tanrıya şükür– zavallı adam çözüldü. “Dur! Sizi öldürüp kızını almamız söylendi. Yemin ederim, tek bildiğim bu!”

“O kadın, noteri neden öldürdü?”

“Kadın *onun* için çalışıyordu. Önce harekete geçen kendisi olsun istedi. Patronun istediği bilgileri aldığı , ufak bir temizlik yapıp gerisini bize bırakacağını söyledi!”

Gürültülü bir haykırıış, March’ın bıçağının korkunç şe-

kilde ilerlediğini söylüyordu. “O mu? Sizi tutan adam mı? Kim o?”

“Yemin ederim adını bilmiyorum! Sadece sesini duydum!”

“Tamam.”

March’ın sesinin birdenbire bu kadar sakinleşmesinden hoşlanmamıştım. Zaten kanlar içinde olan adam için bu pek iyi haber değildi. Gözümü hafifçe araladım, March’ın elinin hareket ettiğini ve Ilan’ın adamı daha sıkı tuttuğunu gördüm.

Adam acıyla hıçkırdı. “İskoç’tu! Lütfen! Lütfen! Tüm bildiğim bu!”

March tekrar konuştu; sesi şimdi hem sakin hem de biraz şaşkındı. “İskoç olduğunu sana adam mı söyledi?”

Bir dizi kısa nefesten sonra yanıt geldi: “Hayır! Öyle olduğunu tahmin ettim çünkü İngilizce konuşuyordu ama arada sırada R’leri yuvarlıyordu! Lütfen bırakın gideyim!”

Gözlerimi tamamen açtım ve dördümüz, bir masanın başındaki poker oyuncuları gibi bakıştık. Yaralı adam şüphesiz, öldürülüp öldürülmeyeceğini kestirmeye çalışıyordu ve Ilan’la ben de, beni yakalamak için adam gönderen ve R’leri yuvarlayan bu sözde İskoç’un aslında Güney Afrikalı Dries olmadığını iddia etmeye ve bizi kandırma-ya çalışması için March’a bakıyorduk. March, eski patronunun açgözlü ve ahlaksız bir pislik olduğu fikriyle mücadele ediyor gibi görünüyordu.

Tekrar striptizciyi düşündüm. Yeterli istihbarata sahip olduğunu söylemişti... ama bu adamlar beni öldürmek yerine kaçırmayı tercih etmişti. Yani Dries annemin bulmacalarını ben olmadan çözemiyordu. *Güzel.*

March’ın o adamın cevizlerini... tamamen kesmediğinden emindim. Sanırım bunu yapmaya başlamıştı ama adam

onları tamamen kaybetmeden önce konuşmuştu. İlan daha sonra bana sadece deriyi çizdiğini ve kalıcı hasar oluşmayacağına söyledi. Bu, kendimi iyi hissetmem için söylenmiş bir yalan olabilir. Belki de adamcağız bir yerlerde, yaşamaya tek testisle devam ediyordu. İnternette normal bir hayat sürebilmek için tek testisin yeterli olduğunu okumuştum.

Birkaç saniye sonra, korkmuş bir fedai kulübün arka kapısından bizi çıkardı ve son kabinde saklanan iki kişinin birbirine sarsılmış ama hayata olduğunu görünce rahatladım. Bu benim gerçek suç faaliyetleriyle ilk karşılaşmamdı –ve canlı kurtulmuştum– ve itiraf etmeliyim ki karanlık sokağa çıkıp Champs-Élysées boyunca yankılanan sirenleriyle yaklaşan polis arabalarını gördüğümde tuhaf bir heyecan hissettim.

Evsizlere benziyorduk. Bir Mercedes'in yanında duran evsizlere benziyorduk. Kıyafetlerimiz buruşmuş, March'la İlan toza ve biraz kana bulanmıştı. Hiçbirimizde önemli bir yaralanma olmasa da her tarafımız kesikler ve çürüklerle doluydu. İlan'ın sol yanağı bir güreşçi tarafından yumruklanmış gibiydi çünkü el bombası patladığında suratını duvara vurmıştı.

March'ın suratında yalnızca birkaç kesik vardı ama İlan onunla sabah çok zor kalkacağını söyleyip dalga geçiyordu çünkü kurşun geçirmez ceketi birkaç kurşunu durdurmuştu –ucuz atlatmış– ve sırtında, yanında geniş, çirkin morluklar oluşmaya başlamıştı. Onlara oranla ben iyiydim, arabaya yaslanmış, March'ın ekstra kuvvetli şekerlerinden birini emiyordum, o da yanımda dikilmiş, bir keş gibi avuç avuç şeker yutuyordu.

İşi bitince bana ukala ukala gülümsedi ve İlan da bana kapıyı açtı. “İsland, İlan’la benim konuşmamız gerekenler var. Lütfen arabaya bin.”

“Hayır. Eğer bu Dries’la ilgiliyse, ben de duymak istiyorum. O striptizci ona bilgi vermiş ve iddiaya girerim kitapla mektup şimdi ortadan kaybolmuştur. Ancak biz hâlâ avantajlıyız çünkü adam nereye bakacağını bilmiyor. Yani sizinle birlikte Japonya’ya geliyorum.”

Yüzündeki şaşkınlığı gördüm, sonra gözleri sertleşti. “Kulüpte olanları tekrar etmeyeceğiz. Bana bilmem gerekenleri söyleyeceksin ve İlan’la birlikte Paris’te bekleyeceksin. Sonra, işimiz bitince seni eve geri göndereceğim.”

Kalahari’nin cümleleri zihnimde yankılandı. Kötü tarafı buydu işte. Temizlik hastalığı değildi, işi değildi, hatta stres seviyesini düşük tutmak için nane şekeri yiyip durması bile değildi. Şu kahrolası kontrol meselesiydi. March herkesi, her şeyi kontrol altında tutmak istiyordu ve kişiliğinin bu tarafı, ya sev ya terk et hissi uyandırıyordu.

“Hayır,” dedim sertçe. “Seçme şansın yok. Annemin mektupta kimden bahsettiğini bilen benim ve hiç de sana söyleyecek havada değilim.”

İlan ona soran gözlerle baktı ve March bana doğru öfkeyle bir adım atınca beni korkutacağını ama en sonunda, şimdiye kadar hep yaptığı gibi yola geleceğini düşündüm. Artık onun buz gibi ölüm bakışından korkmuyordum.

Görünüşe bakılırsa beden dilini daha iyi öğrenmem gerekiyormuş.

ON DOKUZ ASLAN

Holly iyi, dürüst bir adam istemiyordu. O tehlikeli birini, ona sahip olup bozkırda onun bedeniyle beslenecek gizemli bir aslan istiyordu.

- Stephanie Dusk, *Holly'nin Peşinde*

Yol boyunca ikisine birden küfrettim; March'a beni bagajda tekmelerim ve haykırışlarımla yalnız bıraktığı için, Ilan'a da kasislerde yavaşlamadığı için. Araba en sonunda durdu ve bagaj açılıp karşımda Ilan'ın suratını görünce gözlerimi kısıtım.

"*Calmée?*" Sakinledin mi?

March'ın beni bu daracık yere tıkmadan önce etrafıma sardığı battaniyeden kurtuldum ve Ilan'a öfkeyle bakarak kelepçeli ellerimi uzattım. Kelepçeyi çözdü ve bagajdan çık-mama yardım etti. Centilmenlikten nasibini almadığı için March'a çatmak üzere döndüm ama onun gittiğini fark ettim.

"Nerede o?" dedim öfkeyle, garajdan çıkarken.

"Alışveriş yapması gerekiyordu." Ilan omuzlarını silktili.

Asansörün duvarına yaslandım. “Ne zaman dönecek?”
“Yakında.”

Başımı iki yana salladım ve dişlerimi gıcırdatarak oturma odasına girdim. İlan'ın dairesinin kapısında, kollarında turuncu bantlar olan iki adam duruyordu. Harika, daha fazla sahte polis. İlan onları başıyla selamladı ve hep birlikte oturma odasına girdik. Hayal kırıklığına uğramıştım çünkü Kalahari içeride değildi ve onun ne zaman döneceğini deli gibi sormak istememe rağmen o kadar kızgın ve bitkindim ki çenemi kapalı tuttum. İlan'ın misafirleri beni tepeden tırnağa süzdüler –herhalde ne kadar sorun çıkarabileceğimi hesaplamaya çalışıyorlardı– ve onun konuşmasını beklediler.

“İsland, komiser yardımcıları Gomez ve Tavares’le tanış. Ben yokken seninle onlar ilgilenecekler.”

Popüler bir Fransız polis komedisinden alındığı çok belli olan bu isimleri duyunca elimle yüzümü örttüm. “*Sérieusement...*” Cidden...

Bir tanesi, cin gibi kahverengi gözleri ve siyah deri ceketli olan genç Arap, bana göz kırptı. “*On est des vrais flics hein. C’est juste que là c’est un petit extra!*” Biz gerçek polisiz. İşimizin dışında biraz ekstra para kazanıyoruz!

Kuşkuyla ve akşamın acı sonucu yüzünden mutsuzlukla kendimi uzun, gri koltuğa bırakırken İlan da alçak sesle onlara talimatlar verdi. Her şeyi duymadım ama anladığım kadarıyla yakınlarda hiçbir yere gitmiyordum. İlan son bir kez bana baktı, delici yeşil gözleriyle beni nazikçe uyardı ve gitti.

Uykum kaçmıştı, ben de iki saat kadar, sıkıntı, pişmanlık ve gelecek konusundaki belirsizlikler karmaşası içinde, televizyonda beyin eriten programlar izledim. Gomez ve Tavares de oldukça sıkılmış görünüyorlardı ama

bu konuda epey profesyonel olduklarını itiraf etmeliyim. Yalnız başıma kalmama izin verilen tek sefer, kısa bir duş ve tuvalet arası için banyoya gittiğim andı. Ayrıca dışarıdan ne zaman bir araba sesi gelse, biri hemen kalkıp oturma odasının camından uzun uzun sokağı seyrediyordu. Mutlu Arap'ın Tavares olduğunu ve aslında hiç de Arap olmadığını öğrendim. Babası Türk, annesi İtalyan'dı.

Esmer ve dağınık saçlı, uzun bir adam olan Gomez, aralarında az konuştu. Sanki konuşacakmış gibi bana kaçamak bakışlar atıyor ve ben onu yakalayınca bakışlarını hemen kaçırıyordu. Bu küçük oyununu sabah ikiye kadar sürdürdü, sonra elindeki kızartılmış Camembert sandviçini yerken harekete geçmeye karar verdi. Kalp krizi anlamına gelen bu atıştırmalığı dişlerken, gözleri merakla ılıdayarak bana belki yüzüncü kez baktı.

"Amcam... o adamı tanıyor – *Aslan*, İlan'ın arkadaşı."

Gözlerim parladı. "March'tan mı bahsediyorsun? Neden ona aslan diyorlar?"

Alnını kırıştırarak başını salladı. "Nergal Aslanları – bunlar paralı askerdir, eski, gizli bir klan gibi... çoğunlukla Güney Afrikalı olurlar."

"Kötü adamlar mıdır?" diye sordum içtenlikle.

Bu soru karşısında gözleri irileşti, sanki sorunun yanıtını onları gören herkes bilebilirmiş gibi baktı. "Her biri cinayet makinesidir. Ücretlerini karşılayabilecek pek az insan vardır ve ortaya çıktıklarında orada olmak istemezsin."

Bir tarafım March'ın bir avuç, kana susamış, Güney Afrikalı paralı askerlerle alakası olabileceğine inanmak istemiyordu ama Dries'la olan bağını, şüpheli mesleki tercihlerini ve elbette sırtına kazınmış olan aslanı düşünürsek, belki de Rislow haklıydı. Ben kimseyi öldürmemiştim, hiç savaş alanında bulunmamıştım. March ve Dries

arasındaki bağın derinliğini nasıl anlamış gibi yapabilirdim?

Bu hassas konudan uzaklaşmaya çalıştım. “Bak, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum...”

Ancak Gomez, hikâyenin devamını dinleme konusunda isteksiz olmamı umursamıyordu. Tavares’e de dinlemesini işaret ederek devam etti. “Fransa’ya kaçmadan önce amcam, Fildişi Sahili ordusunda generalmiş. Üç yıl önce, başkanlık seçimlerinin ardından iç savaş başladığında, iki Amerikan casusunun –bir erkek ve bir kadın– Başkan Gbagbo için çalışan Liberyalı paralı askerler tarafından yakalandığını anlatmıştı.”

Devam etmeden önce kaşlarını çattı. “İşkence görmüşler... fena şeyler. Yakılmışlar ve fazla şey bildikleri için... CIA onları temizlemeye bu adamı göndermiş.”

Başparmağıyla boynunu çizerken boğazım sıkıştı.

“Şunu dinleyin; casusları öldürmekle kalmamış. Onları yakalayan tüm birimi ortadan kaldırmış. Yirmi beş ceset toplamışlar! Bundan hemen sonra ortadan kaybolmuş ama amcam adamlarını sorguladığında bir tanesi o işareti gördüğüne yeminler etmiş.”

Acıyla yutkundum. “Hangi işareti?”

“Sırtındaki aslan kafası.”

İki adam, March hakkında ne bildiğimi öğrenmek için vereceğim tepkiyi beklerken, uzunca bir sessizlik oldu. Sanırım duygularımı gizleme konusunda pek başarılı değildim çünkü Gomez neredeyse hiç çaba harcamadan beni çözdü. “Sen de gördün, değil mi?”

“Bu bir anlama gelmez ki. Eminim sırtında aslan olan yüzlerce erkek vardır.” Sesimin nasıl çıktığını anlamak için yüzlerine bakmam gerekmiyordu: telaşlı, endişeli... suçluydu.

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sordu Gomez alaycı bir suratla.

Kilitte dönen anahtarın sesi Gomez’in yanıtımı beklemek yerine dikkatini kapıya yöneltmesine sebep oldu. Kırk sekiz saat içinde ikinci kez, Kalahari hayatımı kurtarmıştı.

İki adam da, elleri yanlarında duran silahlarında, açılan kapıyı izlediler. Kalahari kendini tanıtip, süper yüksek topuklu ayakkabılarıyla oturma odasının ortasında durduğunda nöbetçilerim rahatladılar ve sersem gülümsemelerle onu selamladılar. İşin aslı o beyaz tayt, hayal gücüne pek de yer bırakmıyordu.

Ayakkabıları koyu ahşap zemine öyle bir vuruyordu ki, ahşabın düzelmeyecek bir hasar aldığını düşündüm. Kalahari kollarını bana doladı ve beni sıkıca kucakladı. “Ah, bebeğim! İlan bana olanları anlattı. Çok korktum!”

Sıcak kolları ve tatlı parfümü, içimdeki tüm şüpheleri anında silip attı, ben de burnumu omuzlarından dökülen gür, kahverengi yeleye gömerek karşılık verdim. Bir süre öylece durduk, sonra beni kendinden uzaklaştırarak yorgun gözlerime baktı. “Sana pijama vereyim, sen de bana her şeyi anlat!” Sonra İlan’ın adamlarına döndü. “Sorum olmaz, değil mi?”

Tıpkı İlan ve March gibi büyülenmiş olan iki adam da başlarını iki yana salladılar.

Yatak odasına gidince, Kalahari’nin benim için çıkardığı yumuşacık, pembe, saten pijamayı giydim. Kalahari de İlan’ın kazaklarından birini giydi ve hemen yatağa girerek evin güvercininin kibirli bakışlarının önünde acil durum toplantısına başladık. Kalahari, yaşadığım mace-ranın ardından kollarımda ve bileklerimde oluşan morlukları inceledi. Kalahari’nin parmakları, arabasından

kaçmamı engellemeye çalışırken March'ın yaptığı morluğun üzerinde gezerken kaşlarımı çattım.

Kalahari bana iyice sokularak, "Hadi hepsini anlat," diye mırıldandı.

Yastıkların üzerine uzandım ve tavanı izleyerek, günün geriliminin akıp gitmesine izin verdim. "O tam bir şerefsiz!"

Kalahari beni hiç bölmeden yarım saat kadar konuşmama izin verdi. İyi bir dinleyici olması ve beni gizlice cesaretlendirmesine minnettar olarak, son otuz altı saatte yaşadıklarımı detaylıca anlattım. Minik sosis olayına gilmekten gözleri yaşardı ve March'ın aletinin boyuyla ilgili iddiamın tamamen asılsız olduğunu söyledi. Kalahari adı geçen aletle ilgili kesin ölçüleri ve kullanım alanına dair detayları verirken kulaklarımı tıkamak zorunda kaldım.

Bana işkence etmeyi bitirdikten sonra, suskunlaştı. "Ondan korkuyor musun?"

Yatağın örtüsünü çekerek altına girdim. "Pek sayılmaz. Bana zarar vermesinden korkmuyorum... başkalarına yapabileceklerinden korkuyorum."

Kalahari'nin şefkatli bakışları ciddileşti. "Aslanlar'dan ayrılalı on yıl oldu. O artık bambaşka biri.

"Gomez onun üç yıl önce Fildişi Sahili'nde olduğunu ve yirmi beş kişiyi öldürdüğünü söyledi. Aralarında bir de kadın varmış!"

Yatakta doğruldu ve dizlerini göğsüne yaklaştırdı. "Düşündüğün gibi değil. Kadın... Bu arada Gomez de kim?"

"Kıvırcık saçlı olan... Tavares'in arkadaşı," dedim, duvarın diğer tarafındaki oturma odasını işaret ederek.

Çekici dudakları öfkeyle küçük bir O şeklini aldı ve kapının ardındaki adamlara bağırdı. "*Hocine, Abdoulaye,*

vous êtes vraiment deux gros cons!” Hocine, Abdoulaye, siz bir çift geri zekâlısınız!

Tamam, anlaşıldı. Bunlar gerçek Gomez ve Tavares değildi ama yeterince yakındı. Oturma odasından gelen kıkırtıları duyunca, Kalahari'nin, emirlerini sorgulayan İlan ve March'a yaptığı gibi onlara saldırmamasından korktum. Ancak Kalahari üstelemedi ve üzgün gözlerle bana baktı. “Kadının adı Charlotte Covington'du. March... onu öldürdü... ama düşündüğün gibi değil. O bir müşteri değildi. Tanrı biliyor, March bunu sağlamak için epey pazarlık etti.”

“Anlamıyorum...”

Kalahari derin bir nefes aldı. “Bu işe... başladığından beri March genel olarak CIA'den iş alıyor. Bu, ABD hükümetine ters düşmemek için kolay bir yol. March onlar için işleri yoluna koyuyor, Amerika da, müşterilerini iyi seçtiği takdirde onun geri kalan faaliyetlerine göz yumuyordu. Elbette March'a asla çok güvenmediler, bu yüzden birkaç yıl önce Erwin adında bir adam, müşterilerinden birini March'ın yatağına koymaya çalıştı. Bu, onu göz önünde tutmanın en iyi yolu gibi görünüyordu.”

Parçaları bir araya getirirken ürperdim. “Charlotte mu?”

“Kesinlikle. İnsani yardım görevlisi kimliğiyle çalışıyordu – bana sorarsan aşırı abartmıştı. Ama bu sorun olmadı çünkü tanıştıktan hemen sonra March, adamlarından birine onu takip ettirdi, yani en başından beri kadının CIA'den olduğunu biliyordu.”

“Anlamıyorum, başından beri casus olduğunu biliyorsa, neden umursadı?”

Kalahari'nin yanıtına derin bir iç çekiş eşlik etti. “Çünkü o bir geri zekâlı ve ateşle oynadı. Bir süre onunla dalga geçti ama sonra gönlünü kadına kaptırdı. İşte o zaman kadına gidip her şeyi bildiğini ama yine de onu sevdiğini söyledi.”

“Ama... kadın da onu seviyor muydu?” Kıskanmamıştım, daha çok March’ın bu kadını neden öldürdüğünü merak ediyordum.

Kalahari omuzlarını silkti. “İşin aslı, bilmiyorum. Ben onu sadece birkaç kez gördüm. March’a nasıl baktığını düşünürsek, belki biraz seviyordu ama March’ın onu sevdiği gibi değil. March onun için uçurumdan bile atlardı. Ne derler bilirsin: En çok acıyı ilk yara verir.”

Migrenin ilk belirtileriyle savaşıarak burnumun keme-rini ovdum. “Kadının onu sevmediğini fark edemedi mi?”

“Maalesef. March aşkını ilan ettiğinde, kadın bu koşullar altında göreve devam edemeyeceğini söyledi ve ayrıldı.”

Yattığım yerde iyice sindim. “Ah.”

“Kesinlikle. Viski şişesini çıkarması için gerçekten bir şey olması lazımdır ve bu, o anlardan biriydi. Bir süre yaralarının iyileşmesini bekledi, ben de kadının adını bir daha duymayacağımızı düşündüm. Ama sekiz hafta sonra, iç savaş patlak verdiğinde kadın, başka bir casusla birlikte Gbagbo’nun özel kuvvetlerine sızmaya çalışırken yakalandı. Dediğim gibi STK kılıfı tamamen saçmalıktı!”

“March onu kurtarmaya mı gitti?”

“Erwin’le bir anlaşma yaptı ve CIA onu temizlik işi için tuttu. Aralarındaki anlaşmaya göre March, Charlotte’u öldürmek yerine onu silecek ve hiç kimse soru sormayacaktı.”

“Gomez işkence gördüklerini söyledi, korkunç olduğunu...” diye mırıldandım.

Kalahari zorlukla yutkunarak bakışlarını kaçırdı. “March çok geç kalmıştı. Liberyalıların kadınla işleri bitmişti. Onu diri diri yakmışlardı. March üsse vardığında... yapacak bir şey kalmamıştı.”

Boğazım yükselen safrayla yandı. “Yani... acısını bitirmek için mi onu öldürdü?”

Kendini nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum, aslında bunu nasıl yapabildiğini de düşünemiyordum. Belli bir noktadan sonra acıyla dolu bir hayat sürdürmeye umutsuzca çabalamak yerine ölümün tercih edilebileceğini düşünüyordum. Ancak olayın dehşeti aklımdan çıkmıyordu. Charlotte mu istemişti? Onun yerine kararı March mı vermişti? Annemin bedeninin arabanın içinde yanmaya bırakılmasının hatırası zihnimi doldurdu ve mide bulantısı bedenimi sardı.

Bir başka migren atağı geliyordu.

YİRMİ BURUŞUK

Leigh'in ağzını muayene eden seksi doktor, kontrol altına alamadığı bir tutkuyla kükredi. Az sonra, dilini böyle aşağıda tutacak bir kaşık olmayacaktı.

- Rayna Kissings, Aşk Kliniği 5: Leigh'in Doktoru

Abdoulaye ve Hocine saçma kod adları seçmeye meyilli olabilirlerdi ama gerçekten de polistiler ve bu da mahalledeki eczaneden reçete yerine polis kimlikleriyle migren ilacı almalarına olanak sağlıyordu. Ancak süper güçleri kazıklanmaktan kaçmalarına yetmemişti: yalnızca kıymetli ilacım ile değil, yanında bir sürü işe yaramaz vitamin ve nemlendiriciyle çıkageldiler. Emin olun, Fransız bir eczacı sizi her zaman ek "tedaviler" konusunda kandırır.

Hapları aldıktan sonra birkaç saat uyudum. Sabah altı gibi boğuk bir sesle uyandım. Kalahari de bir noktada uyuyakalmıştı ve yanımda horulduyordu. Yataktan elimden geldiği kadar sessizce çıktım ve oturma odasından gelen sesleri daha iyi duymak için parmaklarımın ucuna basarak kapıya gittim.

“Tu veux du café?” Kahve ister misin?

İlan dönmüştü ve ona yanıt veren İngiliz aksanlı sesi karıştırmak mümkün değildi. March da kendi ufak gezintisinden geri dönmüştü. Üçüncü bir ses ona birkaç Fransızca kelime mırıldandı. Soluğumu tutarak kulaklarımı dört açtım.

“Son üç gündür kaç saat uyudun?” diye sordu daha yaşlı bir erkek sesi – acaba bir doktor muydu?

March, “On bir saat,” diye yanıt verdi. Bu cevap gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. Düşününce, yolculuğumuzun başından beri March’ı hiç uyurken görmediğimi fark ettim.

“Yardımcı olacak bir şey alıyor musun? İlaç, hap?” diye sordu ses şüpheyle.

“Kahve, nane şekeri, amfetamin, altmış miligram,” dedi March sakince.

March’ın uyanık kalmak için uyarıcı aldığını duyunca, doktorla benim tepkimiz aynı oldu. “Hımm... sık sık uyarıcı alır mısın?” Bu minik homurtuya eşlik eden çatılmış kaşları gözümde canlandırabiliyordum.

“Sadece arada sırada, işim fazla uyumama izin vermediği zamanlarda.”

Adamın sesi biraz yumuşadı. “Tamam... büyük ihtimalle burada vaktimi boşa harcıyorum ama uyanık kalmak için uyarıcı ve nane şekeri alıp duracağına, hemen yatağa yatıp sekiz saat deliksiz uyumanı öneririm.”

“Teşekkürler, bunu aklımın bir köşesine yazarım.” March’ın sesi oldukça kibardı ama onun medeniyet seviyesini deneyimlemiş biri olarak bunun anlamının aslında, “Defol git, sen benim annem değilsin!” demek olduğunu biliyordum.

“Bunun dışında, fiziksel açıdan hâlâ mükemmel durumdasın. Tamamen iyileşecek ama bir süre için acı hissede-

ceksin.” İlan’ın daha önce dalga geçtiği kocaman morluklardan bahsettiğini anladım ve ne kadar kötü olduklarını merak ettim. “Ama sana bir şey söylememe izin ver. Vücudun artık yirmi yaşındaki gibi hızla iyileşmiyor. Daha dikkatli davranman gereken yaşlara geliyorsun.”

March artık yanıt vermiyordu. Belki de bu ihtiyar Fransız doktorun ona yaşlı demesinden hoşlanmamıştı.

“Önünde hâlâ birkaç iyi yıl var ama işler gittikçe zorlaşacak. Sen de bunu hissediyorsun, değil mi?” Kahretsin, bu adam ne kadar patavatsızdı! “Aile, çocuklar?” diye devam etti.

“Yok,” dedi March duygusuzca.

“O zaman git ve bir aile kur. Sizin gibi adamların zamanında emekli olmasını sağlayan tek şey budur,” dedi doktor ufak bir kahkahayla.

Asla Asla Deme’de ihtiyar James Bond’u oynayan Sean Connery’yi izlediğimde olduğu gibi, March için üzüldüm. Ne de olsa March o kadar da yaşlı değildi. Elbette vücudunu çoğu insana göre fazla yormuştu ama bu vaaz verme meraklısı büyükbaba, ona resmen bir tekerlekli sandalyeye oturup çengel bulmaca çözmesini söylüyordu! Birinin gerçekleri savunması gerektiğini hissettiğimden ve ihtiyar, buruşuk Sör Sean Connery’nin, elli üç yaşında bile dublör kullanmadığını hatırladığım için, dikkatle hareket ederek kapıyı ittim.

“Ona ihtiyar demeyi bırak!” diye fısıldadım, adaleti sağlarken Kalahari’yi uyandırmaktan korkarak.

Loş oturma odasında March koltukta oturuyor; epey gür, kıvrıkcık, beyaz saçları ve ufak bıyığı olan bir adam onun gövdesini bandajlama işini bitiriyordu. Onların yanında İlan, elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle cep telefonuna bakıyordu. Doktor ona da iyi bakmıştı: Yüzünün yanında kocaman bir bandaj vardı.

Kıvırcık-buruşuk adam dönerek bana baktı. “Görünüşe bakılırsa hayranınız bol, Bay...”

“April,” diye tamamladı March. Gerçekten, böyle kod adları kullanan bir adam için savaşmaya değer miydi?

Bu arada İlan da şaşkın bakışlarla beni baştan aşağı süzüyordu. Onun bu ısrarlı bakışından rahatsız oldum ve başımı çevirerek yatak odasının kapısını kapattım. “Ne oldu? Yüzümde komik bir şey mi var?”

“Hayır ama bunu Kalahari’den başka birinin üstünde görmek çok tuhaf geldi.” Pembe pijamayı göstererek omuzlarını silkti. Fahişe gibi göstermiyorsa, erkeklerin kadınların ne giydiğiyle ilgilenmediğini duymuştum. İlan bir istisna olmalıydı çünkü Kalahari’nin gardırobuyla yakından ilgileniyor gibiydi.

İlan, Kıvırcık Buruşuk’a parasını ödeyip onu uğurlarken ben March’ın yanına oturdum ve doktorun yaptıklarını inceledim. Tamam, yalan söylüyorum. Bandajlara odaklanamadım; elimden geleni yaptım ama March’ın üstü yine çıplaktı, benim de nöronlarım kısa devre yaptı. Koltuğun yanında duran kâğıt abajurdan yayılan yumuşak ışık, yakışıklı yüzüne ve gövdesindeki vadilerle tepelere vuruyordu. Duşa gireli çok olmamıştı. Ondan yayılan, limonu andıran taze, sabun kokusunu alabiliyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama yüzümü onun göğsüne gömdüğümü, yanaklarımı o kahrolası kıllara sürttüğümü ve yolun sonuna gelmiş kokainmanların tüm torbayı suratlarına boca etmesi gibi, kokusunu içime çekmeyi arzuluyordum.

Bakışlarım göbek deliğine doğru –söylemeliyim, gör-düklerimin en iyisiydi– ve daha aşağılara inip, o tuhaf V şeklindeki kasları ve karnındaki dar kıl sırasıyla birlikte kasıklarının işaret eden bir oka benzeyen bölgede gezinir-

ken, sorgulayan gözlerle bana baktı. Sanırım fark etmeden dudaklarımı yaladım ve bunu anladığımda bu hareketin nasıl yanlış yorumlanabileceğini düşünüp, en temel içgüdülerime karşı gelerek gözlerimi kaçırdım.

Yüzüme boş bir ifade kondurdum. “Bunu aslında hak etmiyorsun ama yine de iyi olup olmadığını soracağım.”

“Harikayım. Peki ya sen?” diye sordu kibar bir gülümsemeyle. “Kalahari yine migreninin tuttuğunu söyledi.”

Kahretsin, bana niye böyle gülümsemek zorundaydı ki? Gamzelerine, hafif kaz ayaklarına, gözlerindeki sıcak ısıltıya baktım... ve beni korkutan şeylerin hepsini unuttu-verdim. Dries, geçmişindeki sırlar ve tepemizde patlayan fırtına. Bir an için, bunların hepsi önemini yitirdi.

Eh, neredeyse hepsi. “Beni bagaja soktun.”

“İşbirliği yapmıyordun,” diye hatırlattı.

Ona dehşetle baktım. “Hiç *arabuluculuk* diye bir şey duydun mu?”

“Sen ara bulmak falan istemiyordun. Benimle kavga etmek istiyordun.”

Pes etmiştim. Yenilgiyi kabul ederek ellerimi kaldırdım. “Biraz kuvvetli çıkışmış olabilirim ve silah konusundaki yeteneklerinin benimkine göre çok üstün olduğunu kabul etmeye hazırım.”

“Özrün kabul edilmiştir.” March kıkırdadı. Ama gülümsemesi hemen düşünceli bir ifadeye dönüştü. “Sen uyurken İlan’la birlikte Étienne’in bürosunu ziyaret ettik. Haklı çıktın: Biz vardığımızda birileri ofisi araştırmıştı. Geride işe yarar bir şey kalmamıştı.”

Burnumun kemerini ovdum. Annemden kalan ipuçları büyük ihtimalle artık Dries’ın elindeydi... ve bana bıraktığı azıcık hatırayı da elimden almışlardı.

March, “Annenin sana neden bir kitap bırakmış olabi-

leceğine dair hâlâ bir fikrin yok mu?” diye sordu, kollarını göğsünde birleştirerek.

“Hayır. Ama mektuptaki ipuçları elmasın Tokyo’da olduğunu gösteriyordu, bu belki de bir tür işaretti. O kitabı çocukken okumuş ve bayılmıştım,” diye açıkladım.

March bu fırsatı, bagaja tıklımadan önceki sohbetimi-ze devam etmek için kullandı. “Konusu açılmışken, annenin Tokyo’daki bağlantısının adı ne? Hani şu ‘âşık olduğun adam’?”

Hiç vazgeçmiyordu. Benim de vazgeçmemem ne kötüydü.

Kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. “Bak, yine şımarıklık yapmayacağım ama oraya seninle birlikte gitmenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlamam gerekiyor. Gerçeği öğrenmek için ikinci bir şansım olmayabilir. Bir anlaşma yaptık March. Eğer sen bana yardım etmezsen ben de sana yardım etmem.”

Gözlerinden bir şüphe ışıltısı geçtiğini sandım ama bu o kadar hızlı geçti ki rüya gördüğümü düşündüm. “Sana sessiz ol dersem, sessiz olacaksın. Geride dur dediğimde geride duracaksın. Bir silaha dokunmamamı söylediğimde, dokunmayacaksın? Anlaşıldı mı?”

Hevesle başımı salladım.

Gülümsemesi hafifçe kurnazlaştı. “Güzel. Şimdi ismi alayım.”

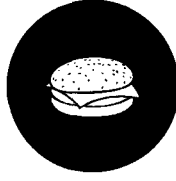
Tam ona söylemek üzereyken, Ilan bana casus ve gölge adam olarak edindiği yirmi yıllık deneyimini sunmak için öne atıldı. “Dur ve düşün kızım! Onu cevizlerinden yakaladın. Bu bilgiyi en iyi şekilde kullan. Bunu boşa harcamak ziyan olur, bence yani.”

Ilan kahve fincanını bize doğru kaldırırken March ona kötü kötü baktı. O an Ilan’ın, bir insanın alabileceği en korkunç intikam için beni kullandığını fark ettim: Karı-

nı, üstelik de bir kereden fazla düdüklelediğini bildiğin bir adamla arkadaş olmak. Onun tavsiyesine uyarak çenemi tuttum ve March'a sııttım. "Adam haklı. Tokyo'ya giden uçağa birlikte bindiğimizde söyleyeceğim."

İlan'ın yüzünde, intikamların en tatlısını alan bir adamın gülümsemesi belirdi. "Gördün mü Island, işte arabuluculuk böyle olur. Şimdi git de hazırlan. March'ın alması gereken emirler var, sonra da ikinizi havaalanına götüreceğim." Bunu söyledikten sonra, Bristol'un süitinden getirdikleri sevgili Monoprix çantamı aldı ve bekleyen ellerime doğru fırlattı.

Ben yatak odasına girerken March sessizce beni izliyordu. Görünüşe bakılırsa Bay Titiz, kazıklanmaya alışkın değildi.

YİRMİ BİR HAMBURGERLER

Yael iç geçirdi. Jake her açıdan mükemmeldi, zengindi, kibardı ve seksiydi. Ama Yahudi değildi. Asla birlikte olmazlardı.

- Ruth Joseph, Kalbim Brooklyn'de Kaldı

En sonunda Kalahari'yi uyandırmadan giyinmeyi bece-remediğim anlaşıldı. Duygu yüklü bir veda sahnesiyle, bana tatlı pastam dedi ve şefkatle sarıldı. Saint-Dominique Sokağı'ndan en sonunda ayrıldığımızda vakit hâlâ erkendi ve İlan ile March evden çıkmadan önce kahve içmiş olsalar da ben kahvaltımı etmemiştim. Boulevard des Capucines'den geçerken zavallı midem acıyla gurulduyordu. Solumdaki Opéra Garnier'nin ön cephesine bakarak March'ın kolunu çekiştirdim. "Operanın içindeki gurme restoranını hiç denedin mi?"

Başını iki yana salladı.

İlan dikiz aynasından bana baktı. "Endişelenme, Paris'teki en iyi restoranlardan birine gidiyoruz!"

March'ın kıkırdamasını görmezden gelerek sıırıttım.
“Gerçekten mi?”

“Evet!”

“Hayır.”

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi. İkisi aynı anda konuşuyordu ve kime güveneceğime karar veremiyordum. İlan son derece rahat, hatta mutlu görünüyordu. Öte yandan March, sanki oraya son gidişinde önüne fare yahnisi gelmiş gibi rahatsızdı. İlan'ın kendine güven dolu gülümsemesini tercih ederek, beklenti içinde ellerimi ovuşturdum.

Boulevard Poissonière'deki efsanevi tiyatro salonu Grand Rex'e vardığımızda saat sekiz buçuktu ve Paris uyanmıştı. Arabalar sabah trafiğinde zorlukla ilerliyor, çalışanlar treni yakalamak için Bonne Nouvelle metro istasyonuna koşuyor ve bulvarın iki tarafındaki büfeler teker teker açılıyordu. İlan bütün yeteneğiyle diğer arabaları geçti ve en sonunda daha ufak, تنها bir sokağa girdik, sonra Trévisé Sokağı'nda adının M.O.B. Cenneti olduğunu duyuran bir restoranın önünde durduk. March'a baktım.

“Mina'nın Organik Burgerleri Cenneti,” diye açıkladı tatsız bir gülümsemeyle.

Günün o saatinde hâlâ kapalıydı ama dükkânın ön camları, belli ki turist çekmek için, leziz hamburger resimleri ve çeşitli dillerde menü bilgisiyle doldurulmuştu. Kapıyı itip içeri girerken, yüksek, çatlak bir ses bize doğru haykırdı. “*On sert pas les juifs ici!*” Yahudilere servisimiz yok!

Toplum içinde dışlanmış olmanın şokuyla irkildim ve nasıl bildiğini merak ettim. “Ama kurallara uymuyorum ki! Domuz eti yiyorum!”

March ve Ilan bana şaşkınlıkla baktılar ve uzun, ahşap tezgâhın ardında camları silen irikiyım adam, boğuk bir kahkaha attı. “*Ah vieux salaud! Ça te suffisait plus de venir, maintenant tu me ramène toute la tribu!*” İhtiyar pislik! Buraya gediğin yetmiyormuş gibi, bir de kabileni yanında getirmişsin!

Pişmiş kelle gibi sırttan Ilan’a baktım ve adının bir ipucu olması gerektiğini anladım. “Sen de mi Yahudi’sin?”

Yavaşça sırtıma vurdu. “Ama jambonlu sandviçe asla hayır demem.”

“Büyükannemle büyükbabamı hiç tanımadım ama annem bu işi epey ciddiye aldıklarını söylemişti. Sanırım bu da bizi kötü Yahudiler yapar.” Gülümsedim.

“Hem de en kötüsü, dostum!” Hepimiz dikkatimizi bizi şiddetle karşılayan deve verdik. Neredeyse Ilan kadar uzundu, biraz daha ihtiyardı ve tıraş edilmiş kafatası, ufak dükkânın tavanını süsleyen rengârenk bohem ışıkların altında parlıyordu. Beyazlamış gür sakalıyla bana doğruca bir çocuk masalındaki devi anımsatıyordu ve bir süre kollarını kaplayan dövmeleri inceledim: İsa’nın yüzü, silahlı İsa, biraz daha silah ve diğer tasarımların arasında çok tuhaf görünen renkli bir parça vardı. “Neden Şirine?”

Ellerini siyah tişörtüne sildi ve tekrar güldü. “Torunum için yaptırđım!”

Bunu çok sevimli buldum ve karşımdakinin belki de kötü bir insan olmadığını düşündüm; yalnızca silahlı İsa resimlerini seven ve hamburger satan bir adamdı. Ben ona en içten gülümsememle bakarken, adam öne doğru eğildi ve rahatsız edici ısıltılar saçan bakışlarını March’a dikti. “Bebegin bir saat önce geldi. Onunla ne yapmayı planladığını sormayacağım ama sana şunu söyleyeceğim:

Sen hasta, çok hasta bir adamsın... bu hoşuma gitti.”

Tamam belki hiç de iyi bir adam değildi. March gözle görülür bir memnuniyetle gülümsedi ve eldivenlerini düzeltti. “Güzel. Test edildi mi?”

“Evet, kendim kontrol ettim. Ukraynalılar birkaç hafta önce donanımını güncellemişler. Harika özellikler eklemişler, bayılacaksınız. ZU cephaneye istemediğine emin misin?”

“Teşekkürler Minas, tungsten yeterli olur,” dedi March.

Araya girmemem gerektiğini hissediyordum ama bazı sorulması gereken bazı sorular vardı. “Tam olarak ne çeşit bir ZU’dan bahsediyoruz?”

March’ın eli, konunun peşini bırakmam için iki küre kemiğimin arasında gezindi ama Minas bu sorudan hiç rahatsız olmamış gibiydi ve kötü adam bakışlarını üzerime öyle bir dikti ki, dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettirdi. “Sence ne çeşit, seni küçük Yahudi?”

Yahudi düşmanı şakalara devam, gerçekten mi? Ben de öfkelenerek, kendimce ona sert bir bakış attım ve parmağını geniş göğsüne doğru salladım. “Bence sen zayıflatılmış uranyum satıyorsun ve kanser olacaksın!”

Minas elini şaşkınlıkla ağzına götürdü ama aslında dalga geçtiği, gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. “Dostum, bu kıza bebekleri leyleklerin getirmediğini anlatman lazım.”

“Bunu düşüneneğim.” March iç geçirdi. “Biz bu sohbeti alt katta bitirirken biri Island’a kahvaltı verebilir mi?”

Arkamızdan bir kadın sesi geldi. “*Je m’en occupe. Va faire ton business avec Minas.*” Ben hallederim. Sen Minas’la işini hallet.

İçeri giren toplu kadını fark etmemiştim. Minas’la aynı yaşta görünüyordu ama uzun saçları, herhalde beyazla-

rı kapatmak için, mavimsi siyaha boyanmıştı. Gözleri Minas'a göre çok daha yumuşaktı ve oval suratına bakınca gençliğinde çok çarpıcı bir güzelliği olduğu belliydi. Tekrar konuştuğunda dudakları içten bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hiç kimse Anoush'un sofrasından aç kalkmaz!"

March'ın kaşlarını çatıldığını gördüm ama İlan, Minas ve o dar merdivende gözden kaybolurken bunu düşünmedim bile.

Sonuçta Minas'ın Organik Burger Cenneti'nde çok şey yemedim ama erkeklerin gelmesini beklerken Anoush'la hoş bir sohbet ettik. Bana torununun fotoğraflarını gösterdi ve Minas'ın bir yandan restoranda çalışırken bir yandan da bodrumda silah sattığını anlattı. Silah dükkânının iyi olup olmadığını bilmiyorum –March siparişinden oldukça memnun görünüyordu– ama restoranın kızarmış patatesi iyiydi, waffle'ları da fena değildi.

Hamburger yemedim çünkü Anoush bana benimsedikleri harika iş modelinden bahsetti; Romanya'dan yarı yarıya at ve porsuk artıkları alıyor, kıyma makinesinden geçiriyor, son ürüne organik dana hamburgeri etiketi koyup "zekâ özürlü hippilere" satıyorlardı. Kâr marjları muhteseme yakındı ve havalı genç Parisliler Anoush'un kişniş ve biberiyeli duble keçi peyniri için sıraya giriyorlardı. Bu da gerçek keçi peyniri değildi, bir araya getirilip sonra da ince ince dilimlenmiş çeşitli mayalı peynir artıklarının karışımıydı. Bu alanda da kâr marjı inanılmazdı.

Suyumu yudumlarken –"ev yapımı" milkshake'ler pek içimi açmamıştı– üç erkek, dar merdivenden çıktılar. Minas'ın iş ahlakının silahlar konusunda daha kuvvetli

olmasını dilediğimi fark ettim çünkü March'ın, kendi silahının saçma bir hatası yüzünden ölmesini istemiyordum. Bu endişe az sonra çok daha önemli bir endişenin gölgesinde kaldı.

“Sen ne... March, ondan ne satın aldın sen?”

Eminim daha önce “oğlanlar ve oyuncakları” deyişini duymuşsunuzdur. Eh ben de tam olarak bu duruma şahitlik ediyordum. March, kendinden bile ağır görünen, uzun ve geniş, siyah metal çantayı taşıırken hınzır hınzır gülümsüyordu ve İlan'ın suratında, “Ben de oynayabilir miyim?” bakışı vardı.

Tam ayrılmak üzereyken Minas bize baktı ve avucunu yumrukladı. “*Putain, j'ai failli oublier!*” Kahretsin, neredeyse unutuyordum!

Yalan söylemeyeceğim. Minas'ın ufak merdivenden aceleyle indiğini görünce aklıma ilk gelen şey, onun gerçekten de silahları, hamburgerleri gibi sattığı ve silahın namlusunu tutan minik vidalardan birini unuttuğu –ya da gerçek gibi görünen plastik bir vida getirdiği– oldu. Şaşkınlıkla yanıldığımı gördüm. Geri döndüğünde elinde poşete sarılmış birkaç siyah tişört ve anahtarlık vardı. Hepimize birer tane verdi ve bir süre elimdeki tişörtlere bakakaldım. Giyeceğimden emin değildim çünkü XXL bendi ve üzerinde Minas'ın dükkânının logosu ve bir AK-47'nin önünde duran kanla kaplı bir kafatası vardı. Ama anahtarlık çok sevimliydi. Üzerine İsa işlenmiş ufak ve ağır bir çelik tüptü. Minas'ın İsa'yı çok sevdiğini anlamaya başlıyordum.

Elimden anahtarlığı alan Minas bana babacan bir gülümsemeyle baktı. “Şuna bak. Hiç kimse bir Minas kızına tecavüz edemez!”

Ufak tüpün iki yanına basarken, kaşlarım merakla

kalktı; tüpün iki yanından jiletler çıktı. “Bu çok havalı...”

Benim kadar etkilenmeyen March, dükkân sahibine sertçe başını salladı.

“İkinize de teşekkürler. Minas, seninle iş yapmak her zaman zevktir.”

İlan, March'ın koca çantayı arabaya koymasına yardım etti ama çanta o kadar büyüktü ki arabaya sığması için arka koltuğu indirmemiz gerekti. Her şey yerleştirildikten sonra arabanın kapısını açtım ama daha oturamadan March'ın uzattığı el beni durdurdu. Yukarıya dönük avucuna şaşkınlıkla baktım. “Ne?”

“Üzgünüm Island. Anlaşmamız gereği hiçbir silaha dokunmaman gerekiyor. Sende kalmasına izin veremem.”

Ona kocaman üzgün gözlerle baktım. “Ama bu bir hediye... hem senin üzerinde hiç kullanmayacağım ki.”

Üzgün gözler işe yaramamıştı – herhalde İlan'ın küçük numarasını hâlâ sindiremediği için. Eli olduğu yerde, sabırla bekledi. İç geçirerek Minas'ın anahtarlığını verdim ve tişörtü sıkı sıkı tutarak arabaya bindim. En azından elimde o vardı.

YİRMİ İKİ ŞİŞE

İş öpüşmeye gelince, az aslına çoktur: eğer ne yaptığınızı bilmiyorsanız, hiçbir şey yapmamak en iyisidir. Denizyıldızı olun. Denizyıldızı yatacak birini bulur. Özellikle de cinsiyetsiz olanlar. Ama bu bölüm sizin cinsiyeti olan bir denizyıldızı olduğunuz varsayımıyla yazıldı.

- Aurelia Nichols ve Billy Jean, *25 Yaşından Sonra Bekâretini Kaybetmenin 101 Yolu*

Alıştığımı söyleyecek kadar ileri gitmiyorum ama bir saat sonra Coulommier asfaltına çıktığımızda, özel bir jetle, ıssızlığın ortasından bir yerden ayrılmamız bana neredeyse doğal geldi. Bu bizim için en güvenli koşuldu çünkü March'ı, Minas'tan aldığı koca çantayla havaalanı güvenliğinden geçerken hayal edemiyordum: içinde her ne varsa, rüşvet yedirilmiş görevliler bile böyle kocaman bir çantayı görmezden gelemezdi.

İlan'a veda ettiğim için biraz üzgündüm; hiç kaybetmediği sakinliğine ve onun yanında kendimi güvende his-

setmeye alışmıştım. Ona sarılıp tütün kokusuyla karışan baharatlı parfümünü içime çektim. Beni –ve benden daha çok March’ı– şaşırtan şeyse, beni kocaman elleriyle sararak karşılık vermesiydi. March’a İlan’ın o gün kulağıma ne fısıldadığını hiç söylemedim ama dudak okuyup zaten öğrendiğini düşünmeden de edemedim. O an İlan’ın sözlerinin gerçek anlamını kavrayamamıştım, hatta benimle dalga geçtiğini sanmıştım.

“C’est pas à moi qu’il faut que tu t’accroches, ma belle...”
Asıl sarılman gereken kişi ben değilim, tatlım...

İlan gittikten sonra, bizi Fransa’ya getiren uçaktan biraz daha uzun, beyaz jete doğru yürümeye başladık. Bu seferki boya işi konusunda daha sert davranmam gerekiyor: Hiç beğenmedim. Yani ne boyası? Gövde boyunca çizilmiş birkaç siyah şerit sayılır mıydı hiç? Üzgünüm G650, bana seni sınıfta bırakmaktan başka seçenek bırakmadın.

March benim bakışımı fark etti. “Memnun olmamış gibisin.”

“Miras’ın boyası daha güzeldi. Bu çok sade,” dedim, tıpkı bir uçak uzmanı gibi çenemi kaşıyarak.

March güldü. “Ah şimdi de prenses mi oldun? Gulfstream sana yetmedi mi?”

“Sanırım yetmedi.” Gülümseyerek omuzlarımı silktilim.

Jetin içinde, siyah deri pantolon ve siyah-beyaz, enine çizgili tişört giymiş, uzun, genç bir kadın bizi bekliyordu. Alev gibi kırmızı bukleleri vardı ve bizi ağır bir Doğu Avrupa aksanıyla karşıladı. “Uçağa hoş geldiniz. Ben Ekaterina, bugün pilotunuz ben olacağım.”

Elimi uzattım. “Ben Island ve aslında bir suçlu değilim.” March’ı işaret ederek devam ettim. “Bu da March. O, şey...” Sabıka kaydını Ekaterina’yla paylaşmamı istemedi-

ğini söyleyen bakışlarını görünce sustum.

Ekaterina omuzlarını silkti. “Endişelenmeyin, ben uçarım ve asla soru sormam.”

O konuşurken, tişörtündeki çizgileri daha önce nerede gördüğümü hatırladım. “Bu bir Rus ordusu tişörtü mü?”

“Evet, *telnyashka!*” dedi; elini gururla geniş göğsüne vururken yeşil gözleri ışıldıyordu.

“Harika... Peki orduda mıydın?”

“Hayır, ağabeyim Vitali. Ondan çaldım,” diye yanıtladı neşeyle. Sonra, March’a bakarak, arkamızdaki kocaman deri koltukları işaret etti. “On dakika içinde kalkacağız.”

March başıyla onayladı ve mutfağa yakın bir yerdeki karşılıklı iki koltuğa oturduk. Ekaterina kokpite girerken, ufak, beyaz kapıya kıskanarak baktım.

March, zihnimi okumuş gibi, “Belki kalkıştan sonra Eka-terina’ya, bize kokpiti göstermesini rica edebiliriz,” dedi.

“Hımm, olabilir,” dedim, bu teklifin içimdeki çocuğu nasıl heyecanlandığını belli etmemeye çalışarak.

“Bunu bir düşün derim, senin için bu pazarlığı yapabilirim, sen de bana annenin irtibatının adını verirsin.”

Motorlar çalışırken ofladım. “Yardıma gerek olduğunu sanmıyorum, ayrıca canım istediğinde sana istediğin ismi vereceğim.”

March gözlerini kıstı. Ne kadar da dirençli bir pislikti. “Nasıl istersen... ama uçuş sırasında uyumamaya çalış. Ne olacağını asla bilemezsin.”

Bir önceki uçak yolculuğunda beni koltuğuma kelepçelediğini hatırlayınca, boynumu çıtlattım ve bunun bir daha tekrarlanmayacağına karar verdim.

Artık kararan gökyüzünde, bulutların üzerinde birkaç saatir uçuyorduk. Bulutların arasından ara sıra gördüğüm karlı ve kayalık manzara, Rusya'nın üstünde olduğumuzu gösteriyordu. March telefonundan bir şey okuyarak vakit geçirmişti, şimdi de acayip bir konsantrasyonla bulmaca çözüyordu. Dergisinin arkasına yapıştırılmış olan etiketi gördüğümde sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Bay December adıyla, bir bulmaca dergisine aboneliği vardı.

Çok bir şey değildi ama beni mutlu etti. Kalahari'nin evindeki gibi sessizce beni izlemek yerine, hoşlandığı şeyi yapacak kadar bana güveniyordu, bu da kendimi zafer kazanmışım gibi hissetmeme neden oldu. Derginin son sayfasında gezinen kalem aşağı indi ve March, dudaklarında halinden memnun bir gülümsemeyle, birkaç harf yazdı.

“Sonuncuyu mu bitirdin?”

Dergiyi kapatarak koltuklarımızın arasındaki sehpa-ya bıraktı. “Evet. Bana şu adamın adını söylemeye hazır mısın?”

Bütün yol boyunca bunu düşünüp düşünmediğini merak ederek derin derin iç geçirdim. Herhalde öyleydi.

Tokyo'ya giden bir uçağın içinde olduğumdan ona karşı kullanacak bahanem kalmamıştı, o yüzden konuşmaya başladım. “Adı Masaharu Niyama. Şimdi otuz yaşında falan olmalı. Kotobaşı'de yaşıyordu ama hâlâ orada olup olmadığını bilmiyorum. Umarım ölmemiştir.”

March telefonunu çıkardı ve ben anlatırken bir şeyler yazdı. Birkaç saniye sonra ekranda çıkan bilgileri inceliyordu ve bana bilmiş bilmiş gülümsedi. “Endişelenme. Adamın hâlâ yaşıyor. Masaharu Niyama, otuz üç yaşında, işsiz. Ev adresi babasınıninkiyle aynı: 4. Mahalle, 14-4-Kotobaşı.”

Eski alevler canlanacağı ve Masaharu'yu takip edebileceğim için sevinmekle meşgul olmalıydım ama başka

önceliklerim olduğunu itiraf etmeliyim. “Bekle, burada internet bağlantısı mı var?”

March başını salladı, ben de ona doğru atılarak telefona uzandım. “Alabilir miyim?”

Telefonu hevesli ellerimden uzaklaştırdı. “Neden?”

“Bilmiyorum... e-postalarımı kontrol etmek, Joy’a yazmak, haberleri okumak...” Ayrıca telefonuna Triple Town yükleyip bir süre oynayacaktım ama March’ın bunu bilmesi gerekmiyordu.

“Belli ki önemli bir şey değil,” dedi sakın sakın. “Pazarlık yapmayı madem bu kadar çok seviyorsun, telefonumu kullanma karşılığında bana ne vereceksin?”

Pislik alarmı! O alaycı gülüşü başka şeyle karıştırmak imkânsızdı. Sefil zamanlarım bitmemişti – yani eğer e-postalarımı kontrol etmek istiyorsam. “Aslında, elimde hiçbir şey yok...” Eh, bu pek de doğru değildi. Kulüpte Étienne’le kısa karşılaşmamızdan beri beni rahatsız eden bir şey vardı ama daha çaresiz zamanlar için gerekebilirdi, o yüzden bu kartı kullanmamaya karar verdim.

“Çok kötü.” Omuzlarını silktili.

Ne diyebilirim ki? Ben neredeyse üç gündür internete bağlanamayan ve bilgisayarına ulaşamayan zavallı, minik bir teknoloji kurduydu ve Facebook hesabımda bildirimler birikmiş olmalıydı. “Peki şuna ne dersin? Yere inene kadar bana istediğin her soruyu sor, ben de cevaplayayım! Masaharu hakkında ya da Kalahari’yle konuştuklarımız hakkında olabilir... her şey olabilir. Karşılığında telefonu ne zaman istersem kullanabileceğim, ayrıca istediğim uygulamayı indirmeme izin vereceksin!”

Telefonu verirken attığı o bakış... o mavi göllerdeki zalim ısıltı. Joy’un Southampton’daki hafta sonu ve “dünyanın en tatlı” fotoğrafçısıyla yolun aşağısındaki Hint resto-

ranında nasıl tanıştığını konusunda yazdıklarından ziyade buna dikkat etmeliydim. E-postalara yanıt vererek, Triple Town hesabımda bir şato inşa ederek, hava durumunu okuyarak ve üvey annemin sen son blog yazısına yorum yaparak, tatlı mı tatlı bir saat geçirdim. Janice'in kimse-nin ziyaret etmediği bir vegan yemek blogu var, o yüzden babamla ben, onun internete katkılarından dolayı kendini mutlu hissetmesi için ona yorum bırakmak zorundayız.

Telefonu minnettar bir gülümsemeyle eline bırakırken, bakışları yumuşadı ve burnumun üstüne nazik, cilveli bir dokunuşla... beni mahvetmeye girişti. "Kalahari sana hakkımda ne söyledi? Acele etme. Kesinlikle her şeyi duymak istiyorum."

Kalp atışlarımın hızlandığını ve kulaklarımın kızardığını hissettim. Kahretsin. Her şeyi mi? "Ben... o... eee... pek de çok şey söylemedi."

"Ne kadar da çirkin bir küçük yalan bu. Yeniden deneyelim."

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve kendime bunun soğuk duş gibi çabucak ve düşünmeden halledilmesi gerektiğini söyledim. "Eski sevgilin olduğunu, güzellik salonunu almasına yardım ettiğini, iyi biri olduğunu ama bir kontrol perisi olduğunu ve temizlik... alışkanlığının eskiden çok daha kötü olduğunu söyledi. Onunla evlilik hakkında konuştuğunu ama kendi kanatlarını açması için onu özgür bıraktığını çünkü fazla kontrolcü olduğunu bildiğini anlattı. Uzun zamandır yalnız olduğunu ve kendini kadınlara beğendirmek konusunda pek başarılı olmadığını söyledi. Bir de..." Yutkundum. "Sünetsiz olduğundan..." O noktada kızarmış yanaklarımı gizlemek için yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Yataktaki biraz fazla klasik olduğundan, macerayı pek sev-

mediğinden bahsetti.” Utançtan kıpkırmızı, sustum. Ancak bahsetmediğim iki konu vardı ve bunları sormaması için dua ettim.

“Ne kadar da şaşırtıcı miktarda detay vermiş. Belki ölçü de vermiştir?” dedi o affetmeyen poker gülümsemesiyle.

“Evet. Tekrar etmeyi reddediyorum,” diye doğruladım dişlerimi sıkarak.

“Ben de tekrarlatmayacağım zaten.” Başını salladı. “Bu kadar mı? Bariz bir gerilim hissediyorum. Beni fazlasıyla mutsuz edecek birkaç şeyi atladın sanki.”

Artık gülümsemiyordu.

Koltuğumda rahatsızlıkla kıpırdandım. “Sırtındaki yarayı biliyorum... Aslanlarla ilgili olanı.”

Yalan söylemem için bana meydan okuyan gözleriyle, “Ve?” diye devam etti.

“Ve Charlotte’la olanları da biliyorum.”

March sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi bir an için rahatladı, sonra dudaklarını birbirine bastırdı. “Peki hepsi hakkındaki düşüncen nedir?”

Midem düğüm düğüm oldu. Bu ufak sorgulama oyununun *hemen* sona ermesini istiyordum. “March, üzgünüm, biliyorum bunların hiçbiri beni ilgilendirmez ve bu hikâyeleri dinlememeliydim. Eminim o adamları bırakırken iyi bir nedenin vardı... ve Charlotte’u...” Sesim kısıldı. “O... o zaman ve şimdi ne hissettiğini sadece tahmin edebilirim. Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor. Beni öldüreceğini falan düşünmüyorum.”

Hayattayken Charlotte’un neye benzediğine dair en ufak fikrim yoktu Gözümde tek canlandırabildiğim, kömürleşmiş bir bedendi. Annemi yanan arabamızda düşündüğümde de gözümün önüne aynı kömürleşmiş beden

geliyordu. Bundan daha kuvvetli olmak ve March bana işkence etmekten bıkana kadar sorularına yanıt vermek istiyordum ama bunu yapamıyordum.

Bir damla gözyaşı, iki damla.

Kendimi tutmayı başaramadım ve gözlerimden süzülen yaşlar, ağır inciler gibi burnumun ucunda birikti. “Üz-üzgünüm!”

Son beş dakikadır yüzüne taktığı ifadesiz maske düşü-verdi ve March’ın suratında daha önce hiç görmediğim bir ifade gördüm – onun neredeyse savunmasız görünmesine neden olan bir üzüntü, suçluluk ve endişe karışımı.

Ayağa kalktı ve yanıma gelerek diz çöktü, bir elini koltuğun koluna koydu, serbest kalan elini de yanağıma götürerek yaşlarımı sildi. Yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. “İsland, ben özel hayatına özen gösteren bir insanım. Yalnız yaşıyorum, çok arkadaşım yok ve Kalahari’nin hikâyelerinden de anlamışsındır, pek de öyle muhteşem bir hayatım yok.

İfşa edilmekten hoşlanmıyorum ve Kalahari’nin de bunu bilmesini sağlayacağım. Öfkemi senden çıkarmamalıydım, özür dilerim.”

“Ama onunla arkadaş kalacaksınız, değil mi?” diye burnumu çektim.

“Elbette. Kalahari’yle dürüstçe konuşacağım ve intikam da alacağım ama onu tanıyorum. Niyetinin kötü olmadığını biliyorum ve sanırım dünyanın sonu da gelmez.” Gülümsedi.

“İntikam mı?”

“Tlan’ın onun için Hermes’ten sipariş ettiği timsah derisi çantayı ne kadar uzun zamandır beklediğini bilmiyosun, değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Yedi aydır. Çantanın ne zaman tamamlanıp teslim edileceğini biliyor musun?”

Bir kez daha başımı iki yana salladım.

“Asla. Bir ‘pislik’, butikteki asistanı arayarak siparişi iptal etti.” Şimdi o gözlerde saf *kötülük* vardı.

Söyledikleri karşısında gülmeden edemedim. March kızmıştı ama çok fazla kızmaması beni rahatlattı. Olanları düşününce, hiç düşünmeden elini tuttum. “Bir kez daha özür dilerim. Oldukça tuhaf birisin ama seni mutlu edecek birini bulmayı hak ediyorsun ve eminim bu bir gün olacak. Bununla birlikte, sözümün arkasındayım: genellikle ukala bir pislisin.”

Çenemden süzülen son damla yaşı başparmağıyla sildi ve parmaklarının normalden bir, belki de iki saniye fazla gezinmesi içimi titretti.

“Eskiden sürekli Charlotte’u düşünürdüm, gecenin bir yarısında onu düşünerek uyanırdım... ama artık bunu yapmıyorum,” dedi March üzüntüyle.

Böyle mahrem bir itirafa nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum. Aslında keşke bunu hiç duymasaydım diye düşündüm. Ne de olsa özel hayatını gizli tutmayı sevdiğini o söylemişti. Konunun unutulmasını umarak, zayıf bir gülümsemeyle koltuğumdan kalktım. “Ben... ben gidip içecek bir şey alacağım.”

March, mutfaka geçebilmem için kenara çekildi, sonra herhalde kendisi için de bir şey almak için beni takip etti. Sanırım bu noktada, kadere falan inanmadığımı söylemeliyim: Başka teorim var ve sizi tuhaf durumlara sokmak için birleşen atomaltı trol parçacıklar içeriyor. Neyse işte, bu parçacıklar yine görevlerini yaptılar – ya da yalnızca bir hava boşluğuydu. Mini buzdolabından bir soda alırken uçak karanlık bulutların üzerinde sarsılmaya ve bir

panayır treni gibi sallanmaya başladı. Panik halinde geriye doğru sendeledim ve omuzlarımı *mutfağın kontrplak duvarına* çarptım, March da beni tutmak için öne atıldı.

Uçak düşüyor gibiydi, soda şişesi birkaç adım ötede, gri halının üzerinde yuvarlanıyordu ve ben artık düşünemiyordum. March'ın bedeni bedenime yapışmış, beni duvara sıkıştırmıştı ve yüzlerimiz arasında birkaç santim mesafe kalana kadar hafifçe eğildi. Onun kokusunu alabiliyordum, nane şekerini, belli belirsiz çamaşır deterjanını duyuyordum ve başımı kaldırmaya cesaret edemiyordum çünkü çenesi alnımı okşuyordu.

Hiç ses çıkarmadı.

Sakin nefeslerini dinledim ve yere düşmememi sağlayan tek şey oymuş gibi kollarını sıkıca tuttum.

March hafifçe kıpırdadı ve şakağında, çenesindeki sert kılların yerini çok daha yumuşak bir dokunuş, dudakları aldı.

O kahrolası şişe hâlâ yerde yuvarlanıyor, içindeki sıvı hafif fısırtılarla plastik duvarlara çarpıyordu. Başım da onunla aynı ritimde dönüyordu. March'ın parmakları çenemi yukarı kaldırınca onun gözlerine bakmaktan başka şansım yoktu; koyu, büyüleyici mavilikleri bana arabada olanları anımsatıyordu. Sakinliğim ve kendine güvenim yok olmuştu: Gördüğüm tek şey kafa karışıklığıydı; sanki o da neler olduğundan pek emin değil gibiydi.

Tamam, bu kesinlikle arabada olanlara benziyordu.

March'ın dudakları ilk defa benim dudaklarımla buluştu; bir eliyle beni kendine çekerken, diğer eliyle denge de durmamı sağlıyordu.

Çok vahşi bir öpücük değildi –Kalahari'nin renkli itiraflarından, ne kadar heyecanlı olursa olsun pek de volkan tipi bir adam olmadığını biliyordum zaten– ve ilk

başta biraz tereddütlüydü. Ama harekete geçtikten sonra, düşman hatlarına girmeyi sabırla bekleyen kibar bir haydut olduğu anlaşıldı.

Korkarım benim performansım pek iç açıcı değildi ama bunu son derece tutkulu ve seksi bir gösteri olarak hatırlamayı tercih ediyorum. Yani, dilinin dudaklarımı aralamaya çalıştığını fark ettiğimde başımı çevirmedim, bence bu büyük bir gelişme sayılır. Yalnızca gözlerimi kapadım, ağzımı açtım ve March'ın, genellikle diş fırçası ve çikolata için ayrılmış bölgeleri titizlikle keşfetmesine izin verdim. Ben de onu öpmeyi denedim ama zamanlamam berbattı, o yüzden dişlerimiz ikinci kez çarpıştığında pes ettim ve sevgili hayatım için ona tutundum.

Neredeyse mantıklı düşünebilecek durumda olmayı dileyecektim çünkü bu ilk Fransız öpücüğünden öğrenip kayda alacağım çok şey vardı: tükürüğün tuhaf, mineral tadı, nane aroması ve daha önce hiç duymadığım bir sürü imkânsız sinir bağlantısı. Biri damağınızı gıdıkladığında bunu göğüslerinizde hissetmeniz normal miydi?

March en sonunda dil işinde yavaşladı –herhalde nefes alacaktı– ama alt dudakımı bırakması biraz uzun sürdü. Aslında çok da bir şey fark etmezdi, öyle bir başım dönmüştü ki ağzımı kapatmayı unuttum. Bedenim ona yastı, parmaklarım kollarında, dudaklarım sessiz bir O şeklinde, öylece dikildim. March'ın sağ eli yanağımı kavradı ve şefkatli bir gülümsemeyle kibarca çenemi kaldırdı; tüm sistemim hata verip çöktükten sonra ağzımı manuel olarak kapattı.

Olayın büyüklüğü en sonunda nöronlarım tarafından beynime iletdikten sonra, tam bir cümle kuramadan otuz saniye kadar daha gözlerimi kırıştırdım.

“Beni öptün.”

Nobel Ödülü seviyesinde bir bilimsel çıkarım, dostlar!
“Öptüm.”

“Bu epeyce önemli bir şey, değil mi?” Sesim çatladı, olanlar yüzünden biraz strese girmiş gibi çıkmış olmalıydı ama aslında sinirimi bozan şey March’ın sakinliği idi. Onu hafifçe ittim, kollarım ve bacaklarım tutmuyor gibiydi. Gözlerine bakamıyordum, o yüzden halıdaki çok enteresan bir noktaya odaklandım.

Tepemde iç geçirdi. “Bu çok hızlı geliyor.”

Yeniden March’a baktım. Bu bir soru değil, daha çok bir bildirimdi. Yüzünde hâlâ o sakin ifade vardı ve gözündeki bilmiş ışıltı, ona karşı çıkma isteğimi kamçıliyordu. Ama haklıydı. Aramızda oluşan arızalı bağ hakkında konuşmam için henüz çok erkendi ve March dosyamı, hazır olduğumdan emin olmadığım şeylerle hızla dolduruyordu.

Dışarıda, gökyüzü uçağın bir tarafında neredeyse tamamen kararmıştı ama diğer yanda muhteşem bir günbatımı, bulutları canlı kırmızı ve pembelere boyuyordu. Gün ışığını kovalıyorduk. Uçak sabahın ilerleyen saatlerinde Tokyo’ya inecekti ve eğer uçakta uyumazsam bütün gün zombi gibi gezecektim.

“Belki inmeden önce... biraz dinlenmeye çalışmalıyım.”

“Mükemmel fikir.” Koltuklarımıza dönerken kolunu omzuma sardı ve başını salladı. “Önümüzde uzun bir gün var ve hatırladığım kadarıyla, sana romantik bir randevu borçluyum.” Gözlerinin kenarları kırıştı. “Belki de buradan başlamalıyız.”

Oturup koltuğumu yatırırken ona baktım ve verilebilecek uygun bir yanıt aramaya başladım. March ve benim... durumumuz için kullanılan resmi bir terim var mıydı?

Yana dönerek, March’ın gidip mutfak dolaplarının birinden bir örtü almasını izledim. Geri geldi ve örtüyü

bana verirken, göğsümü titreten bir gülümsemeyle baktı. Kendi koltuğuna yöneldiğinde elini tutarak onu durdurdum. “March... bu iş nasıl oluyor? Artık birbirimize güveniyor muyuz?” diye fısıldadım.

Sesinde, daha önce gözlerinde gördüğüm şefkat ve kafa karışıklığı vardı. “Korkarım öyle, Island.”

YİRMİ ÜÇ **BUZLU KAHVE**

Aşk ne kadar kuvvetli, sınırsız, kör bir şey, diye düşündü Roger. Evet, onun aşkı Bernadette'in aslında bir erkek ve onun uzun zaman önce kaybettiği yarı üvey erkek kardeşi Bernard olduğu gerçeğine kördü.

- Dany Butter, *Louisville'de Son Tango*

Sizin için sakıncası yoksa, uçağı Çofu Havaalanı'na indiren kişinin ben olduğumu resmen ilan edeceğim ve bu neredeyse doğru. Ekaterina sağındaki boş koltuğa oturmama ve iniş takımlarını açan kolu çekmeme izin verdi March bunu ilk duyduğu andan itibaren endişeyle bizi izliyordu. Endişelenmeyin, iniş takımları açıldı ve hikâyem, Japonya kırsalındaki minik bir havaalanına çakılarak son bulmadı.

Hiç tutuklanmamış olmamıza rağmen insanlara sahte pasaport göstermeye alışabileceğimi hiç sanmıyordum ve March'ın nasıl bu kadar rahat olduğunu da merak ediyordum. Bekleme salonundan geçerken devasa siyah çanta

epey dikkat çekti ve March lüks bir araba kiralama şirketinden, kahverengi bir Honda cipin anahtarını aldığı anda epey rahatladım. Katlanabilir bir arka koltukla daha kısaca mücadele ettikten sonra –sorunun bende olduğunu sanmıştım ama o gün anladım ki katlanabilen arka koltuklar gerçekten hiç kimseden, March gibi adamlardan bile korkmuyordu– gizemli iki siyah çanta da bagaja girdi. Sağanak yağmur altında hemen harekete geçerek Tokyo yönünde Çuo Otobanı'na çıktık.

Columbia'daki son senemden beri Japonya'ya gelmemiştim. O dönemde bitirme projesi olarak büyük bir Fransız bankasının yerel bir markasında, İK için bir intranet uygulaması geliştirmek üzere altı ay burada stajyerlik yapmıştım. Yani bunun, mezuniyet sonrası ilk Fukuşima gezim olduğunu söyleyebilirdik. Değişen pek bir şey olmamıştı –en azından Tokyo'da– ve pencereden kalabalık trafiğe ve reklamlarla kaplı binalara bakınca mutlu bir aşinalık hissiyle doldum.

Tokyo'nun batısındaki Minami-Shinjuku'ya girerken March'ın telefonu cebinde titreşmeye başladı. Çenesinin kasılması her şeyi açıklıyordu. Kulaklığını ayarlamayı unutmuştu –dikkatinin fena halde dağıldığının kanıtı– ve araba sürerken telefona yanıt vermekten nefret ediyordu.

Kabul etmesini hiç beklemiyordum ama “Telefonunu çıkarıp kulaklıklarını takmamı ister misin?” diye sordum.

“Evet, teşekkürler.”

Epey şaşırmıştım ama kendimi çabucak topladım, iç cebinden telefonla kulaklıkları çıkardım, bu arada koluna ya da direksiyona dokunmamaya özen gösteriyordum. “Arayan... ‘0’,” dedim, arayanı gizlemek için kaydedilmiş tek rakama bakarak.

March telefonu açmamı işaret etti.

“Bay May’in ofisi, nasıl yardımcı olabilirim?” dedim.

Şehvetli bir kadın sesi, kahkaha atarak yanıt verdi. “Öyle mi, işten mi atıldım? Bu işi seviyordum!”

“Aman Tanrım! Sen Phyllis’sin!” diye şakıdım.

March’ın öksürdüğünü duydum. “Ah, evet, affedersin! Görünüşe bakılırsa seninle konuşmaya iznim yok. March’ı veriyorum.”

“Teşekkür ederim Bayan Chaptal. Koşullar izin verdiğinde sizinle daha çok sohbet etmek isterim.”

Bunun pek mümkün olmadığını söyleyecektim ama March’ın konuşmasını sabote etmek istemiyordum, o yüzden telefona bağladığım kulaklığı, March’ın kulağına taktım. Bunun saçma olduğunu biliyorum ama kulağına ve çevresini saran kestane saçlara dokunduğumda içim ürperdi.

March, konuştuklarından hiçbir şey anlamamam için elinden geleni yaptı. Tek öğrendiğim Phyllis’in arabayı kiralarlığı ve Roppongi Tepesi’ndeki bir otelden yer ayırttığı oldu. Ama Phyllis’in bir şey daha söylediğinden emindim çünkü konuşmanın bir yerinde March onu neredeyse bir dakika boyunca sessizlik içinde dinledi ve yanıt verirken kaşları memnuniyetsizlikle çatılmıştı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Zaten gereken önlemleri aldım.”

Acaba ne çeşit önlemlerden bahsediyordu? Minas’tan aldığı kocaman çantadan mı? Parmaklarımı çapraz yaptım ve bagajda portatif bir atom bombası taşımıyor olmamız için dua ettim.

March telefonu kapattığında, benden yardım istemesine rağmen bir kez daha el attım ve parmaklarımın kulağında olması gerekenden biraz daha uzun durduğunu fark etmemesini umdum. Tanrım bu yumuşak tüyleri sevmiştim...

“Yardıma ihtiyacım var. Nereye gideceğim Island?”

Sakin sesi beni kendime getirdi. March benim uzun zaman önce keşfettiğim bir durumdan mustarıptı. Japonya’da siz adres bulmazsınız, adres sizi bulur – eğer şanslıysanız tabii. Gerçekten de, cadde isimleri olmayan ve sırayla gitmeyen ev numaralarına dayalı karmaşık bir sistemde kendinizi yanlış binanın önünde, nereye bakacağınızı bilmez halde bulabilirsiniz – annemle Tokyo’ya geldiğimiz gün başımıza gelen tam olarak buydu. En sonunda ilk gecemizi yakındaki bir otelde geçirmiştik çünkü annem çok yorgundu ve gecenin birinde doğru numarayı aramaya çalışmak istememişti.

“Eczaneden sonra ilk sağa gir,” dedim. On beş yaşındaki halimi yeniden görüyor gibiydim; beyzbol maçının ardından Masaharu’nun peşine düşüyor ve annesinin odasının pencerelerini karşıda yaşayan ihtiyar adamın gözlerinden saklayan hasır perdeli, minik, gri eve kadar takip ediyordum.

March, daha iyi bir seçenek olmadığından cipi kaldırmanın kenarına park etti. Hâlâ yağmur yağıyordu, evin girişine doğru ilerlerken ılık damlalar boynuma ve bej tişörtüme damlıyordu. Yarı yolda March’ın bana yaklaştığını fark ettim ve beni yağmurdan korumak için bunu yaptığını anlamam birkaç saniyemi aldı; sağ kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti, böylece yağmur bana değil onun ceketine gelecekti. Başımı kaldırmadım çünkü bedeninin bana değmesi yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu. Eğer böyle yapmaya devam ederse, bir daha hiçbir erkeği beğenmemeye başlayacaktım.

Birinin kapıyı açmasını beklerken içimi tuhaf bir sabırsızlık kapladı. Masaharu beni tanıyacak mıydı? Beni hatırlayacak mıydı? Ben derin bir nefes alırken kapı yavaşça

açıldı ve... Masaharu'nun annesi göründü. Haru'nun o zamanlar kullandığı tüm o tuhaf kozmetiklerin işe yaradığı inkâr edilemezdi. Ellilerinin ortasında olmasına rağmen hâlâ harika görünüyordu. Haru'nun uzun siyah saçlarını, geniş omuzlarını, kibar makyajını ve lila rengi pamuk elbisesini inceleyen March'ın arkamda gerildiğini hissettim ama hiçbir şey söylemeyerek kendimizi tanıtmama işini bana bıraktı.

En son gezimden beri Japoncamın paslanmamış olmasını umarak boğazımı temizledim. “*Koniçiva Niyama-San. Vataşi o oboete iru ka do ka va şirimasen... Namae va Island Chaptal desu. Jyuuni nen mae, Sumiyoşi'nin Haha to sude ita. Masaharu-kun no yujindatta.*” Merhaba Bayan Niyama. Beni hatırlar mısınız bilmiyorum... Adım Island Chaptal. On yıl önce annemle Sumiyoşi'de yaşıyorduk. Masaharu'nun arkadaşıydım.

Birkaç kez gözlerini kırpıstırdı ve March'la birlikte pürüzsüz yüzünde bir şaşkınlık ifadesinin belirmesini bekledik. Pembe dudakları önce O şeklini aldı, sonra da yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

Biraz sonra, beni kulakları tırmalayan bir haykırıyla selamladı. Şinjirarenaiyo! Hontou ni şinjirarenaiyo!” İnanamıyorum! Buna gerçekten inanamıyorum!

March'ın anlayamadığı bir sohbete tanıklık etmekten hoşlanmadığı belliydi ama çeviri yapmanın bana çok vakit kaybettireceğini bildiğimden, March'ın şaşkın bakışlarının önünde konuşmaya devam ettim.

Bayan Niyama neşeli, heyecanlı bir sesle, yanaklarını okşadı. “Ne kadar da büyümüşsün! Annen nasıl? O da Tokyo'da mı? Öyle aniden gittiniz ki sizi bir daha göreceğimi hiç düşünmezdim!”

Boğazımdaki yumruyu yok etmek için yutkundum. “O

öldü Haru-san. Burada, Tokyo'da öldü. Ben de Masahatu'yu görmek için geri döndüm.”

Elleri yanaklarımdan omuzlarıma indi. “Çok üzıldüm Island-San. Masaharu-kun evde değil ama içeri gelmek ister misiniz?”

March'a döndüm. “Evde değilmiş ama bizi içeri davet ediyor. Girelim mi?”

March başıyla onayladı ve geleneklere uygun olarak ayakkabılarımızı çıkardıktan sonra, Haru'nun peşinden salona girdik. March ayakkabılarını çıkarırken onu izleyen Maru'nun gözündeki ışıltıyı kaçırmamıştım. Bunu bilmiyordu ama March, Masaharu'nun annesini fena halde etkilemişti.

Masaharu'nun evi hatırladığım gibiydi; ufak, loş odaları, krem rengi ahşap zemini, eski, mürekkep tabloları ve duvarlarda ünlülerin posterleri vardı. Leziz sıcak pirinç kokusunu içime çekerken Haru'nun o koca pirinç pişirisinin hâlâ mutfakta olduğunu anladım. Elimizde buzlu kahvelerle ahşap bir masanın etrafına oturduktan sonra Haru, March'a buğulu gözlerle baktı. “Bu yakışıklı bey de kim? Amerikalı mı?”

Herhalde Haru'nun cümlesindeki Amerikalı sözcüğünü anlamış olacak ki, March kendinden beklenmeyecek kadar utangaç bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Kahretsin, Masaharu'nun annesi erkekleri evcilleştirmeyi çok iyi biliyordu!

“Bu March. O...” Birkaç saniye tereddüt ettim. O benim neyimdi? Artık tehdit değildi, gerçek bir arkadaş değildi, sevgili de olmadığı belliydi – ama bu son nokta gittikçe belirsizleşiyordu. “O bir... iş arkadaşı.”

Bunu söylerken March'ın yan gözle bana baktığını hissettim. Başımı çevirdim ve sanki daha iyi bir yanıt vermemi

bekliyormuş gibi bana hayal kırıklığıyla baktığını gördüm. Haru'ya bakmak için başımı çevirdim ve onun da March'ı gözleriyle soyduğunu fark ettim. "Haru-san, Masaharu-kun'u nerede bulabileceğimizi biliyor musun?" diye sordum tatlı, soğuk kahveden bir yudum aldıktan sonra.

"Ah, bir iş buldu. Şibuya'da kâğıt mendil dağıtımını yapıyor," dedi, bileğindeki narin, altın saate bakarak. "Bu vakitte hâlâ Haçiko Geçidi'ndedir."

Bu açıklamayı March için çevirdim, o da bana minik ziyaretimizi sonlandırmamı söyleyen bir bakış attı. "Her şey için çok teşekkürler Haru-san. Erkenden ayrılmak zorunda olduğumuz için üzgünüm. Biraz acelemiz var ve Tokyo'dan ayrılmadan önce Masaharu'yu da görmek istiyorum." Yarım bir yalan... sanırım tam bir yalandan iyidir.

Haru anlayışla başını salladı ve bize kapıya kadar eşlik ederken March'ın ceketinin sırtındaki hayali kırışıklıkları düzelterek durdu. Kapıdan çıkmak üzereyken Haru'ya onu mutlu edecek minik bir hediye vermek istedim. "Fransızlar gibi vedalaşalım, yanaktan öpüşelim!" diye önerdim coşkuyla.

Haru mutlulukla ellerini çırpıp, onu yanaklarından öptüm ve March'ı da aynı şeyi yapması için cesaretlendirdim.

Asla unutamayacağınız bakışlar vardır; yaramaz yaramaz göz kırpıp March'ın da onu öpmesi için kenara çekilirken Haru'nun gözlerinde gördüğün minnettar bakış da bunlardan biriydi. Kızarmış yanaklar ve koyu gözlerindeki minnettar bakışlar March'ı bıraktı, ben de March'ın bariz rahatsızlığı yüzünden kahkaha attım. March bana bunu ödetecekti ama Haru mutluydu ve asıl önemli olan da buydu.

Dışarıda yağmur durmuştu ve Haru kapıyı kapadıktan sonra March en sonunda, tereddütlü bir sesle konuştu. “Masaharu’nun babası...”

Kıkırdadım. “Bu kadar tutucu olma! Eğer Haru hayatını bir kadın olarak geçirmek istiyorsa, onu yargılamamalısın!

Kapıyı benim için açarken, “Yargılamıyorum,” diye homurdandı.

Motor çalışırken emniyet kemerimi bağladım ve “O zaman ona Masaharu’nun babası demekten vazgeç,” diyerek omuzlarımı silktim.

YİRMİ DÖRT MENDİLLER

Leydi Maythorn iki erkek arasında seçim yapmalıydı: karanlık, gizemli çapkın Barnaby ve soğuk suratının ardında alev alev yanan bir tutku taşıyan sert memur Georges.

- Christina Thorbrad, *Soylu Kalpler #3: Bir Bakireye İki Kont*

March cipi Haçiko Geçidi'nden beş dakika uzağa park etti ve kalabalığın içinde Masaharu'yu bulmak için Inokaşira Dori'de yürümeye başladık. Rengârenk reklamlarla donatılmış binaların yanından geçerken, March bana baktı. "Annen neden Masaharu'ya 'âşık olduğun adam' demişti? Ondan hoşlanıyor muydun?"

İç geçirdim. "Evet, hem de nasıl. Hatta birazcık da takip ediyordum. Onu caddeden izlemek için birkaç kez evine bile gittim, hatta annesiyle Hayat'a gittiğinde koridorlarda saklanıp peşlerinde dolanıyordum."

"Hayat?"

"Süpermarket," dedim.

Kaşlarını çattı. "Annesiyle birlikte süpermarkete gitti-

ğinde onu takip ediyordun... Bu...”

“Acınası, biliyorum. *On beş* yaşındaydım!” diye homurdandım, “muhteşem hukuk öğrencisi” Ethan’a da aynı şeyi yaptığımı hatırlayarak. O zaman yirmi üç yaşındaydım ve gerçek aşkı bulma yolundaki komik çabalarımın tamamen ben sorumluydum.

March, gerçek bir merakla, “Bu kadar özel olan tarafı neydi?” diye sordu.

Gözümün önüne gelen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Epey sert bir çocuktuk. Çok yakışıklı değildi ama tam bir *bosozoku*’ydu.”

Sanki gülüşünü bastırmak istiyor gibi dudaklarını büzdü. “*Bosozoku*... O ne demek?”

“Sert motosikletçi tipler... Şey, aslında bir mobileti vardı ama ne demek istediğimi anladın,” diye mırıldandım.

Bu sefer March, içtenlikle güldü. “Mobilet kullanan sert bir motosikletçiye duyulan karşılıksız aşk mı?”

“Hey! Kızlar hayal kurabilir! En sonunda onunla konuşma cesaretini buldum, o da beni arkadaşlarıyla birlikte Kinşiço’da film izlemeye davet etti. Bileti çerçevelettim ve duvarıma astım,” dedim, annemin alışveriş merkezinde çerçeveyi seçmeme yardım ettiğini hatırlayıp gülümseyerek.

March bir kez daha kıkırdadı ve yürümeye devam ederken saçımı karıştırdı. Vücut ısım aniden Merkür’ün biraz üstüne çıktı – gününü gün etmek için fizik derslerini asanlara not: bu yedi yüz derece Kelvin demektir. “Sana aldığım iç çamaşırını da çerçeveletecek misin?”

Başımı iki yana salladım. Merkür’ün aksine ben Güneş’in değil, patavatsız bir pisliğin yörüngesindeydim ve bunu sürekli unutuyordum. “Aş bunları... senin özel bir tarafın yok, üstelik henüz çıkmadık bile.”

“Gerçekten mi? Peki kulaklarımın da mı özel bir tarafı yok?”

Tanrım, neden böyle şeylerden paçayı sıyırmama hiç izin vermiyorsun ki?

“Yok,” diye ofladım utançla.

“Ah. Hiç mi yok?”

Haçiko Geçidi görünürken yumruklarımı öfkeyle sıktım. “Tamam, yumuşaklar. Yumuşacık, tüylü kulakların var. Mutlu oldun mu?”

“Daha ziyade telaşlandım ama yine de bunu iltifat olarak kabul edeceğim.”

Ona kulaklarının o kadar da güzel olmadığını söylemek üzereyken aniden olduğum yerde donakaldım. Tsutaya müzik mağazasının önündeki ince ve uzun bedeni, gördüğüm anda tanıyacak kadar çok hayal etmiştim. March’ın duruşu değişiverdi ve saniyeler önce şakalar yapan adam kayboldu, yerine tedbirli bir profesyonel geldi. Onunla tanıştığımdan beri ilk defa, March’ın “çalışmadığı” zaman ne kadar genç görüldüğünü fark ettim.

Haru haklıydı. Masaharu kalabalık dükkânın önünde reklam olsun diye kâğıt mendil dağıtıyordu. Pek değişmemişti. Biraz daha olgun, belki biraz da yorgun görünüyordu. Gözlerindeki sert çocuk ışıltısı kaybolmuştu ve hâlâ omuzlarına kadar gelse de saçları, anılarımdaki kadar parlak değildi. Kemikli yüzünden sıkıntı akıyordu ve siyah kumaş pantolon, beyaz gömlek ve renkli önlüğü tercihen değil mecburiyetten giydiği belliydi.

March’a beni takip etmesini işaret ederek, telaşlı işadamları, şaşkın turistler ve kozmetik mağazasından makyaj malzemesi almak için okulu kırmış olan, kıkırdayan bronz kızlarla birlikte karşıya geçtim.

Bu çok tuhaf bir durumdu çünkü Masaharu ilk başta

bana bakmadı. Ben kalabalıktaki gölgelerden biriydim ve bana, hayatımın HotHotHot çöreklerinden tattıktan sonra asla eskisi gibi olmayacağını söyleyen mendil paketlerinden birini uzattı. March'ın dikkatli bakışlarının önünde mendili aldım ve Masaharu'ya gülümsedim. "Teşekkürler. Biraz önce anneni ziyaret ettim. Nasılsın Masaharu-kun?"

Bir anda gözlerinde beliren o eski ışıltıyı gördüm ve yürek ısıtan gülümsemesi, her zaman bayıldığım çarpık dişlerini açığa çıkardı.

"Island... san, bu sen misin?" Kibarlık ekini ismimin sonuna koymadan önce tereddüt etmişti. Ne de olsa ben de artık bir yetişkindim.

Birçok Japon nezaket kuralını çiğneyerek kollarımı Masaharu'nun kemikli gövdesine doladım ve ona sıkıca sarıldım. Bunu yaparken March'ın arkamda gerildiği gözümünden kaçmamıştı ama bunu düşünmedim bile. Benimle dalga geçmesini *umursamadığımı*, onun önünde bir adama sarılmaktan daha iyi ne gösterebilirdi?

"Yıllar oldu! Seni gördüğüme çok sevindim! Haru bana harika olduğunu söylemişti!" dedim neşeyle. İkimiz de, Japonya gibi, toplumsal tabakalaşmanın tüm acımasızlığıyla yaşandığı bir yerde otuz üç yaşında mendil dağıtmanın harika olmadığını biliyorduk ama yalandan da olsa, onu mutlu etmek benim için hâlâ çok önemliydi.

Eski aşkım bu ilgiyi utanarak, gözlerini kaçırarak kabul etti ve bunu çok sevimli buldum. "Ben de seni gördüğüme sevindim Island-san. Japonya'da ne kadar kalacaksın? Léa-san nasıl?"

Annemin adını büyük saygıyla söylemişti ve verdiğim kötü haber canımı yaktı. "O öldü. Ben Japonya'dan ayrılmadan kısa süre önce öldü."

Dudaklarını acı dolu bir ifadeyle birbirine bastırınca

ona yeniden sarılmak istedim ama March elini omzuma koyarak buraya Masaharu'ya sokağın ortasında sarılmak için gelmediğimizi hatırlattı.

“Masaharu-kun, arkadaşım ve ben seninle konuşmalıyız. Daha sessiz bir yere gidebilir miyiz lütfen?” diye sordum March'ı işaret ederek.

Masaharu elindeki mendil dolu çantaya bakarak kaşlarını çattı. Yakındaki bir dükkânın önünde HotHotHot çöreklerini tanıtan genç bir kıza baktı ve onun birinden izin almadan yerinden ayrılamayacağını anladım. Ellerimi dua eder gibi birleştirdim. “Lütfen!”

Yutkundu, sonra çantayı yere bırakarak bize beklememizi işaret etti. Tuhaf örgüleri olan şen şakrak kıza yanaştı ve önünde defalarca eğildi. Kız onun ricasını kabul etmiş gibi görünüyordu ve Masaharu yanından ayrıldığı anda olduğu yerde zıplayarak HotHotHot'un sloganını haykırmaya başladı. Masaharu yanımıza geldiğinde rahatlamış ama biraz da üzgün görünüyordu.

“Tamamdır. Günün geri kalanında boşum,” dedi başını hafifçe sallayarak.

Sanırım March insanları benden daha iyi değerlendirebiliyordu çünkü Masaharu'yla birlikte yürürken, benim anlamadığım bir şeyi anlamıştı.

“Onu kovdu,” diye fısıldadı kulağıma.

Tsutaya'daki Starbucks'ta oturmuş, kahvelerimizi bekliyorduk. Tatlı bir garson kız masamıza yaklaştı ve isimlerimizi kontrol ederek bana mango-çarkıfelek çayımı, Masaharu'ya mocha'sını ve Bay July'a... sade filtre kahvesini verdi.

Bir dakika kadar tek duyduğum, alçak dudak şapır-

tılarıydı, sonra March sessizliği bozdu ve bana bakarak konuşmaya başladı. “Léa ona ne söylemiş? Taşın nerede olduğunu biliyor mu?”

Söylediklerini çevirdim ve Masaharu irileşen gözlerle başını sallamaya başladı. March yanımda, beklenti içinde annemin elçisinin konuşmasını bekliyordu. “Hâlâ bende! Kutun hâlâ bende. Léa onu saklayacağıma dair yemin ettirmişti. Hâlâ bende!” dedi bardağını sıkı sıkı tutarak.

“Kutum mu?”

“İkiniz ortadan kaybolmadan birkaç gün önce vermişti. Yakında gideceğini ve kutuyu onun için saklamamı söylemişti. Kutu için bir gün dönebileceğini anlatmıştı. Anlamamıştım ama ona o kadar çok şey borçluydum ki bunu yaptım.”

Söylediklerini çevirdim ve March masaya doğru eğilerek Masaharu’nun ödünü patlatan soğuk, kötü adam gözlerini ona dikti. “Açmış mı? İçinde ne varmış?”

Soruyu çevirdim ve Masaharu, March’a sanki iki başı varmış gibi baktı. “Léa-san benim hayatımı kurtardı! Ona asla ihanet etmedim!” diye haykırdı. Bir anda tüm korkusu ve utancı buharlaşmıştı.

Masaharu’nun kutuyu açmadığını öğrendikten sonra, annemin şimdiye kadar bilmediğim bir başka tarafını öğrenmek için onu sorgulamaya devam ettim. “Ne demek hayatını kurtardı? Ne oldu?”

Masaharu başını eğerek gözlerini kaçırdı. “Gençken... biri olmak, saygı görmek istiyordum. Yanlış insanlara yardım etmeye başlamıştım... Hatalar yaptım.”

“Yakuza mı demek istiyorsun... gerçek suçlular?” diye sordum.

Kaşlarını çatarak başını salladı. “Inagawa-kai’ye kabul edilmeyi, bir klanım, bir ailem olmasını umuyordum.

Ama bir gece koruyucuma ait bir kulübe baskın düzenlendi ve benim polise öttüğümü düşündüler.”

March'ın dudakları inceldi, ben de yutkundum. Masaharu bir felaketten kıl payı kurtulmuştu. Gergin bir sesle konuşmaya devam etti. “Aileden üç kişi beni aramak için eve gelmiş ama orada değildim. Anne Haru beni aradığında ağlıyordu. Eve gidemiyordum, o yüzden Kinşiço’da, tünelde saklandım.”

Minicik kıyafetler giyen kızların duvara yaslanıp müşterileri beklediği loş bölgeyi hatırlayarak, “Koreli fahişelerin çalıştığı yerde mi?” diye sordum.

Başını tekrar salladı. “Beni buldular ve dövmeye başladılar. Geç bir vakitti. Sanırım Léa-san Marui’den alışverişten dönüyordu. Bizi gördü ve yardıma geldi,” dedi.

“Ne yaptı? Polisi mi aradı?” Annem bana bunu hiç anlatmadığı için canım yanıyordu. Eski aşkımın hayatını kurtarmıştı, kahretsin!

“Hayır. Çantasını yere bıraktı ve beni döven adama durmasını emretti. Ona şişko domuz dedi.”

Ağzım açık kaldı ve March'ın da kaşlarını merakla kaldırdığını fark ettim.

Masaharu devam etti. “Adam ona gitmesini söyledi ve annen de onun üstüne yürüdü. Ödlele bir pislik olduğunu, onu mahvedeceğini söyledi.”

Gözlerim fal taşı gibi açılmış halde çevirmeye devam ettim ve March'ın boğazını temizlediğini duydum. Ona doğru eğilip, “Annem bu kadar kaba biri değildi. Eminim abartıyordur,” diye fısıldadım.

March başıyla onaylarken Masaharu hikâyesini tamamladı. “Her şeyi görmedim ama annen onlarla dövüştü. O adamlardan çok daha hızlıydı. İkisini tekmeleyerek yere düşürdü ve sanırım şişman yakuzanın testislerini

gerçekten çok sertçe çekti. Adam acıyla haykırıyordu. Her şey bittikten sonra, eğer bana bir daha dokunurlarsa, patronlarına bir numaralı kuralı çiğnediklerini ve bir kadından dayak yediklerini anlatacağını söyledi. Bunun üstüne *yubitsume* yaşayacaklarının kesin olduğunu söyledi.”

Suç konusunda uzman olan March, Masaharu’nun hikâyesini çevirdikten sonra bana biraz ek bilgi verdi. “Yakuza geleneklerine göre bir numaralı kural, iyi bir vatan-daşa zarar vermemektir. Bunun Masaharu için tam olarak doru olduğunu sanmıyorum, dahası *yubitsume*...”

“Biliyorum.” Sol elimin serçe parmağını sağ elimle keşiyor gibi yaparak kıkırdadım.

“Kesinlikle.” March gülümsedi ve kahvesini bitirdi.

Masaharu bu hareketimi gördü ve hikâyesini doğru anladığımızı onaylamak için başını salladı.

Bu açıklamayla tatmin olan March, içeceklerimizin parasını ödemek için cüzdanından birkaç banknot çıkardı ve kararlı bir bakışla ellerini birleştirdi. “Mükemmel. Neden hemen gidip şu kutuyu almıyoruz?”

Annemin verdiği kutuyu Masaharu’dan almak için onunla birlikte Kotobaşı’ye döndük. Söylememe gerek yok ama Haru, March’ı yeniden gördüğü için epey sevindi ve Maaharu’nun o değerli kutuyla geri dönmesi için salonda beklerken, March’a kaçamak bakışlar atıp durdu. Masaharu kutuyu yıllar boyunca odasında saklamıştı ve anladığım kadarıyla bu bölge March’ın ya da Haru’nun temizlik standartlarıyla pek buluşmuyordu.

Masaharu elinde ufak, siyah, parlak kutuyla görüldüğünde kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Kutu

Hayalet Cullinan'ın sığabileceği kadar büyük değildi ama bunu umursamıyordum. Bu annemin bana bıraktığı bir gizemdi ve tek başına bu bile, dünyadaki bütün elmaslardan değerliydi.

Masaharu kutuyu saygıyla bana uzattı. Kibar düğümü şimdiye kadar kimse açmamıştı. Kırışmış sateni titreyen parmaklarımla çektim ve parlak, siyah kapağı dikkatle açtım. March ve Haru'nun da bakmak için omzumun üstünden eğildiklerini hissedebiliyordum.

Uzun bir iç çekiş –Haru– ve rahatsızlıkla şaklayan bir dil –March– duydum. Hayal kırıklığına uğramışlardı ve haklılardı da. Kutudaki tek şey, üzerine bir kelime ve sayı yazan, beyaz bir kâğıt parçasıydı.

宮本2120

Miyamoto 2120

Hüzünle iç geçirdim ve dürüst olmak gerekirse pes etmek üzereydim ama Masaharu yardıma koştu. “Miyamoto bir banka ve 2120 de kasa numarası. Léa senin şifreyi bildiğini söyledi.”

Bunu Marc için çevirdikten sonra ona çaresiz bir bakış attım. “Gidip kontrol edebiliriz ama işin aslı bunun ne anlama geldiğini ya da Masaharu'nun neden kasanın şifresini bildiğini düşündüğünü bilmiyorum.”

Bana cilveli cilveli göz kırptı. “Gidip bir deneyelim.”

Başımı salladım ve Masaharu'ya Miyamoto Bankası'nı sordum. Bana bunun, sadece Koto-ku'daki Harumi Dori'de bir şubesi ve merkezi bulunan, ufak bir özel banka olduğunu söyledi. Oraya en hızlı nasıl gidebileceğimizi konuşurken, fırsatı değerlendirerek ondan telefon numarasını ve eposta adresini istedim. Bu Cullinan avından sağ çıkar-

sam onu Facebook'tan eklemek niyetindeydim. Bir kâğıt parçasına bilgilerini yazdı, ben de bunu cebime attıktan sonra yola çıkmaya hazırdım.

March değildi.

Haru onun dikkatini çekmenin bir yolunu bulmuştu. Ona gülüp ceketindeki tozları silkelemek işe yaramamıştı. Ama bu... Haru ona yeni bir uzaktan kumandalı paspas modeli gösteriyordu. Bu paspası isterseniz siz kontrol ediyordunuz, isterseniz de otomatik pilotta bütün gün evi siliyor, böylece yerler her zaman pırıl pırıl oluyordu. March'ın bakışları plastik robota ve altındaki sarı paspasa kilitlenmişti. Nefesi biraz kesilmişti ve kendi kendini temizleyen ahşap zemin mucizesine tanıklık ederken Haru'nun kolunu okşadığını fark etmiyordu bile.

Adını iki kere söylemek zorunda kaldım ve en sonunda baktığında, bu cisme ilgisini saklamak için hemen poker gülümsemesini takındı.

March âşık olmuştu.

Haru'nun uzaktan kumandalı paspasına.

Vedalaştık ve March'ın Haru'yu yine yanaklarından öpmesi için uğraştım ama bu sefer bunu yapmaktan memnun gibiydi. Uzaktan kumandalı paspas belli ki onun cinsiyetle ilgili meseleleri aşmasına yardım etmişti.

YIRMI BEŞ

YILDIZLAR VE UYDULAR

İşte size randevudan sonra yatağa girmek için kimsenin vermeyeceği bir sır: KONUŞMAYIN. Kızların çoğu bekâretleri için suçu görüşlerine ve aşırı utangaç olmalarına atarlar. Bu yalnızca bir dereceye kadar doğrudur. Bu kızlar ayrıca son derece sinir bozucu olurlar.

– Aurelia Nichols ve Billy Jean, 25 Yaşından Sonra Bekâretini Kaybetmenin 101 Yolu

Arabaya döndükten sonra göstergelerin yanındaki saate bakınca, sabah olmadan çok şey yapamayacağımız belli oldu. Saat neredeyse altıya geliyordu ve internet sitesine göre Miyamoto Bankası'nın şubeleri yarım saat önce kapanmıştı.

March motoru çalıştırırken, düşüncelerime ses olup, “Bu akşam biraz dinlenmeye ne dersin?” diye sordu.

“Tamam. Çılgın günler geçirdik... Senin de biraz yavaşlaman lazım, tamam mı?”

Kırmızı ışıktaki beklerken şaşkınlıkla bana baktı. “Sana

yorgun görünüyor muyum?”

“O buruşuk doktora Amerika’dan ayrıldığımızdan beri uyumadığını söyledin, ayrıca Rose Paradise’da oluşan morluklar herhalde henüz iyileşmemiştir,” diye açıkladım koluna şefkatle dokunarak.

“Endişelenme. Çok daha kötülerini yaşadım.” Güldü ama ben bunu pek de komik bulmadım.

March bizi geniş caddelerden geçirdi ve ilerlerken çevrenin gittikçe soğuduğunu hissettik – uzun binalar, her tarafta cam ve beton vardı ama kimsecikler yoktu. Birkaç dakika sonra bir otoparkı ve Otel Girişi yazan bir tabelayı geçtik, böylece kestirme bir yolu kullandığımızı anladım.

Tokyo’daki Ritz-Carlton’da bir oda. Bununla idare edebilirdim.

Arabayı park ettikten sonra devasa bir lobiden geçtik; acaba zemin gerçekten mermer mi ve duvardaki güzel Japon tablolarına, hatta kocaman bir vazodan çıkan zarif kiraz çiçeklerine dokunursam dayak yer miyim diye düşündüm. Bu ihtimalin epey yüksek olduğunu anlayarak bunu yapmamaya karar verdim ve March’ın ışıltılı resepsiyon masasına yaslanıp, görevliye en çekici gamzesini sergilemesini izledim. Kadının kulağına fısıldamak için öne eğildi – acaba kurşun geçirmez oda mı istiyordu yine?

Kadın heyecanlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Tekrar hoş geldiniz Bay June. Elimden geleni yapacağım!”

Kadının şuh sesi ve her zamanki saçma sapan takma ad dikkatimi çekti. March’a şaşkınlıkla baktım. “Neler oluyor?”

March sırtıma dokundu ve ricasını, geriye doğru ya-pıştırdığı siyah saçları olan kısa bir adama açıklamakla meşgul olan kadına gülümsedi. Kadın birkaç saniye sonra geri geldi ve bu sefer yüzü kızarmıştı. March ondan ne

istemiş olabilirdi?

“Süitte istediğiniz düzenleme hemen yapılacak ve...” Kadın daha da kızardı. “Size kişisel olarak yardımcı olmaktan zevk duyarım!”

Bu son cümle neredeyse bir mırıltı gibiydi ve gözlerimi şüpheyile kısıtım. March ona... asılıyor muydu? Boğazımda bir yumru oluştu ama bunu görmezden gelmeye karar verdim. Bir kere biz birlikte değildik, yani kıskançlık yapmanın anlamı yoktu. Sessizce düşüncelere dalmışken, kadının bana baktığını fark ettim. Artık gülmüyordu, daha çok... eh, süzüyordu. Tepeden tırnağa.

Beni inceleyen bu bakışın baskısı altında rahatsızlıkla kıpırdandım ve boğazımı temizledim. “Ben... odamıza gitmiyor muyuz? Sanırım biraz dinlenmem gerek.”

“Seni iki saat içinde bekleyebilir miyiz, Fubuki?” diye sordu March, kadına.

Kadın hevesle başını salladı. “Evet Bay June! Başka bir şey ister misiniz? Belki hanımefendi için bir spa randevusu? Yüz parlatıcı yüz masajı bizim hediyemiz.”

March elini omzuma attı ve Fubuki’ye gülümsedi. “Harika bir fikir! Island, neden gitmeden önce kendini biraz şımartmıyorsun?”

“Gitmeden önce mi? Nereye?”

“Eh, randevumuza. Fubuki senin için bir elbise ayarlayacak. Bu arada sen de dinlenip yüz... zımbırtısını yaptırabilirsin,” dedi, bu konuda bilgisi olmadığını göstererek.

Ancak son söylediğini umursamadım bile. Beynim cümlelerin biraz daha ön kısmında duyduklarımı sindirmeye çalışıyordu. “Biz... hımm... Biz randevuya mı çıkıyoruz?”

“Evet, sana söz vermiştim.” Bilmiş bir ifadeyle gülümsedi.

Onaylaması için Fubuki'ye döndüm ama çoktan gitmişti. March de uçakta yaptığımız anlaşmanın kendi tarafını yerine getirmeyi gerçekten istediğini söylemişti ama dürüst olmak gerekirse buna pek inanmamıştım. Bunu daha çok, başkalarının öpüştüğünü gördüğümde beni ısıtacak, hoş bir fantezi olarak görmüştüm.

Ama işte gerçekleşiyordu ve March, Fubuki'ye beni giydirmesini söylemişti. Tıpkı *Yanlılıkla Milyarder Bir Seyhle Nasıl Evlendim?* kitabında olduğu gibi. Hızla çarpan kalbimi yavaşlatmak için derin bir nefes aldım. "Bu gerçek mi, yoksa on saniye boyunca suratıma gülüp beni kandırdığını mı söyleyeceksin?"

Gözlerini kırptırdı. "Neden öyle bir şey yapayım ki? Şimdi spaya koş. Fubuki elbiseyle gelmeden önce kendine çekidüzen vermek için" en iyi ihtimalle bir saat elli dakikan var."

Yaklaştığını fark etmediğim bir komi yanımda bitiverdi. March'a son bir şaşkın bakış atarak, aklım başımdan gitmiş halde komiyi takip ettim.

Otelin elli üçüncü katına döndüğümde Brezilya ağdasi yaptırmış, yıkanmış, keselenmiş, C vitamini ve aloe vera özütüyle enerji dolmuştum, ayrıca bacaklarımın arasındaki çirkin acı tahammül edilebilir seviyeye inmişti. Sü-itimize girdiğimde peşimde, benden sorumlu olduğunu anladığım komi vardı ve ilk fark ettiğim şey, March'ın çoktan giyinmiş olduğuydu. Yirmi dört saatlik kirli sakalı sinekkaydı tıraş edilmiş, her zamanki ceketiyle kotunun yerini smokine benzeyen bir takım almıştı - ama kravat ya da papyon takmamıştı ve...

“Sen... Burnuma parfüm kokusu mu geliyor?”

Biliyorum, birine selam vermenin en iyi yolu bu değil, özellikle de bunu söylerken burnunuzu buruşturuyorsanız, fakat March'ın parfüm sürmesine hiç alışık değildim. Bunun işiyle ilgili olduğundan şüphelenmiştim: eğer insanlar kokunuzu alamazlarsa fark ettirmeden yanlarına yaklaşmanız daha kolay olur. Hatta bundan hoşlandığımı bile söyleyebilirim. Neyse işte, March harika görünüyordu – tam da rüya randevuya yakışacak bir görüntü.

Sorumu, gamzeli bir gülümseme yanıtladı ve Beyaz Atlı Prens'e en yakın kişinin karşısında durup ilk şoku atlattıktan sonra etrafa bakındım. Burası gerçekten de havalı bir süitti. Mesele boyutu değildi. Bristol'da kaldığımız odadan biraz daha büyüktü ama çılgınca bir durum yoktu. Aklımı başımdan alan şey krem tonlarındaki mobilyalar, hatta buzla dolu kovanın içinde duran şampanya şişesi bile değildi.

Kahrolası manzaraydı.

Odanın geniş pencerelerinden şehrin panoramik manzarası görünüyordu, ben de March'ın yanından hızla geçerek burnumu kalın cama dayadım ve uzakta ışıldayan Tokyo Kulesi'nin altın ışıltılarına baktım.

Yeni krallığımda hızlı bir tur attıktan sonra, banyoda da aynı pencereden olduğunu ve zeki bir mimarın küveti bunun tam önüne koyduğunu görünce heyecan dolu çılgınlığımı bastıramadım.

“Üstünü değiştirmeyecek misin?”

March'ın sakin sesi beni kendime getirdi ve oturma odasına döndüğümde uzun, bej koltuğun üstündeki üç beyaz poşeti gördüm. “Fubuki senin için bir şeyler seçmiş. Tarz konusunda çok zevklidir. Aldıklarının seni memnun edeceğinden eminim,” dedi göz kırparak.

Başımı salladım ve poşetleri almaya gittim. “Banyoda hazırlanacağım.”

March koca pencereye bakan krem rengi koltuklardan birine oturmak üzere hareketlenirken ben de neredeyse uçarak banyoya gittim, kapıyı arkamdan kilitledim ve poşetleri yere koydum. İlk poşeti açınca kıpkırmızı oldum ve March’ın bununla bir ilgisi var mı diye merak ettim... Parmaklarımın ucuyla kendime güvenli bir mesafede tuttuğum şey, ölü bir denizhiyari değildi. Pembe ipekler, fırırlı siyah Chantilly dantelleri, kurdelelerle doluydu... Fukubi’nin benim için aldığı iç çamaşırları tam bir skandalı. Tanrı aşkına, bundan önce jartiyer lastiğine dokunmamıştım bile!

Destekli sutyeni görünce sessizce dua ettim –hafif dolgusuyla iyi oturmuştu– ama çoraplarım kendi başlarına iyi tutundukları için jartiyeri takmadım. İkinci, daha büyük poşeti açtım ve kolsuz, siyah bir mini elbise çıkardım. March’ın Fubuki’ye belli talimatlar verip vermediğini bir kez daha merak ettim. Sevgili düz, siyah elbisem gibi bu da işlemeliydi ama kesimi çok daha iyiydi, zarif bir dekoltesi ve dizlerimin altına gelen kloş eteği vardı. Ellilerin modasını andırıyordu ama o kadar cüretkâr değildi. Bayılmıştım.

Ayağıma tam oturan siyah saten ayakkabılar ve gri ipek bir manto, kombini tamamlıyordu. Aynada aşırı bakımın sonuçlarına bir süre baktım ve üçüncü poşettekilere ihtiyacım olacağını düşündüm. Bir film yıldızı gibi giyinip makyaj yapmamak tuhaf görünürdü.

Kahretsin, böyle şeyler üçüncü derece denklemlerden bile zordu! Aydınlatıcı bazı, parlamayı engelleyecek fondötenden önce mi, yoksa sonra mı sürmeliydim? Epey çabanın ardından aynaya baktım ve ben olmayan ama çok

fena da görünmeyen birini gördüm. Eyeliner ya da rimelle fazla oynarsam rakuna benzerim korkusuyla temel makyajdan şaşmamıştım ve bence tek cesur hareketim, bir parça parlattıydı.

Parmağımla biraz tararsam buklelerimin düzeleceğinden emin olduğum için saçımla pek uğraşmadım ve tezgâhın üstünden bana bakan pembe parfüm şişesine baktım. Adı Ahlsaksızlık ve Erdem olan, bilmediğim bir Japon kokusuna gerçekten bulanmak istiyor muydum? Elli mililitrelik etanol ve su karışımına yenilmeyecektim. Peki, Ahlsaksızlık ve Erdem olsun o zaman.

Yatak odasına kayar gibi gittiğimi açıkyüreklilikle söyleyebilirim ama bunun nedeni ayakkabılardı. Bu yüksek topuklar yüzünden zorlanıyordum. March, elinde şampanya kadehiyle, hâlâ aynı koltukta oturuyor ve ısıldayan ufka bakıyordu. Ona doğru dikkatli birkaç adım attım, o da oturduğu yerden kalkarak bana hayran hayran baktı. Bana *Özel Bir Kadın* görünüşü kazandırarak harika bir iş yapmıştı. “Kesinlikle muhteşem görünüyorsun.”

Kızarmadım ama bu iltifat karşısında kulaklarım biraz yandı. “Teşekkürler. Nereye gidiyoruz?”

“Ben de sana soracaktım. Ne de olsa bu senin randevun. Ne istediğini söyle, Fukubi de hemen ayarlasın.”

Eh, bu oldukça ağır bir rüya randevu senaryosuydu. Gerçekten de, acaba nereye gidecektik? Tokyo’da Michelin yıldızı bulmak kolay değildi ve aşk romanlarımın çoğuna göre, erkek kahraman, kadın kahramanı başarıyla baştan çıkarmak istiyorsa onu acayip lüks bir yere götürmeliydi. Ama bunun *benim* rüya randevum olduğundan pek emin değildim. Derim düşüncelerle burnumun ucuna dokunurken March’a baktım ve aklıma daha iyi bir fikir geldi. “*Sen* nereye gitmek istersin?”

Kaşlarını kaldırdı. “Ben mi? Senin beklentilerini karşılayacak bir restoran seçebileceğimden emin değilim.”

“Hayır March. *Sen* nereye giderdin? Nelerden hoşlanırsın? Temel şeyler mi? Mesal İtalyan restoranı mı?” diye ısrar ettim.

Her zaman kendinden emin görünen yüzünde çok tatlı bir utama ifadesi belirdi. “Şey, ben...”

“Ne?”

Tereddüt ederek sol cebini karıştırdı ve bana parlak renkli birkaç kupon gösterdi, yalnızca Japon işadamlarının kullanacağı, aşırı coşkulu ilanlardan birine benziyordu. “Bunları otelin yakınında dağıtıyorlardı. Birkaç tane aldım çünkü mükemmel bir teklif gibi gelmişti ama emin değilim...”

Gülmemek için kendimi zorlayarak gözlerimi kapadım. Bölgedeki bir tonkatsu dükkânı, her kızarmış domuz filetosu siparişinde sınırsız pilav ve bedava tatlı veriyordu. “Tamamdır! O zaman kızarmış domuz yiyoruz!” diye haykırdım; aşırı süslü ve pahalı bir restoran yerine on dolarlık yemek düşüncesi beni rahatlatmıştı.

March kuponları cebine sokarken başını salladı ve otelin lobisine inerken koluna girmem için kolunu uzattı. Sol elimi koluna koyarak ona iyice sokulurken, yeri onun seçmesini istememin nedeninin, romantik rüya randevum yerine onu daha fazla tanımakla ilgilenmem olduğunu anlayıp anlamadığını merak ettim.

Tonkatsu noktasına gittiğimizde herkes dönüp bize baktı. Nedenini anlayabiliyordum: soya sosu, kızartma ve kahve kokan minicik restoranda James Bond filmlerinden fırla-

mış bir çiftte benziyorduk. Yorgun satışıçılar doğruca ahşap tezgâhta yemek yiyor, yüksek taburelere oturuyor ve bardak bardak ucuz bira içiyorlardı. Genç bir garson bizi cam kenarındaki bir masaya götürdü ve March asil bir ifadeyle ona elindeki iki kuponu uzattı. Gülmemek için alt dudağımı ısırdım, kendim için limonlu soda, March için de soğuk kahve ısmarladım.

Yemeklerimizin gelmesini beklerken, otelin spasındayken üzerine bir soru listesi yaptığım, buruşmuş, yaşlanma karşıtı krem ilanını çıkardım. March'a verdim.

Cebimden otelin kalemlerinden birini çıkararak, "Bence bu soruların hangilerinin bir randevu için uygunsuz olduğunu hemen söylemelisin," dedim.

March başını salladı ve okumaya başladı. Kalem oynamaya başladı ve listemin yarısının üstü çizilince olduğum yerde büzüldüm. March sonra listede kalanları bir kez daha okudu ve bir şeyin daha üstünü çizdi. "Bu kesinlikle çok uygunsuz kaçır."

Listeye bakmak için öne eğildim. "Hangisi?"

"Bekâretimi ne zaman ve kiminle kaybettiğim hakkını da konuşmayacağım!"

"Ama bu adil olur! Joy sana benim durumumu anlattı!"

Güldü. "Eminim bu sorunun cevabını biliyorsundur, hem de şüphesiz tüm detaylarıyla."

Gözlerimi kırptırdım. "Kalahari mi?" Kalahari'nin hikâyesini hatırlayınca ellerimi ağzıma götürdüm. "Vay be, yirmi dört yaşında mıydın? Bu da en az benimki kadar kötü!"

Alınmış görünüyordu. "Partnerlerine genelde böyle mi iltifat edersin?"

Bir randevu sırasında yine düzgün sohbet açmayı bece-remediğimi fark edince kızardım ve elinde içeceklerimiz-

le gelerek konuyu dağıtan garsona şükran duydum. Katı, mavi gözleriyle beni buzlu kahvesinin üstünden izleyerek listemi geri uzattı.

Kâğıt parçasını aldım ve değişiklikleri inceledim. Aile-siyle ilgili her şeyin üstü çizilmişti, üstelik nasıl profesyo-nel bir katil olduğunu sormama da izin yoktu. Soruların bazılarını kâğıt üzerinde cevaplamıştı, yani alabileceğim yanıt bu kadardı ve bunlar üzerine konuşmak gereksizdi. Mesela onun da Dries gibi Güney Afrikalı olup olmadığı ve akıl hocasının da bir Aslan olup olmadığı sorularının yanına, çirkin el yazısıyla “evet” yazılmıştı. Bu da konu-şabileceğimiz konular olarak arkadaşları, hobileri, temiz-lik ipuçları ve... listemin sonuna yazdığı kelimeye baka-kaldım.

“Gerald kim?”

“Portakal ağacım,” diye yanıtladı, rahatlamış bir yüz ifadesiyle.

“Ah. Neden bir adı var?”

Henüz bilmiyordum ama aslında içi öyle dolu bir soru sormuştum ki March’ın bekâr hayatının en ilginç tarafla-rından birini öğrenmek üzereydim. Bir çeşit “ev arkada-şı” olan Gerald, Kalahari’den gelen bir Noel hediyesiydi; yanında gelen bitki psikolojisini açıklayan kitaba göre de bir portakal ağacına aile üyesi gibi davranmak onun ve-rimliliğini kesinlikle artırıyordu. Ancak March, Gerald’ın portakallarının ufak ve acı olduğunu, hatta o kadar da yuvarlak olmadıklarını itiraf etti. Aslında portakalların tadı öyle kötüydü ki March mutfakta, gizlice marketten aldığı portakalları bulunduruyordu. March bu talihsiz durum için Afrika’daki Doğu Kap iklimini suçluyordu – ve elbette bunu Gerald’ın hislerini incitmeyecek şekilde yapıyordu.

Pasif-agresif bir portakal ağacının onu böyle üzmemesi gerektiğinde ısrar ederek March'ı teselli etmeye çalıştım. Ancak satır aralarından okuduğum kadarıyla, March insanlara karşı kendini öyle bir koruyordu ki son derece yalnızdı ve Gerald'a güvenmek, akşam yemeklerini yalnız başına, sessizlik içinde geçirmekten ya da Kalahari'yi aramaktan daha iyiydi çünkü Kalahari, March'ın bütün itiraflarını başkalarına anlatabilirdi.

Kızarmış domuzumuz geldiğinde onun, Phyllis ve altı yıl önce Macau'daki karşılaşmaları hakkında konuşmasını sağlayabilmişim. Phyllis o zamanlar bir kumarhane sahibinin muhasebe işlerini yapıyormuş ama adam ölmüş. Aslında March "buharlaşmış" kelimesini kullanmıştı, ben de konuyu fazla kurcalamadım. Phyllis o zamandan beri March'ın yaşam desteği idi çünkü işiyle ilgili tüm idari konuları hallediyor ve denk geldiği güzel devekuşu fotoğraflarını ona atıyordu. Tabağımdaki sulu ve çıtır çıtır domuz parçalarını ve onlara eşlik eden lahanaları mideye indirirken, March'tan, bu sefer St Francis Burnu'nda okyanusa bakan, minik barakası konusunda bilgi edinmeye çalıştım.

Planladığım gibi olmadı.

"Peki ya sen?" diye sordu March, sınırsız pilavı ağzına tıkıştırırken. "Aşk romanları ve bilgisayarlar dışında neleri seversin?"

Sırtımı dikleştirdim. İşte en nazik nokta burasıydı. Ağzımı açıp kendimden bahsedersen bu randevunun cehennemin derinliklerine gömüleceğini biliyordum, tıpkı önceki randevularım gibi. Belki de yeni bir strateji dene-meliydim. "Şey... alışveriş yapmayı, spor salonuna gitmeyi severim, ayrıca modern sanata bayılırım," diye yanıt verdim ukala ukala.

“Yalan. Joy’la birlikte alışverişe çıktığınızda nadiren bir şeyler alıyorsun, modern sanattan zerre anlamıyorsun, ayrıca yüzme havuzuna gittiğinde yüzmüyor, sadece suyun üstünde yatıyorsun,” dedi sırtarak.

Tüm bedenimin utançla ürperdiğini hissettim. March tüm bunları nereden biliyordu? Konsey soruşturmasının bir parçası olarak epostalarımı ve internet mesajlaşmalarıma mı bakmıştı? Yalnızca bu da değil, neden bu detaylarla ilgileniyordu? Tanrım, banyoda burnumu karıştırdığımı öğrenmemiş olması için dua ettim.

Köşeye sıkışmıştım ve yenilgiyle başımı eğdim. “Tamam, havuzda yatmayı, büyük şehirlerde amaçsızca gezmeyi, bilgisayar oyunu oynamayı ve Wikipedia okumayı seviyorum. Amsterdam Bulvarı’nda sürekli Dunkin’ Donuts’ın önünde takılan ve herkese komünist diye bağırان evsiz adamı seviyorum, ayrıca uzaya gitmek istiyorum.” Limonlu sodamdan koca bir yudum aldım.

“Uzaya mı? Hangi gezegene? Yoksa aya mı?”

Şişemi sertçe masaya indirdim. “Ay bir gezegen değildir! Ay bir *uydudur*!”

Karşılık olarak, bayıldığım kalın, sıcak kahkahayı duydum. “Özür dilerim, kelimelerimi kötü seçtim.”

“Sorun değil. Her neyse, Avrupa’ya gitmek isterdim,” diye homurdandım.

“Ah. Bu hiç duymadığım bir gez...” March, yüzümdeki dehşeti görünce durdu.

Buna daha fazla dayanamayacaktım ve kendimi tutamayarak, birden Avrupa –Jüpiter’in en sevdiğim uydusu– hakkında konuşmaya başladım; kilometrelerce kalınlıkta olan buz tabakası, NASA’nın altında sıvı bir su denizi olduğunu düşünmesi ve orada karbon bazlı olmayan ne çeşit yaşam türlerinin bulunabileceği üzerine kendi teorile-

rim... Nasıl olduysa bu beni, oldukça tartışmalı yakınsak evrim konusuna ve DNA'larını genetik materyal kaybı olmadan sonsuz kere kopyalanabilen ıstakozların, biyolojik ölümsüzlüğün anahtarı olduğuna getirdi.

Ölümsüz ıstakozlar kısmına vardığımda March bana birkaç saniye boyunca baktı, ben de bir başka randevuyu mahvettiğimi düşündüm... sonra bana, insan DNA'sının "gençlik çeşmesi" uygulamalarıyla ilgili süregelen bir çalışma olup olmadığını sordu. Görünüşe bakılırsa Gerald'in iletişim yetenekleri sınırlı olduğundan, March zaman geçirmek için bazen Wikipedia okuyordu ve ıstakozlarla ilgili makaleye denk gelmişti.

Kutsal yırtıcılar adına. Istakoz DNA'sının kopyalanmasıyla ilgili makaleyi okumakla kalmayıp, bir de bunun benzer şekilde insan kromozomlarıyla oynanarak mümkün olup olmadığını merak eden biriyle yemek yiyordum!

Bedava tatlılarımız geldiğinde March, *tonkatsu* dükkânının fiyat-performans oranına övgüler yağdırdı çünkü bir değil tam iki top kalamar mürekkepli dondurma gelmişti. Tadı iğrençti ama yine de March'ı mutlu etmek için biraz yedim. March yemek seçmiyor ve yiyeceklerin ziyan olmasından hoşlanmıyordu, o yüzden kendi dondurmasını bitirdikten sonra benimkini de yedi.

Garson masamıza geldiğinde ona yapacak iş kalmamıştı. March tabakları peçeteyle sıyırmış, üst üste koymuş, çatal kaşıkları üstüne yerleştirmiş ve masadaki bütün kırıntıları bir araya toplamıştı. Adamın bize yan yan bakmasını ikimiz de görmezden geldik – March alışkın olduğu için bunu yapmış olmalıydı, bense hiç umursamadığımdan. Kırıntılar olsun ya da olmasın, March benim rüya randevumdu ve kredi kartı slipini beklerken elimi okşayıp gözlerime baktığında aklım başımdan gitti. Bu-

nun standart bir randevu pratiği olduğunu biliyordum ama yine de bütün kolum deli gibi karıncalanıyordu.

“Güzel bir randevu oldu mu?” Ufak restorandan ayrılıp arabaya doğru yürürken March’ın sesi tereddütlüydü.

“Harikaydı! Bence bu işte gayet iyiyiz,” dedim gururla.

Otele dönüş yolu da muhteşemdi, kırmızı ışıktaki durduğumuzda birbirimizin elini tutuyorduk. Ritz’in lobisine girdiğimizde, pembe tek boynuzlu atların üstünde uçtuğumu rahatlıkla söyleyebilirim.

Bana isterseniz ilk randevuda teslim olan, seks düşkünlü bir fahişe olduğumu söyleyin ama asansörde kat numaralarının birer birer yanıp sönmesini izlerken, belki de bunun gerçekleşeceğini düşünmeye başladım. Ne de olsa aynı odada uyuyacaktık, üstelik seksi iç çamaşırlarım vardı... Ayrıca otelin şpasındaki sadist güzellik uzmanı, aşığı tarafı bir güzel temizlemişti.

Ya da belki hayal görüyordum.

Ne yazık ki odada yalnız kaldığımızda March beni elde etmek için herhangi bir girişimde bulunmadı; ben dişlerimi fırçalarken o da bir dizi mesajı yanıt vermeyi tercih etti. Banyodaki geniş aynada kendi yansımama bakarken, kendimi başlangıç noktasında, aynı ebedi soruyu sorarken buldum: Şimdi ne olacak?

Belki de tahminlerimde fazla aceleci davranmıştım. İşin aslı March sırasıyla en iyi iltifat, ayak parmaklarını kıvırtan ilk öpücük ve yüzde yüz başarılı ilk randevu dallarında büyük ödülün sahibi olmuştu – ben de bunun klasik ve macera içermeyen cinsel birleşmeyle sonuçlanacağını düşünmüştüm. Ancak... hiçbir şey olmuyordu ve ben ilk adımın ondan geleceğine güveniyordum. Oturma odasına geri dönüp dizginleri elime mi almalıyım? Bu benim içimde olan bir şey miydi? Acaba çoğu insan gibi

üçüncü randevudan önce sevişmenin yasak olduğunu mu düşünüyordu?

Kaşlarımı çatarak olası tüm senaryoları gözden geçirdim ve beynim Joy'un –ve pembe dizi senaristlerinin çoğunun– onaylayacağı bir senaryo üzerinde durdu. Derin bir nefes alarak banyodan çıktım.

March mesajlaşmayı bitirmişti. Siyah ceketini çıkarmış, beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı – bir kolun diğeriyle aynı şekilde sıvanmamasının onu rahatsız ettiğini fark etmiştim. Tabanca kılıfı her zamanki yerindeydi ama bu noktada, March'ın onunla birlikte uyuduğunu düşünmeye başlıyordum. Dikkatli adımlarla ona yaklaştım ve hemen tanıdığım taze bir koku burun deliklerime doldu. Nane şekeri yiyordu. Cesaretimi toplayarak ona döndüm. “Fermuarımı açar mısın?”

“Elbette.”

Elleri omuzlarıma değdiğinde sakın kalmaya çabaladım. Fermuarı yavaş yavaş, sakince indirdi ve siyah ipeğin tamamen açılarak sırtımı gözler önüne serdiğini fark ettiğimde, taktığım pembe sutyenin de görüldüğünü hatırlayarak, yanaklarımın ve boynumun kızardığını hissettim.

“Island...” March'ın sesi bir oktav düşmüştü ve ellerinden biri kalçamdaydı. “Bunun için de yardıma ihtiyacın yok, değil mi?”

“Filmlerde işe yarıyor,” diye mırıldandım.

Arkamda yumuşak bir kıkırdama duydum ama sonra, sağır edici sessizlik dışında bir şey yoktu.

March'ın dudakları boynuma dokundu.

İlk başta öyle hafifti ki hayal gördüğümü sandım: derimin altında atan nabzımda hayalet bir öpücük. Sonra ikincisi geldi, bu seferki omzuma yakındı. Kısa süre sonra

March bedenini bana yaslamıştı, sol kolunu belime dola-mıştı ve enseme öpüyordu. Kulağımın altındaki bölgeyi hafifçe ısırdığında, kedilerin koltuktaki belli bir noktaya hâkim olmak için birbirlerinin ensesini nasıl ısırdığını düşündüm. March'a yaslandım; ayakta durma yeteneğim belli ki kafa derimden göğsüme, oradan da ayak parmak-larına inen ürpertiden etkilenmişti. Acaba benim de... en-sem mi ısırılıyordu?

Herhalde, çünkü miyavladığımı duydum ve sesime al-çak bir mırıltı yanıt verdi; sanki artık kelimelerle iletişim kuracak kadar medeni değildik. Belimi tutan el sıkılaştı ve diğer el de göğsüme doğru hareket etti, sonra aşağı indi ve belli ki bacaklarımı aralama niyetiyle eteğimin altına doğru ilerledi. Eski kafalı olduğumu söyleyebilirsiniz ama bu hamle beni biraz korkuttu çünkü odanın ortasında, hem de ışıklar açıkken çıplak kalma fikrinden hoşlan-mamıştım. Eğer işler düşündüğüm yere doğru gidiyorsa, March beni karanlıkta yavaşça soymalıydı – arkadan ge-len saksafon solosu eşliğinde.

Elini elimle durdurdum ve kollarında dönerek ona bak-tım. Hormonların tetiklediği sersem bir sırıltışın, büyük ihtimalle kıpkırmızı olan yanaklarımı gerdiğini farkın-daydım. Öte yandan March hâlâ oldukça sakın görünüyordu. Yani, eğer gömleğindeki kırışıklıkları ve gözleri-nin mavisini boğmuş olan irileşmiş gözbebeklerini say-mazsak. Parmakları şefkatle yanağımda dolaştı ve bana, tıpkı benim gibi sırtıttı; sanki ıssız bir adaya düşmüşüz ve ben çilekli bir pastaymışım gibi.

Kararımı vermiştim. Eğer bir adamla ilk randevuda ya-tarak ailemin en az iki neslini utandıracaksam, en azından bunu doğru şekilde yapacaktım. Ondan bir adım uzaklaşa-rak elini tuttum ve dikkatle çekerek onu yatak odasına yön-

lendirdim. Kaşları bir an için çatıldı ve yüzündeki kararsızlığı gördüm ama beni yine de takip etti; yatak odasına girerken başparmağı bileğimde yavaşça daireler çiziyordu.

Işıkları açmadım; pencereden giren mavimsi loş ışık mükemmeldi – karanlıktı ama zifiri karanlık değildi. Kararlılığımı göstermek için elini bir kez daha sıktım, sonra bıraktım ve kendimi yatağa bıraktım; kollarım iki yanımda yatarken kurbanlık koyuna benzediğime eminim.

Beş saniyelik mutlak sessizlikte, March gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Yatağın kenarına oturduğunda, şehrin ışıkları dudaklarındaki belli belirsiz gülümsemeyi aydınlattı. “Island, neden yattın?”

Tüm suratımın utançtan alev alev yandığını hissettim. “Ben... Sandım ki... Sevişmeyecek miyiz?”

March’ın âdemelması hafifçe oynadı ve yutkunduğunu duydum. Bir eli yavaşça bacağını okşarken nefesimi tuttum. “Bu iyi bir fikir değil.”

Başımı salladım, gömleğinin önüyle oynamak için elimi uzattım ama ilk düğmesini açmaya cesaret edemedim.

Doğru.

Kesinlikle iyi bir fikir değil.

İlk randevu, profesyonel katil, saksafon yok. Bunun gibi bir sürü şey daha.

Fakat March’ın parmakları aynı fikirde değildi; çorabımı tutup yavaşça aşağı indirmeye başladı. Onun sessizce küfrettiğine neredeyse eminim ama burada Bay Titiz’den bahsediyoruz, yani herhalde öyle bir şey olmamıştır. Kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyordum ve sanırım gömleğini hafifçe çektişirdim. Doğru yönde belli belirsiz bir hareket. Aslında March’ın tüm ihtiyacı olan da buymuş. Dudakları benimkilere gömüldü ve March centilmenliği bir anda kenara bırakıverdi.

Nanenin tadını aldım, yıldızları gördüm ve kollarımı boynuna dolarken –Scarlett O’Hara’nın Rhett Butler’in *Rüzgâr Gibi Geçti*’de öptüğü gibi March’ı öpmeye çalışıyordum– Bay Doğru’yu beklediğim her saniyeye değdiği-ne karar verdim.

Tanrım pantolonundaki o vızıltı bile beni tahrik ediyordu.

Bekle bir dakika. Ne?

Hayal kırıklığı dolu, alışkın olmadığım bir inlemeyle dudaklarını benden uzaklaştırdı ve telefona yanıt vermek için çorabımı bıraktı. Ona sarıldım ve gömleğinde kalan hafif sandal ağacı kokusunu içime çektim; parmaklarım hâlâ o davetkâr düğmeleri açma arzusuyla karıncalanıyordu.

March nefes nefeseydi ve telefona sert bir sesle yanıt verdi. “İyi akşamlar. Aramak için daha kötü bir zaman seçemezdin.”

Hattın diğer ucundaki kişi uzun uzun konuşurken, March’m kaşları gittikçe daha çok çatılıyordu.

“Phyllis sana kullanma kılavuzunu göndermedi mi? ... Uygulamayı yapılandırmak mı? ... Ne uygulaması? ... Bu bir şaka mı? Bunun gerçekten önemli bir özellik olduğunu mu düşünüyorsun? ... Hayır... Hayır! Kullanma kılavuzuna göre Twitter girişinden önce bir *alt çizgi* olmalı... Evet, sonra şifre... Ne demek işe yaramıyor? ... Hayır! Bunu deneme! ... Tamam, on beş dakikaya orada olurum. Şuna dokunmayı kes! Hatta bakma bile!”

Telefonu kapattıktan sonra, büyülenmiş gözlerle ona baktım. “O kimdi?”

“Küçük yeğenim.”

Kaşlarımı şüpheyle kaldırdım. “Senin yeğenin mi var?”

“Hem de bir sürü; çocuklara bayılırım.” İç geçirdi.

“Özür dilerim, kurabiyem. Benim...”

“Evet, duydum. Gitmen gerekiyor. Ve bana nereye gittiğini söylemeyeceksin,” dedim onu suçlar gibi bir sesle.

İtirazlarımı kısa bir öpücük susturdu. “Senin burada kalman gerekiyor. Oda güvenli, üstelik geç kalmayacağım.”

“Ama ben...”

Bir öpücük daha. Acaba neden tatlı March’ın, ikiye bölünmüş March’la aynı kişi olduğu ama daha ikna edici silahlar kullandığı izlenimine kapılıyordum? Hayran hayran bakmayı bırakıp kaşlarımı çattım ve yattığım yerde doğruldum. Ne yapacağımı çaba bile sarf etmeden anladı ve ben memnuniyetsizliğimi kelimelere bile dökmeden başparmağını dudaklarımda gezdirdi.

“Sana güveniyorum; bu konuda hemfikiriz. Sen bana güveniyor musun?”

Nasıl bir yanıt vermem gerekiyordu? Adamı birkaç dakika önce yatağa getirmiştım, dahası çoraplarımdan vazgeçmiştim!

“Sana güveniyorum March.” Elini sıkıp gözlerine bakarak iç geçirdim. Fakat tüm çabalarımın rağmen cümle, “Sana güvenmek istiyorum ama bunu yapabileceğimden emin değilim... ve belki sen de bana güvenemezsin” der gibi çıkmıştı.

March başını salladı ve alnıma son bir dalgın öpücük kondurarak yataktan kalktı. Uzun gardıroptan ceketini almasını izledim. Süitin kapısını kilitledi ve saniyeler içinde gitmişti.

Kendimi ıslanmış hissediyordum. Ve aptal gibi.

YİRMİ ALTI ÇANTA

“T Tyler neden milyoner olduğunu benden gizledi? Neden basit bir kovboymuş gibi davrandı? Acaba başka neler gördükleri gibi değil?”

- Stacey Maverick, *Gizli Teksas Milyarderi*

March gecenin bir noktasında geri dönmüştü ama ben çoktan yattığım için onu duymamıştım. Muhteşem cinsel münasebet hayali buraya kadarmış.

March'ın sesini duyarak ve saçımı okşayan parmaklarını hissederek uyandım. Yatağımın yanında diz çökmüştü, çoktan giyinmişti ve kahveyle tıraş losyonu kokuyordu. Gözlerim en sonunda doğru düzgün görmeye başladığında yüzünü tanıdım. Yüzü bana o kadar yakın duruyordu ki gözlerinin kenarındaki kaz ayaklarını sayabiliyordum. Onu öpmek istiyordum ama neyse ki *Cosmo* beni iyi yetiştirmişti ve sabah nefesini de içeren ama bununla sınırlı kalmayan tüm iğrenç vücut göstergeleriyle lanetlenmiş, rezil bir yaratık olduğumun farkındaydım.

Ayağa kalktı ve yatağın yanındaki duvara yaslanıp ellerini göğsünde birleştirerek, sabah mahmurluğunu üzerimden atabilmem için bana zaman tanıdı. “İyi uyudun mu?”

Karşılığında homurdanarak onayladım, yatakta doğruldum, odayı saran leziz yumurtalı ekmek kokusuyla başım dönerek gerindim. Yataktan çıktıktan sonra sallana sallana oturma odasına gittim. Koltuğun önündeki alçak sehpanın üzerine nefis görünen bir kahvaltı tepsisi duruyordu. Üzerimde yalnızca atlet ve külot vardı, o anda March’ın her hareketimi ısıldayan gözlerle izlediğini fark ettim. Vücudumu inceliyor olması, aynı anda hem utanç hem de gurur vericiydi: bundan zevk almayı öğrenebileceğime karar verdim.

Kahvaltımı, bir fincan sıcak kakaoyla birlikte aç bir kurt gibi mideme indirmeye başlamışken, March karşımdaki koltuğa oturdu, “Dün gece olanlar için özür dilerim,” dedi.

Başımı fincanımdan kaldırdım. “Yani... yaptıkların için mi özür diliyorsun, yoksa beni öylece bırakıp gittiğin için mi?”

“Sanırım ikisi için de.”

“Ah.” Hayal kırıklığımı saklamaya çalışmamıştım bile. “Hâlâ çok erken olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da fazla hızlı?” diye sordum keyifsizce iç geçirerek. Kendime bir bardak portakal suyu doldurdum.

March yumuşak deri yastıklara yaslandı ve muzip gözlerle bana baktı. “Bence başladığımız şeyi bitirmeliyiz...”

Nefesimi tuttum.

“Ve elması bulmalıyız.” Göz kırptı.

Portakal suyu dolu koca bardağı kafama diktim, bir viski bardağı gibi hızla tepsiye indirdim ve hazırlanmak

üzere koltuktan kalktım. “Korkunç birisin sen. Eğer Dries beni öldürmeyi başarır da bir bakire olarak ölürsem, geri dönüp sana musallat olacağım.”

Miyamoto Bankası, Tokyo Körfezi’ndeki ufak bir yapay adanın üzerine inşa edilmişti. Buranın, kentin en sevdiğim yeri olmadığını söylemeliyim: aşırı soğuk, endüstriyel şirketlerin merkezleriyle dolu bir yerdi burası. Yuvarlak cam bina, Sumida Nehri –körfeze dökülüyordu– ve bir tür minimal bahçe olduğunu tahmin ettiğim, geniş ve boş bir çimenliğin arasına sıkışmıştı. Burası bir banka için sıradışı bir yer seçimiydi ama annem gibi müşterileri varsa, denize yakın olmalarının mantıklı olduğunu düşündüm. Böylece, işler ters giderse hep birlikte bir gemiye atlayıp hızla kaçabilirlerdi.

March arabayı binanın önüne park etti ve tam içeri girmek üzereyken telefonu cebinde titreşti. Arayanın adına bakarak kaşlarını çatan March telefona yanıt verdi. “Günaydın... Yine iyi bir zaman olmadı... Bunun için kimi araman gerektiğini biliyorsun... Yanında mayo getirmiş olman kimsenin umurunda değil! Burası Cancun değil, tamam mı? ... Acil bir durum olursa seni haberdar ederim.” Öfkeyle iç geçirerek telefonu kapattı.

“Arayan yine küçük yeğenin miydi?” diye sordum, gözlerimi ilgiyle kısararak.

“Evet.”

Kapıdan girerken başımı iki yana salladım. “Korkunç bir yalancısın...”

Lobiye girdiğimizde gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Vay be, eminim buraya bayılmışsındır!”

Lakayt bir tavırla omuzlarını silkti ama dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gözden kaçırmadım. Elbette bayılmıştı. Her şey bembeyaz ve imkânsız derecede temizdi, tıpkı bir uzay gemisine benziyordu. Duvarlar, yerler, zarif bir hanımın potansiyel müşteri beklediği uzun banko; hepsi aynı, taş benzeyen, kusursuz bir malzemeye kaplanmıştı; tek renk, bankonun üstündeki cam bir vazodaki birkaç zambaktı.

Saçımı gergin parmaklarımla tarayarak kadına gülümsedim. “Günaydın, sanırım annemin Miyamoto’da bir kasası var; Léa Chaptal adıyla olabilir. Acaba kontrol edebilir misiniz? Kasaya ulaşmak istiyoruz da,” dedim, annemin de March gibi saçma bir sahte isim kullanmamış olması için dua ederek. Eğer kullanmışsa, işimiz bitmiş demektir.

Uzun saçlı kız bankonun arkasındaki bilgisayarda bir şeyler yazmaya başlarken March arkamda bekliyordu. Ekrandaki birkaç veriyi gözleriyle taradı ve başını kaldırdı. “Bayan Chaptal’ın burada kasası bulunmuyor,” dedi kaşlarını belli belirsiz çatarak.

Şakaklarıma kan hücum etti. “Emin misiniz? Ben... ben bir kasası olduğu bilgisini almıştım, üstelik elimde bir kasa numarası da var.”

Görevli kadının fildişi rengi suratında bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama bunu hemen kibarca maskeleyemeyi başardı. “Onun adına kayıtlı bir kasamız bulunmuyor. Belki de bu konuyu müşteri yöneticisiyle görüşseniz daha iyi olacak.”

“Bayan Chaptal öyle yapacak.”

March’ın elini omzumda hissederek başımı kaldırdım. Onun söylediğini onaylamak için başımı salladım.

“Yanınızda kimliğiniz var mı?” diye sordu kadın sertçe.

Donakaldım.

Ama evet, elbette bir kimliğim vardı. Ben Bayan May'dim!

Birkaç saçma bahane kekelemeye vakit bulamadan, March beni kenara itti ve iç cebinden bir pasaport çıkardı. "İşte burada. Tanrıya şükür böyle şeylerle ben ilgileniyorum. Bir gün kendini de bir yerlerde unutacak!"

Şefkatle sırtımı okşadı, ben de şaşkınlıkla ona baktım. Paulie'den kaç tane sahte pasaport almıştı? Belli ki diğerlerinin yanında, gerçek adıma olan bir tanesi de vardı. Acaba benim de yılın tüm aylarının soyadım olarak geçtiği bir sürü pasaportum mu vardı? Genç kadın "benim" pasaportumu aldı ve Bay Sakai adındaki birini ararken beklememizi rica etti.

Birkaç saniye sonra karşıdaki asansörün kapısı açıldı ve içinden mavi gömlekli, uzun, siyah saçlı ve kısa sakallı bir adam çıktı. Bay Sakai hiç de Japon'a benzemiyordu. Bana arkadaşça gülümsedi ve bizi selamladı... Fransızca. "*Bienvenue, Mademoiselle Chaptal. Je suis Patrick Sakai, c'est moi qui m'occupe des comptes de votre maman, je vais vous accompagner à la salle des coffres.*" Hoş geldiniz Bayan Chaptal. Benim adım Patrick Sakai ve annenizin buradaki hesaplarından ben sorumluyum. Sizi kasa odasına götüreyim.

Gözlerimi kırptıstırdım ve adamın uzattığı eli sıktım. Bay Sakai March'ı başıyla selamladı ve onunla birlikte asansöre binmemizi işaret etti. Bunu yaparken, March'ın dönüp, kapı kapanmadan önce resepsiyondaki görevliye şüpheli baktığını fark ettim. Kadın telefonla konuşuyordu ve göz göze geldiklerinde görevli gerilerek gözlerini kaçırdı.

Asansör bizi beşinci kata çıkarırken, Sakai'nin yuvarlak suratını merakla inceledim. "Fransız-Japon musunuz?"

Koca bir sırtıııla baını salladı. “Evet! Burada, Tokyo’dayken güzel peynir yemeyi gerçekten özlüyorum!” Sonra özür dileyen bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Lütfen genç iş arkadaşımızı mazur görün. Léa’nın kasası veri tabanımızda yer almıyor. Siz de takdir edersiniz ki özel müşterilerin... özel ihtiyaçları oluyor.”

“Galiba öyle...” Hayır, dürüst olmak gerekirse anlamıyordum. Fakat kasa buradaydı ve tekrar nefes alabilmeye başlamıştım, o yüzden sesimi çıkarmadım.

Asansörden indikten sonra Sakai dönerek bana baktı. “Kasayı kiraladığı sırada Léa hâlâ hesaplarını düzenlemeye ve yetişkin olduğunuzda onlara ulaşmanızı sağlayacak izinleri ayarlamaya çalışıyordu. Çok uzun zaman oldu ama o zamandan beri vasiyetini okuma şansı bulabildiniz mi? Yoksa şu anda bankanın elinde olan varlıkların bir özetini mi istersiniz?”

Soğuk terler dökerek başımı iki yana salladım. “Hayır... noteri ziyaret ettim ama bazı... sıkıntılar yaşandı.”

March beni kurtarmaya geldi. “Bay Étienne’in işi başından aşkındı ve gereken tüm evrakları tamamlayacak vakti bulamadı. İş resmen canına okuyor. Belki işimiz bittikten sonra, Bayan Chaptal’a yazılı bir liste verebilirsiniz.”

Sakai başını hafifçe salladı. “Tamam, hesap bildirimlerinizin çıktısını almak için daha sonra ofisime uğrarız.”

Sakai’ye teşekkür ettim, o da bizi bir sürü beyaz koridordan geçirdi ve en sonunda, üzerinde parmak izi okuma sistemi olan devasa bir döner güvenlik kapısının önünde durduk. Sakai, yeşil yeşil parlayan bir cam ekranın üzerine elini bastırırken hayretle onu izledim.

Ağır kapı, aynı türden ikinci bir kapıyla son bulan, daha kısa bir koridora açıldı. Dar koridorda Sakai’yi takip ederken, zihnimde bir ışık çaktı. March’a bakarak fısılda-

dım. “Burada metal dedektörleri olmalı. Endişelenmiyormusun...”

“Biliyorum. O yüzden de üzerimde silah taşımıyorum Island. Seramik ve polimerden yapılmış silah diye bir şey olmadığını herkes bilir,” diye fısıldadı, Sakai, otuz santim kalınlığındaki ikinci kapıyı açarken. March’a sorgulayan gözlerle baktım ve bana göz kırpınca, seramik ve polimerden yapılmış silah diye bir şey olduğunu anladım.

“*On y est! Le Saint des Saints!*” İşte geldik! Kutsalların en kutsalı, dedi Sakai bize dönerek.

Tüm o *Varyemez Amca* çizgi filmleri kahrolası bir yalandı: Miyamoto Bankası’nın kasa odasında para havuzu ya da yanında verilen havlulardan eser yoktu; burası yalnızca yüksek kubbeli, kocaman, daire şeklinde bir odaydı ve taş duvarlarda yüzlerce siyah, parlak kapak vardı.

Cebimden, üzerinde kasa numarası olan buruşmuş kâğıdı çıkardım ve Sakai’ye gösterdim. “2120. Bu...”

March karşı duvardaki kasayı gördü, Sakai yanıt vermeye fırsat bulamadan hemen o tarafı işaret etti. Sakai başını sallayarak onayladı ve kasayı incelemek için odanın karşı tarafına geçerken, kapağın pürüzsüz yüzeyine gömülü, dokunmatik bir ekran olduğunu fark ettim. Elimi yaklaştırdıncaya ekran aydınlandı, yan yana sıralanmış yirmi boş kutucuk ve tuşları yumuşak bir mavi renkle aydınlanan sanal bir klavye görüldü.

Mükemmel.

Rakamlar ve harflerden oluşan yirmi haneli bir şifre: yalnızca birkaç *milyar* olası kombinasyon. Gerginlik içinde March’a baktım ve nereden başlayacağım hakkında hiçbir fikrim olmadığını göstermek için başımı iki yana salladım.

“Her şey yolunda mı?”

Sakai'nin arkadan gelen sesi sıçramama neden oldu. March'la birlikte, yüzümüze yapıştırdığımız dostane gülümsemelerle ona döndük. Bu adam kasanın şifresini bilmediğimizi öğrenmese iyi olurdu, ayrıca olur da bir şekilde kasayı açabilirsek, içinde ne olduğunu Sakai'nin bilmesine hiç gerek yoktu. Ona alametifarikam olan üzgün gözlerle, Antonio'nun hayatını kurtaran irileşmiş gözlerle baktım – bu bakış Tuhaf Şapka için işe yaramamıştı ama olsun. “Evet, sorun yok. Ama bu biraz özel bir an. Bize bir saniye verir misiniz?”

Sakai bir an tereddüt etti, sonra kasa odasına açılan kısa koridora yöneldi. Bize sırtını döndü, ritmik olarak yere vurduğu ayağının sesi, odanın içinde belli belirsiz yankılanmaya başladı.

Sakai'nin görüş alanından çıktıktan sonra, March ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve nazıkçe masaj yapmaya başladı. “Rahatla ve düşün Island. Annen senin çözeceğin bir şifre koymuş olamaz.”

Ah Tanrım. İnsanları öldürmek ve öpmek, March'ın yegâne yetenekleri değildi. Aynı zamanda başarılı bir sırt masajcısıydı. Gözlerimi kapadım ve omuzlarımdaki gerilimin, yetenekli parmaklarının baskısı altında gevşediğini hissettim. Bana bunun karşılığında fatura göndermemesini umdum.

Tahmin etmesi aynı anda inanılmaz derecede kolay ve inanılmaz derecede zor olabilecek yirmi haneli bir şifre bulmanız gerekse, ne seçerdiniz? Acaba alfabedeki her harfin konumuyla ilgili bir şey mi olurdu? Hayır, yirmi dokuz harf, çok fazla olasılık. Sayılarla ilişkilendirilebilecek şeyler bulmak için beynimi zorladım. El ve ayak parmakları? Olabilirdi ama bunu nasıl şifreye dönüştürecekti? Kahretsin, March'ın masajına rağmen düşünemiyordum.

Ölümünden yıllar sonra bile annem hâlâ bana meydan okuyordu. Birlikte oynadığımız oyunları hatırlayarak iç geçirdim. Bana Bul Karayı Al Parayı oynamayı ve kartları doğru şekilde bükmeyi öğretmişti, beni satrançta hep mahvederdi ama öğrenebilmem için sonradan bütün hamlelerini açıklardı. On üç yaşına kadar Nutella'yı keşfedememiştim çünkü annem ancak en sevdiği numarayı başarabilirsem biraz yememe izin vereceğini söylemişti: ellerim arkamdayken bir Rubik küpü çözmek.

Çok az Nutella, çok fazla gözyaşı, aşırı hayal kırıklığı ve yıllar sonra aynı yerdeydim, fakat bu sefer elimde Rubik küp değil, yirmi haneli kahrolası bir sayı vardı.

Yirmi haneli bir sayı...

Kocaman bir sayı. Annemin, yüzünde hınzır bir ifadeyle, ekmeye sürdüğü Nutella'yı yemesini izlerken, mutfağın yerlerini paspaslayarak geçirdiğim saatler gibi.

İlk rakamı yazmak için elimi kaldırdım. Tahminim yanlışsa bile, elimde başka fikir yoktu zaten. Derin bir nefes alarak boş kutucukları teker teker doldurmaya başladım.

4 3 2 5 2 0 0 3 2 7 4 4 8 9 8 5 6 5 0 0

Kasanın kilidi tıkırdayınca neredeyse kalp krizi geçirecektim ve March'ın da omuzlarımdaki ellerini sıktığını hissettim. Omzumun üstünden ona bakmak için başımı çevirdim; hem dehşete düşmüş hem de heyecanlanmıştım.

"O sayı da nedir?" Sesindeki şaşkınlık gözden kaçırılacak gibi değildi.

"Klasik bir Rubik küpün olası kombinasyonlarının sayısı: kırk üç kentilyon küsur.

March hayranlıkla ıslık çalarken ben de ağır, siyah kapağı çektim. Kasanın içinde büyük, metal bir çanta vardı. March çantayı dikkatlice çıkardı. Onun çantayı, odanın

duvarına dayalı ufak masaya götürürken iki eliyle birden taşıması dikkatimi çekti: içinde ne varsa ağır olduğu belliydi. Çantanın tokalarını kaldırdı ve kapağı açtı. Kalbim durmak üzereydi. İşte oradaydı. Kesilmemiş ama hâlâ ısıllı, birkaç keskin köşesi olan ama her yönüyle bir cam topağına benzeyen şey.

March ve ben dört milyar dolara bakıyorduk.

Evet, dört. Doğru okudunuz.

Annemin kasasında birbirinin aynısı iki Cullinan vardı.

YIRMI YEDİ ÇİÇEKLER

“Eğer senin için savaşıyorsam, bin kişilik bir ordu bile beni durduramaz, aşkım. Giydiğim kilt üzerine yemin ederim ki senin için döneceğim!”

- Diane MacRoth, *Atılgan İskoçyalının Hakkı*

Evet. Dediğim gibi iki Cullinan ve umut ederim ki içlerinde en az bir gerçek elmas vardı. Gözlerimi kısarak March’a doğru eğildim ve sesimi iyice alçalttım. “O bıçak, bacağında sakladığın... neden yapılmış?”

“Seraamik.”

“Vay be, öyle şeyleri sadece yemek pişirmek için yaptıklarını sanırdım!”

“Çok dayanıklı, metal detektöründen de rahatça geçebiliyor.” Omuzlarını silkti.

“Güzel.” Başımı salladım. “Yani eğer bu elmaslardan biri sahteyse, bunu öğrenme şansımız yüksek.”

“Çizik testi?”

“Evet, yap bakalım.”

Saniyeler içinde March yan tarafa doğru eğildi ve siyah bıçaklı, ufak, kıvrımsız bir kama çıkardı – bu bana Rose Paradise'daki zavallı adamı hatırlattığı için hafifçe ürperdim. Taşlardan birini aldı, sol eliyle sabitledi ve bıçağın keskin ucunu pürüzsüz yüzeyine sürtmeye başladı. Tereddüt yoktu. Şeffaf cismin üzerinde anında oluşan çizik, beyaz bir yarayı andırıyordu.

“Büyük ihtimalle cam,” dedim.

March ikinci taşı alarak aynı deneyi tekrarladı, fakat bu sefer, parlayan madde bıçağa takdire şayan bir şekilde direndi. Bilmiş bilmiş birbirimize baktık. İki milyar dolarlık, kusursuz, doğal elmas. March'ın çalıştığı şu Kraliçe denen kişi memnun olacaktı. “Bul karayı al parayı!”

“Hayır. Onun için üç bardak olması lazım, oyunun kurallı böyle,” dedi March.

Ben gülümseyerek başımı iki yana sallarken March bıçağı yeniden pantolonunun bacağına sakladı. Sakai bizi kontrol etmek için döndü; adam içini göremeden March çantayı hızla kapattı ve yanına aldı. Ben de kasanın kapagını iterek kapattım.

Sakai bizi kasa odasından çıkardı ve neredeyse asansöre varmıştık ki March koridordaki pencerelerden birinin önünde durup sokağa baktı. Harumi Doride iki siyah araba ve bir beyaz kamyonet park etmişti ve boyalı camlarının parlak, siyah yüzeyinden binanın cam cephesi yansiyordu. Araçlardan birkaç adam indi. Siyah ceketler, güneş gözlükleri. Bunlar kesinlikle çevreyi gezen Yehova Şahitleri değildi. Bankaya doğru yürüdüklerini gördüm ve içlerinden biri iki gruba ayrılımlarını işaret etti. March gözlerini kıstı ve asansöre binmeden beni durdurdu. “Merdiveni kullanacağız.”

Sakai bize şüpheyile baktı. “Neler oluyor?”

“Alarmı çalıştırın, herkese üst katlara çıkıp oradan ayrılmamasını söyleyin. Bizi takip etmeyin.”

Sanırım Sakai, “Kim öldü de sen patronum oldun?” gibi bir şeyler demek üzereydi ama March’ın ceplerinden çıkardığı koyu gri parçaları birleştirerek, gözümüzün önünde bir silah yaptığını görünce çenesini tuttu, başını salladı ve beyaz koridor boyunca koşarak bir ift Fransız kapının ardında gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra tiz alarm sesi tüm binada yankılandı.

Göğsümde yükselen panikle March’a baktım. “Sence Cullinan için mi buradalar? Bizi takip mi ettiler?”

“Takip edildiğimizi düşünmüyorum ama her iddiasına varım, onları arayan kişi alt kattaki küçükhanımdı.”

Elimi tuttu ve beni koridor boyunca ekiftirdi. Hızına yetişemiyordum ve çoğu zaman ayaklarımın yerden kesildiğini hissediyordum. Asansöre doğru koştururken kendi aralarında fısıldaşan birkaç endişeli çalışan gördük. Kat boşalıncaya March acil çıkış merdivenine çıkan ağır kapıyı iterek açtı.

Kapı arkamızdan kapandıktan sonra, çantayı bana verdi. “Bunu senin taşıman gerekiyor.” Sonra kurşun geçirmez ceketini çıkarıp bana uzattı.

Ceketi ona doğru itmeye çalıştım. “March, bu kötü bir fikir.”

Söylediklerimi duymazdan gelerek ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve kot pantolonunun cebine soktu, sonra da koca ceketi giymeme yardım etti. Elini omzuma koyarak, mavi gözlerini gözlerime dikti. “Beni dinle Island. Bu binadan çıkmak zorundayız. Fazla zamanımız yok ve o arabalardaki adamlar bize ateş edecekler. Bana güveniyor musun?”

Zorlukla yutkunarak başımı salladım.

“Güzel. Arkamda kal, yalnızca ben sana söylediğimde hareket et ve o çantayı sakın elinden bırakma. Gerisini ben halledeceğim.”

Tekrar başımı sallamak istedim ama on bir kat aşağıda kırılarak açılan kapının gümbürtüsünü duyunca, istemsizce haykırdım. Bu adamlar aptal değildi. Önce merdivenlere bakacaklardı elbette. Yukarı tırmanan ayak sesleri bizim katımıza kadar yankılanırken, March sırtını duvara yapıştırdı. “Burada kal ve bekle.”

Onun merdivenlerden inişini gözden kaybolana kadar izlerken, acı dolu gözyaşlarımı zor tuttum. Bir süre için tek duyduğum ses, adamların gittikçe yaklaşan ayak sesleriydi.

Sonra bir gümbürtü duyuldu. İngilizce ve Japonca küfürleri tanıdım ve iki, belki de üç kat aşağıdan gelen silah seslerini duydum. Dehşet içinde kulaklarımı örttüm ve yaprak gibi titreyerek duvara yaslandım. Kükreme ve haykırışlar yankılanırken biri merdivenin tırabzanlarına birkaç kez çarpıldı ve ucuz metalde yayılan titreşimler benim durduğum noktaya kadar ulaştı.

Ayak sesleri yeniden gelmeye başladı ama bu sefer yalnızca bir çift ayak vardı. Bunların March’a ait olmaya-bileceğini düşününce dehşete kapıldım, kendimi iyice duvara yapıştırarak çantayı titreyen ellerle başımın üstüne kaldırdım. Yukarı çıkan her kimse, beni ele geçirmek için iki milyarlık bir burun ameliyatı geçirmek zorunda kalacaktı.

Basamakta uzun bir gölge belirdi. İleri atıldım ama çantam kimseye zarar veremedi, bir el tarafından tutuldu.

“Gel buraya, kurabiyem.”

Neredeyse kalbim duracaktı. March bana güven verici bir gülümsemeyle baktı ve elini uzattı.

Gömleğindeki kana endişeli bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Merdivenden aşağı koşarken bakışımı yakaladı ve “Benim değil,” dedi.

Gerçekten de değildi. İki kat aşağıda, üç adamın cesetlerinin yanından geçtik. Asyalı gibi görünen iki tanesinin boynu tuhaf bir açıyla bükülmüştü ve kısa sarı saçlı üçüncünün her tarafı kanla kaplıydı – büyük ihtimalle bütün tırabzanlara ve March’ın gömleğine bulaşanla aynı kandı. O korkunç titreşimlerin, adamın tırabzanlara tekrar tekrar çarpan kafasının ürünü olduğunu anladım...

İkinci kata ulaştığımızda March beni durdurdu ve merdiveni katın geri kalanına bağlayan ağır yangın kapısına yaslandı. “Hepsi birinci katta keşif ekibinin dönmelerini bekliyor,” diye fısıldadı. Saatine baktı. “Neredeyse beş dakika oldu. Bir dakikadan az süre içinde daha fazla adam gönderecekler. Birkaç saniyeliğine hepsi tamamen birinci katın kapısına odaklanmış olacak. İşte biz de o zaman gideceğiz.”

Nefesimi tuttum. “Ama ikinci kattan nasıl ayrılacağız?” diye sordum, ne olursa olsun bırakmamam gereken çantayı sıkı sıkı tutarak.

“İçeri girdiğimizde asma katı fark ettin mi?”

Dürüst olmak gerekirse, binaya ilk girdiğimiz anda bütün olası çıkışları taramamıştım –büyük ihtimalle bu yüzden aramızdaki profesyonel katil ben değil, March’tı– ama şimdi March bahsedince, o kocaman lobiyi tekrar gözümde canlandırdım. Girişe yukarıdan bakan ve ikinci kata spiral bir merdivenle ulaşılan cam zeminli asma katı hatırlayarak başımı salladım.

“Bu acil çıkış asma kata açılıyor. Ben işaret verince koşacak ve solundaki spiral merdivene gideceksin. Lobiye inme. Benim işim bitene kadar merdivenin yanındaki

kahve makinesinin arkasında saklan.”

Kahretsin, ben kahve makinesini de fark etmemiştim. March doğruldu, omuzlarımı sıktı ve silahının sürgüsünü çekti. Çıkan sert çıtırtı tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Sanırım haklıydı.

Ayaklarımızın altında, ilk kattaki lobinin yangın kapısı gürültüyle açıldı ve March aynı anda beni ikinci katın kapısından ittirdi. Cam asma kata düştüm ama bana emrettiği gibi koşamayacak kadar korkmuştum. March şeffaf zemin boyunca beni sürükledi ve lobideki adamlar bizim merdivenlerde olmadığımızı anlayıp ateş etmeye başlamadan önce beni tıpkı bir hokey pakı gibi kahve makinesine doğru fırlattı.

Cam yapıya çarpan birkaç kurşun haykırmama neden oldu. Cam kırılmadı ama *kalın, şeffaf levhaların alt tarafında* çatlak camdan narin çiçekler oluştu. Başka herhangi bir koşul altında bunları güzel bulabilirdim ama insanlar bana ateş ediyorlardı ve çiçeklerden biri, şeytani bir çatırtıyla, hemen kahve makinesinin yanında açıvermişti.

Asma kattan her şeyi görebiliyordum ve bu, çektiğim çileyi, üst kattakinden daha beter hale getirmişti. Öncelikleri belli ki March'ı öldürmektir ama tetikçilerimizin de yakında keşfedeceği gibi bunu söylemek, yapmaktan daha kolaydı. March spiral merdivenden inerken iki kişiyi vurmuştu ve şimdi, aşağıda, beyaz masanın arkasında saklandığını görebiliyordum. O hain resepsiyon görevlisinin yanında üç kişi daha kalmıştı ve onlar da tıpkı benim gibi holün bir köşesine sinmişlerdi. Asansörün yanında, iki güvenlik görevlisinin bedenleri hareketsiz yatıyordu. Sanırım Sakai onları çağırmaya çalışmıştı ama zavallı adamlar lobiye vardıkları anda öldürülmüştü.

Üç adamdan birinin, kel bir Japon'un elinde otomatik bir tüfek tuttuğunu gördüm. Masaya nişan alarak birkaç kez ateş etti; herhalde kurşunlardan birkaçının masanın içinden karşı tarafa geçmesini umuyordu. Gözlerimi kapadım ve March'ın üstüne fazla gitmemesi için Murphy Kanunu'na yalvardım çünkü kurşun geçirmez yeleği ben giyiyordum, o değil. March hâlâ yaşıyordu ve bir açıklık arıyordu ama ben kahrolası masanın daha fazla dayanamayacağından endişe ediyordum.

Aklıma bir fikir geldi.

Titreyen parmaklarla çantayı açtım, sahte Cullinan'ı aldım ve kahve otomatından sürünerek uzaklaşmaya başladım. Kendi kendime, bana bir şey olmayacağını fısıldayıp duruyordum. O adamların silahlarından çıkan kurşunlar belli ki bu kalın cam plakalardan geçemiyordu ve ben duvara yakın durdukça, bana doğrudan ateş edebilecekleri bir açı yakalamaları imkânsızdı.

Fakat asma katın yarısına gelmiştim ve artık tüm arkadaşlarım beni görebiliyorlardı, işte o zaman sahte elması onlara atarsam taşın peşine düşerek March'ı rahat bırakacakları yönündeki planımın zayıf noktalarını görmeye başladım.

"Island, geri dön ve oradan bir yere kıpırdama!" March'ın haykırışı, masanın beyaz malzemesiyle buluşan bir sürü kurşunla karşılık buldu. Adamların biri asma katın altına geçerek cama ateş etti ve ellerimle dizlerimin altında yeni çiçekler açmasını sağladı. Dizlerim öyle fena titriyordu ki hareket edemiyordum, ya saçma planıma devam edecek ya da March'ın emrettiği gibi geri dönüp saklanacaktım.

Asma katın camına ateş eden genç, siyah saçlı adam basamakları tırmanıp bana doğru koşmaya başlayınca

korkuyla olduğum yere sindim. March, deli gibi geri geri emeklememi izleyen adamların dikkatinin bir an dağılmasından faydalanarak beyaz masanın arkasından çıktı ve adamlardan birini vurdu. Ne yazık ki elinde otomatik silah olan kel adam hâlâ ayaktaydı ve March, ona doğru gelen kurşunlardan kaçmak için yakınındaki bir sütunun arkasına koşmak zorunda kaldı.

İçinde bulunduğumuz duruma rağmen, bir şekilde buradan kaçacağımıza inanıyordum çünkü March spiral merdivene hiç olmadığı kadar yakındı. Tüm yapması gereken, bu iki adamı indirmek ve lobinin diğer ucundaki bir sütunun arkasında salya sümük ağlayan şu resepsiyon görevlisine çalgın bir tokat atmaktı.

Birkaç silah sesi daha duydum ve March'ın beni, merdivenin başına çıkmaya çalışan adamdan korumaya uğraştığını fark ettim, fakat March daha fazla yaklaşmıyordu çünkü eline tüfek olan kel kafalı adam onu öldürmek için fırsat kolluyordu.

Eli silahlı o genç adamın en büyük problemim olduğunu sanmıştım... sonra, üzerinde emeklediğim cam aşırı kalın olsa da, her tarafında çiçekler açtığını ve bunların birbirine çok yakın olduğunu gördüm. Çok fazla yakın. Sağ elimin altındaki çiçek ve ayağımın yakınındakiler gittikçe büyüyordu ve duyduğum çatırtılar, cam asma katin yeterince isabet aldığını söylüyordu.

Çatır.

Çutur...

Siktir.

Altımdaki şeffaf zemindeki birkaç plakanın korkunç bir ses çıkararak kırıldığını hissettim ve asma kattan aşağı düştüm. Keskin cam kırıkları etrafımda uçuşuyordu ve kısacık bir an için, vücudumun zemindeki beyaz

karolara çarpmasını bekledim, düşüş yüzünden kemiklerimin kırıldığını hayal ettim. Damarlarım panikle doldu ama beklediğim acı dolu düşüş gerçekleşmedi: o kel kafalı adam bir anda March'ı öldürme görevini bırakmış ve beni –bir de elbette gerçek Hayalet Cullinan sandığı taşı– yakalamak için koşarak kollarını uzatmıştı.

Suratımı, adamın tütün ve deterjan kokan gri ceketine çarptım. Saçımda cam kırıkları, elimde ve boynumda ufak kesikler ve Kel Kafa'nın alnında da kanlı bir yara vardı – sanırım büyükçe bir cam parçası kesmişti. Şoka girmiştim, sahte taşı hâlâ sıkı sıkı tutuyordum ve March'ın yarısı yıkılmış asma katın enkazından geçerek bana geldiğini gördüm. Kel Kafa ona ateş etmek için beni bez bir bebek gibi fırlattı ve çevremdeki seslerin yerini kulaklarımdaki yüksek çınlama aldı. Hepsi çok fazlaydı: çok fazla ses, çok fazla korku. Göğsüm şiddetle sıkışırken March'ın kariyerini tam orada, o anda bitirmekten kaçınmak için tam zamanında, birkaç adım öteye atladığını gördüm.

March'ın cephanesi bitmiş olmalıydı çünkü bir süredir ateş etmemişti ve sürekli saklanacak bir yer arıyordu. Az önce beni yakalamaya çalışan genç Asyalı adam da bize katıldı ve çığlıklar ve tekmeler atan beni beyaz minibüse sürüklemeye başladı. Bu sıra da Kel Kafa da March'ı öldürmek ya da en azından uzak tutmak için bütün şarjörünü ona boşalttı. Genç olan adam beni kamyonetin arkasına fırlatırken avazım çıktığı kadar bağırdım ve gördüğüm son şey, March bize doğru koşarken üstüme kapanan kapıydı.

Kamyonetin motoru çalıştığı anda genç olan bana okkalı bir tokat attı, sonra da taşı elimden söküp aldı. Darbeyle sersemleyerek geriye kaçtım ve bu karanlık, dar alanda Tokyo'ya doğru yol alırken adam beni izledi.

Araç hızlı hareket ediyor ve sanki sürücüyü biri kovalıyormuş gibi fazlaca sallanıyordu. Tutunabileceğim bir yer olmadığından, araba ne zaman dönse, kamyonetin bir duvarından diğerine savruluyordum. Bu arada genç adamın yüzünde endişeli bir ifade belirmişti ve elinde silahla kamyonetin arka kapısına yaslandı. Sonra, pencereyi kaplayan siyah plastik panellerden birini çıkararak dışarı baktı.

Silahın kabzasına sarılmış kemikli parmaklarına, şakağındaki tere, çatılmış kaşlarına baktım ve gördüğü şeyden memnun olmadığını düşündüm. Araba bir noktada çılgın birkaç dönüş yaptı, bu arada kafamı kamyonetin duvarına öyle bir çarptım ki neredeyse kendimden geçiyordum. Sonra kamyonet nedense yavaşladı; bu adamların beni götürdüğü yere doğru sakince yol almaya başladık.

Kaşlarını çatan o genç pislik rahatlamıştı; kabzadaki parmakları gevşedi. Artık takip edilmiyorduk... ve kahretsin ki dört gün içinde üçüncü kez kaçırılmışım!

YİRMİ SEKİZ EFENDİ

Dayne öyle kuvvetli, öyle mükemmel, öyle heybetliydi ki, diye düşündü Chelsea, onun tamamen siyah mermer döşeli, muazzam malikânesine girerken.

- Muffin Thorpe, Zengin ve Seksi Vampirin Kölesi

Kamyonet en sonunda durdu ve adamlar beni dışarı sürüklediler ama dengemi kaybettim ve yere düştüm. Avuçlarımın altında sert kaldırımı hissetmek ve parmaklarımdaki kan, odaklanmama yardım etti. Asma katın çökmesi sırasında birkaç yerim kesilmişti ama onun dışında iyiydim. Cam gökdelenler ve sokağın soğuk atmosferi tanıdık geldi. Tokyo'nun iş bölgesi Otemaçi'de bir yerdeydik, büyük ihtimalle Eita Dorş'deydik. Elinde hâlâ elması tutan Kel Kafa beni geriye doğru çekiştirirken, saçları dököldüğü için kafasını tıraş ettiğini fark ettim. Genç olan daha şanslıydı çünkü fırça gibi saçları vardı ama suratında yakışıklılıktan eser yoktu.

Modern ve Gotik mimarinin tuhaf bir karşımı olan, etkileyici bir taş binaya girdik. İlk katlar oldukça eski gö-

rünüyordu ve işlemeli ön cephesi bana Venedik'teki Doge Sarayı'nı anımsattı. Epey geniş olan girişin iki yanında on dokuzuncu yüzyıl tarzı fenerler vardı. Ancak yapının geri kalanı dana yeniydi; düz çizgiler ve bir cam deryası o kadar yükseğe uzanıyordu ki durduğum yerden binanın tepesini göremiyordum. Daha çok taştan ve camdan bir katedrali andıran lobiden geçtik ve asansöre bindikten sonra beni kaçırانların en genci bizi yirmi altıncı ve en üst kata götürdü. Asansörün çelik kapıları açıldı ve uzun koridoru bekleyen bir düzine koruma göründü.

Korumalardan biri geniş, kanatlı bir kapıyı açarken Kel Kafa beni ileri doğru ittirdi; kapının ardında aydınlık ve geniş bir salona iki taraftan inen basamaklar vardı. O an aslında yirmi beşinci kat olmadığını fark ettim. İnanılmaz boyutta bir çatı katı yaratmak için yirmi altıncı katla birleştirilmişti. Dışarıdan gördüğüm pencereler, bir tarafı şehrin nefes kesen manzarasını gösteren dev bir küpün içindeymişim gibi hissetmeme neden oldu. Minimalist siyah basamaklardan, daha çok korumanın bulunduğu oda-ya indirildim.

Orada, *Uzay Yolu*'ndan çıkmış gibi görünen beyaz kanepenin yanında, kaliteli, gri takım elbise giymiş, uzun bir adam bizi bekliyordu. Dudaklarında etçil bir sırıtişla bana doğru yürüdü. Şimdi bunun aptalca bir fikir olduğunu biliyorum ama dişleri ayrık olan insanların hep iyi olduğunu düşünmüşümdür. Ancak bu adamın gülümsemesi teorime kesinlikle ters düşüyordu. Geri çekilmeye çalıştım ama tam arkamda duran Kel Kafa, kaçmamı imkânsız kılıyordu.

“Seninle yeniden karşılaştığımıza sevindim, Island. İnsanlar bana...”

“Dries der,” diye mırıldandım, adam March'ın bana

birkaç gün önce çektiği nutkun aynısına başlayamadan.

Kalın sesi ödümü koparmıştı. Bir an için on beş yaşma geri dönmüştüm, ben battaniyemin altında yatarken, o zengin Afrikalılar gibi bir aksanla anneme iyi geceler diyordu.

“Sen Pretoria’daki adamsın... geceleri gelen,” dedim, aniden nefes almakta zorlanarak.

Adam kuru bir kahkaha attı. “Demek beni hatırlıyorsun. Ne de olsa aile sayılırız.”

Ona baktım; zihnimde geniş omuzlu bir gölgenin anıları dolanıyordu. Hâlâ çekici bir adamdı ve keskin yüz hatları insanı etkiliyordu ama kahverengi saçları beyazlamaya başlamıştı ve bronzlaşmış tenindeki kırışıklıklar, kuvvetli pisliklerin bile zamanı kandıramadığını gösteriyordu. Ben de yetişkin bir kadın olarak, annemin bu adamın neresinden etkilendiğini anlayabiliyordum ama o gözler... Annem o gözlere nasıl güvenebilmişti? Benimki gibi elaydı ama ortasındaki altın benekler sarı gibi görünmesine neden oluyordu ve bu da nedense midemi bulandırmıştı.

“Beni öldürecek misin?” Durumum göz önünde bulundurulduğunda, sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırmıştım.

Adam bana doğru birkaç adım attı fazlasıyla yakınımaya geldi. Sandal ağacı gibi baharatlı bir şey kokuyordu. Kokusu da midemde, gözlerinin yarattığı bulantıyı yarattı, ben de ellerine odaklanarak oradaki minik benleri saymaya koyuldum. Tıpkı benim gibi Dries da ne zaman cilt kanseri olacağını merak ediyor olmalıydı.

“Aslında güzel bir yemek yeriz ve belki birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz diye düşünmüştüm.” Bunu söylerken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Tüm sırtımın ürperdiğini hissettim.

Dokunuşuyla irkilerek, “Benimle kaliteli vakit geçirmek istediğinden gerçekten şüpheliyim,” diye mırıldandım.

Odayı bariton kahkahası doldurdu. “Tanrım, tıpkı anene benziyorsun. Neden senin yanında olmaktan mutlu olmayayım?”

Çenemle Kel Kafa’yı işaret ettim. “Bana çantayı vermesini söyle. Nedenini göstereceğim.”

Adam kaşını kaldırarak, Kel Kafa’ya taşıdığı siyah çantayı bana vermesini işaret etti. Ağır taşı çantadan çıkarırken, acaba insanlar trenin önüne atlamadan önce böyle mi hissediyordur, diye düşündüm – oyunun nasıl olsa bittiğini, artık yaşamının ya da ölmenin öneminin kalmadığını söyleyen histi bu.

Dries’a bakarak Cullinan’ı başımın üstüne kaldırdım. Adamın gözleri aydınlandı ve beni durdurmak için harekete geçti ama o bana dokunamadan geriye kaçtım ve sahate elması tüm gücümle yere vurdum. Düz zemine çarpınca, büyük bir gürültüyle binlerce minik parçaya ayrıldı.

Gözlerindeki saf nefreti gördüm.

“Şah mat. Kimsenin, hatta benim bile ona sahip olma-mı istemiyormuş demek ki!”

Adam pisliğin teki olabilirdi ama hakkını vermeliyim, kendine hâkim olmayı iyi biliyordu. Gözünü bile kırpmadı. Sadece derin bir nefes aldı alçak sesle kıkırdadı. “Ah... siz yok musunuz küçük Bayan Chaptal.”

Bunu söylerken parmaklarını çıtlattı, ben de beni fena halde dövmeye hazırlandığını düşündüm –en çok dişlerim için endişeleniyordum– ama bunu yapmadı. Cebinden bir telefon çıkardı ve bir numarayı aradı. Biri yanıt verdi ve Dries buz gibi bir sesle konuşmaya başladı. “Beni hemen ona bağla. Soru sorma. Hemen.” Hattın diğer ucunda kim varsa, Dries’ın otoriter gösterisinden etkilenmemişti, bu

da Dries'ın öfkeli bir babun gibi davranmasına yol açtı.

“Beni dinle, kaltak, eğer yarın sabah kapıda oğlunun kalbini bulmak istemiyorsan beni hemen ona bağla.”

Bu açık tehdit karşısında sindim ve adam Güney Afrika dilinde konuşmaya devam ederken hareketsizce dinlemeye devam ettim. “*Goeie môre, broer.*” Günaydın kardeşim. Kardeş mi? March mı? Eğer öyleyse kaltak dediği kadın da Phyllis olmalıydı. “Gerçek elması getirmen için sana otuz dakika veriyorum. Talimatları göndereceğim. Bu sefer kaçmaya kalkma... yoksa kırk beş *of ek gee haar'n.*”

Dries telefonu kapatırken kaşlarımı çattım. Benim anlamamı istemediği bir kısım vardı. Ne yazık ki çocukluktan beri beynimin bir köşesinde sakladığım Hollandaca, Felemenkçe ve Güney Afrika dilleri, genel fikri edinmem için yeterliydi. Eğer March, Hayalet Cullinan'ı getirmezse adam bana...

“Kırk beş nedir?” korkusuz ve umursamaz davranmaya çalışıyordum ama inanın bana, bu hiç kolay değildi.

“Zaten bildiğini sanıyordum.” Bana hafifçe sarıldı ve başparmağını ensemden gezdirdi. “Dördüncü ve beşinci omurların arasını kesiyoruz. Kendi kendine nefes alabiliyorsun. Başka her şey gidiyor.”

O konuşurken, kendisi kırkbeşlenmeden önce Dries'ın, March'ın efendisi olduğunu söyleyen Rislow'u düşündüm. Güzel. Tüm vücudumun felç olmasını dört gözle beklemiyordum ama bu pisliğin önünde korkudan sinmeyi de kendime yediremiyordum, o yüzden kalan azıcık cesaretimi topladım.

“Vaktini boşa harcıyorsun. March gerçek Cullinan'ı Kraliçe'ye verecek. O da karşılık olarak seni kırk beşleyecek, pislik!”

Kahretsin, Rislow beni sertleştirmişti. March gibi sü-

per sert olmamıştım ama korkunç kaderimle, bir miktar gurur eşliğinde yüzleşmeye yetecek kadar... diye umdum. Dries tekrar güldü ve beni iyice yakınına çekerek dudaklarımı kulağıma dayadı. “Belki de. O zaman sen de benim teselli ödülüm olursun, küçük Island. Şimdiye kadar hem bir anne hem de kızını becermemiştim.”

Bana ne olduğuna emin değilim... Elimini onun suratına attım ve yanağıyla sakalını kavradım. Tokat atmak istemiyordum, onun canını acıtmak, kahrolası pislği yok etmek istiyordum. İçimde sanki bir bomba patlamıştı, sonra acı, nefret ve dehşet parçaları, tıpkı yere çarpıp dağılan sahte taş gibi vücudumun her yerine yayılmıştı. Tüm öfkeme rağmen, çok bir şey başaramadım: sadece yanağında birkaç çizik bıraktım. Ama sakallarını yolmayı başardım, bu da bir şey sayılır.

Ancak yaptığıma hemen pişman oldum çünkü boğazımı kavradı ve yeterli bir baskı uygulayarak bana bu korkunç yerde kimin kimi yok edeceğini hatırlattı. “Dikkat et Island... Öfkeli halimden hoşlanmayacaksın.”

Yine eski haline dönmesi bir an bile sürmedi. Bana March’ı anımsatarak başını iki yana sallarken, oturma odasına açılan çift kanatlı Fransız kapıya baktı. “Arkadaşımızı beklerken yemekte bana katılır mısınız?”

YİRMİ DOKUZ KUKLA

“**H**ayır Ramirez! Asla senin seks kölen olmayacağım! Senin olmaktansa ölürüm daha iyi.”

- Kerry-Lee Storm, *Rica'nın Sahili*

Dries'in aristokrat bir havası vardı ve büyük bir pislik olduğu her halinden belliydi, ben de March gibi bir “Cizvit”in böyle bir adama nasıl saygı duyduğunu merak ettim. Bir kilometre uzunluğundaki cam masa ve devasa Rönesans yemek sandalyeleri gerçekten şişmiş bir egonun ipuçlarını zaten veriyordu ama kristal sofrta takımı hepsinin ütüne tüy dikiyordu. Bir de beyaz İran kedisi olsaydı, Ernst Blofeld ile öğle yemeği yiyor gibi olacaktım. Sessiz ve gergin bir Japon uşak odada ilerledi ve bize son derece pahalı olduğunu tahmin ettiğim birer kadeh şarap getirdi. Ben kendi kadehime dokunmadım çünkü içinde polonyumla karıştırılmış üzüm suyu olmasından korktum.

Dries gaddar bir gülümsemeyle kadehini avuçladı ve

uzun sapını okşadı. “Eee, yarattığım şeyi beğendin mi?”

Kaşlarımı çattım. “Yarattığın şey mi? March’tan mı bahsediyorsun?”

“Cape Town’un varoşlarından çıkıp da nerelere geldi.”

Kendimi onun ela gözlerine bakmaya zorladım. “Ona insanları öldürmeyi öğreten sen misin?”

Bana doğru kadeh kaldırdı. “Çok daha fazlasını öğrettim. March’ı ilk gördüğümde, hiçbir şeyi yoktu, ufacık paralar için evlere giren serserinin tekiydi. Babası Lavender Hill’in varoşlarında uyuşturucu satan İngiliz bir torbacıydı... sanırım annesi de ölmüştü.”

Onu dinlerken, March bulmacasının birkaç parçası yerine oturdu. March’ın kökleri İngiliz’di, yani aksanı hakkındaki tahminim yarı yarıya doğruydı.

Bir de uyuşturucu vardı... Pretoria’da geçirdiğim kısa dönemi hatırlayarak kaşlarımı çattım. Orada ot gibi, insanları aptallaştıran, bir tür barbiturat popülerdi. Yani March ufak bir torbacının oğluydu ve annesiz büyümüştü. Bu pek de peri masalı sayılmazdı.

Eğitimini –ya da eğitimsizliğini– konuştuğumuzda March’ın söyledikleri kulaklarımda çınladı. “Hapse girdiğinden bahsetmişti. Hırsızlık yüzünden miydi?”

Dries kadehindeki şarabı kokladı ve gözlerini keyifle kapadı. “Sana bunu anlatmasına şaşırdım. On yedi yaşındayken Pollsmoor’da dokuz ay yattı. Nasıl yakalandığını da anlattı mı? Bu hikâyeye bayılırım!”

Göz ucuyla Japon uşağa bakarak başımı iki yana salladım. İşlemeli gümüş kubbelerle örtülmüş iki tabakla bekliyordu.

Dries bir yudum aldı ve konuşmaya devam etti. “Birlikte iş yaptığı serserilerden biri, bir çocuğun odasındaki misket kavanozunu devirmiş. Polisler onu aldığı anda

March hâlâ dört ayak üzerinde misketleri toplamaya çalışıyormuş!”

Yoksulluk içinde büyüyen ve rahatsızlığıyla tek başına mücadele etmek zorunda kalan genç March’ı gözümde canlandırdım. Göğsüm sıkıştı. Bu hiç de komik değildi, bu çok üzücüydü. “Onunla hapiste mi tanıştın?”

“Hayır, çıktıktan hemen sonra. Onunla hapiste tanışan bir 28’den March’ın adını duydum... Pollsmoor’da bir yıla yakın yatıp hem canlı hem de AIDS’e yakalanmadan çıkan bir beyazın potansiyeli olabileceğini düşündüm.”

Kaşlarımı kaldırdım. “AIDS’e yakalanmadan mı?”

Uşak elindeki tabakların kapaklarını kaldırıp havyar ve ufak ekmekler servis ederken Dries açıklamalarına devam etti. “28’ler, Güney Afrika’daki her hapishaneye sızmış bir çetedir. Bu beyefendilerin imzası, insanlara tecavüz eden AIDS’li adamlarıdır. O zamanlar bu çok moda’ydı.”

Nefesim boğazımda kaldı. “Ne... Tanrıya şükür March hiç...”

Ekmeğin üstüne bir parça havyar sürerken devam etti. “Hayatının o kısmını hiçbir zaman gerçekten umursamadım. İtaatkar ve eğitime uygundu. Başka hiçbir şey önemli değildi.”

Dries’in March hakkında böyle konuşmasından hiç hoşlanmamıştım, sanki March bir köpekti, bir insan değil de boş bir tuvaldi. Çatalı ona batırma arzusuyla yanıp tutuşan parmaklarım karıncalandı. Tabağımda bir kurumuş sümük öbeği gibi görünen havyara bakarak, gözlerimi yumdum ve avuçlarımla soğuk camı kavradım. Dries beni yıkmaya çalışıyordu. Ve bunu başarıyordu.

Dokunmadığım yemeğe bakarak bana bilmiş bilmiş güldü. “Huzurunu mu kaçırıyorum? March’ın seni almaya

gelmeyeceğinden mi endişeleniyorsun?”

Tabağı iterek uzaklaştırdım ve odanın diğer ucundaki korumaların dikkatli bakışlarının önünde ayağa kalktım. “Gelmeyecek. Gelmesinin bir anlamı yok ki.”

Başını iki yana sallayarak, o da masadan kalktı. “Hayır. Eski bir Aslan’a güvenmelisin. March benim davetime karşılık verecek ve elinde elmasla çıkıp gelecek. Artık aç değil misin?”

“Hayır, değilim! Ve sen de olmamalısın. Eğer March buraya gelirse, bunu sadece seni ve adamlarını öldürmek için yapacak!”

Dries kendinden emin bir gülümsemeyle bana baktı ve *Uzay Yolu* koltuğunu işaret etti. “Bana asla ihanet etmez. Onu kazıyan kişi benim.”

Beyaz minderlere oturdum ve başımı kaldırıp ona baktım. “O aslandan mı bahsediyorsun? Sende de aynıysından var mı?”

“Evet,” dedi bir kez daha yanıma otururken.

Ondan uzaklaştım. “Sana asla karşı gelmeyeceğini söylüyorsun ama Aslanlar’dan ayrılmış.”

Dries birkaç saniye sessiz kaldı, sonra beni kendine çekerek zorla sarıldı. Çığlık çığlığa haykırmak istedim. “Ayrılmasının sebebi... sendin,” diye mırıldandı, elimi büyük avucunun içine alıp saçımı koklamak için bana doğru eğilirken.

Birden ona kadar bir ölçekte, Dries tarafından okşanmanın yarattığı korku faktörü: Yirmi.

Birden ona kadar bir ölçekte, March’ın Aslanlar’ı benim yüzümden bıraktığını öğrenmenin yarattığı şok faktörü: Kırk.

Koltukta yerimden sıçrayarak, bana değen elini sanki tenimi yakmış gibi geri çektim. “Ne?”

Dries, rahat koltukta arkasına yaslandı ve göz ucuy-
la bana baktı. “Léa’nın ölümünden sonra... senden sonra,
kendi başına çalışmaya karar verdi.”

Dries’in sözcükleri karşısında göğsüm patlayacakmış
gibi oldu ve kafa derim, artan panikle karıncalanmaya
başladı. “Ne demek istiyorsun? March... Hayır! March an-
nemi öldürmedi! Onu öldürmedi!”

“Öldürdüğünü kim söyledi?”

Bedenimi inanılmaz bir rahatlama dalgası sardı.

March onu öldürmemişti. Ama yine de oradaydı, bu
işle onun da bir alakası vardı. Aslında bir süredir benden
bir şey sakladığından şüpheleniyordum – gözlerine baktı-
ğında, karşı koymaktan aciz olduğu bir günah işliyormuş
gibi bana dokunduğunda, bunu hissediyordum. Aramız-
da, tam olarak kavrayamadığım bir çeşit bağ vardı ama
bunun, babamın Noel partisindeki karşılaşmamızdan çok
daha önceye dayandığını biliyordum.

Dikkatle onu dinlediğimden emin olan Dries bana iyice
sokuldu ve kolunu omzuma attı, ben de bunu elimden gel-
diğince görmezden gelmeye çabaladım. “Ben ideal konum-
daydım. Aslanlar ve Konsey’in birlikte uzun bir mazisi
var ve Kraliçe, Léa’nın elinde Cullinan’la Güney Afrika’ya
kaçtığını anladığında, hemen beni aradı.”

O dönem, ne kadar hızla toparlanıp birinci sınıfla
Tokyo’ya uçtuğumuzu hatırlayınca, “Ama kaçışımızı ayar-
layan kişi de sendin,” diye mırıldandım.

“Evet. Sanırım kafa karıştırmak için Cullinan’ın sah-
tesini yaratma fikri için de bana teşekkür etmen gereki-
yor. İtiraf etmeliyim ki kendi taktığımle avlanmayı veya
bu minik güzelliği gözümün önünde parçalara ayırmanı
izlemeyi hiç beklemiyordum.” Acı acı güldü. “Her şeye
rağmen, Léa da bana ihanet etti. İkinci uçaktan indiği-

niz anda kayıplara karıştınız. Léa, Roppongi'de onun için ayarladığım daireye hiç gitmedi." Bunu söylerken eli omzunu sıktı, bunu kasten yapıp yapmadığından emin olmadım.

"Bizi yine de buldun," dedim kırılgan bir sesle. Benim için ilk kez her şey açıklığa kavuşuyordu. Tokya'da Dries'la birlikte bir *Uzay Yolu* dairesinde yaşamamız planlanmıştı ama annem ondan kaçmış, Sumiyoshi'nin mütevazı kısmındaki ufak bir evde saklanmış ve Dries gibi süslü bir pisliğin oralara asla bakmayacağını düşünmüştü.

"Elbette buldum. Léa iyiydi, ama *o kadar* da iyi değildi." Kıkırdadı. "Ben de March'la birlikte, onu yakalamak ve Konsey'in da isteğiyle Cullinan'ı geri almak için buraya geldim."

"O zaman onu neden öldürdün?" dedim sertçe. Öfkeliydim, March'a öfkeliydim, Dires'a öfkeliydim ama gözüm-den yaş gelmiyordu.

Dries gözlerini devirdi. "Sen aklını mı kaçırdın, minik Island? Léa, Cullinan'ın nerede olduğunu bilen tek kişiydi. İkinizi birden alacak ve onun konuşmasını sağlayacaktım."

Dries'ı iterek kendimden uzaklaştırdım. Omzumdaki o kahrolası kola daha fazla dayanamayacaktım. "Ama biri ona ateş etti! Bunu Rislow'un masasında hatırladım. Biri onu başından vurdu!" diye haykırdım.

"Evet, adamlarımdan biri," dedi soğuk bir ifadeyle. "March ve ben, üçüncü bir Aslan'la birlikte sizi takip ediyorduk, üçüncünün görevi operasyon sırasında bizim güvenliğimizi sağlamaktı. Léa'nın yolunu kesmek üzereydik ve keskin nişancıya arabayı durdurmasını emrettim. Adamın söylediğine bakılırsa, direksiyonu bırakması için Léa'yı sadece omzundan vurmak istemiş ama onu başın-

dan vurdu.” Dries çenesini okşadı. “Açıklaması beni tamamen tatmin etmemişti ayrıca adam bir Aslan’dı ve emirlerime karşı gelmişti, ben de onu infaz ettim.”

Tuhaf Şapka’nın masasında yatarken, annemin ölümü sırasındaki koşulları hatırladıktan sonra kafamda pek de şüphe kalmamıştı ama bunu birinden duymak onu aniden gerçek hale getirmişti. Bu, ilk adrenalin hücumu yüzünden başta hissedilmeyen ama sonradan acımaya başlayan bir yanık gibiydi. Şimdi alevler gerçektir, hatta belki on yıl öncesine göre çok daha gerçektir. Dries’in adamlarından biri, annemi soğukkanlılıkla öldürmüştü.

Çenemin titrediğini hissettim ve duygularıma hâkim olmaya çabaladım. “Victor Koerand onun korktuğunu, öleceğini bildiğini söylemişti. Ve işte sen de buradasın, ölmüş bir günah keçisi de var. Ne kadar da kullanışlı, değil mi?”

Burun delikleri genişledi ve altın rengi gözlerinden koyu bir öfke pırıltısı geçti. “Zavallı gibi suçlamalarda bulunacağına bana teşekkür etmelisin. Eğer March’ı yanımda Tokyo’ya getirmeseydim, sen de ölmüş olacaktın.”

Omurgam buz kesti. “Sen neden bahsediyorsun? Ne oldu?”

“Ateş edildikten sonra Léa’nın arabası, içinde seninle birlikte caddede hızlanmaya devam etti. Bunu zaten biliyorsundur.”

Başımı hafifçe salladım.

“Operasyon büyük bir başarısızlığa uğradığı için geri çekilme emri verdim ama March cadde boyunca arabanın peşinden koştu. Buna inanmak istemeyebilirsin ama her profesyonelin bir yumuşak karnı vardır; benimki armadillolar. Asla bir armadillo öldüremem.” Dries iç geçirdi. “Sanırım March’ınki... küçük kızlardı. Zavallı pislik, seni araba enkazından tam zamanında çıkarmayı başardı.

Kısa süre sonra da Aslanlar'ı bıraktı, bence suçluluk duygusu ve aptalca bir gurur yüzünden.”

Sanırım Dries bundan sonra bir şeyler daha söyledi; o zaman March için bir temizlik ekibi gönderdiğinden, “kardeşleri” tarafından fazla yumuşak kalpli görülmek istemediği için bunu yaptığından falan bahsetti. Bilmiyorum, dinlemiyordum. Kulaklarım çınlıyor ve kalbim büyük bir gürültüyle atıyordu, fazla gürültülüydü. Tuhaf Şapka'nın masasında gördüğüm rüyayı düşündüm ve kendimi zorlayarak hatırlamaya çalıştım. Annemin cansız bedeni, korku, acı... ve sonra o. Yüzü, mavi gözleri, nane şekeri kokusu ve siyah bıçağı, bedenimi koltuktan kaldırdığında duyduğum rahatlama, ona deli gibi sarılmak istemem ama kollarımın beni dinlememesi.

March'ın niyeti annemle beni Dries için kaçırmaktı ama sonuçta beni o yanan arabadan kurtarmıştı. Sebepsiz yere, karşılığında bir ödül olmadan. Bunu sadece, doğru şey olduğu için yapmıştı.

Gözlerimde biriktiğini hissetmediğim bir damla yaş, yanağımda yuvarlandı ve kucağıma düştü. Bu arada Dries yeniden konuşmaya başlamıştı. “Sana söyleyecek cesareti bulamayacağından şüpheleniyordum.”

“Bence, onu hâlâ sen vurmuş olabilirsin.” Burnumu çektim ve kendimi toparlamak için yüzümü çevirdim.

“Öldürmedim. İnan bana, Léa'yı canlı istiyordum.”

“Dediğin gibi olsun... Elması Konsey'a vermek yerine kendine saklamak kimin fikriydi? Senin mi?”

“Léa da benimle aynı fikirdeydi. Hiçbir zaman yapmak istemediği bir şeyi yapmadı.”

“Ona olanlar konusunda kendini rahatlatmak için kendine söylediğin şey bu mu? Duyguları onu kör etmişti ve sen de bunu ona karşı kullandın, seni hain pislik!” diye

haykırdım. Annemin bu bok çuvalı için öldüğüne inanamıyordum.

“Eminim iyi bildiğin bir histir bu... Tarih tekerrürden ibarettir derler, işte ispatı.”

Dries istediği kadar, March'ın elması kendine saklamak için beni kandırdığını düşünebilirdi. Hayır. March bunun bir parçası olmuştu, korkunç şeyler yapmıştı ve sonradan da bunun yüzünden Aslanlar'dan ayrılmayı seçmişti ama o açgözlü biri değildi. Paris'teyken bana arabada söylediği gibi, o işleri bu şekilde yapmazdı. “Yanılıyorsun. March'ın birçok kusuru var ama elması kendine saklamaya çalışmıyor. Bu onun ahlak kriterlerine kesinlikle ters.”

“Ona hayran olmuşsun gibi konuşuyorsun,” dedi Dries gülerek.

“Senden daha fazla hayran olduğum kesin. Ne oldu? Annem neden Cullinan'ı sana vermedi? Noterin söylediğine göre mektubunda bir hata yaptığını ve işleri tekrar yoluna koymak istediğini yazdığını söyledi.”

Gözlerinde hüznün belirdi ve Dries kısacık bir an için gözüme, neredeyse gerçek bir insan gibi göründü. “Seni hayal kırıklığına uğratacağım. Tam olarak emin değilim. Léa ve benim aynı hedefe doğru ilerlediğimizi, aynı hayale sahip olduğumuzu düşünüyordum ama Léa benden uzaklaştı ve Pretoria'dan ayrıldığımızda bana güvenmeyi tamamen bıraktı. Hatta Cullinan'ı Konsey'e geri götürmemiz ve onlarla aramızı düzeltmemiz için beni ikna etmeye bile çalıştı. Sanırım... sanırım yakalanırsa Konsey'in seni de öldüreceğine inanıyordu ve benim seni koruyacağımı düşünmüyordu,” dedi. Sanki annemin güvensizliği on yıldan sonra bile onu düşündürüyormuş gibi dalgın dalgın bakıyordu.

“Haklıymış.”

Dries başını salladı. “Kesinlikle. İş vardır, zevk vardır ve sen bunların hiçbirini değildin. Senin yüzünden Cullinan’ı kaybetme riskini alamazdım.”

Boğazımda oluşan yumruyla mücadele ettim. “Biliyor musun, bence seni gerçekten de sevmişti. Sen de onu...”

“Sevmiş miydin?” Dries’in dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi kıpırdadı ama sonra aklı başına gelmiş olacak ki durdu. “Hayır. Annen bunu biliyordu ve benim onu sevmemi hiç beklemedi. Bunu anlayabileceğinden şüpheliyim ama ben ona sevgiden fazlasını vermiştim.”

“Güç mü?”

“Ah, anlıyormuşsun, işe bak.”

Ah evet, anlıyordum... her şeyi anlıyordum. Tıpkı benimkilere benzeyen ela gözlerine, yüzündeki ve elindeki benlere, hafifçe ayrık dişlerine baktım. Gözlerimi kapadım ve odamın kapısında, yatağımdan sadece birkaç adım ötede olan gölgesini hatırladım.

Odada dolaşan sandal ağacı kokusunu.

“Sen benim babam mısın?”

“Hayır. Léa’nın senin için seçtiği baba, Simon Halder.”

Bu kelimeleri duyunca göğüs kafesimde bir karıncalanma hissettim. Dries çalan telefona yanıt vermek için koltuktan kalkarken ben bunların anlamını düşündüm.

Léa’nın seçtiği baba...

Dries baba olarak seçilmeyi tercih edeceğini mi söylemek istiyordu? Ona bunu sormak istemiyordum. Bu sonun cevabını kaldırabileceğimden emin değildim.

Bu arada Dries telefonu kapatmış ve yırtıcı bir gülümsemeyle bana dönmüştü. “Sevgili küçük Bayan Chaptal, eski bir Aslan’ın içgüdülerine güvenebileceğini söylemiş miydin?”

OTUZ

OYUNCAK

Destiny, Colt'un mafyadan intikamını en beklemedikleri zamanda alacağını biliyordu ve o geldiğinde geride yıkıntıdan başka bir şey kalmayacaktı.

- Natasha Onyx, *Donanma Kaplanının Kaslı Tutkusu*

Size şunu söylememe izin verin. Biyolojik babamla yediğim ilk öğle yemeğine kadar, “çatışan duygular” ifadesinin ne anlama geldiğine dair en ufak fikrim yoktu. Dries'dan nefret ediyor muydum? Evet. Bana gerçekten babalık yaptığı ve annemi sevdiği başka bir dünya hayal ediyor muydum? Ne yazık ki evet. Cullinan meselesindeki payını gizlediği için March'a kızgın mıydım? Evet. Gizli kurtarıcımın o olduğunu öğrendiğimden beri, ona duyduğum gayet sağlıklı hayranlık, daha da kötü bir hal alıyor muydu? Tanrım, *evet*.

Resmen dağılmıştım.

Dries'in korumaları ve Kel Kafa aralarında işaretleşmeye başladılar ve beklenti içinde silahlarını sıkıca

kavradılar. Bunun iyi bir nedeni vardı: March geliyordu. Anlaşmayı kabul ettiğini söylemek için Dries'i geri aramıştı –bütün uzuvları sağlam olan bana karşılık, gerçek Cullinan– ve odadaki her göz, çatı katının girişine kilitlenmişti.

Hafif bir tıkırtı duyuldu, sonra kapılar açıldı. March gelmişti, iki yanında birer koruma vardı ve bir üçüncüsü de hemen peşindeydi. Kanlı gömleğinin üstüne, hâlâ üzerimde olan denizci mavisi ceketin yerine siyah, kadife bir ceket giymişti ve sanırım bu ceketin özellikleri de öncekiyle aynıydı. Kurşun geçirmez ceketıyla bile March'ın, ancak büyükbabamla rekabet edebilecek bir beceriyle şıklığını tamamladığını görünce içim bir tuhaf oldu.

Umursamaz, kendine güven dolu bir yürüyüşle basamakları inerek Dries'in oturma odasına indi; sanki ona silahlarını doğrultmuş olan adamlar orada değilmiş gibi, yüzünde her zamanki poker gülümsemesi vardı. Sağ elinde annemin metal çantası vardı ve March'ın sakın sakın attığı her adımda hafifçe sallanıyordu. March'ın sağ tarafındaki esmer, iri adam Dries'a bakarak başını salladı. “Temiz. Silahı yok.”

Endişeyle March'a baktım. Acaba bu adamların tespit edebilecekleri bir silahı mı yoktu, yoksa gerçekten de buraya yanına hiçbir şey almadan mı gelmişti?

Dries kollarını iki yana açtı ve yüzünde sıcak bir gülümsemeyle March'a doğru yürüdü. Sonra ona öyle bir içtenlikle sarıldı ki, ikisinin en başından beri birlikte çalıştıklarını keşfedeceğimden korktum. Tanrım umarım öyle bir şey olmazdı.

March da Dries'a sarıldıktan sonra ayrıldılar ve Dries şefkatle March'ın omzunu sıvazladı. “Ne kadar uzun zaman oldu! En iyi öğrencim, *kardeşim*.”

“Gerçekten de çok uzun zaman oldu...” March gülümse-di ama gözlerinde neşeden eser yoktu. Sonra, en sonunda bana baktı. “Sen iyi misin, Island?”

“Evet... harikayım,” diye mırıldandım.

“Güzel.” Bakışları tekrar Dries’a yönelirken, derinlik-lerinde acı bir pırıltı vardı. “Kardeşim, sanırım aradığın şey buydu.”

Bunu söyledikten sonra March, çantayı Dries’a uzattı, o da daha önce yemek yediğimiz cam masaya giderek çanta-yı üstüne koydu ve açtı. Dries, kedinin ciğere baktığı gibi, artık “onun” olan Cullinan’a bakarken, March öne doğru birkaç adım attı ve yanıma geldi. Başımı kaldırıp, yüzün-deki ifadeyi çözmek için ona dikkatle baktım ama çözmeyi başaramadım. Deri eldivenli bir el belime sarıldı ve March saatine baktı. Bunu yaparken belimi biraz daha sıktı.

Sonra biraz daha.

Canım acımaya başlayana kadar.

Odanın diğer ucunda Dries’ın donakaldığını ve ya-vaşça doğrulduğunu gördüm. March’la göz göze geldiler, Dries’ın kaşları hafifçe çatıldı ve yüzünde bir şey değiş-ti; sanki bir şeyin farkına varmış gibiydi. Onun masadan uzaklaşmaya çalıştığını göremedim bile: Kulakları sağır eden patlamayı ve Dries’ın oturma odası parçalara ayrılırken, March’ın kollarında, bana siper ettiği vücudunun korumasında, koltuğun arkasına uçtuğumu hatırlıyorum.

Adamlar, çevremizi saran toz ve dumanın içinde bir yerlerde inliyorlardı. *Uzay Yolu* koltuk bizi iyi korumuşt u ama o da mahvolmuştu ve kolçaklarından biri yanıyordu. Çok bir şey göremiyordum ama bir zamanlar Dries’ın cam masasının olduğu yer tamamen yok olmuş gibi görünüy ordu. Dries etrafta görünmediğinden onun da minik parça-lara ayrıldığını düşündüm. Hâlâ sağlam görünen Culli-

nan, bizden birkaç adım ötede, enkazın içinde duruyordu.

Beton zemine düştüğüm sırada omzumu morarttığımı anladım ama benim için asıl zor kısım nasıl nefes alındığını hatırlamak oldu. Manyak gibi March'ın ceketine yapıştığımı fark ettim, o da hareket edebilmek için benim kenetlenmiş parmaklarımı teker teker açmaya çalışıyordu. Bundan sonra ne yapmayı planladığına dair en ufak fikrim yoktu ama March'ın iki eline de ihtiyacı olacağı kesindi. Etrafımızda, Dries'in adamları yavaş yavaş kendilerine geliyorlardı – eh, en azından hâlâ hayatta olanlar, çünkü yere hareketsiz yatan birkaç beden görüyordum. Korkunç tıktırılar, dumanın içinde yolunu bulmaya çalışan adamların silahlarını hazırladıklarını haber veriyordu.

“Derin bir nefes al ve rahatla. Her şey yoluna girecek.”

March'a korku dolu bir bakış attım ama o dikkatle saatine bakıyor ve kronometre tuşlarına hızla basıp duruyordu. Saatinin camının gerçekten aydınlandığını ve ufak bir LCD ekranın belirdiğini gördüm. March ekranına dokunmadan önce, “BAŞLA” kelimesini ekranda görebilmiştim, belli ki March kısa bir mesaj göndermişti. Böyle bir anda neden –daha da önemlisi kime– mesaj gönderiyor olabilirdi? Bir elini başımın üstüne koydu ve beni iyice aşağı eğilmeye zorladı. “Otuz saniye, kurabiyem.”

Neye otuz saniye? Tanrım, bir bomba daha olmasın lütfen!

Çatı katına açılan koridordan gelen silah seslerini duydum ve oturma odası yeni bir patlamayla sarsıldı, ufak alçı ve cam parçaları tepemize yağarken, March'a iyice sarıldım. March parmaklarını saçımda gezdirdi, başımı bir yandan aşağıda tutarken bir yandan da okşuyordu. “On beş saniye. Bize bir şey olmayacak.”

Dries'in hayatta kalan adamları da siper almışa benzi-

yordu ve hep birlikte bekledik – Sanırım tamamen farklı nedenlerden dolayı.

“Şimdi.”

March’ın güven dolu fısıltısının ardından başımı kaldırdım ve daha neyi beklediğimizi sormaya fırsat bulamadan, kocaman bir şey oturma odası boyunca ilerleyerek üzerimize doğru uçuştu ve adamlardan biri de ona ateş etmeye çalıştı. Uçan şey koltuğun arkasına ve March’ın sevgi dolu kollarına düştü. İlk düşüncem bunun bir el bombası olduğu ve ikimizin de feci şekilde parçalanarak can vereceği; avazım çıktığı kadar bağırdım. March’ın siyah deri eldivenli eli ağzımı örttü ve bana nesneyi işaret etti.

Sihirli çantası.

Birileri Dries’in oturma odasını iki kez patlatmış ve March’a çantasını fırlatmıştı.

“Gerisini sen halledersin, *Afrikalı!*” dedi koridordan gelen neşeli bir ses.

Bu sesi tanıyordum. March’ın tembihlediği bütün güvenlik önlemlerini hiçe sayarak, başımı onun göğsünden kaldırdım ve duman içindeki koridora kaçamak bir bakış attım. Bu girişimim, hâlâ Fransız kapıların yanında durmakta olan Kel Kafa’dan koltuğa doğru gelen bir dizi kurşunla sonuçlandı. March’ın kuvvetli kolları beni tekrar aşağı çekti ve o daha hareket etmememi söyleyemeden haykırdım: “Antonio! Antonio burada!” Bana neredeyse bir Lexus çalmayı öğreten katilin hatırasıyla, heyecan içinde fısıldamıştım.

Gerçekten de, yıkılmış kapının ağzında Antonio duruyordu; siyah, şık bir takım elbise giymişti, keskin, dövmele suratında bir sırıtış vardı ve elinde de bir... bazuka taşıyordu. En azından bu Dries’in oturma odasının neden enkaza dönüştüğünü açıklıyordu ve aslında bunun,

March'ın Mina'nın dükkânından aldığı gizemli şey olduğuna emindim. Koridorda birkaç silah sesi daha yankılandı ve Antonio'nun kaçtığını anladım. Koltuğa bir dizi kurşun daha isabet etti ve çevremizi telaşlı ayak sesleri sardı. Şimdi, bazuka tehdidi geçtikten sonra, Dries'in hayatta kalan adamları bizim peşimize düşeceklerdi.

Bundan sonra olacakları bir eğitici öyküye dönüştürmememe izin verin: Eğer başarılı bir suç kariyeriniz olduğunuzu düşünüyorsanız ve günün birinde kendinizi, M16'nızı, nane şekeri çiğneyen, inanılmaz derecede sinirli görünen ve sihirli çantası olan bir adama doğrultmuşsanız, oradan kaçın. Hem de hemen.

March çantayı açtı ve üst taraftan, korkunç görünüşlü, susturuculu iki silah çıkardı, silahları ceketine koydu, ağzına bir nane şekeri attı, koltuğun arkasından çıktı... ve Kel Kafa'yla tüfeğine, tetiği çekmeden önce tereddüt etmemesi gerektiğine dair iyi bir ders verdi. Kurşunlar her tarafa doğru uçuşurken kulaklarımı tıkadım; bazıları başımın hemen yanından geçip çatı katının yüksek ve geniş pencerelerinden geriye ne kaldıysa çoğunu parçaladı. March'ın temizlik sürecini kontrol etmek için birkaç kez başımı koltuğun arkasından çıkardım. Dört... üç... iki adam hâlâ ayakta idi. Biri diğerlerine göre daha yetenekli gibiydi; "Sen çok yavaşsın, önce ben ateş ettim" taktiğini uygulayamayan March'ı siper almaya zorluyordu.

Bir dakika kadar çatıştıktan sonra March, kurşunlarını boşa harcamaktan sıkıldı ve siyah bıçağını kullanmaya karar verdi; adam bir kez daha ateş etmek için başını çıkardığında bıçağı iki kaşının ortasına attı. Hâlâ sağlam kalan son birkaç cam parçasından ölü adamın yansımasını görünce yüzümü buruşturdum. Bunu sanki hiç beklemiyormuş gibi gözleri iri iri açılmıştı; March'ın

yaklaşımının işe yaradığını işte tam bu nedenle anladım. Ayakta kalan son adam, pek de iyi nişan alamayan genç bir Japon'du ve şarjörü bitene kadar silah sıkmaya devam etmişti.

Tetiğe basmaya devam edip çıkan tek sesin, kurşun kalmadığını gösteren tıkırtılar olduğunu fark eden genç Japon'un yüzündeki o ifadeyi hiç unutmayacağım. March ateş ettiğinde gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Zihnimin bir kısmı, işler tersine dönse bu genç Japon'un March'ı gözü-nü bile kırpmadan öldüreceğini bilse de, March'ın çaresiz bir adamı öldürdüğü düşüncesi yüreğimi sıkıştırdı.

Japon adam yere düştüğünde, her şeyin sona erdiğini biliyordum. March koltuğa geri döndü ve ayağa kalkmama yardım etti. Bu yeni çatışma sırasında epey rahat olduğumu düşünmüştüm ama aslında hiç de rahat değildim. Ayağa kalkınca bacaklarım öyle fena titredi ki yürüyemedim. Birbirimize bakarak birkaç saniye sessizce dikildik; etrafımız kırık camlar, paramparça olmuş mobilyalar, hareketsiz bedenler ve başka şeyle karıştırılması mümkün olmayan barut kokusuyla çevriliydi. Hâlâ biraz sarsılmış durumdaydım ve March'ın bakışlarında şefkat ile suçluluk karışımı bir şey görüyordum. Dries'in bana neler anlattığını bilemezdi ama yalanların sonunun geldiğini o da anlamış olmalıydı.

"Sen ve ben... artık *konusmalıyız*," dedim en sonunda. "Ama şimdi değil."

Poker gülümsemesi dudaklarına yerleşirken başını salladı. "Anlaşıldı. Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet."

Bunu söyledikten sonra Antonio'nun ilk roketinin vurduğu bölgeye döndük, yıkıntıların arasında Dries ve Cullinan'ı aramaya başladık. Bu çok tuhaf bir histi: Onun

cesedini görmeyi bekliyordum ama aynı zamanda bunu istediğimden emin değildim. Yarısı yanmış boş çantayı ve çevresindeki enkazı biraz araştırdıktan sonra, sırtımdan buz gibi terler akarak March'a döndüm.

“March, göremiyorum...”

March gözlerini kıstı. Orada cesetler vardı, kırık camlar vardı... ama Blofeld stili oturma odasının yıkıntıları arasında eksik olan iki şey vardı: Dries ve elmas.

OTUZ BİR ASLANLAR GİBİ

Kusukela Kudala Kuloku Kuthiwa Uyimbube.
- Solomon Linda, *Mbube*

Antonio geri çekilmeden önce uzun koridorda iyi bir numara yapmıştı. Daha önce gördüğüm, çatı katının girişini koruyan iri adamların hepsi ölmüştü ve duvarlardaki zarif kristal lambaların yarısı isabet almıştı. Dries, inini tamir etmek için epey yüklü bir fatura ödemek zorunda kalacaktı.

Tüm farklılıklarına rağmen March, Antonio'nun yeteneklerine saygı duyuyor gibi görünüyordu ve akıl hocasının, bazukanın yanından geçerek asansöre varamayacağına ikna olmuş gibiydi. March'ın saatine gelen kısa mesaj bunu doğruladı ve Antonio'nun güvenle binadan çıkıp March'ın arabasına vardığını da öğrenmiş olduk. Bundan sadece on saniye sonra LCD ekran, gelen yeni bir mesajla aydınlandı. Bunu okuyamadım ama sanırım Antonio'nun ne sorduğunu biliyordum. Oturma odasına geri dönerek

orayı araştırmaya başladık, bu sırada March'ın saatine yazdığı yanıtı okuyabilecek kadar vaktim oldu: "HYR, SENDE KALAMAZ."

Şeytanın inindeki odaları teker teker araştırdık, aslında ben March'ın peşinde dolanıyor ve o her işaret ettiğinde kıpırdamadan bekliyordum. O devasa mutfakta hiçbir şey bulamadık ve uzay gemisine benzeyen banyolar da temizdi – tuvaletleri bile kontrol ettik. Biraz sonra, inceleyeceğimiz tek oda kalmıştı: Fransız kapıları hafifçe aralık olan, Dries'in yatak odası.

March kapılara sessizce yaklaştı, sonra elindeki silahı hazır ederek kapıyı tekmeleyip açtı. Oda, dairenin geri kalanı gibi boştu. Odanın ortasında, muhteşem, beyaz ipekli örtüleriyle devasa bir yatak duruyordu –dikiş sayısının Dries için epey önemli olduğunu fark ettim– ve bu odada gerçekten göze çarpan tek eşya, kapının karşısındaki duvarda duran büyük, altın III. Napolyon tarzı aynaydı. March'tan bile uzundu ve soğuk camdaki yansımamıza bir süre baktım – March'a baktım; yaralıydı, gömleği kanlanmış, siyah ceketı kırışmıştı; ben de dağılmış durumdaydım, her tarafım alçıyla kaplanmıştı, March'ın denizci mavisı ceketinin içine öyle gömülmüştüm ki ellerim görünmüyordu ve kot pantolonlu bacaklarım çubuklara benziyordu.

Tam odadan ayrılmak üzereyken, aynanın durduğu pürüzsüz beton yüzeydeki bir şey dikkatimi çekti. Yerde belli belirsiz çizikler vardı. Dudaklarımı birbirine bastırarak antikaya doğru ilerledim. Bu gerçekten inanılmaz bir parçaydı, çetrefilli altın yaprakları, çerçevenin etrafını dolanıyordu.

"Bunu itmeme yardım eder misin?" diye sordum March'a, o da benimle birlikte aynanın çerçevesini kavradı.

Bu şey gerçekten ağırdı! March bile başta zorlandı ama kısa süre sonra zarif ayna yeterince kenara çekildi ve arkasında kilitli bir kapı görüldü. March beni kenara iterek birkaç adım geriledi. Göz açıp kapayınca kadar kapının kilidine birkaç el ateş etmişti bile. Gri metal kapı aralandı ve binanın çatısına gittiğini tahmin ettiğim dar bir acil çıkış merdiveni görüldü.

March, basamakları tırmanmaya başlarken, “Beni burada bekle, kurabiyem. Eğer silah sesi duyarsan kaç,” dedi.

Sakin kalmaya çalışarak, onun basamaklarda kaybolmasını izledim.

Ne kadar olmuştı? Saniyeler? Yoksa dakikalar mı geçmişti? Bekledim, bekledim, bekledim. Merdivenden hiç ses gelmiyordu ama March da geri gelmiyordu. Başımı yatak odasının geniş penceresine çevirdim. Hafif bir ekim yağmuru çiseliyor, camın şeffaf yüzeyini binlerce parlak damlayla dolduruyordu. Az sonra yağmur şiddetlendi ama March hâlâ ortalıkta yoktu.

Daha fazla dayanamayarak, acil çıkış kapısında doğru ihtiyatlı birkaç adım attım ve basamakların önüne kadar geldim. March beklememi söylemişti ve anlaşmamızın kurallarına göre bu talimata uymak zorundaydım. Ama ya... ölmüşse? Burada öylece duramazdım. Yukarıda neler olduğunu öğrenmek zorundaydım. Spiral şeklindeki beton merdivene doğru bir adım attım ve basamakları tırmanmaya başladım.

Son basamağa ulaştığımda, kendimi bir öncekinin kopyası olan bir kapıda buldum. Çatıya çıkan bu kapıya March'ın ateş etmesi gerekmemiştir. Kapı zaten aralıktı. Vücudumu soğuk ve nemli duvara yapıştırdım ve görülme riskini almadan dışarı bakabilmek için elimden geleni

yaptım. Yağmurun gürültüsü dışında sesler duyuyordum. March ve Dries. Hâlâ yaşıyordu.

Gümbür gümbür atan kalbimi yavaşlatmak için elimi göğsüme bastırdım ve konuşulanlara kulak kesildim.

“Léa’nın o taşı neden aniden Konsey’e teslim etmeye karar verdiğini hiç bilmiyorum. Ne olursa olsun ona benim sahip olmamı istemediğini yazmıştı... İkimizin nasıl bir güce sahip olacağımızı anladığını sanmıştım. Bir ülke çapında... hatta birkaç ülke çapında edineceğimiz gücü, onuru düşünsene! Senin gibi milyonlarca adam, eğitebileceğimiz onca insan!” Dries, eski öğrencisiyle belli ki bir konuya parmak basmak için konuşuyordu.

“Onur mu? Gerçekten mi Dries?” dedi March sertçe.

Dries yılmayarak konuşmaya devam ederken, kendimi riske atarak minik bir bakış attım. Yağmurun altında, yüzleri birbirlerine dönük duruyorlardı; March benim dayandığım duvara en fazla üç metre mesafedeydi, Dries çok daha sağdaydı; altın gözler mavi gözlere odaklanmış, gergin ellerdeki silahlar aşağı inmişti. İkisi konuşmaya öyle dalmışlardı ki beni hâlâ fark etmemişlerdi. Dries, Cullinan’ı sol elinde sıkı sıkı tutuyordu. “Bundan daha fazlası olmak istemiyor musun? Antonio Romos gibi bir pislikle iş yaptığını gördüm, eski hatalarını telafi etmek için her şeyi riske atıyorsun... ve bu benim kalbimi kırıyor March. Bu,” –Dries, March’ı işaret etti– “benim yonttuğum adam değil!”

“Ne olmuş yani! Sen Konsey’e ihanet ettin, neredeyse kendi kızını öldürüyordun – o senin kızın, değil mi? Bunu, onu on yıl önce gördüğüm ilk anda anlamadığım için hâlâ kendime şaşıırıyorum! Bunların hepsi delice bir rüya içindi!” diye haykırdı March.

Dries’in ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. “Bir rüya mı?

Bunun çok daha fazlası olduğunu göremiyor musun?”

“Evet, bir rüya! Aslanlar gerekli bir kötülüktür, o kadar. Bizden daha kötü olan canavarlarla besleniyoruz çünkü bunu birinin yapması gerek; biz hiçbir zaman, hiçbir şeyi yönetmeyeceğiz Dries!” diye kükredi March.

“Bunu zaten yapıyoruz! Cullinan da bu hayalin gerçekleşmesi için bir başka kaynak sadece! Benimle geri dön, sana neler başardığımızı göstereyim. Savaşacak bu kadar çok şey varken, yeteneğini boşa harcama March.”

Tamam. Dries kendisi ve arkadaşlarının –onlar da her kimse artık– Tanrı’nın dünyaya bir lütfu olduklarına inanıyordu ve March da kendisinin yalnızca başka canavarları avlayan bir başka canavar olduğunu düşünüyordu: Bu da *benim* kalbimi parçalıyordu.

March, sıkılmış dişlerinin arasından Dries’a, “Bana Aslanlar’ın bir ülkeye ihtiyacı olmadığını, çünkü onurlarının bütün inançlardan daha önemli olduğunu öğreten sendin,” dedi, işaret parmağı silahının tetiğinde gerilerek, yavaşça arkasına dönmeye başladı. “Senin rüyan benim umurumda değil. Benim onurum *her zaman* işi bitir-mektir.”

Bunu duyan Dries, eski öğrencisini ikna edemeyeceğini anlamış olacak ki, silahını kaldırdı. March tam zamanında yan tarafa doğru atladı ve aynı anda, eski öğretmene ateş etti. Adam gerçekten de ona her şeyi öğretmişti: March’ın ilk kurşununun, henüz çatının havalandırma-larının arkasında gizlenmeye fırsat bulamayan Dries’ın gri ceketine girdiğini gördüm ama bu atışın hiç etkisi olmamış gibiydi. Acaba ikisi kurşun geçirmez ceketleri için aynı terziyi mi kullanıyorlardı?

İlk iki kurşun atıldıktan sonra, iki adam da araya yeterli mesafe koymayı başardı ve March da bir havalan-

dırma bacasının arkasında gözden kayboldu. Onları artık göremiyordum; sadece, gittikçe yaklaşan silah sesleri duyuyordum. Sağ tarafımdan ayak sesleri geldi. Aslında biri çatı kapısının yakınına gelerek siper aldı. O kişi öne doğru dikkatli birkaç adım atarken ciğerlerim sıkıştı ve bunun Dries olduğunu fark ettim. Benden sadece birkaç santim ötede, saklandığım kapının diğer tarafındaydı.

Şansımı denedim.

Tüm gücümle kapıya yaslanırken omzum kuvvetle metale vurdu ve kapı Dries'ın sırtına çarptı. Afallayan Dries, Cullinan'ı benden sadece birkaç adım öteye düşürdü. Sesi duyan March koşarak geldi ve iki adam da benim orada olduğumu anladığı anda bir an için donup kaldılar. Onları umursamayarak taşın üstüne atladım, onu kaptım ve bedenimi etrafına sardım.

İki silah sesi, sonra da bir tıkırtı duydum ve başımı kaldırıp bakınca oyunun bittiğini gördüm. March silahını, kurşunu bitmiş olan Dries'a doğrultmuştu. March'a, babamın hayatını bu şekilde bitirmemesi için yalvaran gözlerle baktım.

Beni anlamış gibi görünüyordu.

Ama düşündüğüm şekilde değil.

March yavaşça silahını indirdi. Sonra ceketini çıkardı, dikkatle katladı ve silahıyla birlikte yere bıraktı. Tekrar ayağa kalktığı anda, gözlerinde tüylerimi ürperten bir bakış vardı. Gözlerini Dries'a dikti ve burun delikleri genişleyerek sadece üç kelime söyledi.

"*Soos Leeus, Dries.*" Aslanlar Gibi, Dries.

Dries sıırttı ve başını iki yana salladı. "İstediğin gibi olsun. Bu işi Aslanlar gibi bitirelim."

Aman Tanrım. Bu çıplak elle dövüşmek için iyi bir zaman mıydı acaba? March'ın niyetini anlayabiliyordum.

Dries'la bir mazisi vardı ve onu sadece bir müşteriymiş gibi öldürmek istemiyordu ama Dries'ın gözündeki ışıltıdan hiç hoşlanmamıştım. Bu çok kötü bir fikirdi. Ama ikisi de bu konuda bana danışmadı ve tek yapabildiğim, dövüşmeye hazırlanırken onları izlemektir.

Ben bir spor yorumcusu değildim, üstelik elimde Cullinan'la yerdeydim, o yüzden bundan sonra olanları pek iyi açıklayamayabilirim fakat yine de deneyeceğim. Dries ellilerinde ve March da sadece otuz iki yaşında ve fiziksel açıdan mükemmel olduğundan bunun adil bir dövüş olmadığını düşünenler olabilir – Paris'teki Buruşuk'un söylediklerini göz ardı edersek tabii. Ancak, tıpkı Madonna gibi, Dries'da da hâlâ iş vardı. Sadece bu da değil, March'a hareketlerini o öğretmişti ve bu belli oluyordu.

İki adam yağmuruñ altında birbirlerinin üstüne atılırken heyecanla karışık bir dehşetle onları izledim – kukla, onu yapan efendisine karşı geliyordu. Her bir sert darbenin ardından, gırtlaklarından hayvansı homurtular yükseliyordu, sıırıslıklam olmuş gömleklerinin altındaki kasları görünüyordu, bir sonraki darbeye kendilerini hazırlamak için ayaklarını betona vuruyorlardı. Sonra March'ın Dries'a, Aslanlar'ın kirli işleri yapmak için gölgede kalmalarının daha iyi olduğunu söylediğinde ne demek istediğini anladım. O an March ve Dries hiç de insana benzermiyorlardı.

İlk kan damlaları yere düştüğünde –March'ın mıydı? Dries'ın mıydı? Bilmiyordum– midemin korku ve tiksintiyle kalktığını hissettim. Bir tarafım bunu sona erdirmek istiyordu ama öyle bir dehşete düşmüştüm ki, hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüz durumdaydım.

Kuvvet açısından March, Dries'dan bir gömlek üstündü ve onu epey kötü hırpalıyordu – özellikle, vurduğu bir dir-

sek, Dries'a acımama neden oldu. Eğer bu dayacağı ben yeseydin herhalde iç organlarım su dolu balonalar gibi patlardı. Ama bu yeterli olmamıştı: benim aksime Dries ciddi şekilde dayak yese bile ayakta kalabiliyordu. March'ın dövüş stilini öğrendikten sonra, artık her ataktan daha kolay kurtulmaya başlamıştı; geniş bedeni, gelen her tekme ve yumruktan kaçınmayı başarıyordu.

Yağmur da Dries'a yardım ediyordu sanırım. March'ın beyaz gömleği sıırıslıklam olmuştu ve gece kulübünde aldığı yaraları örten, karnındaki, yanlarındaki ve sırtındaki bandajlar kolayca görünüyordu; Dries da özellikle buraları hedef alıyordu. March birkaç sert yumruk attıktan sonra onun kazanacağını düşünmeye başlamıştım ama Dries'ın, March'ın karnının ortasına vurduğu sıkı yumruktan sonra, March'ın kan tükürdüğünü gördüm. Nedenise aklıma *Indiana Jones ve Kıyamet Tapınağı* filmindeki korkunç büyücü geldi; adam insanların kalplerini çıplak eliyle söküp alıyordu. Dries'ın tekrar yumruk atıp March'ın kalbini sökmesinden korktum. Benim kalbim de göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi gümbür gümbür atıyordu ve nefes almakta güçlük çekiyordum.

Düşünmedim.

Yapmam gerektiğini biliyordum ama düşünemedim işte.

Ayağa kalktım ve onlara doğru birkaç adım attım, Cullinan'ı bir elimle sıkı sıkı göğsüme bastırmıştım, diğer elimi de kendimi korumak için öne doğru uzatmıştım. Sanki aralarına girebilsem bu kavgayı sonlandırabilecektim.

March'ın endişeli bakışları bana kaydı ve attığı sert yumruk, Dries'ın yüzünü ıskaladı. Kuvvetli momentum yüzünden March'ın gövdesi öne doğru eğildi ve o daha dengesini bulamadan Dries, March'ı ensesinden yakaladı,

sıkıştırdı ve diziyle birkaç kez karnındaki bandaja vurdu.

March boğuk bir iniltiyle yere düştü, göz göze geldiğimizde neredeyse ağlayacaktım. Tüm bu öfkenin arasında beni görebiliyor muydu acaba? Yüzünü çarpıtan acı ve kararlılığı, ayağa kalkıp dövüğe devam etme arzusunu ve vücudu bunu yapamadığı için oluşan hayal kırıklığını görebiliyordum.

Birkaç saniye sonra acıyla baş etme gücünü kendinde bulup ayağa kalkmaya başladı. Dries ilk başta hareket etmedi, ben de tıpkı “bir Aslan gibi” March’ın ayağa kalkmasını ve onunla onurlu şekilde dövüşmeyi beklediğini düşündüm. Fakat Dries, March’a doğru bir adım attı ve rakibinin ayağa kalkmamasını sağlamak için onun karnına kuvvetli bir tekme daha savurdu.

Yağmur yağıyordu, kokusu havayı sarmıştı, nemli betonda kan vardı, Dries’in uzun, siyah, sivri uçlu çizmeleri vardı ama benim gerçekten odaklandığım, gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim şey March’ın dişleriydi. Öyle sıkılmışlardı ki kırılacaklarını, beyaz minelerinde kırmızı çatlaklar belireceğini sandım. O an her şeyin bittiğini düşündüğümü hatırlıyorum, March sınıra dayanmıştı. March ne kadar dirençli olursa olsun, kıvrıkcık saçlı Buruşuk haklıydı. Mucizevi şekilde iyileşmemişti ve o korkunç yaraların üstüne daha fazla darbe alamayacaktı, morlukların altındaki kaburgalar çatlamıştı.

Yerde diz çökmüş, zorlukla nefes alan eski öğrencisine bakan Dries başını iki yana salladı, March’ın ceketini ve silahını koyduğu yere yöneldi ve siyah yarı otomatik silahı aldı. Dries onun yanına geri döndüğünde March hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu. Ormandaki Rislow ve arkadaşlarını, minik kahverengi silahı, kanı hatırladım.

Tüm o kanı.

“Lütfen dur! Lütfen... lütfen!” diye haykırdım, hıçkırıklara boğularak.

Dries, “kardeşine” nişan alırken bana tuhaf, üzgün bir bakış attı.

March’ın kısık, neredeyse yalvarır gibi çıkan sesini duydum. “İsland... yapma...”

Yapma mı? Tam olarak neyi yapmayayım? Araya girmeyeyim mi? Zaten çok geç kalmıştım ve Dries’in onu dövme şansı yakalamasının tek nedeni bendim. O şeytan pislige elması mı vermeyeyim? March öldükten sonra hiç şansım kalmayacaktı ki. Taşı mı istiyor? Bırak alsın. Dries’a doğru atılarak kendimi silahın önüne attım. Antonio’da işe yaramıştı. Neden yine işe yaramasın ki?

Aslında, işe yaramaması için birçok sebep olduğunu biliyordum ama Dries’in elması ele geçirdikten sonra her şeyi, bizi bile unutacağını düşünüyordum. Gözlerimi suratından ayırmadan, değerli taşı ona uzattım. Kısacık bir an için kara bulutlar aralandı ve altın sarısı ikinci güneşi benimle Cullinan’ın üstüne düştü. Elmaştan geçen ışık huzmeleri ıslak betonda minik gökkuşakları oluşturdu. Dries’a bakmak için onları görmezden geldim; Dries, bakışlarını March’tan ayırmadan, elması sol eline aldı.

Cullinan’ı ele geçirdiği anda Dries bana memnuniyetle gülümsedi, sonra omzumun üstünden March’a baktı. “Bu kızın senden ve Léa’dan daha mantıklı çıkmasına sevindim.”

Arkamdaki March kalkmayı başarmıştı ve dişlerinin arasından, Afrika dilinde, hiç de kibar şeyler olmadığına bahse girebileceğim birkaç kelime etti. Dries bana ve March’a nişan almaya devam ederken, uzaklardan hafif bir mırıltı gelmeye başladı. Dries geri geri gitmeye başlarken March gerildi.

Demek Dries çatıda bunun için bekliyordu. Tepemizde beliren kocaman, gri helikopter, binanın tepsine inmeye hazırlanıyordu. Hiç bu kadar yakından helikopter görmemiştim ve pervanesinin yarattığı rüzgârın kuvveti karşısında şaşkınlığa düştüm. Hâlâ şakır şakır yağan yağmurla birlikte, kendimi sanki bir fırtınanın ortasındaymış gibi hissettim.

March'ın arkamda hareket ettiğini hissedince ona bakmak için Dries'a sırtımı döndüm. Öfke dolu gözlerine bakarak, "Her şey yoluna girecek. Bana güvenmelisin. Bırak gitsin," diye fısıldadım. Sözümü dinlemesini umdum çünkü March öyle kolay kolay pes etmezdi; eğer içgüdülerim yanılmıyorsa, şu an en çok ihtiyacımız olan şey, Dries'ın o lanet taşla birlikte buradan gitmesiydi. Helikopter, Dries'ın birkaç metre gerisine inerken, ben de ileri atılmasını önlemek için kollarımı March'ın sıırlıklam olmuş gövdesine doladım. Maceramız için, onun akıl hocası tarafından vurulmasından daha kötü bir son düşünemiyordum.

Elinde Cullinan, hâlâ bize nişan alarak geri geri helikoptere giden Dries'a baktım. Helikopterin filmli camlarından, içeride, büyük ihtimalle silahlı, daha fazla adam olduğunu görebiliyordum ve kahrolası pislik babamın kendini, bizi vurmadan buradan ayrılacak kadar güvende hissetmesi için dua ettim. Parmaklarım, March'ın ıslak gömleğini sıkı sıkı tutuyordu, onun sıcaklığı korkumu azaltıyordu. "Bırak gitsin. Lütfen, lütfen hareket etme March," diye yalvardım.

Kollarından birini omzuma attığını ve beni kendine doğru çektiğini hissettim. Ne kadar öfkeli ne kadar hayal kırıklığına uğramış olduğunu hissedebiliyordum. March'ın kalbinin her bir kuvvetli atışıyla, Dries'ın üstü-

ne atlayıp onu öldürmek ya da bu yolda ölmek arzusuyla yanıp tutuştuğunu görebiliyordum.

Dries helikoptere ulaştı ve helikopterin kapısı açılınca siyah askeri kıyafetler içinde, ellerinde silahlar olan birkaç adam ortaya çıktı. March'a iyice sokuldum. Adamlarından biri bize nişan alırken, Dries helikoptere bindi. Kapı kapanmadan önce Dries'la göz göze geldik ve daha önce de gördüğüm o hüzün ışıltısını yine yakaladım.

O an bizi zaten öldürmeyeceğini anladım.

İsterseniz önsezi deyin, isterseniz yanıldığımı söyleyin fakat bence, benimle yüz yüze gelmek Dries'ın çürümüş ruhunun ufacak, minicik de olsa, bir kısmını etkilemişti. Ben yalnızca bir anıdan ibaretken, beni Tuhaf Şapka'nın kollarına atar mıydı? Bunu yapabiliirdi. Büyük bir amaç için kendi elleriyle yetiştirdiği adamı öldürür müydü? Bunu da yapabiliirdi. Ama karşısında kanlı canlı duran kendi çocuğunu öldürmek? Hayır, onun gibi bir adam sınırı işte buraya çizerdi. Tüm olanlara rağmen, benim yanımda hiç olmamasına rağmen, Dries benim babamdı.

Beni vurmazdı ve başka birine de bunu yapma emrini vermezdi.

Buna emin olduğumdan, bedenimi March'a iyice yaslayarak kendimi ona siper ettim. Başımı çevirerek yavaşça yükselen helikoptere baktım, karanlık camın ardındaki Dries'ı izledim. March'ın karşılık olarak kolumu biraz daha sıktığını hissettim; onun varlığı bu yağmur, rüzgâr ve helikopterin gürültüsünün arasında beni sakinleştiriyordu.

Helikopter kararan gökyüzünde uzaklaştı ve ardında hafif bir mırıltı bıraktı.

OTUZ İKİ KİMÇİ

Angeliannah çaresiz iniltilelerle, çaresizce onun tamamını hissetmek için Rick'in şortunu çekiştirdi. Rick bir çeşniydi, onuz hayatının tadı tuzu, anlamı yoktu.

- Madelline Chandelier, *Tutsak Büyücü*

March'a, morluklarına, gömleğindeki kana, tüm bedeninden damlayan, kaşının üstündeki yaradan akan kanı dağıtan sulara baktım. Bir tarafım ona haykırmak, eğer testosteron dolu bir ahmak olmasaydı Dries'ı yakalayabileceğini ve babası gibi gördüğü adamı bir yumruk dövüşünde yenmeye çalışmak yerine durumu daha sakin ve sorumlu bir tavırla halledebileceğini söylemek istiyordu. Ama onun dikkatini dağıtan, neredeyse ölmesine sebep olan kişi bendim.

İkimiz de salak gibi davranmıştık ve bunun hiç de önemli olmadığını fark ettim. O an önemli olan tek bir şey vardı.

Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirerek, "Hayatta olduğun için mutluyum," dedim.

Gözlerini kaçırarak, “Teşekkürler,” diye mırıldandı. Sonra bir şey hatırlamış gibi baktı ve o yorgun safirlere can geldi; bir de suçlayıcı ısıltı... “Sana yukarı çıkmamanı söylemiştim. Kendini öldürtecektin.”

Sırtımı dikleştirdim. “Gerçekten mi? Senin hayatını kurtardım, bir de burada durmuş seni neşelendirmeye çalışıyorum; sana tam da Dries’a hiçbir şey ispatlaman gerekmediğini, senin kendi başına bir kategori olduğunu söylemek üzereydim ama sen sersem kurallarından mı bahsediyorsun?”

Gamzeleri göründü ve ciddi ifadesinin yerini kurnaz bir gülümseme aldı. “Kendi başıma bir kategori mi?”

Utancımı gizlemek için başımı çevirdim; onun bana Paris’te ettiği tatlı iltifatı, farkında olmadan ona iade etmişim. “Dil sürçmesi.”

Sağ eliyle yanağımı kavrayarak oradaki tozları temizledi. “Onu bulacağım ve elması geri alacağım. Kendim ya da Konsey için değil, senin için.”

İstemsizce suratıma yayılan sırıtışın, yanaklarımı kaldırdığını hissettim. “Bunu yapmak zorunda kalmayabilirsin – ama Masaharu’yu aramam lazım!”

March bana şaşkın şaşkın baktı ama yerden ceketini aldı, iç cebinden akıllı telefonunu çıkardı ve bana uzattı.

Eski aşkım birkaç çalıştan sonra telefonu açtı, sesimi duyduğunda rahatladığı belliydi. Hal hatır sorma kısmını atlayarak, doğruca konuya geldim. “Masaharu-kun, Sumiyoşi’deki eski evimiz yerinde duruyor mu?”

Masaharu kendinden pek de emin olmayan bir sesle yanıt verdi. “Evet, ama Koreli öğrenciler için özel yurda dönüştürüldü.”

“Binayı yenilediler mi?”

“Hayır, Watanabe-san’ı biliyorsun. Mülklerine pek yatırım yapmayı sevdiği söylenemez.”

“Tamam! Her şey için çok teşekkürler. Seni hep sevdim!” Masaharu’nun, ikimizin birlikte olamayacağını söylemesine izin vermeden telefonu kapattıktan sonra, muzaffer yumruğumu göklere doğru yükselttim.

Neşeme şahit olan March birden ciddileşti. “Island... neler oluyor?”

“Tamam, önce iyi haber. Sanıyorum Dries’in alıp götürdüğü Cullinan da sahteydi. Bulutlar aralandığında ışığı nasıl kırdığını fark ettim, gerçek bir elmasta böyle bir kırılma olmaz,” diye açıkladım.

March kaşlarını çatı. “Ama bankada kazıma testi yapmıştık.”

“Mozanit olabilir, sentetik korindon olabilir, hatta kübik zirkonyum bile olabilir. Bunların hepsi Mohls sertlik skalasında senin serafnik bıçağı yener, üstelik bıçağı çok da bastırmamıştın.” Omuzlarımı silktim.

“Yani üçüncü bir taş mı var? Gerçek olan?”

“Öyle sanıyorum. Sen kendin söyledin. Sadece iki kâğıtla ‘bul karayı al parayı’ oynanmaz,” diye hatırlattım.

“Peki sence nerede?”

Heyecanla olduğum yerde sıçradım. “İlk başta annemin bana hatıra olarak gerçekten de bir kitap bıraktığını sanmıştım ama sonra parçaları birleştirdim.”

“Ve?”

“Hiç bülbül katı diye bir şey duydun mu?”

March başıyla onayladı. “Eski bir Japon savunma aracı. Üzerinde yürüdüğünde kuş gibi ses çıkaran bir tür yer döşemesi.”

“Kesinlikle. Sumiyoşi’deki evimizde, odamda, yer döşemesinin yerinden oynadığı bir bölüm vardı ve üzerinden ne zaman geçsem gıcırdardı. Annem evimizde bir bülbül katımız olduğunu söyleyip dururdu.”

“Sence elmas orada olabilir mi?”

“Hiçbir şeyi garanti edemem ama kesin olan bir şey var: Annem iki sahte elmas koyma zahmetine girmiş ve bu da onun tarzına çok uyuyor. Annem basit şeyleri sevmezdi.”

March ceketini alırken bana gamzeli gülümsemesiyle baktı. “Sen de aynısın. Hadi gidip şunu bir kontrol edelim.”

Biz binadan ayrılırken kapının önüne iki polis arabası gelmişti bile; ayrıca Antonio’nun bazukayla yaptığı minik numara sayesinde uzaktan itfaiye sesleri de geliyordu. Zemin kattaki kadınlar tuvaletinin ufak camından kaçmak zorunda kaldık – genç bir kadın ellerini yıkarken March’ı gördü ve sanki sapık bir tecavüzüymüş gibi telaşla uzaklaştı.

En sonunda dar bir arka sokağa çıktık ve görünüşe bakılırsa, tuvaletlerdeki cinsel saldırı cezası riskini alanlar sadece biz değildik. Sokağın aşağısında Antonio sabırla March’ı bekliyordu, kahverengi cipimiz şüphe çekmeyecek bir uzaklığa park etmişti. Antonio bizi gördüğünde araba anahtarlarını şingırdattı ve kurnaz kurnaz sıırttı.

“Aletin içerde sarılı. Benim işim artık bittiğine göre, Okinawa’nın bikinili yavruları biraz... Antonio görecekler.”

Dalgalı siyah saçlarını geriye yapıştırdı, ufak silah pozunu yine verdi, ben de alkışlamadan edemedim: Antonio sert çocukların kralıydı.

Ancak March, meslektaşının aşırı özenli vale hizmeti karşısında şaşırılmış gibi görünüyordu; galiba Antonio da bunu fark etmişti çünkü kendini açıklama yapmak zorunda hissetti. “Ben bir şey yaptığımda onu iyi yaparım. Senin gibi bir *psicópato* için bile.”

Kıkırdadım. “Sana psikopat dedi.”

March derin bir nefes alıp verdi. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorum Island, teşekkürler.”

Antonio, gırtlaktan gelen kalın bir kahkaha eşliğinde cipin anahtarlarını March’a fırlattı. “Borcumu artık ödedim. Bir daha peşimden gelersen, seni öldürüp cevizlerini köpeklerime yediririm, *Afrikanlı*.”

March hafif bir gülümsemeyle başını salladı ve arabanın arkasına giderek bagajı açtı, Dries’in oturma odasının enkazından çıkardığımız sihirli çantasını aldı. Bagajı kapatmak üzereyken, tereddüt etti. Bir başparmağını, çantanın bir yanına birkaç saniye boyunca bastırdığını gördüm, sonra hafif bir tıkırtı duydum. Parmak izli kilit. Epey havalıydı. Mükemmel şekilde düzenlenmiş bir ilkyardım kutusundan minicik bir şırınga çıkardı, kirlenmiş gömleğini açtı ve çürüklerle dolu omzuna iğneyi saplayıverdi. Yüzümdeki dehşeti görmüş olacak ki bana rahatlatıcı bir gülümsemeyle baktı. “Hafif bir ağrı kesici.”

Başımı salladım ve midem bulanarak bakışlarımı kaçırdım. March soru dolu bakışlarla, şırıngayı aldığı plastik kutuyu kaldırarak Antonio’ya gösterdi. O an Antonio’nun yaralanmış gibi görünmediğini, takım elbisesinin hafifçe sökülüp buruştuğunu, ancak Dries’in inini temizlediği sırada yaralanmış olabileceğini fark ettim.

Antonio başını iki yana salladı. “Benim kendi ağrı kesicilerim var.” Sonra cebinden altın rengi zarif bir kutu çıkardı ve kutuyu açınca içindeki bir sıra kırmızı sigara göründü. March’ın onaylamayan bakışlarının önünde birini aldı ve yaktı.

“Oldukça sağlıksız bir alışkanlık,” diye yorum yaptı March.

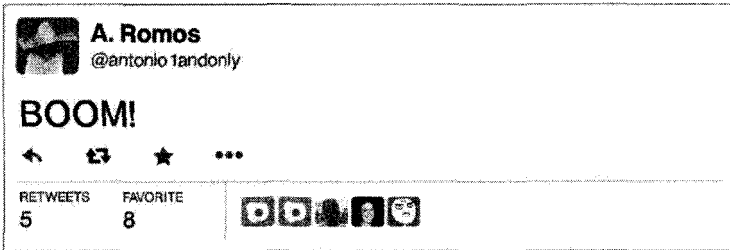
Antonio yanıt vermedi. İlk duman bukleleri dudakla-

rından çıkıp havaya karışırken, yalnızca “meslektaşına” kötü kötü baktı. Sanırım bunun, March’ın bagajını ziyaret etmiş olması ve bu nedenle sağlığa ottan daha zararlı şeylerin olduğunu bilmesiyle alakası vardı. Etrafım iğrenç duman bulutuyla çevrilmişken, Antonio’nun birkaç adım atarak cipe yaslanmasını izledim. Sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı ve gülümseyerek bana doğru uzattı.

Gözlerim March’a kaydı. Kaşları çatılmıştı. Hayır. Sana ot mot yok Island. Başımı iki yana salladım. “Teşekkürler, ben böyle iyiyim.”

Antonio belli belirsiz, March’ın gizli eşcinselliği ve bir an önce rahatlaması üzerine bir şeyler mırıldandı. Arkamdan gelen öfkeli oflamayı duydum ve March’ın ona, çatıda şahit olduğum gibi volkanik bir öfke patlamasıyla karşılık vereceğini düşündüm ama Antonio’nun ön cebinden gelen hafif çınlama, dikkatini dağıtmış gibi görünüyordu.

Birkaç çınlama daha duyuldu ve Antonio siyah akıllı telefonunu çıkararak, gururlu bir gülümsemeyle baktı. Ekranı bakma arzumu dizginleyemediğimden ben de başımı hafifçe eğdim. Antonio kolunu omzuma attı, beni kendine doğru çekti ve mutluluğunun kaynağını gösterdi.

“Bu nedir?” diye sordum.

March iç geçirdi.

Antonio güldü, sonra March’ın, Mina’nın dükkânındaki

ufak alışveriş çılgınlığı sayesinde son zamanların yükselen trendi olan gerçek oğlanlar için gerçek silahlar olayını gerçekleştirebildiğini anlattı. Doğrudan Ukrayna'dan gelen AZ 504, dijital olarak nişan alabilen, hedeflerinizi gerçek zamanlı olarak tespit eden ve her ateşlediğinizde Twitter hesabınızda "BOOM!" diye durum güncellemesi paylaşan havalı bir uygulamaya sahip, bir teknoloji harikasıydı. March'ın Twitter'ı yoktu ama Antonio'nun vardı ve Dries'in oturma odasını yok eden iki roketin hediyesi herhalde milyonlarca diğer tweet'in arasında duruyordu.

Sormak istediğim bir milyon soru vardı –mesela 'ViktorDasButcher53' kimdi?– ama March "sıkışık bir programımız" olduğunu hatırlattı ve isteksizce Antonio'yla vedalaştık.

Hayır, Antonio ne kadar yalvarsa da, bazuka onda kalmayacaktı.

March ilkelerine anlık olarak es verip Steve McQueen gibi araba sürmeye başlayınca, Koto-ku'ya rekor sürede ulaştık. İkimiz de babamın şimdilik zararsız olduğu konusunda hemfikir olsak da, Dries'in elindeki taşı kontrol edip, gelecek vaat eden ucuz mücevher pazarına giriş yaptığını anlamasından önce gerçek Cullinan'ı bulup Kraliçe'ye teslim etmeliydik. Ancak March, herhalde kendini biraz rahatlatmak için olacak, yine de birkaç kırmızı ışıktaki durdu.

Pencereden bakarken Sumiyoşi istasyonunun giriş kapısının önünden geçtiğimizi gördüm ve birden içim nostaljiyle doldu. Parlak, sarı tabelalar, yürüyen merdivenler, her şey hatırladığım gibiydi. Arabadan inip alçak binalar, rengârenk dükkânlar ve şehrin huzurlu mırıltısıyla çev-

relenmiş Yotsume Dori'de yürürken, Cullinan'ı tamamen unutmuş, kendi hatıralarıma dalmıştım. March'ın elini omzumda hissettim ve burada olmanın, onun için de bazı hatıraları canlandırıp canlandırmadığını merak ettim.

Annemle birlikte son aylarımızı geçirdiğimiz minik, üç şeritli caddeyi gördüm. İnsanlar hâlâ bisikletlerini her tarafa park ediyorlardı ve her evden klima kutuları sarkıyordu. Sanırım, tıpkı "Aslanlar" gibi bunlar da "gerekli birer kötülüktü". Tokyo'da sonbahar yağmurlu ama yaşanabilir olurdu; fakat temmuz geldiğinde sıcaklık ve nem, insanın nefes almasını bile zorlaştırıyordu. Evin girişine çıkan, iki tuğla binanın arasında sıkışmış arka sokakta ilerledik ve March'ın kolunu sıkıca tuttum. Bir kız bu kadar şüphe ve stresi kaldıramazdı ki; March'a ve onun sakinleştirici varlığına ihtiyacım vardı.

Masaharu haklıydı: Watanabe-san mallarına daha iyi bakmalıydı. Ev, en son gördüğümünden daha da harap haldeydi. Ön cephesini koruyan kahverengi kaplamanın yarısı dökülmüştü, garaj kapısı bir noktada ortadan kaybolmuştu ve ilk kata çıkan ahşap merdiven her an çökecekmiş gibi görünüyordu. Yukarı çıkarken her bir basamak ağırlığımız altında –daha çok March'ın ağırlığının altında– gıcırdayordu.

Daha önce yaşadığınız bir yerin kapısını çalmak insana biraz tuhaf gelir; artık bir yabancı olduğunuzu fark edersiniz, üstelik anahtarınız da yoktur! Bu hissi iyice azdıran şeyse kimsenin yanıt vermemesi olmuştu. March kilidi açtı – şey, teknik olarak aslında kapıyı kırdı. Kapı hafif, ucuz kontrplaktan yapılmıştı ve kilidi öyle kalitesizdi ki birazcık baskıyla hemen kırılıvermişti.

Bizi evin içinde bekleyen felaketin, March'a, Joy'la benim üstüme fazla gelmemesi çünkü dünya üzerinde daha

dağınık evlerin bulunabileceğini söylemeye çalışan kutsal yırtıcıların bir işareti olduğuna inanıyorum. Evi tarayıp eski odamı bulmaya çalışırken burun deliklerim yandı. Kimçi yalan söylemez. Burada kesinlikle Koreli öğrenciler yaşıyordu, tüm evi saran yoğun lahana ve sarımsak kokusu bunun kanıtıydı. Eğer biri köşedeki eski, yeşil buzdolabını açarsa, March'ın kafayı yiyeceğinden endişelendim.

March daha şimdiden epey sarsılmış görünüyordu; o lanetlenmiş salonun ortasında dikilmişti, yumruklarını öyle bir sıkıyordu ki eklemeleri beyazlaşmıştı. March'ın bakışlarını, kahverengi ve siyah renkte kalın bir yağ tabakasıyla kaplı ocaktan, taşmış çöp kutusuna çevirdiğini gördüm; arada da, tozlu bir yemek masasının ayaklarının dibine saçılmış kuru lahana yaprakları ve mısır gevreklerine baktı.

Endişeliydim, fena hâlde endişeliydim.

Bir zamanlar bana ait olan odadan hafif bir hışırta geldi ve March hemen harekete geçerek, elinde silahla ufak odaya daldı. İçeride, bir kamp yatağında yatmakta olan genç bir Asyalı çocuk uyanmaya çalışıyordu. Yüzü sivilcelerle kaplıydı ve karmakarışık saçları maviyle yeşil renkteydi. Zorlukla araladığı gözleriyle boş boş bize baktı... ta ki silahı görene kadar. Bir çılgılık attı ve teslim olduğunu gösterecek şekilde ellerini kaldırdı.

March, başka insanların çoğunun erkek bir öğrencinin odası olarak algılayacağı felakete kaşlarını çatarak baktı ve bakışları duvara yapıştırılmış, buruşuk bir ders programına takıldı. Üzerindeki notların yarısı Japonca ya da Koreceydi ama İngilizce olanlar epey açık saçtı. Saat 5.35'ti ve çocuk şu an İngilizce dersinde olmalıydı. Dudaklarını öfkeyle sıkıyan March, silahını Koreli çocuğa doğrulttu. "Derse git. Şimdi!"

Tanrım, sesini yükselttiğinde hâlâ korkudan titriyor-

dum, üstelik her tarafa lahana döken ve İngilizce dersini kaçıran kişi ben olmadığım halde. Biraz fazla detaya giriyor olabilirim ama çocuk ayakkabılarıyla çantasını kapıp ağlayarak odadan çıkarken, altını biraz ıslatmış olduğunu fark ettim. Aşağıdaki basamaklardan gelen iniltisini duyduk ve o gittikten sonra bülbül katımı bulmak için odayı araştırmaya başladım. Yatağın altından gelen hafif gıcırtı arayışımın yanıtı oldu, ben de ufak bir zafer pozuyla March'a gülümsedim.

“Şunu çıkarabilir misin?”

March yanımda diz çöktü, pantolonunun paçasının altında saklı duran kıvrık bıçağı çıkardı. Suçlu tahtayı yerinden çıkarmasını izlerken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Tahta gürültülü bir çatırtıyla yerinden çıktı ve sanırım tahtanın altından... hiçbir şey çıkmayınca ikimiz de eşit derecede hayal kırıklığına uğradık. Yalnızca dümdüz beton vardı.

Yanılmış mıydım? Bana bakan March'ın mavi gözleri, yeni bir fikir bulmam için yalvarırken, düşünceler zihnimde hızla dolanıyordu. Aklıma hiçbir şey gelmedi. Aslında taşın burada olmaması çok mantıklıydı. Çünkü Watanabe-san yer döşemesini yenilemeye karar verdiği anda, Cullinan ortaya çıkmış demekti.

Nöronlarım durmuştu.

Neyse ki March'ınkiler çalışıyordu. Ben sahte ve gerçek elmas arasındaki farkı anlayabiliyordum. March da beton ve betona benzetilmiş alçı arasındaki farkı anlayabiliyordu.

Onun bıçağıyla yumuşak gri yüzeyi deşmesini de derin bir oyuk açmasını izledim. March memnuniyet dolu bir soluk vererek, aslında betona benzemesi için biraz çakılla karıştırılmış alçı olan kalın yüzeyi kırmaya koyuldu.

Birkaç dakika sonra, elindeki bıçağın siyah metali sert bir engele çarpınca az kalsın bıçak elinden düşüyordu. Bu minik kazının sonucunu daha iyi görebilmek için onun yanında diz çöktüm ve March biraz sonra, yumruğumdan biraz daha büyük, çirkin, alçıyla kaplı bir taş çıkardı.

Size şunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim: bu taş Kraliçe'ye verme konusunda en ufak pişmanlığım yoktu. Gerçek Hayalet Cullinan, taklidi kadar seksi bile değildi. Dries'ı düşündüm. Otemaçi'deyken March'a ne demişti? "Zavallı pislik..." Ne kadar da uygun bir laf. Dries, büyük ihtimalle sentetik korindordan bir yığın için her şeyini riske atan zavallı bir pislikti.

March tahtayı yerine koydu, yerdeki tozları Koreli öğrencilerden birinin yeni yıkanmış iç çamaşırıyla sildikten sonra çamaşırı kirli sepetine attı ve evden çıkmadan önce Cullinan'ı lavaboda yıkamamız konusunda ısrar etti.

Salondaki bir sandalyeye oturdum ve March'ın, Cullinan'ı saran alçıyı sıcak suyla temizlemesini seyrettim. Bu iş için Koreli öğrencinin dış fırçasını kullanıyordu; temiz ve ısıldayan taşın görüntüsü onu gitgide rahatlatıyor, huzurlu bir gülümseme gamzelerini ortaya çıkarıyordu. İşini bitirdikten sonra Koreli öğrencinin çekmecesinden bir şort daha aldı ve Cullinan'ı kurulamaya başladı; bunu yapmıştı çünkü lavabonun yanında duran bezlerin bu iş için fazla kirli olduğunu düşünüyordu – bu durumda ben bile ona katıldım.

Taşı sarmak için üçüncü bir çamaşır kullanarak –üzerinde pembe kediler vardı– evden çıktık. Caddeye çıktık, ara sokakta March'ın cebindeki telefona uzandığını gördüm – Kraliçe'yi görevin başarıyla tamamlandığı konusunda bilgilendireceğini düşündüm.

O telefon konuşmasını hiç yapmadı.

Kaldırıma ulaştığımızda, yolu kapatmış ve Yotsume Doki sakinlerinin bakışlarını üzerine çeken bir Bentley limuzin gördük. Hayran hayran bakan bir grup liseli kız durup fotoğraf çekmeye çalıştı ama ufak caddenin girişini iki siyah Mercedes sedanla kapatmış olan takım elbiseli goriller onlara kibarca ortadan kaybolmalarını söylediler.

Öyle büyük bir tehdit gibi görünmüyorlardı ve March da gerilmiş gibi değildi: onun gizemli işvereniyle en sonunda tanışacağıma dair sessiz bir tahminde bulundum. Bentley'nin arka kapılarından biri açılarak bizi sessizce içeri davet ederken, March'ın koluna sarıldım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum, March beni içeri sokarken.

“Evet.”

Arabaya bindim ve March'a tutunmaya devam ederek, onunla birlikte siyah deri koltuğa oturdum. Arabanın karışık koltuğunda, gri bir elbise giymiş ve elindeki *Elle* dergisine gömülmüş bir kadın oturuyordu. İki yanında pahalı takım elbiseler giymiş olan ve bize dik dik bakan iki adam vardı. Ev sahibimiz yavaş hareketlerle dergisini indirdi, kucığına koydu ve bize bakmak için başını kaldırdığında nefesim kesildi. Bu kırmızı dudakları tanıyordum. Bu tek inciye ve onu çevreleyen uzun, siyah bukleleri biliyordum.

Guita. Bristol'deki kedili kadın, Kraliçe'ydi.

Ve *Elle* okuyordu!

Parlak saçlarından bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı ve sıcak bir gülümsemeyle bize baktı. “İyi akşamlar Island. Seni yeniden gördüğüme sevindim. Nasılsın?”

Profesyonel bir katil tarafından kaçırıldım, senin tuttuğun bir yaratık tarafından bir ameliyat masasına bağlandım, bagaja tıkıldım, kelepçelendim, az kalsın vuruluyordum... Neden bunu soruyorsun ki? *Söylemek istediğim*

buydu ama demir cevizlerim şu anda belli ki müsait değildi. “Harika... teşekkürler,” dedim ahmak gibi.

Memnuniyetle başını salladı. “Bunu duyduğuma sevindim. Böyle araya girdiğim için kusura bakmayın. Sabırsızlanmaya başlamıştım.”

“Bunu kesinlikle anlıyoruz.” March tatlı tatlı gülümsemi ve iç çamaşıra sarılmış elması korumalardan birine uzattı. İrikiyım sarışın adam öne eğilerek taşı aldı ve Kraliçe’ye verdi. Kraliçe Cullinan’ın etrafındaki çamaşırı ayırdı ve narin iki parmağının ucuyla tutarak bize şaşkın şaşkın baktı. Ben bakışlarımı kaçırdım ve March da hafif bir utançla boğazını temizledi.

“Lojistik meseleleri.”

Guita çamaşırı sarışın adama verdi ve taşı inceleyerek, serin yüzeyini okşadı. “Sevgili March... beni hiç hayal kırıklığına uğratmazsın,” dedi kadife gibi sesiyle.

March bu iltifata kibirli bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Elimden geleni yapıyorum.”

“Görünüşe bakılırsa sana para vermediğimde daha da iyi çalışıyorsun.”

Bu sözcükler karşısında irkildim ve March’a kaçamak bir bakış attım. Rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Bekle bir dakika! İki *tonluk* bir elmasın oldu ama ona para vermeyecek misin? Bu ne...”

Ben kadına pinti bir kaltak olduğunu söyleyemeden March’ın eli ağzımı örttü ve Guita sivri uçları olan kristal gibi bir kahkaha attı. “Sen ne ödemesinden bahsediyorsun tatlım? March’a bir iyilik yaptım. Ona bunun için tek sent bile ödemeyeceğim. Bu tamamen kendi kaybı.”

March’ın elini ağzımdan çektiğini hissettim ve bir ona bir Guita’ya baktım. “Sen... onu sen kiralamadın mı?”

March’ın konuyu burada kapatmak istediği belliydi

ama anladığım kadarıyla kimse Kraliçe'ye karşılık veremez, daha kötüsü, onun sözünü kesemezdi.

Guita omuzlarını silkti. "Pek sayılmaz. Bir yerden Konsey'in seninle ilgilendiğini duymuş ama ben zaten Rislow'u kiralamıştım – bu arada, o zavallı kokarcanın bana ihanet ettiğine hâlâ inanamıyorum. Ah, neyse artık bir önemi yok. Ne diyordum, hah, bil bakalım Rislow'a 'yardım' etmesine izin vermem için bana gelen kimdi?"

Bu bilmeceye yanıt vermedim çünkü buna gerek yoktu. March, Guita'dan bu işe karışma izni istemişti. Kendi beceriksiz yoluyla en başından beri bana yardım etmeye, geçmişin hatalarını düzeltmeye çalışıyordu. Bu haberin büyüklüğü suratıma bir tokat gibi çarpmıştı. Paulie, Kallahari, Ilan... şimdi neden öyle davrandıklarını, söyledikleri minik şeyleri ancak şimdi anlıyordum.

Ben March'ın müşterisi değildim.

Hiç olmamıştım.

March'ın gözlerine bakarak aklından geçenleri okumaya çalıştım. Guita'nın, minik kirli sırrını açığa çıkarması onu hiç memnun etmemişti, sanki kendinden utanıyor gibi görünüyordu. Bir tarafım, beni ölesiye korkuttuğu için onun suratını tırmalamak istiyordu; gerçeği bulmak için korku ve çatışmayı seçmişti.

Ona o kadar çok güvenmiştim ki.

Kahretsin, bu kadar yalanın ardından bile ona *hâlâ* güveniyordum. Yere baktım ve eklemlerim acıyana kadar yumruklarımı sıktım.

"Dries'i öldürecek misin?" diye sordum Guita'ya.

"Bir de soruyor musun?" Guita bunu söylerken March'a baktı ve tüylerim ürperdi. March'ın babamı... kendi akıl hocasını öldürmek için gönderileceği fikriyle baş edebileceğimden emin değildim.

March beni rahatlatmak için gülümsedi. “Bu konuda endişelenme. Ben müşterilerimi akıllıca seçerim.”

Sakinliğimi kaybederek bu kuralın benim için de geçerli olup olmadığını sormak istiyordum ama Guita’nın arabasının, March’ın kafasını koparmak için uygun yer olmadığını düşündüm. Bizim konuşmamızdan sıkıldığı her halinden belli olan ev sahibimiz, kucağındaki dergiyi aldı ve bir bilek hareketiyle, şoföre motoru çalıştırmasını söyledi. “Eh, bugünlük bu kadar yeter. Görüşürüz March.”

March elimden tutarak arabadan inmeme yardım etti ve ikimiz birlikte arabanın gidişini izledik. Şin-Ohaşi Dorî’de park etmiş cipimizin yanına döndük ve araba hareket edince birazcık rahatladım. Şehre gece çöküyordu, ışıklar çevremizde ateşböcekleri gibi dans ediyor ve pencerelerden kayıp gidiyordu. Roppongi Hills’e vardığımızda silkinip kendime geldim ve lüks mağazaların vitrinlerine, kocaman alışveriş çantaları ve minik içecekler –sütlü çaylar, buzlu kahveler, tuhaf gazozlar– taşıyan Tokyolulara heyecanla baktım.

Koltuğumda doğrularak, “Arabayı durdur,” dedim.

“Neden?”

“Çünkü bu konuşmayı sen araba sürerken yapmak istemiyorum,” dedim, özellikle March’ın Paris’teyken kullandığı sözcüklerin aynısını seçerek.

O ana kadar March’ın dudaklarında dans eden huzurlu gülümseme aniden yok oldu. “Tamam.”

OTUZ ÜÇ *MANTIĞIN SESİ*

Destiny, Colt'un gömleğini tutkuyla yırttı ve Colt'un devasa, sert, komando kaslarını ortaya çıkardı. "Senin yanımdayken ölümden asla korkmayacağım!" diye inledi arzuyla.

- Natasha Onyx, *Donanma Kaplanının Kaslı Tutkusu*

March arabayı Ritz-Carlton'un altındaki yeraltı otoparkına park etti. İkimiz de arabadan indik ve March beton zeminde tam önümde durarak, ağzımdan çıkacak kelimeleri bekledi.

Duygularımı gözden geçirmeye ve beni öptüğü, milyarlar kurtadam Ryker gibi ayaklarımı yerden kestiği için ne kadar öfkeli olduğumu ona anlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştım... üstelik bana yalan söylemişti, ailem gibi yalan söylemişti, dairemde tanıştığımız ilk andan itibaren yalan söylemişti.

Kafamın içinde bir sürü düşünce çarpışıyordu – iyi ve kötü anılar, hepsini unutup March'ın kollarına atılma isteği ya da tam aksine ona avazım çıktığı kadar, sesim

kısılana kadar haykırma düşüncesi... Bunların tamamı kaynayıp birleşti ve en sonunda yoğunlaşarak tek bir yarına dönüştü. Düşünmeden gözlerimi kapadım ve suratına okkalı bir tokat attım. Öyle sert vurmuştum ki kendi elimi acıttım ve yanağına çarpan avucumun sesi sessiz otoparkta yankılandı.

Elbette March bundan kaçabilirdi; ben *Jet Li* değilim. Ama kaçmadı ve parmaklarımın izi derisinde kırmızı kırmızı parlamaya başlarken, sakın sakın bana baktı.

“Bana yalan söyledin! Her konuda! Ben senin müşterin değildim... üstelik onun öldüğü gün sen de oradaydın! Seni artık hatırlıyorum!”

Sessizce durmuş, üzgün bir suratla bana bakıyordu ve karşımda böyle durduğu için onu bir kez daha tokatlamak istedim. Kalbimi paramparça ettiğini nasıl görmezdi? Bu kalp tüm o temizlik ve katlama alışkanlıklarına rağmen, March için, daha önce hiç çarpmadığı gibi çarpıyordu!

Elbette ona bunların hepsini söyleyebilirdim ama aynı şeyi düşünmediğimizi yüksek sesle söylemesini kaldırmayabileceğimden hiç emin değildim. Kendisine ilgi gösteren ilk erkeğe âşık olan o zavallı kız kurularından biri haline gelmek istemiyordum. Ben de tüm o kelimeleri yuttum ve gözlerim yere çizilmiş beyaz çizgilerde, daha onurlu bir çıkış yolu aramaya koyuldum. “Boş ver... Beni o arabadan kurtarın. Bunun için sanırım teşekkür etmeliyim.”

Dudaklarının kenarı nazik bir gülümsemeyle kıvrıldı ve en sonunda konuştu. “Hayır, sen beni kurtardın.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Neden öyle söyledin?”

Elini uzatıp saçımı okşadı, ben de yanaklarımda hissettiğim yanmayı engellemeye çabaladım. “Seni o arabadan çıkarmak... hayatımda yaptığım ilk iyi şeydi. Hayatım boyunca birilerini öldüreceksem, bunu en azından kendi

koşullarımla yapmam gerektiğini fark etmemi sağladı. Aslanları bırakmamın nedeni sensin.” March duraksadı ve tereddüt ederek cümlesini tamamladı. “Ve seni geçen yıl bir kez daha gördüğümde, nasıl bir kadına dönüştüğünü fark ettiğimde... birazcık da olsa huzur buldum.”

Tamam, şu an onu kesinlikle unutamamam için elinden geleni yapıyordu. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve büyük ihtimalle yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Yalan söylemeyeceğim, bir an için, o otoparkta, sadece kitaplarımda okuduğum mutlu sonu gözümde canlandırdım: benden özür dileyecek, harika biri olduğumu ve hayatı boyunca yanında olmamı istediğini söyleyecekti, ben de gözyaşlarına boğulacaktım, sonra öpüşecektik...

Denediğim için beni suçlayamazsınız: Öne doğru bir adım attım, ceketinin önünü tuttum, parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onun dudaklarına dayadım. Tüm deneyimsizliğime rağmen, dudaklarının önce aralanıp, sonra da kapandığını fark ettim. Yine de onu öpmeye devam ettim çünkü sanırım aşk insanı aptal ve bencil yapıyor. Elleri en sonunda omuzlarımı yakaladı ve beni nazikçe kendinden uzaklaştırdı.

İnanın bana, o tek hareket, şimdiye kadar çıktığım erkeklerin beni bir daha aramamasından daha kırıcıydı. March'ın gözlerine baktım ve o mavilikte, o üzgün ve nazik gülümsemede, asla gerçekleşmeyecek şeyleri gördüm.

Başımın hafifçe döndüğünü hatırlıyorum.

Masaharu ya da muhteşem hukuk öğrencisi Ethan'ın değil, asıl kalbimi kıranın March olduğunu anladığımı hatırlıyorum. Ve tıpkı annemin öldüğü gün olduğu gibi, çarpışmayı engelleyecek gücüm yoktu: Tek yapabildiğim izlemek ve her şey bitene kadar saniyeleri saymaktı.

Ağzımdaki tuhaf metal tadıyla, burnumdaki ve gözle-

rimdeki karıncalanmayla mücadele ederek derin bir nefes aldım. “Bunun için özür dilerim. Sanırım... bazı şeyleri hayal ettim.”

March’ın gözleri irileşti ve bir an için beliren şaşkınlık ifadesi geçince tüm görebildiğim pişmanlık ve suçluluktu. İkimiz de hayal görmediğimi biliyorduk, aramızda bir şey vardı ama ikimiz de belli ki buna hazır değildik – daha doğrusu o hazır değildi çünkü dürüst olmak gerekirse, benden isteseydi, sonsuza kadar onun kölesi olabilirdim.

Ama işler böyle işlemiyordu.

Hayat böyle işlemiyordu.

Ayrıca, birlikte olabilsek bile, tüm bu yalanlarla çevrili halde, her gittiğinde geri dönüp dönmeyeceğini merak ederek yaşayabilecek miydim?

Ilık ve tereddütlü eliyle, elimi tuttu. “Island...”

Başımı iki yana salladım. “*Donanma Kaplanının Kaslı Tutkusu* kitabının sonunda Colt Brannigan, Destiny’ye gitmesi gerektiğini, işlemediği bir cinayet yüzünden peşinde FBI ve CIA’nin olduğundan, Destiny’nin onunlayken asla güvende olmayacağını söylemişti.”

Elimi tutan parmakları biraz sıkılaştı ve kaşları hafifçe çatıldı. “Çok mantıklı bir adammış. Ama zaten kaplanlar genelde öyledir.”

Gülümsemeden edemedim. “Aslanlarla kapışmazlar mı?”

“Gerçekten çok hızlı koşarlar,” dedi March başını yukarı aşağı sallayarak.

Boğazım düğüm düğüm, başımı salladım. “Ne zaman gideceksin?”

“Senin için New York’a bir uçuş ayarladıktan sonra Tokyo’dan ayrılacağım.”

“Bu gece mi?”

Saatine baktı. “Sanırım bunun için biraz geç oldu. Phyllis’e yarın sabah için rezervasyon yaptırtmasını söyleyeceğim.”

“Tamam,” dedim sessizce.

Asansöre giderken elimi tekrar tuttu, ben de acaba Colt, Destiny’ye gideceğini söyledikten sonra, Destiny’nin onunla kavga edip, gizlice onu takip etmek için tüm hayatını mahvettiğini anlatmalı mıyım, diye düşündüm.

Ritz’in lobisine döndüğümüzde, kimse hırpani görünüşümüz hakkında soru sormadı ama Fubuki bizi kontrol etmesi için bir doktor göndermeyi önerdi, March da kabul etti.

Bu doktorun da March’a bazuka kullanmayı azaltmasını söylediğini tahmin ediyorum ama o sırada oturma odasında, Joy’la telefonda konuştuğum için, bu sefer konuşmalarını dinleyemedim. Aslında büyümekte olan bir kriz vardı. Babam “cep araması” olayından sonra aramalarına yanıt vermediğim için şüphelenmeye başlamış ve Joy’u aramıştı, Joy da ona aniden Paris’te –bekleyin, Tokyo’da!– kırklı yaşlarda yumuşak aletli ve insanları bağlamaya heveslisi bir adamla romantik bir kaçamak yaptığımı söylemişti. Joy’un, March’ın iyi öpüştüğüne dair iddiası babamın gazabını azaltmamıştı; özellikle de Joy bana ulaşacak bir telefon numarası olmadığını söyledikten sonra.

Atıştırmalıklar için minibara saldırdıktan ve duş aldıktan sonra cesur olmaya karar verdim. March duşa girip banyo duvarına monte edilmiş televizyonda yıldız burunlu köstebekler hakkında bir BBC belgeseli izlerken

—şansı yaver gitmişti çünkü bu çirkin yaratıklar, devekuşlarından sonra March'ın en sevdiği ikinci hayvandı— ben de babamı aradım.

Beklendiği üzere zorlu bir telefon görüşmesiydi, “toy” ve “kabul edilemez” sözcükleri havada uçuştı... ta ki babamın sözünü kesip annemin vasiyetinden bahsedene kadar. Ona mirasımdan ne zaman bahsetmeyi düşündüğünü sorduğumda sesi aniden değişti. Büyük Simon Halder'ın sesi ilk defa kendine güven dolu gelmiyordu; uzun zamandır gömülmüş olan sırlar yüzünden tek çocuğunu kaybetmekten korkan bir baba gibi geliyordu.

Sesinin çatladığını duydum ve aramızdaki gerginlik yok oluverdi. “Tatlım... Tokyo'ya vardığımda birileri Léa'nın dairesini araştırmıştı, her yer talan edilmişti ve bir de o noter vardı, tüm o paralar... Sen çok gençtin, ben de korkmuştum... Bay Étienne'in sana Léa'nın hayatından bahsetmesinden... ve...”

“Dries'dan.”

Aniden telaşlandı. “Onu biliyor musun?”

“Birazcık,” diye yalan söyledim. Böylesi daha iyiydi. Zaten babam da Dries'ın kötü biri olduğunu anlamış gibiydi. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Benim babam sensin. Senin yerini kimse tutamaz,” diye mırıldandım.

“Tatlım, aynı şey benim için de geçerli. O adam hiçbir zaman umurumda olmadı! Léa'nın seni büyötmeye yardım etmek için beni seçmesinden öyle çok gurur duymuştum ki. Elbette babacığının yerini kimse alamaz,” diye güldü endişeyle, sanki söylediklerine kendi de inanmıyormuş gibi.

“Seni seviyorum.” Şimdiye kadar bunu hiç söylememiştim —babamla ben büyük sevgi gösterileri konusunda pek iyi sayılmazdık— ama o gece, onun duyması gereken tek

şeyin bu olduğunu düşündüm.

Rahat bir nefes verdi. “Ben de seni seviyorum tatlım. Ne zaman geri döneceksin? Joy benim ödümü patlattı. Eve döndüğünde sana güzel, iyi bir erkek arkadaş buluruz. Genç bir analiz uzmanı işe aldım ve düşünüyordum da...”

“Baba.”

“Harvard mezunu... hem de şunu dinle, annesi Janice’le aynı yoga sınıfında!”

“Baba!”

Hattın diğer ucunda duyduğum kısa oflama, babamın bana konuşmam için beş saniye verdiğini gösteriyordu. Aslında tüm ihtiyacım olan da buydu.

“Bitti. Bunu konuşmak istemiyorum,” diye mırıldandım.

Sessizlik, utanç dolu bir iç çekiş. Sesim o kadar mı üzgün çıkmıştı. “Anlıyorum. New York’a ne zaman döneceksin?”

“Sanırım yarın.”

“İnince hemen beni ara. İyi geceler tatlım,” dedi telefonu kapatmadan önce.

Kalkıp telefonu March’ın cebine koymak üzereydim ki banyodan çıktığını ve önü pek de kapalı sayılmayacak ter temiz, beyaz bir gömlek –önündeki aralıktan yeni bandajları görünüyordu– kot pantolon ve elbette otelin bez terlikleriyle kapı eşiğinde dikildiğini fark ettim.

“Ne kadar kötü?” diye sordu yatağıma gelip yanıma oturarak.

“O kadar kötü değil. Sadece korkmuş.” İç geçirdim.

March kolunu omzuma attı. Ürperdim. “Haklıydı da. Özür dilerim... yaşadığın her şey için,” dedi. Sonra, göğsümü sıkıştıran o nazık gülümseme görüldü. “Biraz dinlenmek ister misin?”

O an akıllı telefonumu gerçekten özlediğimi fark ettim; şimdi yanımda olsaydı, süper acıklı İtalyanca şarkılar listemi açabilir ve her geçen gün beni daha çok sevdiğini söyleyen Riccardo Coccianti'yi dinlerken, ağlayarak uykuya dalabilirdim. Ne kadar bitkin olduğumu düşündüm, acaba şafağa kadar uyanık kalabilir miydim? Bu onunla on, en fazla on bir saatim olması mı demekti? Otoparkta başarıyla tuttuğum gözyaşları şimdi intikam almak için geri dönmüş, görüşümü bulandırıyordu. Yutkundum ve ondan uzaklaştım. "Biraz televizyon izleyeceğim."

OTUZ DÖRT

VEDA ZAMANI

Utangaç kızlar kimseyle yatamaz. Çözüm mü? GİRİŞKEN-
LİK. Ancak unutmayın: Girişkenlik ile tecavüz arasında
bazen çok ince bir çizgi vardır (girişkenlik, cinsel saldırı ve te-
cavüz arasındaki farkları öğrenmek için bkz. Sayfa 78).

- Aurelia Nichols ve Billy Jean, *25 Yaşından Sonra Bekâretini
Kaybetmenin 101 Yolu*

Hâlâ anlamıyorum. Yarışmacıların, sunucunun sorusuna
yanlış cevap vermesi durumunda cevizlerine darbe aldığı
bir Japon yarışma programının karşısında nasıl uyuya-
kaldım?

İşin aslı gece bir civarında irkilerek uyandım. Hâlâ
yatağımdaydım, birkaç saat önce gözlerim kapanmaya
başladığında olduğu gibi üzerimde iç çamaşırım ve at-
letim, onun üstünde de otelin bornozu vardı. Televizyon
kapatılmıştı. Odada yalnız olduğumu fark ettiğimde kalp
atışlarım hızlandı. March çoktan gitmiş miydi? Hem de
tek kelime etmeden? En kötü tarafı da, aslında o kadar

şaşırmamıştım, sadece kırılmış ve küçük bir parçamı kaybetmiş gibi –evet, isterseniz bana Patates Kafa diyebilirsiniz– tuhaf şekilde paniğe kapılmıştım.

Yatakta doğruldum ve karanlıkta gözlerimi kısıtım ve bir şey fark edince kalbim yine gümbür gümbür atmaya başladı; bu sefer bambaşka bir sebepten: Koridordaki ışık açıktı ve iki kanatlı kapının altından ince bir ışık sızıyordu. Az sonra ışığın önüne bir gölge geldi; kapının arkasından da biri vardı.

Kilidin tıkırtısı sessizliği bozarken, yatağa geri uzanıp uyuyormuş gibi yaptım. March dikkatle süite girerken birinin gerçekten uyumadığını anlayıp anlayamadığını merak ettim; eğer anlamışsa bile, karanlıkta gizlice onu izlememi umursamıyormuş gibi görünüyordu. Ekşi ve dumanlı bir şeyin kokusunu aldım. Alkol. Kahretsin, ben mükemmel vatandaş tarafından kaçırıldığımı zannediyordum, adamsa ben uyurken gizli gizli içki içmeye gitmişti.

Banyoya gitti ve sanırım yüzüne biraz su çarptı –ses öyleymiş gibiydi– ve dişlerini fırçaladı. Ondan sonra banyonun ışığı açık kaldı ama yalnızca belli belirsiz sesler geldi; lavaboyu sildiğini, sonra da kendini temizlediğini düşündüm.

Ne umduğumdan emin değilim, belki de Paris'te yaptığı gibi üstünde giysileriyle koltukta uyumasını bekliyordum... Kıvırcık Buruşuk'un tavsiyesini gerçekten dinleyip uyumasını beklemediğim kesindi. Tokyo'nun milyonlarca ışığından odaya sızan hafif aydınlığın çevrelediği bedeninin soyunmasını, irileşmiş gözlerle izledim. Tüm giysilerini özenle katlayarak sandalyeye koydu ve en sonunda üzerinde koyu renk bir şort çamaşır kaldı.

Görebildiğim kadarıyla March'ın bedeninin geri kala-

nı konusundaki ilk izlenimim doğrudu: sadece güzel bir göğsü yoktu, her tarafı güzeldi ve daha önce bir adamın – hatta Masaharu’nun bile– poposu hakkında böyle düşüncelere daldığımı hatırlamıyordum. İkinci ikiz yatağa gitti, uzandı, sessizce örtünün altına girdi ve yana döndü; artık tek görebildiğim, sırtı olduğunu düşündüğüm karanlık bir öbektir.

Nefesleri yavaşladı, ya uyumuştur ya da çok iyi uyuyor taklidi yapıyordu. Ancak ben uykuya birazcık bile yakın değildim. Bu, ne yapmanız gerektiğini bildiğiniz –uyumak– ama yalnızca aptalca şeyler –mesela onun yatağına girip, geniş, davetkâr sırtına sarılmak– düşünebildiğiniz anlardan biriydi. Elbette, aramızdakilerin daha ileri gitmesini istemediğini belirttikten sonra bu çok uygunsuz kaçardı.

Buna şüphe yoktu.

Beni yargılamayın, ben bir kurbandım! Travma falan geçiriyordum. Çarşafı iten elimin sesinin bile onu uyandırmasından korkarak, bir gölge gibi yataktan çıktım ve kısa, titrek nefeslerle March’ın yatağına gittim.

Kıpırdamadı. Tek bir kası bile oynamadı. Örtüyü kaldırdığımda da kıpırdamadı, yanına yattığımda da kıpırdamadı, onun ısıyla hâlâ sıcak olan örtünün altında ona sokulduğumda da kıpırdamadı. Bedenimi onun kıpırtısız bedenine dayadım, karnımı muhteşem poposuna bastırdım, bacaklarını ayaklarımla okşadım; sanki cenneteydim. Yanağına omzuna koyarken, daha fazlasını hissetmek istiyordum. Parmaklarımı belkemiği boyunca gezdirdim ve morluklardan kaçınmaya özen göstererek sıkı tenini keşfettim. Çizikler, kabartılar... Her bir yara, parmaklarımın altında Braille alfabesi gibiydi, March’ın bedeninin hikâyesini anlatıyordu. Yukarı çıkmaya devam

ettim ve en sonunda avuçlarım, omzundaki aslanın pürüzlü, acı dolu çizgilerine ulaştı ve ince, kabarık yaraların arasında kayboldular. Başparmağım, tehditkâr çenenin ve deseni tamamlayan mükemmel çemberin üzerinde gezinirken, göğsüm eziliyormuş gibi kuvvetli bir his içimi doldurdu ama durmak istemiyordum. Daha düşünmeye vakit bulamadan, dudaklarım aslanın yanağıyla buluştu.

March'ı derin derin içime çektim, kokusu birçok sıradan ve muhteşem şeyin birleşimiymişti: içtiği alkol, sabun, teni, birazcık ter – bunu tuhaf derecede erotik bulmuştum. Dudaklarım, sanki onu iyileştirebilirmişim, bir şekilde yok edebilirmişim gibi yaranın üzerinde gezinmeye devam etti. Farkında olmadan sağ elimle kolunu okşuyordum ve parmaklarımın altında kaslarını hissettiğim anda, soluk alışlarının değiştiğini fark ettim.

March uyanıktı – eh, belki de zaten hiç uyumamıştı.

Gecenin bir yarısı popolarına sokulmuş tuhaf şeylerle acile koşan tüm insanlar gibi benim de en az bin tane iyi bahanem vardı – gerçi bunların çoğu en fazla şunun kadar ikna ediciydi: *“Gecenin ikisinde çıplak şekilde çorba kaynatıyordum, mutfakta ayağım takıldı ve yerde dik halde duran sakız kabağının üstüne düştüm.”*

Ama bunların hiçbirini March üzerinde denemeye zamanım olmadı.

“Island...” Sesi fısıltı gibiydi. Çok bitkin geliyordu.

Dediğim gibi, beni yargılamayın. Gururumdan geri kalanı da kaybetmiştim.

Sesim çatlak çıkıyordu. “Lütfen... ömrümün geri kalanını merak ederek geçirmek istemiyorum...”

“Nasıl bir şey olduğunu mu?”

Yutkundum ve March göremese de başımı salladım. Belki de sırtında hissetmişti. Akıcı tek bir hareketle yü-

zünü bana döndü ve ellerini bileklerimin üstüne bastırarak beni kendi altına aldı. Bedenimi bir sıcaklık dalgası sardı ve dizinin benim dizlerimi aralamaya çalıştığını fark edince daha da kötüleşti.

“Sarhoşum. İstedğin bu mu?”

Kükremeye yakın bu ses, benim ilk seferim için hayal ettiğim şefkatli tondan epey uzaktı. Neredeyse mekanik olarak, başımı bir kez daha salladım.

Bileklerimdeki parmaklar sıkılaştı ve öfkesini bastırdığının bir işareti olarak dudakları titredi. “İstedğin *bu* mu Island?”

Sarhoş merhamet sevişmesi, ha? March haklıydı. Bunu istemiyordum.

“Hayır.”

March beni bıraktı ve kenara kaydı. “Güzel. İlk seferin için bundan daha kötü bir senaryo düşünemiyorum.”

Bir tarafım, birlikte geçen zamanımızı, başladığı sözlerle bitirdiği için onu yumruklamak istiyordu. İç geçirdim ve ona sokuldum – evet, o muhteşem göğüs kıllarını okşama fırsatını kesinlikle kaçırmadım: bu da bir şeydi ve Tanrım, o kıllar hayal ettiğimden bile yumuşaktı.

Saniyeler önce bileğimi sıkıyan ellerinden birini kaldırarak enseme koydu ve başımı kaldırdı. Bunun gerçek aşk olması gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum çünkü March beni öptüğünde nefesinin alkol kokmasını umursamadım bile.

“Elveda Island.”

Ah.

Dudaklarım karanlıkta beceriksizce onunkileri ararken, dediklerini anladım.

Parmaklarının enseme sıktığını hissettim.

Ve o pislik beni bayılttı.

OTUZ BEŞ

VANİLYALI JUMBO

“L ucy, ben senin babanım.”
L - Dyanna Carlyle, *Yıldızlarda Savaş*

O sinsi pislik gecenin bir yarısı toparlanıp gitmişti ve resepsiyon beni saat yedide uyandırmak için aradığında odada yalnızdım. Not yoktu, en azından temiz bir veda sayılabilecek hiçbir şey yoktu, sadece gece benimle yatakta birkaç saat geçirdiğini hatırlatan yastıktaki hafif iz ve koku kalmıştı. Her zamanki gibi organizasyon yeteneklerine diyecek laf yoktu: JFK’ye tek yönlü bir bilet, komodinin üstünde beni bekleyen bir miktar nakit ve saat tam yedi buçukta kapımda kahvaltıyla beliren oda servisi.

O minik oda hizmetçisinin getirdiği tepsideki hiçbir şeye dokunmadım; kalbim yemeği düşünemeyecek kadar kırıktı. Sekiz civarında çoktan duşumu almış ve March’ın bana aldığı her şeyi –sahte pasaport da dahil– kıymetli Monoprix poşetine toplamıştım. Uçağım on birde kalkacaktı: Bir taksi bulup Narita Havaalanı’na gitmek için yeterince vaktim vardı. Otelden çıkış yaptım, Fubuki’ye

veda ettim, o da bana Bayan June deyince kalbim azıcık sıkıştı.

Açık havada yalnız başıma ilk adımlarımı atarken hissettiğim inanılmaz özgürlük hissi, yüreğimin sancısını biraz da olsa hafifletmişti. Neredeyse beş günümü March'ın "esiri" olarak geçirmiştım, bu süre içinde tamamen ona bağımlıydım, dünyam gittikçe küçülmüş ve en sonunda ondan ve aramızda oluşan derin bağdan ibaret kalmıştı; fakat o günler hayatımı değiştirmiş olsa da bunalmış, kendimi kafesteki bir kuş gibi hissetmişim.

Sanki hayatım boyunca hep benim yanımdaymış gibi, March'ı şimdiden özlüyordum. Ama en azından şimdi Roppongi'nin sokaklarında, esnaflar ve turistlerin arasında istediğim kadar gezebilirdim. Serin sabah havasını ciğerlerime çekerek etrafıma bakındım ve yolun karşısında yirmi dört saat açık bir market gördüm. Belki de kendimi iyileştirmenin zamanı gelmişti.

Bekle beni dondurma, geliyorum!

Kahretsin, öyle çok çeşit ve öyle az zaman vardı ki! Karar vermeye çalışırken, dükkânın hoparlörlerinden gelen mutlu ezgiyi mırıldanmaya başladım: Vanilya Jumbo mu yoksa Dev Çikolata Külahı mı?

"Seçimini yap, bendensin."

Ah.

Siktir.

Bana dondurma almayı teklif eden sesin, tıpkı burnuma gelen baharatlı sandal ağacı parfümünün ve arkamda hissettiğim bedenim hayalimin bir ürünü olmasını umarak arkamı dönmedim. Onu görmüyorsam yoktur, değil mi? Pahalı bir takım elbiseye ait olduğu belli, koyu gri kumaşla kaplı uzun bir kol, buzdolabından iki Vanilya Jumbo dondurma alan bronz bir el. *Bir sürü minik ben. Dries.*

Sırtımı dikleştirerek ona d6nerken, elimden geldişince doğal davranmaya çalışıyordum. Ama bunun gerçekten işe yaradığından şüpheliydim 6nk6 daha ona d6nerken bile kaşımın 6st6nde bir ter damlası belirmişti. Ela g6zlerine, şeffaf bantlar ve morluklarla dolu y6z6ne baktım. Bana alaycı bir g6l6ř ve sert bir baş selamıyla karşılık verdi. Kasayı işaret ederek, “Gidelim mi?” dedi.

“Eğer beni tekrar kaçırmaya çalışırsan bağırırım ve yemin ederim ki beni yakalamak için t6m bu mek6nı alt6st etmen gerekir,” diye tısladım dişlerimi sıkarak. Belki de k6t6 adamlar gibi g6r6nmek için b6yle yapmam gerekiyor diye d6ř6nm6řt6m.

Tehdidim, şaşırtıcı derecede kibar bir g6l6şle karşılandı. “Bu kadar dramatik olma k66k Island. Bir baba, kızına dondurma alıp onunla sohbet edemez mi?”

Onun peşinden kasaya giderken, Dries’in kredi kartını alan kızın, kaçmak istediğimi anlayıp anlamadığını merak ettim. Boş bakışlarını g6z 6n6nde bulundurursak, belli ki anlamamıştı. şimdi ya da asla, iki seçenek: her şey yolundaymış gibi onun peşinden dışarı ık veya ondan uzaklaş ve evrendekilerden yardım iste. Herhalde o zaman silahını çıkarıp herkesi vururdu. Parasını 6dediği iki Vanilya Jumbo ve benim acınası popom y6z6nden bunu yapar mıydı?

Adil olmak gerekirse Dries’in orada bunun için bulunmadığını hissediyordum. Onun suyuna gitmek en iyi ve buradaki varlığının nedenini 6ęrenmek için de en mantıklı yol gibi g6r6n6yordu. Derin bir nefes alarak Dries’in peşinden çıkışa gittim. “Sana on dakika veriyorum. Nereye gideceğimizi ben s6ylerim, seninle asla bir arabaya binmem ya da kapalı bir yere girmem. Eğer saçma bir şey yapmayı d6nersen, caddenin ortasında tecav6zc6 var diye bağırırım.”

“Söylediklerinin hiçbirini yapacak durumda değilsin ama suyuna gideceğim küçük Island.”

Marketten çıktıktan sonra, otele kestirme bir yol olabileceğini düşündüğüm, soldaki ufak sokağa yöneldim. Dries beni takip etti ve Hinokiço Park görüldüğünde, iki yanında selvi ve kiraz ağaçları dizili sakın ve iyi aydınlatılmış yolu işaret etti. “Neden oturmuyoruz?”

Ona temkinli bir bakış attım ve otelden uzaklaşmaya gönülsüz olduğumdan, parkın girişine en yakın banka doğru yürüdüm. İkimiz de pürüzsüz ahşap zemine oturduk –ona fazla yakın oturmamaya özen göstermişim– ve bir süre boyunca duyulan tek ses, ucuz, endüstriyel dondurmaya dalmadan önce yırtılan ambalajın ve gevrek külahı ısıran dişlerin sesiydi.

Dries en sonunda yemeyi bırakıp sakın, neredeyse uysal bir sesle konuşmaya başladı. “Endişelenmene gerek yok. İyi bir strateji uzmanı olmak, bir savaşın ne zaman kaybedildiğini ve yeniden savaşılamayacağını bilmek demektir.”

“Yani bu sefer canımı acıtmayacağını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Başını salladı. “Evet. Hem seninle, hem de Léa’yla oyunu kaybettim. Onda yaptığım hataya sende de düştüm. Sana güvenebileceğimi düşündüm.”

Göğsüm öfkeyle sıkıştı. “Buradaki kötü adam benmişim gibi konuşuyorsun.”

“Çalınmış malları ele geçirip saklamak, sahte pasaport kullanmak, suçlularla işbirliği yapmak, yasadışı ateşli silah kullanımı, saldırı ve cinayete teşebbüs... devam edeyim mi?” diye sordu dondurmasının son lokmasını mideye indirirken.

Ben de aynı şeyi yaparken, utancımın en azından bir

kısmını gizlemek için başımı çevirdim. Haklıydı. Son birkaç günde March'ın tutsağından ortağına dönüşmüştüm, üstelik, Dries'in adamlarından birini de vurmuştum. "Bana fazla şans bırakmadın. Rose Paradise'da olanları, hatta Rislow'un başına gelenleri konuşmak ister misin?"

"March ve arkadaşı, gece kulübünde direnç göstermeyi tercih ettiler." Dries iç geçirdi. "Ve Bay Rislow'un icabına ben kişisel olarak baktım."

"Ne? Onu vuran sen miydin?"

Bana döndü ve gözlerindeki o sert ışıltının geri döndüğünü gördüm. "Ona, seni bana getirmesini emretmiştim. Emre itaatsizlik etti."

Dries'in sözcüklerinin üzerine zihnim düşüncelerle doldu. "Yani... ona... masa şeyini yapmasını söylemedin mi?"

Yüzü karardı. "Hayır."

Ellerimdeki kırışmış ambalaja baktım. Göğsümdeki bu sıcak duygu, aslında March'la yaşadığım Stockholm Sendromu'ndan çok daha kötüydü. En azından onun bazı iyi özellikleri vardı ve işinin gereklerini yerine getirmek için azıcık oynasa da ahlak terazisi, oldukça hassastı. Dries... Dries şeytandı, annemin ölümünden sorumlu olan adamdı. Ve babamdı... kendi yöntemiyle, beni parçalara ayırmak isteyen Tuhaf Şapka'yı öldürerek cezalandıran adamdı.

Bir diğer deyişle, kısıtlı bir çerçevede de olsa, Dries beni umursuyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Neden?"

Omuzlarımı silktim. "Bana dondurma aldığın ve bunu yaptığın için. Belki başka bir yaşamda iyi bir baba olabilirdin."

Dries güldü. "Bundan oldukça şüpheliyim."

"Peki gerçekten niye döndün?"

Gölüşü soldu ve delici bakışlarla beni inceleyerek başını eğdi. “Sana vermek istediğim bir şey vardı. Artık benim işime yaramadığına göre, senin alman gerektiğini düşündüm.”

Elini ceketinin cebine atınca içgüdüsel olarak gerildim ama Dries yalnızca katlanmış bir kâğıt çıkardı ve bana uzattı. Hafifçe buruşmuştu ve açtığımda, kâğıdın tepesini süsleyen Paris Hôtel de Crillon logosunun yıllar içinde hafifçe solduğunu gördüm.

Her şeyin başlangıcı. Annemin mektubu.

Dries’in adamlarından birinin, bizi Rose Paradise kulübüne kadar takip ettikten sonra Bay Étienne’in ofisinden çaldığı mektup. Babam Étienne’in asistanına bizi rahat bırakmasını söylemeseydi, on yıl önce elime geçmesi gereken mektup.

Fransızcaydı ama ilk önce kelimelere gerçekten odaklanamadım. Annemin yuvarlak, geniş el yazısını takip ederek kâğıdı okşadım.

Island,

Eğer bunu okuyorsan tek yapabildiğim şey, tüm bu yalanları, yaptığım tercihler yüzünden sana veremediğim her şeyi affetmeni umut etmek... Kim olduğumu, ne yaptığımı sana anlatma işini Simon ve Étienne’e bırakıyorum. Tek pişmanlığım bunu benim yapamamış olmam.

Simon şimdiye kadar sana biyolojik baban olduğunu söylemiştir diye tahmin ediyorum. O adamları tanışmanı, onu benim gördüğüm ışıktaki görmeni çok isterdim ama bunu yapmasan daha iyi sanırım. O buna hazır değil, hiçbir zaman da olmayacak. Kulağa haksızlık gibi gelse de, onu senden uzak tutmak,

herhalde bir anne olarak verdiğim tek doğru karardır.

Otuz sekiz yaşına geldiğim halde, bu işte yaptığımız her şeyin, dengedeki en ufak oynamanın, çok büyük sonuçlar doğurduğunu en sonunda anlamaya başlamanın biraz ironik bir durum. Ama artık çok geç, zaman sadece ileri doğru akar ve benim zamanım da artık doluyor. Senin bir kadın olduğunu göremeyeceğim, korkunç bir hata yaptım ve şimdi elimden gelen tek şey, gitmeden önce işleri yoluna koymak için çabalamak.

Eğer bunu başaramazsam ve birileri sana ya da Simon'a gelip, eskiden ödünç aldığım ufak incik boncuğu sorarlarsa, Tokyo'da sevdiğin adama git, ihtiyacın olan şeyi onda bulacaksın. Ne olursa olsun, onun, babanın eline geçmesine izin verme. Babana güvenme. O, gözünü bile kırpmadan kendi kardeşliğini sana tercih edebilecek, tehlikeli bir adam. Eğer mecbur kalırsan polise git ama onlara da güvenme. Onları kendine kalkan olarak kullan, zaten başka işe de yaramazlar.

Çok üzgünüm, bunların fazla ağır geldiğini biliyorum. Senin de, benim mecbur kaldığım gibi bu kadar hızla büyümeni asla istemedim. Senin için başka bir hayat istiyordum. Hâlâ da istiyorum. Simon'la mutlu olacağını biliyorum, o muhteşem bir baba ve sen onun her şeyisin. Okula git, yeni arkadaşlar edin, benim gibi olmanı istemiyorum. Kendimi çok güçlü hissettiğim zamanlar oldu, böyle hissetmemi baban sağladı ama sonuç olarak bunların hiçbirini feda ettiğim şeylere değmedi.

Seni seviyorum.

Annen

Okumayı bitirdiğimde, aynı satırları okurken Dries'in ne hissettiğini merak ettim. Acaba aynadaki çırlıçıplak yansımaya bakıyor gibi mi olmuştu? Canı yanmış mıydı? Mektupta zaten bilmediğim hiçbir şey yoktu: annem Dries'dan kaçmıştı çünkü Aslanların Cullinan'a sahip olmasını artık istemiyordu ve Dries'in "kardeşlerini" bize tercih edeceğinden adı gibi emindi.

Dries'a döndüm ve gözlerindeki bakışı tanıdım; March'in gözlerinde de aynısını görmüştüm. Boşluk, pişmanlığa izin bile vermeyecek kadar derin bir kayıp hissi. Ağzımda, gözlerimi yaşartan tuhaf bir ağırı vardı. "Senin hakkında haklı mıydı?"

Tanıdık bir poker gülümsemesi Dries'in dudaklarına yayıldı, March'a öğrettiğinin aynısı, diye düşündüm. "Bana bunu zaten sormuştun küçük Island. Eğer doğru hatırlıyorsam, demiştin ki..."

"Dries, *annem haklı mıydı?*" Onun önünde ağladığım için kendimi aptal gibi hissediyorum ama kendime hâkim olamıyordum.

Şimdi şunu belirtmek isterim ki, eğer bundan sonra olanlar konusunda biri benimle yüzleşmeye kalkarsa, hepsini reddederim.

Dries bana sarıldı.

Evet, kollarıyla

Hayır, işin içinde bir tabanca ya da bıçak yoktu.

Nasıl donakaldığımı, ilk anda sırtımda hissettiğim buz gibi ürpertiye asla unutmayacağım. Verdiğim tepki yüzünden biraz utanmıştım ama Dries da yılın babası falan sayılmazdı. Omurgamı kırmayacağından veya beni kaçırmayacağımdan emin olduktan sonra, kollarında rahatladım ve sandal ağacı kokusu bana eskisinden daha güzel gelmeye başladı. Kollarım, gövdesini buldu ve ceke-

tinin içine gömüldü ve başım da geniş göğsüne yaslanarak kalp atışlarını dinlemeye koyuldu.

Tepemden gelen sesi, alçak, neredeyse boğuktu. “Annenin haklı olup olmadığını hiç bilemeyeceğim, küçük Island... Belki... Ama keşke bana bir şans verseydi.”

Bunu duymak yalnızca daha da fazla ağlamama neden oldu. Gömleğini tutan ellerimi yumruk yaptım ve içimde biriken tüm o acı, tüm o öfke dışarı çıkarak, yanağımı bastırdığım mavi pamuklu kumaşı ıslattı. Bir dakika daha öyle durduktan sonra ayrıldık ve onun da en az benim kadar utanmış görüldüğünü şaşkınlıkla fark ettim. Ancak Dries hemen kendini topladı ve yüzüne sakın bir maske takarak gizemli bir gülümsemeyle bana baktı.

Hissettiklerime rağmen ben de ona gülümsedim.

Yüzünün ifadesi değiştiğinde, sanırım bana bir şey söylemek üzereydi. Kaşları çatılınca Dries’in alnındaki çizgiler derinleşti ve işaret parmağıyla enseme dokunarak bütün tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. “İlginç.”

Neden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Anladığımdaysa, yanaklarım kızardı ve *Milyarder Kurtada-
mın Kavuran Tutkusu*’nda, sevgilisini işaretleyen kahra-
man aklıma geldi. Bir aşk ısırtığı. Arada bir yerde, March
bende kahrolası bir *aşk ısırtığı* bırakmıştı!

Dries herhalde gerildiğimi hissetmişti. Gözlerini kıstı ve bana şeytani bir bakış attı. “En sevdiğim öğrencimin, kızımı kirlettiğini düşünerek yanılıyor muyum?”

March’la geçirdiğim son anlar aklıma gelince alt dudaklığımın titrediğini hissettim ama Dries’in önünde yenisinden gözyaşlarına boğulmak, verilebilecek en kötü karşılık olurdu. Sırtımı dikleştirdim, çenemi sıktım ve sert adamlara özgü bir tavırla omuz silktim. “Kesinlikle yanılıyorsun. O gitti.”

“Anlıyorum... Eh, sanırım en iyisi bu. Ona kesinlikle onay vermezdim,” dedi babamı anımsatan, hafifçe yargılayan bir tavırla.

Kıkırdamadan edemedim. “Onay istemezdim zaten... Dries, şimdi ne yapacaksın?”

Bankta arkasına yaslanarak kollarını başının arkasına koydu ve bacak bacak üstüne attı. “Önümüzdeki beş dakika içinde mi, yoksa bana daha genel, felsefi bir soru mu soruyorsun?”

“Çok komik. Ne demek istediğimi biliyordun: Kraliçe senin kelleni istiyor. Hem de çok. March’tan bunu yapmasını istedi ama o reddetti, yani sanırım Kraliçe senin peşine başka birini takacaktır,” dedim, Dries’in erkeksi duruşunu taklit ederek.

Dries soğukkanlılıkla gerindi. “Onlara bol şans dilerim!”

March’ı o çatıda nasıl dövdüğünü hatırladım; gerçekten de bol şansa ihtiyaçları vardı...

Banktan kalktı ve gizemli bir gülümsemeyle tepeme dikildi. “Sanırım veda zamanı geldi, küçük Island.”

Başımı salladım ve geldiğimiz dar sokağa doğru ilerleyerek uzaklaşmasını izledim. Uzun bedeni kalabalığın içinde kaybolduktan sonra, ben de Narita Havaalanı’na gitmek üzere ayağa kalktım. Bu bizim birlikte geçirdiğimiz tek an olabilirdi ama yine de her zaman saklayacağım minik, değerli bir hatıraydı. Ancak kayıtlara şöyle geçsin lütfen: Dries ruhsuz pisliğin tekiydi.

Sanırım Narita’nın kocaman, yarı boş koridorlarında uçarak ilerledim. Bekleme salonunda oturdüğüm andan önce-

sini pek hatırlamıyorum; ben bir *Hanako* dergisi okumaya uğraşırken, birkaç adım ötemde bir çocuk zırlıyordu.

Terminalin dışında, asfalta hafif bir yağmur yağmaya başlamıştı.

Dries'a söylemeli miydim?

Annem mektubunda ona güvenmememi söylemişti, ben de hiçbir şey söylememeyi tercih etmiştim.

Peki ya March?

Yanaklarımın suçluluk duygusuyla kızardığını hissettim. Sonuç olarak March'a güvenim, onun bana güveni kadar değersiz olmuştu. Ona neden söylemediğimden tam olarak emin değildim. Herhalde o an bana hiç anlamlı gelmediği için. İnsanlar bize ateş etmeye başlamışlardı, yani pek iyi bir zaman değildi. Sonra... sonra da bu benim sırrım oldu, annemden geldiği için özenle sakladığımı ve herkesten kıskançlıkla sakladığım bir sır... ne anlama geldiği hakkında en ufak fikrim olmasa da, yalnız bana verilmiş bir mesajdı.

Bay Étienne'in kulüpte kulağıma fısıldadığı küçük sır.
I2000009.

I iki milyon dokuz.

TEŞEKKÜR

Bana şans verdikleri için Sharon Belcastro ve JoVon Sotak'a, gizemli düzelti sanatı konusunda hiçbir fikri olmayan bir çekirgeyi eğittiği için Tiffany Yates Martin'e ve en önemlisi Katerina Baker'a –en yakın dostum ve spor arkadaşım– teşekkür ederim; o olmasaydı bu kitap yazılmazdı bile.

Son olarak, bu kitabı satın alan, ödünç alan, hediye alan ya da çalan –hayır, kitap “o arabadan düşüvermedi” kutsal yırtıcılar ne yaptığınızı gördü– tüm okurlara teşekkür ederim. Ne olursa olsun, benim için çok değerlisiniz ve umarım bu kitabı okurken en az benim kadar eğlenmişsinizdir!

CHLOÉ ESPOSITO

ÇİLGİN

KURAL YOK, MERHMET YOK...

HER ŞEYİN ÇÖZÜMÜ

BİR KADININ ZEKÂSINDA SAKLI.

DE
X
PLUS

Romantik bir polisiye... Hem de çok komik!

Gündüzleri bilgisayar kurdu, geceleri romans bağımlısı Island Chaptal, New York'taki darmadağınık dairesine girdiğinde Bay Doğru ile karşılaşacağından bihaberdir. Şey... aslında Bay Titiz desek daha doğru.

Hem son derece kibar ve yakışıklı hem de Obsesif Kompulsif Bozukluk hastası bir profesyonel tetikçi olan March'ın, Island'ın hayatına girdiğinde onu öldürmeye niyeti yoktur, en azından bir süre. Yalanlar kadar, dağınık çamaşır çekmecelerine de tahammül edemeyen March, Island'ın annesinin gizli bir örgütten yıllar önce çaldığı elmasın peşindedir. Başlarda Island, annesinin sırlarına ışık tutmak için March'a yardım ediyormuş gibi yapar. Ancak "önce parçala sonra sorgula" mantığını benimsemiş başka bir tetikçinin eline düşünce bir tek March'a güvenebileceğini anlar. March iyi ki vardır... ve yanında taşıdığı ipleri, silahları, bıçakları...

Kendi halinde bir hayat süren Island birdenbire Paris'ten Tokyo'ya uzanan nefes nefese bir kovalamacanın içine düşer. Annesinin vasiyetinde bıraktığı ipuçlarını takip ederek elmasın yerini bulmalıdır. Bu sırada bir erkeğe, hayatında hiç olmadığı kadar yakınlaşacaktır. Ama bir tetikçiye âşık olmak, kelimenin tam anlamıyla tehlikenin kendisiyle flört etmek demektir...

**DE
X
PLUS**

www.dexkitap.com

   /DEXpub

SeriliKa no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺25